

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ONE
SCANDALOUS
SEASON
FOUR HOLIDAY NOVELLAS

BESTSELLING AUTHORS

GRACE BURROWES

ELIZABETH HOYT

JENNIFER HAYMORE

CHRISTINA BRITTON

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Skandallarla Dolu Bir Sezon

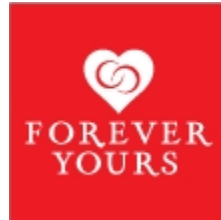
Dört Tatil Romanı

Noel için Sabır
Grace Burrowes

Bir Noel Arifesinde
Elizabeth Hoyt

Noel için onun
Jennifer Haymore

Dük'ün Noel Mucizesi
Christina Britton

New York Boston

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarların hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Noel için Sabır telif hakkı © 2016 Grace Burrowes Biricik Dükümün
Önizlemesi telif hakkı © 2018 Grace Burrowes
Once Upon a Christmas Eve copyright © 2017 by Nancy M. Finney
Wicked Intentions'ın Önizlemesi copyright © 2010 by Nancy M. Finney
His for Christmas copyright © 2013 by Jennifer Haymore
Düşes Aının Önizlemesi copyright© 2013 by Jennifer Haymore
Dük'ün Noel Mucizesi copyright © 2021 by Christina Silverio İyi Bir Dük
Bulmak Zor'un önizlemesi copyright © 2020 by Christina Silverio

Kapak tasarımı Daniela Medina tarafından yapılmıştır. Kapak görselleri © Shutterstock, Period Images. Kapak telif hakkı © 2021 Hachette Book Group, Inc. tarafından alınmıştır.

Hachette Book Group özgür ifade hakkını ve telif haklarının değerini desteklemektedir. Telif hakkının amacı, yazarları ve sanatçıları kültürümüzü zenginleştiren yaratıcı eserler üretmeye teşvik etmektir.

Bu kitabın taranması, yüklenmesi ve dağıtılması izin yazarların fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Kitaptaki materyalleri kullanmak için izin almak istiyorsanız (inceleme amaçları dışında), lütfen permissions@hbgusa.com adresiyle iletişime geçin. Yazarların haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Sonsuza Kadar Senin
Hachette Kitap Grubu
1290 Avenue of the Americas, New York, NY 10104
read-forever.com
twitter.com/readforeverpub

İlk omnibus e-kitap baskısı: Aralık 2021

Forever Yours, Grand Central Publishing'in bir baskısıdır. Forever Yours adı ve logosu Hachette Book Group, Inc. şirketinin ticari markalarıdır.

Yayıncı, yayıncıya ait olmayan web sitelerinden (veya içeriklerinden) sorumlu değildir.

Hachette Konuşmacılar Bürosu, konuşma etkinlikleri için geniş bir yazar yelpazesi sunmaktadır. Daha fazlasını öğrenmek için şu adrese gidin www.hachettespeakersbureau.com veya (866) 376-6591 numaralı telefonu arayın.

ISBN: 9781538723654 (e-kitap)

E3-20211116-NF-DA-ORI

İçindekiler

Kapak

Başlık Sayfası Telif

Hakkı

Noel için SabırAdanmışlığı

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Bölüm Bölüm

Üçüncü

Dördüncü Beşinci

Altıncı Bölüm

Sekizinci

BölümYedinci

Grace Burrowesyazdığı 'un BENİM BİR

VE TEK DÜKÜM'ün önizlemesi

Yazar Hakkında

Bir Noel Arifesinde Birinci

Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü Beşinci

Altıncı Bölüm

Yedinci Bölüm
Sekizinci Bölüm
Dokuzuncu
Onuncu On On
Bölüm Bölüm
Bölüm On
Üçüncü
BölümBirinci
İkinci
Elizabeth Hoytyazdığı 'un WICKED
INTENTIONSın önizlemesi
Yazar Hakkında

Onun Noel'i Birinci

Bölüm İkinci
Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm
Üçüncü
Dördüncü Beşinci
Altıncı Yedinci
Sekizinci
Jennifer Haymoreyazdığı 'un
DÜKKAN AVCISının önizlemesi
Yazar Hakkında

Dük'ün Noel Mucizesi İthaf

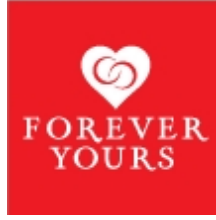
Teşekkür
Birinci Bölüm

İkinci Bölüm
Üçüncü Dördüncü
Beşinci Altıncı
Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm
Bölüm Onyedinci
BölümYedinci
Sekizinci
Dokuzuncu Onuncu
Onbirinci Oniki
Onüçüncü
Ondördüncü
Onbeşinci Onaltı
İYİ BİR DÜK BULMAK ZORDUR'un önizlemesi
Yazar Hakkında
Christina Britton tarafından da

Daha Fazlasını Keşfedin

Kitap , ön , fırsatları ve daha fazlasını keşfedin.

Daha fazlasını öğrenmek için buraya dokununuz.

Noel için Sabır Grace Burrowes

New York Boston

Dünyanın geri kalanı eğlenirken çalışmak
zorunda olanlara.

Birinci Bölüm

"Profesör Pennypacker bilge, nazik, neşeli ve esprili biri. Neden ondan nefret etmeyeyim ki?" Patience Friendly'nin dürüst sorusu, dünyadaki en yakın arkadaşlarının sırtışlarıyla karşılaştı, ancak o sade, mevsimsel olarak uygunsuz gerçeği söylemişti.

"Profesörden nefret etmiyorsunuz," dedi Elizabeth Windham. "Onunla zaman zaman eğitimli insanların yaptığı gibi kibarca fikir ayrılıkları yaşıyorsunuz. Biraz daha çay?"

Patience dört Windham kardeşe düzenli ziyaretler yapıyordu, çünkü onlar mükemmel bir arkadaştı, ancak cömert çay tepsileri de onun sevgisinde önemli bir yer tutuyordu.

"Yarım fincan, sonra gitmeliyim."

Elizabeth buna mecbur kaldı, onun yarım porsiyon fikri neredeyse fincanın ağzına kadar geliyordu.

"Bugün ayın ilk pazartesi günü. Korkunç Dougal yine zamanınızı mı istiyor?" Charlotte Windham bir ağız dolusu stollen yerken sordu.

"Bay MacHugh benim yayıncım. Ona böyle hitap etmemeliyim." Patience aklından ona çok daha kötü şeyler geçiriyordu. "Cilası eksik olabilir ama Dougal P. MacHugh küçük karalamalarımın pek çok elden çıkmasını sağlıyor."

Dougal, Patience'ın tavsiye yazılarından küçük karalamalar olarak söz ediyordu ama yazılarından kazandığı para, parası olmayan bir kız kurusu için o kadar da az değildi.

Megan Windham, "Kız kardeşinin bebeğine vuran o çocuğa verdiğin tavsiye çok güzeldi," dedi. Kız kardeşlerinin aksine, nakış işlemiyor (Elizabeth), örgü örmüyor (Anwen) ya da çay kekleri yemiyordu (Charlotte). Megan'ın sakinleştirici bir sessizliği vardı, ancak Patience bu sessizliğin canlı bir hayal gücünü gizlediğinden şüpheleniyordu.

Dört kız kardeş de Patience'ın kızıl saçlarını paylaşıyordu ama dük ailesindendiler. Eğer Serpentine'de yüzmeye gitselerdi, bu son moda olurdu. Kızıl saçları onları çarpıcı kılarken, Patience'ınki yayıncısından öfkesini kontrol etmesi için sık sık uyarılar almasına neden oluyordu.

"Seni arabayla götüreceğim," dedi Anwen. "Bu öğleden sonra çocuklara kitap okuyacağım ve insan çocuklara örnek olurken dakik olmak istiyor."

"Yetimhane konusunda çok tutkulusun," dedi Patience. "Keşke Dread-Mr. MacHugh beni bir tavsiye köşesiyle sınırlamak yerine kışın yoksul çocukların durumu hakkında yazmama izin verseydi."

Yaratılıştta hiçbir şey, soğuk bir Aralık gününde iyi ve demli bir fincan siyah çayın verdiği keyifle kıyaslanamazdı, tabii arkadaşlarla paylaşılan aynı fincan çay değilse. Bu dört genç kadının arkadaşlığı olmasaydı, Patience muhtemelen düşüncesizce davranmaya başlardı.

Papaz yardımcısıyla evlilik mesela.

Anwen örgüsünü bir kenara bırakırken ve Charlotte ekmeğin çoğunu yetimler için, iki dilimini de Patience için sararken, kar taneleri salonun penceresinin dışında dans ediyordu. Sert bir esinti onları her yöne doğru itti ve gri gökyüzü gerçek bir kar yağışı tehdidinde bulundu.

Bay MacHugh buna güzel bir gün derdi, ama o bir İskoç'tu ve hayata bakışı çay keklerine, rahat salonlara ya da arkadaşlarla geçirilen sabahlara pek önem vermezdi. Patience'ın en çok değer verdiği arkadaşlığın tam tersi, her zaman iş adamıydı.

"Noel'den önceki Çarşamba günü gelip bayram pastası işinde ne durumda olduğumuzu , değil mi?" Patience Windham uşağından bir pelerin ve atkı alırken Elizabeth sordu. "Hâlâ annenin limonlu kek tarifini kullanıyoruz."

Yalnız yaşayan bir kadın, bayram pastası masraflarıyla uğraşmazdı. "Her yıl yaptığım gibi pişirme gününde görüşürüz ve Bay MacHugh'un Anwen'in kestaneleri hakkında bir yazı yayınlamasını sağlamaya çalışacağım. Eğer insanlar Noel'de hayır işlerine katkıda bulunmayacaklarsa, o zaman gerçekten de umutsuz bir tür haline gelmişiz demektir."

Bay MacHugh'u Anwen'in en sevdiği yetimhane hakkında bir makale yazmaya ikna etme olasılığı ürkütücüydü ve Patience Windham arabasına bindiğinde, yünlü kucak cüppeleri kadar ağır ve tanıdık, tahmin edilebilir bir melankoli üzerine çöktü.

Daha kaç yıl aynı şekilde geçecekti? Saatlerce yazıyor, Dougal MacHugh ile

köşe yazılarının içeriğini, arkadaşlarının tatil lükslerini kıskanarak ve kışın ılıman geçmesini umarak mı?

Sorun tamamen yoksulluk değildi. İmkânları kısıtlı olan birçok aile birbirlerinin arkadaşlığından keyif alıyor ve bayramları neşeyle kutluyordu.

Sorun Patience'ın hayatıydı ve bu âlemdeki hiçbir tavsiye yazarı -hatta nazik, bilge, lanet olası rakibi Profesör Pennypacker bile- ona kış gökyüzü kadar kasvetli ve çorak hissettiren bir varoluşu nasıl onaracağını söyleyemezdi.

* * *

Dougal MacHugh, "Patience Friendly kadar uygunsuz bir isme sahip bir kadınla daha önce hiç karşılaşmadım," diye mırıldandı. "Benimle saat başı buluşmasını istediğimde on beş dakika erken geliyor ve eğer toplantımız onun bir saatini gerektiriyorsa, otuz dakika sonra ofisimde volta atıyor. Onu içeri gönderin."

"Çaydanlığı koyayım mı Dougal?"

Harry MacHugh iyi bir delikanlıydı ama kuzeniydi - Dougal'ın çalışanlarının çoğu bir tür kuzendi- ve bu yüzden zaman zaman sağduyulu insanların yapmayacağı varsayımlarda bulunuyordu.

"Benimle çay içmeyecek, Harry. Bizimki bir iş ilişkisi." Hem de kazançlı bir ilişki. Bu önemli gerçek olmasaydı, Bayan Friendly, Dougal'ı hayatından, okuyucularının sorunlarını çözdüğü kadar hızlı bir şekilde çıkarırdı şüphesiz.

"İş ortakları bile sezonun bir fincanı paylaşabilir," dedi Harry. "Ben sadece-"

"Hanımefendiyi içeri al, sonra da annenle babana bir not yaz. Bugün pazartesi."

"Evet, Dougal."

Ah, on beş yaşındaki bir çocuğun iki kelimeye sığdırabildiği sehitlik ve ağır bir iç çekiş. Geçen yıl Harry'nin boyu birkaç santim uzadığı için, kelime hazinesi ve dilbilgisi gibi el yazısı da gelişmişti. Dougal çocuğa defterleri de inceletiyor ve Harry'nin rakamlarla olan becerisini sınamak için ara sıra bilerek hata yaptırıyordu.

Harry, şöminenin üzerindeki saat çeyreği vururken Dougal'ın ofisinden dışarı fırladı. Bayan Patience Un- Friendly bir an sonra açık kapıdan hızla içeri girdi.

Dougal ayda bir kez onun ofisinde bulunmasının yarattığı rahatsızlığa katlanıyordu. Hoşnutsuzluk ona her yerde eşlik ediyordu; bu hoşnutsuzluğu, kendi sorunlarını çözme duygusundan yoksun okuyucuların hayatlarını onarmaya kanalize ediyordu. Ayak seslerinin ritmi bile -hızlı, vurucu, kendinden emin- kendi amaçları konusunda kararlı bir kadını anlatıyordu.

Ve lanet olası kadın güzel olma cüretini gösteriyordu. O sadece güzel değildi -güzellik nergisler ve manzaralar içindi-o... tamamen yanlıştı.

Pratik ve açık sözlü Bayan Horner gibi öğütler veren bir kadının ağzı öpücükler ve gülümsemeler için yapılmış olmamalıydı. Bir Noel meleğinin dingin zarafetini taşıyan yüz hatlarına sahip olmamalıydı ve Dougal'ın aklına rahat Highland kışlarını ve yatmadan önce paylaşılan küçük bir dramı getiren bir vücuda sahip olmak için hiçbir işi yoktu.

Bayan Friendly'nin güzelliğine ara sıra bir kadeh kaldırmış ve daha fazlasını da onun parlak zekasına ve

Çevik kalem.

"Bayan Friendly, iyi günler. Belki de saatiniz biraz hızlı alışıyor."

"Bay MacHugh, selamlar." Eldivenlerini çıkardı ve şöminenin üzerine fırlattı. "Ne kadar çabuk başlarsak o kadar çabuk biter. İşe koyulalım mı?"

Genellikle Harry'nin ne kadar büyüdüğünden ve ofis kedisi Kral George'un ne kadar şişmanladığından söz ederdi.

"Aceleniz mi var hanımefendi? İsterseniz bu toplantıyı yeniden planlayabiliriz, ancak sizinle görüşmem gereken özel bir proje var."

"şimdiki zaman gibisi yok Bay MacHugh. Hadi başlayalım." Robert Bruce'un bebekliğinden beri MacHugh ailesine ait olan, yıpranmış ve yara bere içindeki Dougal'ın çalışma masasında her zamanki yerine oturdu.

"Ateşi yakayım mı, Bayan Friendly?"

"Bunu neden yapasınız ki? Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi kömür çok değeriidir, Bay MacHugh."

Dougal kıpır kıpır hareketlerinden ve bakışlarındaki kasvetten bir şeylerin canını sıktığını anladı - okuyucuları adına taşıdığı dünyanın olağın ağırlığından daha fazlası. Deli kadın işini ciddiye alıyor, her mektuba vereceğı yanıtı sanki tüm mahallenin kaderi okuyucunun ikilemini çözüp zemeyeceğıne bağlıymış gibi düşünüyordu.

Dougal ocaktaki ateşe yarım kaşık kömür ekledi. "Hâlâ pelerinini giyiyorsun. şmş olabileceğini düşündüm."

Ayağa fırladı ve pelerinin önünden aşağı doğru inen düğmeleri kopardı. "Kesinlikle haklısın. Ne kadar . Aklım bu ayki mektup yığnında ve
."

Bayan Friendly sustu, boğazındaki düğmelerle uğraşırken yüzünde hoşnutsuz bir ifade vardı. Kâtibin ofisinde olsa ona yardımcı olacak bir ayna olurdu ama Dougal'ın kendi yüz hatlarını incelemeye ihtiyacı yoktu.

"İzin ver," dedi Dougal, kadının ellerini kenara iterek. Kadın yayı gevşetmek yerine telleri daha sıkı düğümlemişti ve Dougal'ın onu serbest bırakması sonsuza kadar sürdü. O anlarda, Dougal çalıntı izlenimlerle kendine eziyet ederken, Bayan Friendly sanki tıbben gerekli özgürlükleri kullanan bir hekimmiş gibi onun omzunun üzerinden baktı.

Gün karlı olduğu için nemli yün kokuyordu ama aynı zamanda limon ve baharat kokuyordu. Karanfil, tarçın, kokusuna neyin karıştığından emin değildi ama aklına Noel pastaları, yontulmuş portakallar ve alev alev yanan Yule kütükleri geliyordu.

Parmaklarının arkası kızın tenine değdi; sert hava koşullarına rağmen şaşırtıcı derecede sıcaktı. Ayrıca yumuşaktı. Bir an için kadının nabızı adamın parmak eklemlerine çarptı ve sonra ipler çözüldü.

"İşte böyle." Çapağı en kötü anlarda, sinirli ya da gergin olduğunda ortaya çıkardı.

Ya da sarhoş.

"Teşekkür ederim." Bayan Friendly pelerini omuzlarından çekmek için bir adım uzaklaştı. Onu bir kancanın üzerine astı.

kapının arkasına geçti ve ceplerini karıştırmaya başladı.

Paaları nemliydi ve botları muhtemelen sırılsıklamdı. Dougal sandalyesini gizlice ateşe yaklaştırdı ve kadının oturmasını bekledi.

"Bir şey mi arıyorsun?" diye sordu kadın her iki cebini de iyice aradıktan sonra.

"Gözlüklerimi kaybettim ya da unuttum. Onlar olmadan-"

"Benimkini kullan," dedi burnundaki gözlüğü çıkararak. "Onlarla Highlands'in yarısını görebilirsin."

Bakışları adamın elindeki gözlükten -sade altın tel ve bir parça kavisli cam- adamın yüzüne, oradan tekrar gözlüğe gitti.

"Gözlüğünüzü alamadım Bay MacHugh."

Onları üzerinde taşıdığı için mi? "Mektupları okumak için göremezsen hiçbir şey yapamayız. Bende yedek bir çift var."

Masasından ikinci çifti aldı ve taktı, kulaklıklar biraz sıkıydı ve büyütme o kadar iyi değildi.

"Demek öyle. Pekala." Bayan Friendly hiç değilse pratik biriydi. Gözlüklerini taktı ve yerine oturdu. "Hadi başlayalım. Tatiller her türlü sorunu beraberinde getirir ve eminim en azından birkaç örnekte faydalı tavsiyelerde bulunabilirim."

"Bundan daha iyisini yapman gerekecek," dedi Dougal, karşısındaki sandalyeye yerleşirken.

İki nedenden dolayı her zaman onun karşısındaydı. Birincisi, sıralayan ve düşünen, kendini işine kaptırmış onu görerek kendine eziyet edebilmek için; ikincisi de ellerin, kolların ya da omuzların kazara birbirine değmemesi için.

"Ses tonunuz hiç hoşuma gitmiyor Bay MacHugh," dedi gözlüğünü çıkarıp koluna takarak. "Okuyucularım için her zaman elimden geleni yaparım. Aksini ima ediyorsanız, konuşmamız gerekecek."

"Korkudan titriyorum, Bayan Friendly," dedi ve ona buruşuk bir mendil uzattı. Onunla konuşmaya bayılırdı. Tartışmaları şimşek gibi fırlatır, bir milim bile geri adım atmaz ve çoğu zaman haklı çıkar ve bundan gurur duyardı.

"Bu nedir?" diye sordu köşedeki işlemeye bakarak. "Bu bir tek boynuzlu at mı?"

"Devedikenleriyle süslenmiş. Kuzenlerim Edana ve Rhona MacHugh benim için yaparlar. Perthshire'da kışlar uzun geçer ve Edana ile Rhona meşgul olmayı severler."

Eddie ve Ronnie'nin, kardeşlerinin muhtemelen hakkında hiçbir şey bilmedikleri küçük bir işleri vardı. Onlar ve Perthshire'daki komşularının kadınları çeşitli İskoç temalarını mendillere, eldivenlere, kaput kurdelelerine ve benzeri şeylere işliyor ve bunları Dougal'a gönderiyorlardı. Dougal malları Londra'daki mağazalara dağıtıyor ve kadınların İskoçya'da kazanabileceklerinden çok daha yüksek fiyatlar alıyordu.

"Oldukça güzel," dedi Bayan Friendly, mendili geri uzatırken. "Bir makalesinden çok bir hanımefendisinin makalesinin

beyefendinin, öyle değil mi?"

"Belki, ama bana evimi ve ailemi hatırlatıyor ve moda benim için pek ön planda değil."

"Öyle olduğu tahmin edilebilir." Sade kıyafetinin çözmeye motive olduğu sorunlar arasında yer almadığını belirten bir bakış attıktan sonra yığındaki ilk mektubu aldı.

Bu, Dougal'ın toplantının en sevdiği bölümüydü; Patience'ı iş başında izleyebiliyordu. Her bir mektubu kelimesi kelimesine okuyor, her bir kişinin sorunlarını ve sıkıntılarını kendi sorunlarıymış gibi değerlendiriyor, sonra da eldeki zorluğa yönelik çeşitli olası çözümleri listeleyip bir kenara atıyordu. Oradan ayrıldığında, bir aylık endişesini gidermiş, bir aylık zorluğu hiç tanımadığı bazı zavallı ruhlar için yönetilebilir hale getirmiş olacaktı.

Dougal daha ilk mektubun sonuna gelmeden, "Bugün hızlı çalışmamız gerekecek," dedi.

"Hava yüzünden mi?"

Kar şimdi ciddi bir şekilde yağıyordu, ancak önümüzdeki beş dakika içinde kolayca dinebilirdi.

"Çünkü Pennypacker'ın yayıncısının tatilden yararlanmak için tasarladığı bir planın haberini aldım. Kendiniz söylediniz: Tatiller sorun getirir ve yaşlı Pennypacker okurlarını çözümsüz bırakmak niyetinde değil."

"Hıristiyanlığa aykırı ama o adamdan hoşlanmıyorum."

"Hayır, bilmiyorsun." Dougal öyle olmamasını umuyordu yoksa zavallı profesörün sonu çok kötü olacaktı.

"Profesör ayda en az bir kez tavsiyelerime karşı çıkıyor ve insanları en anlamsız durumlara yönlendiriyor. Neden bu kadar popüler olduğu beni aşıyor, yine de kabul ediyorum, adam yazabiliyor."

Her zaman adil olan Bayan Friendly'ydi. "Size iyi de para kazandırabilir." Dougal ayağa kalkarak masasının üzerindeki kurutma kâğıdından bir defter aldı. "Bunlar geçen Kasım ve bu Kasım'daki tiraj rakamlarınız."

Dougal'ın üç kez kontrol ettiği rakamları inceledi. "Daha iyi gidiyoruz. Kayda değer ölçüde daha iyiyiz."

Bu haber Dougal'a en azından bir gülümseme kazandırmalıydı ama kadın şaşkın görünüyordu. "Farklı bir şey yapmıyorum," dedi. "Bayan Horner'ın Köşesi nazik, sağduyulu tavsiyeler veriyor ve okuyucuların aile içi sorunlarla ilgili yardım taleplerine yanıt veriyor. Ne değişti?"

Tam da kurnaz bir kadının sorması gereken soru. Dougal ona başka bir rakam demeti uzattı.

"Al a bak at Ağustos ve sonra Eylül ayı.

Rakamlar yükselmeye başlıyor ve bu eğilim Ekim ayında ve ardından geçen ay da devam . İki ay arasındaki artış büyük değil ama gidişat cesaret verici." Bayan Friendly ince, mürekkep lekeli parmağını rakamlardan oluşan sütunun üzerinde gezdirirken Dougal'ın gözlüklerinin kenarları ateş ışığında parlıyordu. Çizdiği resim zekiceydi, çalışkan ve son derece sevimli.

"O adam, o korkunç adam," diye mırıldandı, kâğıtları bir kenara bırakarak. "Pennypacker yazmaya başladı

Ağustos'taki köşe yazısı. Sizce okuyucular benim tavsiyemi onunkiyle karşılaştırıyor mu?"

"Bundan neredeyse eminim," dedi Dougal. "Pennypacker çoğu zaman sizin ele aldığınız durumlara oldukça benzeyen en az bir durumla ilgileniyor ve tavsiyeleri çoğu zaman sizinkilere ters düşüyor. Bir sonraki yazıda, önceki önerilerinizi detaylandırarak, onun saçmalıklarını yok edecek ve kendi bilgeliğinizi daha da açıklayacaksınız. O da aynı şekilde karşılık verir ve birkaç hafta içinde, Pazar ayınlarında mızızlanan bir çocuğu susturmak için uygun yöntem konusunda yumruk yumruğa bir maç yaparız."

"Tanrım, ben ev içi sağduyu arenasında bir boksörüm."

Şimdi gülümsüyordu. Sanki Dougal ona Şehrin Özgürlüğü'nü ve bir çift kürklü çizme vermiş gibi, ocakta dans eden alevlere bakarak gülümsüyordu.

"Boksörler unvanlarını korumak zorundadır Bayan Friendly ve eğer bu fırsatı kaçırsak taç Pennypacker'a gidecektir."

Gözlüğünün üzerinden baktı. "Kendini beğenmiş, kibirli, ahkâm kesen bir adam, Bay MacHugh. Ev idaresi konusundaki düşünceleri neden önemli olsun, bilmiyorum. Profesör muhtemelen bir bebeği sallayarak uyutmamış ya da bir somun ekmek yoğurmamıştır, tabii profesörse."

Bayan Friendly hiç bir bebeğe bakmış mıydı? Kendi bebeğini, hatta kendisine tapan bir kocası olan bir aileyi özlüyor muydu? Kendini korumak için Dougal'a bu soruyu başka bir zaman sormasını önerdi.

Dougal, başını ağrıtmadan önce yedek gözlüklerini çıkararak, "Sadece cinsiyetin Pennypacker'ı söyleyecek yararlı bir şeyden diskalifiye ettiğini düşünebilirsiniz," diye cevap verdi. "Ama yayıncısı, Noel'e yaklaştığımız şu günlerde peş peşe on iki gün boyunca gevezelik etmesine izin vermeye niyetli. Yılbaşı özel baskıları diyorlar, yayıncının kitlelere bayram hediyesi, ama hediye bedava olmayacak."

Bayan Friendly gözlüklerini çıkardı ve elleriyle yüzünü kapadı. Ellerini indirip arkasına yaslandığında ve omuzlarını dikleştirdiğinde mavi gözlerinde savaşın ışığı parlıyordu.

"On iki gün üst üste mi? Bu da düzinelerce mektuba cevap vermek demek."

"Pazar günleri izinli olduğunu varsayıyorum, ama evet. İki haftadan kısa bir süre içinde en az üç düzine mektup cevaplandı. Arkadaşlarınız sizden sosyalleşmenizi ve telefonlaşmanızı beklerken bunun zor olduğunu biliyorum."

Omuzları çöktü. "Yapacaklar. Pişirme mevsimindeyiz. Drat."

Dougal üç yıl önce yayınevini açtığında çok büyük zorluklarla karşılaşmıştı. Londra'da, her yayınevinin belirli ürünlerde -otlar, vaazlar, hayvancılık, anılar ve benzeri- uzmanlaştığı, gelişen ve son derece rekabetçi bir yayıncılık sektörü vardı. Bir okur kitlesinin oluşması zaman alıyordu ve Dougal'ın mirası, işine yatırmak için sahip olduğu tek şeydi.

Patience Friendly ofisinde belirene kadar yıkımın eşiğine gelmişti, fikirlerle doluydu, kalemi hazırdu.

Bayan Horner'ın Köşesi bütün bir yayınevini kurtarmıştı - kadınların hevesli okurlar olduğu ortaya çıkmıştı- ve Dougal onun köşesini ön sayfanın en üstüne taşıdığında, tüm iş sağlam bir temel bulmuştu. Ev tavsiyeleri yayıncısı olma yolunda ilerliyordu ve Patience Friendly onun en önemli yazarıydı.

Dougal onu şımartmayı ya da hoşnutsuzluğunu kazanmayı göze alamazdı. "Zamanlamanın kötü olduğunu biliyorum," dedi. "Eminim tatilinizi arkadaşlarınızı ve ailenizi görmezden gelerek geçirmek istemezsiniz ama bu bir fırsat. Eğer şimdi profesörle birlikte ringe çıkmazsak, bu işi sahiplenebileceğimiz bir zamanda zemin kaybedeceğiz. Daha iyi bir tavsiyeniz var ve gazetemi satın alan hanımlar da bunu biliyor."

"Okuyucularım çok zeki," dedi endişeyle. Onun okurları, müşteriler değil, okurlar değil. Tıpkı Dougal'ın gazeteden kendi gazetesi olarak söz etmesi gibi. "Yine de bana güveniyorlar. Biliyor musun, çamaşırcım köşemi hizmetçimle tartışıyor ve ikisi de fırıncıda hanımların başka bir şey konuşmadığını söylüyor."

Evet, Dougal biliyordu, çünkü meyhaneleri, kahvehaneleri, kitapçıları, kilise avlularını, sokak köşelerini sık sık ziyaret ediyor, işini halkın ilgisini en çok çekebilecek yerlere yöneltmeye çalışıyordu.

Dougal sükûnetini korudu. On dört gün içinde on iki özel gazete baskısı muazzam bir işti,

Ama işinin gelişmesi ve Bayan Patience Friendly'nin de gelişmesi kararlıydı.

Bu kadına borçluydu.

Ve her zaman borçlarını ödedi.

* * *

İlahi korolar, iki haftada bir düzine köşe yazısı!

Patience'ın bir işe yaramayı, yazmayı, bir katkıda bulunmuş olma hissini seven yanı bu ihtimali görünce sıçradı. Profesör Pontifical'dan bıkmış olan yanı, Bay MacHugh'un yığınınındaki her mektuba cevap vermeye hazırды.

Ama diğer kısımları...

Masanın karşısında Dougal MacHugh bekledi. Beklemekte, tartışmakta, ısrar etmekte -iş çıkarlarını ilerletmek için gerekli olan her şeyde- son derece iyiydi. Patience onun azmini takdir ettiğini itiraf etti, çünkü bir zamanlar MacHugh'un bir iş kurma kararlılığı onunla hizmet hayatı ya da daha kötüsü bir eşe bağımlılık arasında duran tek şey olmuştu.

Onun azminden hoşlanmamıştı. Oldukça etkileyici bir burnu olmasına rağmen onunla ilgili pek bir şeyi sevmiyordu.

Yedek gözlüklerini çıkarmıştı ve böylece İskoç bir yayıncı için tamamen boşa harcanmış olan yakışıklılığı daha da belirginleşmişti. Dağınık siyah saçları, Patience'ın ona haddini bildirmek istemesine neden olan dağınık bir görünüm veriyordu.

Saçını düzeltmeye kalksa muhtemelen elini ısırp koparırdı.

Gözleri güzel bir zümrüt rengindeydi, haksız yere kalın kirpiklerle çevriliydi ve ağzı -Patience'ın bir erkeğin ağzını fark etmek gibi bir işi yoktu. Herkes Bay MacHugh'un geniş omuzlarını ve boyunu fark ederdi. Hiç de önemli olmayan iyi bir numuneydi ve daha da iyi bir iş adamıydı.

Bu çok önemliydi.

"Sizce bunu yapabilir miyiz Bay MacHugh? İki hafta içinde on iki özel baskı çıkarabilir miyiz?"

Bakışları sabitti. Patience bunu erkek erkeğe bir bakış olarak düşünmekten hoşlanıyordu, çünkü sevgili arkadaşları bile ona doğrudan bakmıyordu.

"Bence bunu yapabilirsiniz Bayan Friendly."

Bay MacHugh ona duyduğu güvenin, ona ödediği tüm peni ve sterlinden daha değerli olduğunu biliyordu ve ona ödemeyi kuruşuna kadar ve zamanında yapmıştı.

"Tazminatım, harcadığım çabayı yansıtmak zorunda kalacak."

"Hanımefendi, eğer işler yolunda giderse, tazminatınız önümüzdeki yıllarda çok güzel bir Noel geçirmenize neden olacak."

Patience bir sonraki mektubu eline alıp okurlarının endişeleri ve ikilemleri arasında kaybolmak istiyordu ama Bay MacHugh'un projesini üstlenmeyi henüz kabul etmemişti.

"Ne demek istiyorsun, önümüzdeki birkaç yıl için çok güzel bir Noel mi?"

kalem ve kâğıt getirerek masanın onun tarafına geçti. Ekonomik bir hareketle hareket etti.

Patience'ın kediler ve kurtlarla ilişkilendirdiği bir şeydi, ama hiç kurt görmemişti.

Bay MacHugh onun yanındaki sandalyeye oturdu. "Rakamlara bakın, Bayan Friendly."

Bir yayıncının elma ve çam kokacağı kimin aklına gelirdi? Bay MacHugh matbaanın fiyatlandırma planını, Londra'daki geniş sayfalar için potansiyel pazarı, yakın zamanda kapanan yayınevlerini ve Bayan Horner's Corner'ı bekleyen fırsatın büyüklüğünü anlatırken koku Patience'ın dikkatini dağıttı.

Bay MacHugh, "Yani profesör daha geniş bir ağ atmak için mükemmel bir zaman seçti," diye sözlerini tamamladı. "Onun bir İskoç olduğundan şüpheleniyorum, manevrası o kadar mükemmel zamanlanmış ki."

Patience yarısı rakamlar ve sayımlarla kaplı sayfayı eline aldı. Etkileyici rakamlar. "Tüm keskin zekâlar İskoç değildir, efendim."

Patience kendini pek istekli hissetmiyordu. Kazancı artmıştı, doğru, ama aylık talih kuşunu borçlarını ödemek ve daha zayıf zamanlar için bir kenara ayırmak için kullanmıştı. O dar zamanlar geldiğinde yeterince parası olduğunu bilmek nasıl bir şey olurdu?

Çünkü kaçınılmaz olarak yaptılar.

"Tatil sezonunuzu çok büyük bir ödevle mahvetmekten çekiniyorsunuz." Bay MacHugh kalemını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Bunun için seni suçlayamam, pişirme mevsimi ve her şey."

Kirpiklerini Patience'ın çılgılık atmasını sağlayacak şekilde indirdi; ses tonu, çöreklerin bir kadının dikkatini madeni paradan daha kolay çekeceğini ima ediyordu.

"Düzenli bir gelir olmadan, Bay MacHugh, çörek de . Benim endişem, önüme koyduğunuz işin son iki yıldır belirlediğim standartlara uygun olması. Belki profesör saçmalıklarını büyük bir hızla yayabilir, ama benim çabalarım daha düşünceli."

"Çabalarınız çok düşünceli."

Bay MacHugh kısmen çelişkili, kısmen de kışkırtıcı bir iltifatın nasıl yapılacağını biliyordu. Kendi gözlüklerini ona fırlatmaktansa -güzel gözlüklerdi- Sabır adımlarını hızlandırmak için ayağa kalktı.

"Noel bu yıl Cumartesi gününe denk geliyor," dedi. "Sonuncusu Noel arifesinde olmak üzere on iki baskı yapacaksak, bu şu anlama gelir-"

"İlk baskı bu Cumartesi, Aralık ayının on birinde çıkmalı. Ayın on ikisi ve on dokuzu Şabat günü, yani-"

"Bu Cumartesi! Yani dört gün sonra matbaaya gideceğiz."

"Evet. Takvime hakimiyetinizin kelimelerle olan yeteneğinize eşit olduğunu görmek güzel. Yapabilir misin?"

Yemek pişirmekten, Elizabeth, Charlotte, Megan ve Anwen için son dakika jetonları almaktan vazgeçebilir miydi? Londra'nın sokak köşelerinde bayramlarda şarkı söyleyen neşeli kulüplerin yanından aceleyle geçip gitmeyi, oyalanmayı ve müziğin tadını çıkarmayı özlemişken? Koronun bayram ayını provasını dinlemek için kilisede sessizce oturmaktan vazgeçmek mi?

Düşündüğümde, evet, yapabilirdi. Tatil klasörünü iki hafta için bir kenara bırakıp bir yuva yumurta sağlamak oldu.

pratik bir seçim.

"Tereddüt ediyorsunuz," dedi Bay MacHugh, kalemini masanın üzerine fırlatarak. "Bu, Bayan Horner'ın Köşesi'ni bir kuruma dönüştürmek için hayatta bir kez ele geçecek bir fırsat ve siz tereddüt ediyorsunuz. Neden korkuyorsunuz Bayan Friendly?"

Dougal MacHugh'un tüm sakıncalı nitelikleri arasında sezgiselliği listenin en başında yer alıyordu. Aynı zamanda fütursuzca, uygunsuzca, acımasızca dürüst olmasaydı, Patience onun keskinliğine katlanamazdı.

Yazısı zayıf olduğunda, ona söyledi. Önerdiği çözüm kötü düşünüldüğünde, ona söyledi. Kendini tekrar ettiğinde, vaaz verdiğinde, bir sorunu hafife aldığına veya başka bir şekilde hedefi kaçırdığında, ona söyledi.

Ve en kötüsü, yanıldığı zaman - çıldırtıcı derecede seyrek bir olay - bunu kabul etti.

Patience onun yanında, ateşin en çok sıcaklık yaydığı yere oturdu. "Ya bunu yapamazsam?"

"Başarısızlık her zaman bir olasılıktır, ancak planlama ve sıkı çalışmayla bunu en aza indiririz."

"Bana plan yapacak zaman bırakmadınız."

"Fırsat, tembellere rahatsızlık gibi görünür."

Dilini ona doğru uzatmak istedi. "Bu kadar İskoç olmak zorunda mısın?"

"Ben İskoç'um."

"Sanki bu bir erkeğin övünebileceği en harika statüymüş gibi konuşmanıza gerek yok. Konumuza dönelim lütfen. Eğer bu on iki sayılık çılgınlığa kalkışır ve başarısız olursam, bu profesörün canını sıkmasına izin vermemden daha kötü olur.

iki hafta boyunca herkes. Okuyucular sınırlarımı aştığımı ve sönük kadın beynimi fazla yorduğumu söyleyeceklerdir."

"Beyniniz, dışı olduğu kabul edilse de, sönük değil. Bir general gibi düşünün. Kampanyanızın başarılı olması için neye ihtiyacınız var?"

Generaller kadın değildi... bazıları hariç. Patience, kardeşini eğitmek için tutulan aynı öğretmenlerden öğrenmişti -Babası mürebbiyelere de para ödemeye gerek görmemişti- ve tarih boyunca bazı generaller kadın olmuştu.

Kadın tanrılar, kadın azizler ve kadın hükümdarlar vardı. Mitolojideki en iyi belaların hepsi de kadındı. Medusa, sirenler, öfkeler.

"Yardıma ihtiyacım olacak," dedi. "Acil editoryal değerlendirmelere, benim için ayak işlerini yapacak birine ve çöreklerle ihtiyacım olacak. Çok ama çok fazla çörek."

Onu şaşırtmıştı. Patience, kurnaz, becerikli, İskoç Bay MacHugh'u şaşırtmasına ne kadar da sevinmişti.

"Çörekleriniz için köşede bir fırın var. Detwiler, siz tamamladıkça materyali düzenlemekten mutluluk duyacak ve ben de sizin kişisel ayak işlerinizi yapacağım. Başlayalım mı?"

Merhametli cıvılcıvıl melek. Patience fırını iyi tanıyordu; sütunlarını her bıraktığında önünden geçiyordu. Bay Detwiler işinin ehli olduğu kadar hızlıydı da, ama diğer konuya gelince...

Görünüşe göre, Bay MacHugh da onu şaşırtabilirdi.

"Şimdi başlıyoruz ve ayakçım olarak ilk görevin bana bir miktar çörek getirmek olacak."

İkinci Bölüm

Dougal çalışma masasının üzerine bir paket sıcak çörek koydu. "Aklıma bir fikir geldi."

"Bir fikrin vardı." Bayan Friendly paketi burnuna götürdü ve fiyonkunu bile çözmeden içine çekti. "Bu eşi benzeri görülmemiş gelişme, kitleleri iyi talihiniz konusunda uyaran bir gazete mi gerektiriyor? Belki de bunu mevsimsel bir mucize olarak adlandırabiliriz."

"Oldukça cesaretlisiniz, Bayan Friendly." Etrafı mektuplarla çevrili, kedisi şöminenin üzerinde uyuklarken, bir saatten fazla bir süre önce aylık toplantıya geldiğinden biraz daha az solgun, biraz daha az yorgun görünüyordu.

"Bana sıcak tarçınlı çörek getirmişsin." Elindeki ipi ocağa doğru fırlattı ama ip perdeye takıldı. "Nasıl ilham almam?"

"Ben de ilham aldım," dedi Dougal, atkısını kapının arkasındaki kancaya asarken. "Profesör on iki özel baskı yapacak ve bu da Noel'den önce hepsini çıkarmak istiyorsa Cumartesi günü başlaması gerektiği anlamına geliyor."

"Neden Bay MacHugh, haftanın günlerini ezbere biliyorsunuz. Belki Harry sana ders veriyordur. Ne kadar sevgili bir

Yine de birinin pantolonunun paçalarını indirmesi gerekiyor."

Dougal paltosunu silkeledi ve atkısının üzerine astı. "Profesörün on iki günü Cumartesi günü başlıyor. Bizimki Cuma günü başlamalı."

Ekmeği yarısına kadar ağzına götürmüştü ve önünde öylece duruyordu. "Cuma mı? Aklınızı mı kaçırdınız Bay MacHugh? Bu, ilk köşe yazısını Perşembe sabahı matbaaya göndermemiz gerektiği anlamına geliyor."

"Yani yarın akşama kadar yazarsanız, Çarşamba günü düzenleyebilir ve profesörü oyununda yenebiliriz."

Tarçın ofisi parfümlerken tatlısından zarif bir ısırık aldı. Kedi uyandı, gerindi ve daha rahat bir şekilde yerine oturmadan önce neredeyse şömineden düşüyordu.

"Benden anlayışlı, nazik, açık sözlü tavsiyeler içeren bir köşe yazısı yazmamı istiyorsunuz." Bir ısırık daha aldı. "Henüz tüm mektupları seçmedik bile Bay MacHugh. Düşünecek zamanım olmadan çözüm üretemem."

"Onları tartışacağız." Dougal onun yanındaki sandalyeye oturdu, çünkü gün acıydı ve kıcı ateşin sıcaklığını arzuluyordu.

"Bu konuda iyiyizdir," dedi, çörekleri ona doğru iterek. "Payından fazlasını alırsan benden sütun alamazsın."

Dougal akısını kullanarak dört çörekten birini ikiye böldü, bir ısırık aldı ve kalanıyla eliyle işaret etti.

"Düşündüğünüz mektuplar bunlar mı?"

"Evet. Üzerlerine kırıntı dökmeyin."

İlkini aldı ve taradı. "Yaşlı kız kardeşim kocama bakıyor. Kocanın tatil simgesi bir ay boyunca kanepede uyuklamak ya da kız kardeşinin kocasından ve kardeşlerinden sert bir uyarı almak olmalı."

"Bu kadar erkek olma."

"Ben bir erkeğim."

"Bu kadar kaba bir adam olma. Kocasının kız kardeşine bakıp bakmadığını bilmiyoruz. Eğer bakıyorsa, bir sorun var demektir. Eğer bakmıyorsa, o zaman kız kardeş kendini aptal yerine koyuyor demektir. Kız kardeşin evli olup olmadığını bilmiyoruz, bu da önemli. Ama asıl mesele yalnızlık."

Mesele şehvetti.

Dougal bir lokma ekmeğin etrafında konuştu. "Bunu nasıl anladın?"

"Eğer kız kardeş halinden memnun olsaydı, eniştesinin dikkatini çekmeye çalışmazdı, ki bu çabalar nereye varırsa varsın mutsuzluğa mahkumdur."

"Yeterince doğru." Gerçi Dougal bir yatağı paylaşıırken henüz tamamen sefil bir zaman geçirmemişti -bu birkaç ve uzak olayı hatırladığı kadarıyla- ve ortak bir yatak bu aile içi dramın mantıklı sonucuydu.

"Eğer kadın kocasının sevgisinden emin olsaydı," diye devam etti Bayan Friendly , "o tarafından rahatsız edilmezdi.

kız kardeşinin davranışı."

"Bazı kadınlar sorunlu doğar."

Bu ebedi gerçeği Bayan Friendly ile paylaşmak Dougal'a, karlı bir günde ilk iş olarak kediye dışarı çıkardığında George'un ona attığı bakışın aynısını kazandırmıştı.

İkinci çöreğe başlamadan önce durakladı. "Eğer koca karısının sevgisinden tamamen emin olsaydı, kız kardeşine baştan çıkarılabilecek bir adam gibi görünmezdi."

"Bazı erkekler ayartılmayı sever. Günahın kendisiyle ilgilenmezler, sadece isterlerse yaramazlık yapabileceklerini bilmekten hoşlanırlar."

Yarım ekmeğine kaşlarını çattı. "Bazı kadınların erkekleri peşlerinden sürüklemesi gibi. Böyle kadınlara verilen isimler var ama bir erkek çapkınlık yaptığında biz ona yiğit deriz."

Son çöreği de kaderine razı oldu ve mutsuz bir sessizlik oluştu.

"Her kimse," dedi Dougal ayağa kalkarak, "aptalın tekiydi ve onsuz daha iyi olursunuz. Biraz çaya ihtiyacım var."

Ofisten çaydanlığa bakmak için değil -kâtipler soğuk havalarda salonun ocağında her zaman bir çaydanlık yakarlardı- kendisi, Bayan Friendly ve ortak yatak düşünceleri arasına mesafe koymak için çıktı. Dougal'ın Patience Friendly söz konusu olduğunda spekülasyon yapmaya hakkı yoktu ama hayal gücüne bu konuda ders vermeyi uzun zaman önce bırakmıştı.

Ofisine bir çay tepsisi getirdiğinde, Bayan Friendly için seksen yaşın altında bir adamla baş başa kalmanın alışılmadık bir olay olduğu aklına geldi. Eğer bir noktada yanında apkın bir erkek olsaydı -yiğit

-Bir tüccarın, öğretmenin ya da senyörün kızı değildi.

"Flört eden kız kardeş hakkındaki mektuba cevap verecek misin?" diye sordu.

"Mektubu tatil yalnızlığıyla ilgili bir çıkış noktası olarak kullanabilir ve okuyuculara, ilgili tüm gerçeklere sahip olduğumuzda sorunların çözülebileceğini hatırlatabilirim. şu son yarım çöreği de yiyelim mi?"

Dougal tepsiyi yere bıraktı ve tatlıya baktı. Yediği parça çok lezzetliydi. Mükemmel pişmiş, ortası kek ve puding arasında, tatlı, baharatlı, nefis.

"Hayır."

Bayan Friendly elini uzattı ve Dougal onun bileğini yakaladı. " tane itiniz, madam."

"Boşa gitmemeli."

Dougal bir gün onun da kendisine son yarım ekmeğe baktığı gibi bakmasını istiyordu.

"Olmayacak. Harry!" diye seslendi. "Gel şu pisliği temizle lütfen."

Harry koşarak ofise girdi, son yarım çöreğin etrafına kâğıt sardı ve masayı kırıntılardan arındırdı.

"Başka bir şey var mı Dougal?"

Aileden biri gelmeden önce Harry'nin işvereni Bay MacHugh'u araması gerekiyordu. "Evet. Dört buçukta iki tabak yemek için lokantaya gönder. Her zamanki porsiyonlardan ve çocuklara kar devam ederse eve bir saat erken gidebileceklerini söyle. Gitmeden önce kömür kovalarını doldurun ve merdivenleri süpürün."

"Doğru, Dougal."

Harry gider gitmez Bayan Friendly ayağa kalktı, elleri kalçalarında. "Lezzetli bir yemeğin mükemmel yarısını çöpe attığına inanamıyorum..." Gözleri kısıldı. "Onu çocuğa sakladın."

"Harry buradayken yenilebilir hiçbir şey ziyan olmaz. Şimdi, bu mektup hakkında?"

Yerine geri döndü ve asıl tartışmalar o zaman başladı.

* * *

Patience daha önce hiçbir gününün büyük bir kısmını yayıncısının ofisinde geçirmemişti. Edindiği bilgiler büyüleyiciydi. İşin temposu hiç düşmüyor, katipler gelip gidiyor, çocuklar ve matbaa asistanları trafiğe ekleniyor ve paketler saat başı geliyordu.

Bu telaş ilk başta dikkat dağıtıcıydı ama sonra bir Venedik kahvaltısında arka planda çalan yaylı çalgılar dörtlüsü gibi bir tür müziğe dönüştü. Bay MacHugh'la birlikte mektupları seçip atarak geçirdiğimiz birkaç saat, memurların her zaman zarif bir dil kullanmadığını ve Bay MacHugh'un personelinin çoğunun kalın İskoç çapaklarıyla konuştuğunu da ortaya çıkardı.

MacHugh'un kendisine gelince, o her şeyin büyük ifşasıydı. Huysuz, talepkâr, yorulmak bilmeyen ve kendini personeline adanmış biriydi.

Patience koltuktan bir minder almak için ayağa kalkarken, "Memurlarınızı eve erken göndermişsiniz," dedi. "Maaşlarını kesecek misiniz?"

"Tabii ki hayır. Zaten yeterince az maaş alıyorlar ve onlardan bunu istesem geç saate kadar çalışırlar. Burada işimizi bitirmeliyiz. Size ilk altı gün yetecek kadar mektup seçtik ve hava karardı."

Patience yastığı sandalyesine fırlattı, sonra yerine oturdu. Sırtının ağrması nezaketle bağdaşmıyordu. "Yemek şaşırtıcı derecede iyiydi," dedi, arta kalanları incelerken. Lokanta sıcak bir sandviç göndermişti, jambon ve peynir, kaşar neredeyse eriyordu ama olarak erimiyordu, mükemmel bir hardal iyi yemeği dönüştürüyordu bir ziyafete dönüştü.

Evde akşam yemeği, pazar yemeğinden arta kalanlarla yapılan çorba olurdu, ama çoğunlukla et suyu, patates ve havuç.

Bay MacHugh boş tabakları masaya taşıırken, "Biz lokantanın sadık müşterileriyiz," dedi. "Yola çıkalım mı?"

"Beni eve bırakmanıza gerek yok Bay MacHugh."

Kollarını göğsünde kavuşturarak masaya yaslandı. Bir ara paltosunu çıkarmış, Patience da botlarını çıkarmıştı.

Yetiştirildiği nezaketten çok uzaktı, ama nezaket kömür kutularını dolu tutmuyordu.

"Bayan Friendly, tatlıcıdan harnup şekeri aşırın çocuk konusunda size hak verdim. Kayınvalidenin berbat ekmek pudingi konusunda teslim oldum. Bir servet harcamadan fenerleri koklamanın en iyi yolu konusunda uzlaştım ama yanımda çalışan bir kadının geceleri Londra sokaklarında tek başına yürümesine izin vermeyeceğim."

Kar durmuştu ama kaygan zemin Londra sokaklarında, özellikle de geceleri yalnız bir kadının başına gelebilecek en kötü şey değildi. Yoksul kadınlar şanslarını denerken, zengin kadınlar asla refakatçisiz bir yere gitmezlerdi.

Patience bir daha asla zengin olamayacaktı. "Harry'yi benimle gönderemez misin?"

"Birkaç sokak ötede bana eşlik etmeyi kabul edemez misin? Bir günün büyük bir kısmını benimle geçirdin ve hiç kavga etmedik."

"Yakın bir şey ve sadece şiddeti onaylamadığım için."

"Beni onaylamıyorsun," dedi masadan uzaklaşarak. "Çizmelerini giy, yarım saat içinde eve sağ salım dönmeni sağlayacağım. Harry'yi yarın öğleden sonra senden ilk köşe yazısını alması için göndereceğim."

Ona yeni topuklara ihtiyaç duyan ama kısa mesafelerde ayaklarını oldukça kuru tutan botları uzattı. Tartışmanın cazibesi güçlüydü ama aynı zamanda akılsızcaydı. Sabırlı olmak

Botlarını giydi, sonra pelerinine ve atkısına sarındı ve Bay MacHugh'un ona ön sahanlığa kadar eşlik etmesine izin verdi.

Köşeye yakın bir yerde, yaşlı bir adam sert esintiye karşı eğilmiş bir şekilde sallana sallana yürüyordu ama cadde başka türlü ıssızdı.

"Hadi gidelim," dedi Bay MacHugh. "Biraz temiz hava iyidir hoştur ama iş birikmişken ciğerlerime ateş düşsün istemem." Patience'ın elini koluna doladı ve aralarındaki boy farkı göz önüne alındığında şaşırtıcı derecede düşünceli bir hızla yola koyuldu.

Yürüdükçe yorgunluk çöküyordu ve Patience düşüncelerinin mahremiyetinde Bay MacHugh'un varlığına minnettardı. Sokaklar bu saatte tek başına seyahat eden bir kadın için güvenli değildi.

Ve yalnızdılar.

Tüm bu çekişme, tartışma, münakaşa ve münazaralardan sonra, Aralık gecesinin sessizliği derindi. Yeni yağan kar kilise çanlarını bile susturmuş, soğuk bir esintiyle gelen kömür dumanı kokusu ortalığı ıssızlaştırmıştı.

Sessizliği bozduğunda Patience'ın sokağına dönmüşlerdi.

"Seni onaylamıyorum."

Bay MacHugh homurdanma ile oflama arasında küçümseyici bir ses çıkardı.

"," diye etti Patience. "... Yani seninle ne yapacağımı bilmiyorum. Ben kimsenin işinde çalışmak için yetiştirilmedim. Bunu umursamıyorum ama sadakaya da bel bağlamak istemiyorum."

"Boşta kalmayı mı tercih edersin?"

Merakı samimiydi, Bay MacHugh'un pek saygı duymadığı bir toplum sınıfını hedef alan bir alay değildi. En azından evli olmayı tercih edip etmediğini sormamıştı.

"Eğer bilmeniz gerekiyorsa, işveren olmayı tercih ederim. Birinin bana ne yapacağını söylemesine, benim için neyin en iyi olduğunu ya da nasıl devam etmem gerektiğini bildiğini sanmasına tahammül edemem."

"Özellikle bir erkek
değil mi?" "Hiç kimse
değil."

Patience kendini dünyanın gidişatı, Tanrı'nın emirleri, doğanın kanunları ve diğer erkeksi kendini beğenmişlikler üzerine bir derse hazırladı. Madem erkekler bu kadar zeki, yetkin ve yaratılışı düzenlemek için idealdi, o zaman neden Kıta'nın çoğı sürekli savaş halindeydi ve neden doğum sancısına katlanmak için erkekler seçilmemişti?

Bay MacHugh, "Bana ne yapmam gerektiğinin söylenmesini umursamıyorum," dedi. "Koyunlar ve çobanlar vardır. Ben bir koyun değilim ve cinsiyetin vaizin iddia ettiğı gibi önemli olduğuna inanmıyorum, ama bu sadece eski bir öğretmenin bakış açısı."

Patience'ın kapısının eşiğine varmışlardı, sokağın onun tarafında lambası yanan tek kapısıydı bu.

"Öğretmen miydiniz, Bay MacHugh?"

"Evet, büyükbabam bana bazı imkanlar bırakmasaydı hala öyle olacaktı. Okul odasında, bilginin alıcı bir zihinde ne kadar fark yaratabileceğini gördüm. İtiraf etmeliyim ki küçük oğlanlar her zaman ideal öğrenciler değildir, küçük kızlar ise

Genel olarak beni çocuklardan daha zeki ve bilgiye daha hevesli buldular. Bir yayıncı olarak bilgiyi alıcı zihinlere ulaştırmak için daha fazlasını yapabileceğimi umuyordum."

Bay MacHugh'un yüksek taçlı şapkası ona doğanın bahşettiğine ek olarak fazladan bir boy kazandırmıştı ama yine de lamba direğini incelerken bakışlarında küçük bir çocuğun izi kalmıştı.

"Bilgiyi paylaşma hayalinizden bu kadar kolay mı vazgeçtiniz Bay MacHugh? Yayıneviniz henüz üç yaşında bile değil."

Şapkasını çıkardı ve kenarındaki birkaç kar tanesinin tozunu aldı. "Aydınlanmayı kitlelere ulaştıran bir yayıncı olmayı planlıyordum. Bilim, diller, uzak diyarların hikâyeleri, hepsi makul bir fiyata. Benim için Gotik romanlar, skandal sayfaları ya da moda saçmalıklar yoktu. İşler bu şekilde yürümedi."

Sokağın karşısında oturan yaşlı kadınların yarısı, Patience'ın kapısının önünde bir adamla konuşuyor olmasından dehşete düşmüş bir halde muhtemelen salonlarının pencerelerinden dışarı bakıyorlardı.

Yine de kalbinde bir sıcaklık filizlendi, çünkü Dougal MacHugh onun sandığı gibi cimri bir görev adamı değildi. Hayalleri vardı, hayal kırıklığı yaşamıştı. Küçük kızlara talimat vermekten ya da zekâlarını fark etmekten daha fazlasını yapmamıştı.

"Bu proje iyi giderse," dedi Patience, "biraz serbestlik kazanacaksın, biraz bilgi birikimini

kitlelere gösterin ve beğenip beğenmediklerini görün. Bu sizin için benim tatil dileğim olacak, Bay MacHugh, hayaliniz gerçeğe yaklaşabilir."

Şapkasını tekrar kafasına geçirdi. "Profesöre sağlam bir dayak atın Bayan Friendly. Tek istediğim bu. Size iyi akşamlar dilerim."

Patience merdivenleri çıkarken, Bay MacHugh bir talip gibi onun güvenli bir şekilde evine girmesini bekledi. Kapıyı arkasından kapattı ve pelerinini ve eşarbını çıkarmadan önce pencereden dışarı baktı.

Bay MacHugh çoktan harekete geçmişti, adımları kendinden emindi, koyu renk pelerini çizmelerine çarpıyordu. Patience'ın hayalleriyle alay etmemiştir ve onun da kendi hayalleri vardı. Onun sokakta tek başına ilerleyişini izleyen Patience, Bay Dougal MacHugh ile başka bir ortak noktası daha olabileceğini düşündü.

Belki o da yalnızdı.

* * *

"Bir kadına kocasını terk etmesini söyleyemezsin," diye bağırdı Dougal. "Beni işimden edeceksin, seni aptal kadın. Kapımın önünde Kutsal Kitap'tan alıntı yapan altı vaiz ve Wollstonecraft denen kadından alıntı yapan bir grup zampara olacak."

Dougal bir gün boyunca Patience Friendly ile karlı bir akşamda yaptığı yürüyüşü düşünmüştü. Onun bakış açısına göre, o yürüyüşün, ortak yemeğin ve tatil projelerinin ayrıntılarını şekillendirmek için geçirdikleri uzun öğleden sonranın sonucunda ilişkileri inceden inceye değişmişti.

Ona geçmişinden bir parça vermişti, rakiplerinin hiçbirinin bilmediği bir şey. Perthshire'lı ğretmen ticari başarı peşindeydi ve Patience Friendly onun bu hırısıyla alay etmemişti.

şimdi, onu dizlerinin üzerine yatırmayı arzuluyordu.

"Zavallı kadının kocası kumar oynuyor ve çocuğunu beslemek için gereken parayı ikiye yatırıyor," diye verdi Bayan Friendly, ofise doğru yürürken. "Eğer onunla kalırsa, kendisi ve çocuğu ölecek ya da daha kötüsü olacak."

"Bir iki kadeh içkinin tadını çıkaran bir adam için bu kadar dram.

Ölümden daha kötü ne olabilir ki?"

Ona, vahşiliğiyle göz kamaştıran bir bakış fırlattı. Yakından bakıldığında gözleri alışılagelmiş mavi yerine fırtına grisiydi ama yine de limon ve baharat kokusu taşıyordu.

"Sizin için hecelemem mi gerekiyor, Bay MacHugh? Üç yıldır Londra'da yaşıyorsunuz. Hala Magdalene evlerini ve kimsesizler yurdunu bilmiyor musunuz?"

"Bana hakaret etme, Patience Friendly."

"ocuğunun hayatı tehlikede olan bir kadını görmezden gelmeyin Bay MacHugh. Mektuba verdiğim cevabın geçerli olduğunu söylüyorum. Eğer bir adam kendi ikisini çocuğundan daha çok seviyorsa, çocuğu için bir tehdittir. Bir babanın ilk yükümlülüğü yavrusunu korumaktır."

"Bana bu görüşümü destekleyecek Kutsal Yazılar bulun, alıntı yapmanıza izin vereyim, ancak bu kadar ileri gideceğim."

"Seni küstah hergele." Bayan Friendly'nin sesi, şiddetli rzgrların yıktığı bir ağaç gövdesi gibi çatladı. "Kutsal kitap

Erkekler tarafından yazılmış, erkekler tarafından yorumlanmış, erkekler tarafından tercüme edilmiş ve erkekler tarafından vaaz edilmiştir. Bu durumda bir erkek, bir hanımefendinin durumu hakkında ne bilebilir ki? Anne - sizin cahil İskoçya'nızdan bir köylü kadın - her şeyi bilen profesöre yazmadı, bana yazdı."

Personel Dougal'ın sesini yükseltmesine alışkındı ve memurlar arasında hararetli tartışmalar olağandışı değildi. Dougal zamanında teslim edemeyen bir matbaacıyı azarlamaktan çekinmezdi ve diğer yazarlardan bazıları - erkek yazarlar - kelime seçimlerinde renkli olabilirlerdi.

Bayan Patience Friendly'yi bağırmaya kışkırtmış olmak hem bir başarı hem de bir utanç gibi geliyordu. Kutsal Kitap'ın bile üzerinde duran doğal bir düzenin ihlali.

"Haklı," dedi Harry, elinde bir torba çöreklerle açık kapıdan içeri girerken. "'Kadınlar kilisede sessiz kalsın,' mesela. Tanrı neden çocuklarının yarısından haber almak istemesin ki? Bana hiç mantıklı gelmiyor, yaşlı annen de aynı fikirde olurdu Dougal."

Bayan Friendly, Harry'nin elindeki çörek torbasını kaparak, "Al bakalım," diye tersledi. "Bebeklerin ağzından, ya da bu durumda, entelektüel güçlerinin tüm ihtişamına kavuşan iri yarı gençlerden." Çantayı yırtıp açtı ve Harry'ye bir çörek uzattı.

Harry tatlıyı kabul etti, selam verdi ve sırtarak kapıdan çıktı.

"Mektubu şimdilik bir kenara bırakalım," dedi Dougal. "Geriye daha pek çok mektup var ve ilk olarak bununla uğraşmamıza gerek yok."

Bayan Friendly elindeki çöreği sanki ona fırlatmayı düşünüyormuş gibi tutuyordu. "Mektubu şimdilik bir kenara bırakabiliriz, ama zavallı çocukların sefaleti tatil sezonu için uygun bir konu olmalı. Beni başka türlü ikna edemezsiniz."

Onlar için bu bir uzlaşmaydı. Bir diplomasi gösterisi gerekiyordu. "Fikrini oluşturduktan sonra seni fikrini değiştirmeye ikna etmek mi? Aptal olabilirim ama günlerimi erken bitirmek gibi bir niyetim yok. Çöreklerinizin tadını çıkarın."

Dougal ağırbaşlı bir çıkış yapmaya çalıştı, ama Bayan Friendly onun yanından geçerken tarçınlı cennetten bir ısırık koparıp ağzına attı.

"Crumpet yemeyi sevmez misiniz Bay MacHugh? Çok lezzetlidirler."

"Yarım alayım."

Öğleden sonrasının geri kalanı da aynı şekilde geçti; atışmalar ve tatlılar, sonra ara sıra felsefi tartışmalar, ardından da virgölün yeri konusunda hararetli bir fikir ayrılığı.

Her şey oldukça canlandırıcıydı ama yine de cin dulunun mektubuyla ilgili anlaşmazlık Dougal'ın ağzında ekşi bir tat bırakmıştı.

"Bayan Friendly sizi kendi ofisinizden mi kovdu?" Katipler toparlanmaya başlarken Harry sordu. "Ondan daha fazla iş talep edersen hâlâ lokantaya gidebilirim."

Dougal, parlak pirinç harflerle adının -Dougal P. MacHugh, Yayıncı- yazılı olduğu ofisinin kapalı kapısına baktı. Bir saat önce, bu kapı bir adamın

Hoşnutsuz Kral George kâtibin odasına itildi, ama Bayan Friendly ortaya çıkmadı ya da daha fazla çörek talep etmedi.

"Çalışıyor," dedi Dougal. "Siz gidip yeşillikleri alın ve dikkat edin, fazla harcamayın. Bu ofiste bir bütçemiz var."

"Eğlenmek için bile bir bütçemiz var," diye karşılık verdi Harry. "İskoçyalı'nın huysuz ve cimri bir üne sahip olmasına şaşmalı mı?"

Yaşlı Detwiler masasından, "Duyduk duymadık demeyin," diye seslendi. "Hain." Dougal Harry'nin eline birkaç sikke sıkıştırdı.

"Dışarıda işiniz bittiğinde arkadaşlara birer bira ısmarlayın. Detwiler kendi birasını almalı."

Dougal, Kral George ve Dougal'ın ofisini ele geçiren doğanın edebi gücü dışında ofis boşaldı.

Bayan Friendly işveren olmak istediğini söylemişti, bu onun yaşında bir kadın için alışılmadık bir hırsı. Dul kadınlar hanlar, bira fabrikaları ve her türlü işletmenin sahibi olabilirdi ama Bayan Friendly'nin yaşındaki bekar bir kadın - kız kurusu- sadece kendi evini yönetmeyi hayal edebilirdi.

"Rrrlf."

George kendini Dougal'ın çizmesine vurdu. Dougal kediye kapıdan geri itmeyi düşündü, bir tür keşif manevrasıydı bu, ama bunun yerine sayıca fazla olmanın güvenli olduğuna karar verdi. George'u kucağına aldı, kendi kapısını çalmadı ve ofise girdi.

Bir savaş alanının yazar versiyonuyla karşı karşıyaydı. Masanın üzerinde açık bir sözlük duruyordu. Yanında bir torba çörekten arta kalanlar duruyordu. Foolscap buruşturulup ocağa doğru fırlatılmıştı ve karalamalarla kaplı daha fazla sayfa masanın üzerine saçılmıştı.

Bayan Friendly Dougal'ın masasında oturmuş, kollarını kurutma kâğıdının üzerinde kavuşturmuş, yanağını ön koluna yaslamıştı. Dougal kediye şöminenin üzerine koydu ve yaklaştı, çünkü en popöler yazarı görünüşe göre derin bir uykundaydı.

"Bayan Friendly?"

Nefes alış verişi yorgun uykunun yavaş, büyüleyici ritminde devam ediyordu. Sağ elinin altında bir tüy kalem duruyordu. Dinlenirken yüz hatları, bitmek tükenmek bilmeyen fikirleriyle hareketlendiğinden daha zarif, daha narindi.

Dougal tüy kalemi onun elinin altından kaydırđı ama o hâlâ uyuyordu. George şöminenin üzerinde bir ileri bir geri volta atıyor, sanki ateşi yakmak için tembel bir kölesini bekliyordu.

Dougal bunun yerine döküntüden bir mum yaktı ve mumu masaya götürdü. Daha iyi ışık, uyuyan güzeline ilk yaklaştığında gözlemlediği şeyi değiştirmede.

Bayan Friendly yorgundu; gözleri yorgunluktan gölgelenmişti ve uykusu deliksizdi. Belli ki üzgündü de, çünkü sol elinde dantelli bir mendil tutuyordu ve yanakları gözyaşlarıyla lekelenmişti.

* * *

Patience, uyanık dünyadan gelen seslerin ve düşüncelerin hiçbir öneminin olmadığı o yarı rüya halinde uyukluyordu

özgürce sürüklendi.

En azından Dougal MacHugh'un önünde ağlamamıştı. Artık tam olarak korkunç sayılmazdı ama hayal kırıklığı yaratıyordu ki bu daha da kötüydü. Pazartesi günü, genç bir kadının bile kıvrak bir zekâyâ sahip olabileceğini kabul etmişti. Bugün ise, sırf işini Londra'nın iyi ruhban sınıfını gücendirmekten alıkoyacakları için gizemli tavırları papağan gibi tekrarlıyordu.

Kadınlar sessiz kalsınlar.

"Bayan Friendly."

Sabır pek dostça hissetmiyordu. Kutsal Yazılar'dan başka parçalar da geçip gitti, ama hiçbirisi bir çocuğun karnı boşken işe yaramıyordu. Kedi ofiste hışırdıyordu ve Patience'ın aklına George'un ayaklarının altında olmasından hoşlandığı gibi tuhaf bir düşünce geldi.

"Madam, uyanın. Çocuklar sizi yorgunluktan öldürdüğümü söyleyecekler."

Bu hırıltılı çapak tanıdıktı ve değildi.

Birisi Patience'ın omzunu hafifçe sarstı. "Kadın, benim ofisimde uyuyor olamazsın. Fırında durup biraz tart alacağız, çünkü Bloomsbury'deki bütün çörekleri yediğinden eminim."

Crumpet kelimesi Patience'ın gözlerini açmasına neden oldu. "Taze limonlu tarta bayılırım."

Dougal MacHugh masanın yanına diz çökmüştü, zümrüt gözleri endişeyle doluydu, onun için mi?

"Sana bir düzine alacağım. Neden ağlıyordun, Patience?"

Sabır. Ona verilen ismi kullanmaktan kaçınıyordu ama onun bu şekilde söylemesi hoşuna gidiyordu.

"Ağladığımı nereden bildin?" Çünkü öyleydi ve gizlemek onu aptal durumuna düşürecekti. Daha da aptal. Kolunun yanağında bir kırısklık bıraktığını ve saçının toplanması gerektiğini bilerek arkasına yaslandı.

Sabah gazetesini okumak için ara vermişti ve bir nişan ilanı gördü. Herhangi bir nişan değil, on yıl önce onun olması gereken bir nişan.

Nasırlı bir erkek başparmağı yanağını okşadı. "Gözyaşlarının kanıtını görüyorum. Birinin dayak yemesi gerekiyorsa, bu onuru memnuniyetle yerine getiririm." Dougal MacHugh kendi tarzında kaba bir çekiciliğe sahipti.

"O artık bir vikont. İşten çıkarıldığınızı görür ve arkadaşlarıyla buna güler."

Bay MacHugh, Patience'ın alnındaki bir tutam saçı geriye doğru taradı. "Küçük çocuklara harfleri, hesapları ve tarihi öğretmeyi severdim. Bir Vikont'a görgü kurallarını öğretmeyi daha çok severdim. Anladığım kadarıyla baban o piçi sorumlu tutacak durumda değildi."

Piç çok kaba ve uygun bir kelimeydi. "Nişanın ilan edilmesine rağmen Vikont'un yoluna devam etmesinin nedeni ."

Bu çok eski, tamamen alakasız bir tarihti. Windham'lar tüm detayları biliyordu ve Patience'ın diğer tanıdıkları onu terk etmiş olsa , her şey boyunca onun yanında olmuşlardı. Kullanılmış eşyalar. Bir jilt. Yeşim taşı. Patience

Kaba sözlere yabancıydı ama Vikont'a karşı bunları kullanmayı reddetmişti.

"Bir anlaşmazlık mı oldu, genç kız?"

Küçük çocuklar, Dougal MacHugh onlara nazikçe sorular yönelttiğinde muhtemelen tüm dertlerini itiraf etmişlerdir.

"Tahmin edilebilir bir melodram vardı," dedi Patience, "gerçi senaryo bir tek bana verilmemişti. Babam, birçok küçük oğul gibi, imkanlarının ötesinde yaşıyordu. Ağabeyi ile arası açıldı ve borçlar başladı. Babam benim için bir sezondan fazlasını karşılayamayacağını anladı ama o bir sezon için hiçbir masraftan kaçınmadı."

Bay MacHugh döndü ve sırtını masanın çekmecelerine dayayarak tünedi. "Ve Vikont senin bir mirasçı olmadığını, hatta iyi yerleşimlere sahip olmadığını ya da ailenin reisiyle aran iyi olmadığını anladığında, çekip gitti. Sözünü tutmadı ve senin kalbini kırdı."

"İyi dedin." Geriye dönüp baktığımda ilki ikincisinden daha önemliydi.

"Amcan yardım etmedi mi?"

"Amcam babama bir ders vermeye kararlıydı, babam da baron söz konusu olduğunda aynı uygulamayı yapmaya niyetliydi, unvan o zamandan beri hiç tanımadığım bir kuzene gitti. Sanırım İskoç aileleri farklı olmalı."

"İskoç aileler çoğunlukla daha fakir. Birbirimize karşı bu kadar acımasız olamayız."

Alçaklık, bir başka uygun kelime. "Vikont bana evlenme teklif etti. Diz çökerek değil, çardakta oturarak. O teklif etti, ben de kabul ettim. Artık genç bir adamın leydisine evlenme teklif etmek için neden yalnız bırakıldığını biliyorum."

"Erkekler reddedildiklerinde tanıklık etmeye dayanamadıkları için mi?"

"O da var, ama aynı zamanda teklifleri kabul edildiğinde şahitleri olmasın diye. Daha sonra sözlerini yanlış anladığımı, dostluğa teklif edilmemiş bir saygı gösterdiğimi iddia etti."

Bay MacHugh dimdik ayağa kalktı. "Patience Friendly, eğer bir kadın dile ve onun inceliklerine çok iyi hakimse, o kadın sensin. Hiçbir şeyi yanlış anlamadınız ve Vikont asla sizin dostunuz olmadı."

Patience'ı ayağa kaldırdı ve uzun süredir oturduğu için - belli ki nedeni buydu- yalpaladı ve en yakındaki sabit nesneye tutundu.

Kolları Bay MacHugh'un beline dolandı ve -sonradan nedenini merak etmek için yeterince zaman vardı- onu sardı.

"Kimse bana böyle bir şey söylemedi." Kadın ona ağırlığını verdi, o da içten bir kucaklamayla karşılık verdi. "Ailem beni durmadan sorguladı. Ne demişti? Emin miydim? Onu yanlış duymuş olabilir miydim? Hangi kelimeleri kullanmıştı? Sanki onun haklı olmasını ve benim de akılsız bir aptal olmamı istiyorlardı."

"Sen haklıydın, onlar haksızdı. Sen akılsız bir aptal değilsin. Ailenin ilk sorumluluğu yavrularını korumaktır -bunu en iyi otorite söylüyor- ve seni hayal kırıklığına uğrattılar."

Patience'ın üzerine tuhaf bir duygu çöktü; bir yandan üzüntü, çünkü ailesi onu fevkalade yüzüstü bırakmıştı, ama bir yandan da rahatlamıştı. İnançsız bir genç adam tarafından kendisine verilen zararı hiçbir tanık doğrulayamazdı ve bu yüzden şüphe onu içinden bile rahatsız etmişti.

Yanlış mı duymuştu? Abartıyor muydu? Sadece genel bir saygıyı ifade etmek için söylenmiş sözleri mi yanlış anlamıştı?

"Babam yanlış anlamış olabileceğimi söyledi. Vikont'un eteklerimin altındaki ellerini yanlış anlamadım. Sadece bir nişanlı ya da bir ahlaksız böyle bir cüretkârlıkta bulunabilir."

Yüzünü Bay MacHugh'un omzuna gömdü, kendi dürüstlüğünden dehşete düştü ve on yıl önce ne kadar cahil olduğunu görünce daha da dehşete düştü.

"Masumiyetimizi kaybetmek acı vericidir, ancak nasıl bir insan olduğumuzu bu şekilde öğreniriz."

Masa ve sandalye Patience'ın geri adım atmasını engelliyordu ama yine de Bay MacHugh'un gözlerini görmek, onun bu tartışmada kendisini yargılamadığından emin olmak istiyordu.

Çünkü onu yargılamazsa, belki o da kendini yargılamaktan vazgeçebilirdi. Bay MacHugh onu sadece yanlış adama güvendiği için suçlu ilan ederken, o kendini cahillikle suçlamıştı.

Kadın masanın üzerine çıktı ve Bay MacHugh olduğu yerde kaldı; elleri iki yanında, sarılabilecek kadar yakındı.

"Çöküşe geçebilirdin," dedi. "Kendini amcanın sadakasına atabilir, Vikont'u ve aileni basit bir talihin tersine dönmesinden daha kötü bir skandala bulaştırabilirdin. Ama yapmadın. Askerliğini yaptın. Hâlâ da devam ve Tanrı bir daha senden faydalanmayı düşünecek aptala acısın."

Dougal MacHugh'un onayı Patience'ın hem yeniden ağlamak hem de gülümsemek istemesine neden oldu. Işıldamak, gülmek, ona tekrar sarılmak.

Ne garip.

"Kardeşimin benim durumum yüzünden acı çekmesine izin veremezdim. Annem ona bir komisyon alabilmek için mücevherlerini rehin bıraktı ve bankacıların kızlarına hitabet, davranış ve Fransızca dersleri vererek iş buldu. Aynı konularda broşürler yazdı ve o öldüğünde bu işi ben üstlendim."

Lütfen babam hakkında soru sormayın. Soruyu Bay MacHugh'un gözlerinde görebiliyor, üzerine çöktüğünü hissedebiliyordu.

"Ve baban. İçki içer miydi, Patience?"

"Bazen. Annem utançtan öldüğünü söyledi. Annesinin yanına taşındık ve başımı sokacak bir evim olmasının tek sebebi bu. Büyükanнем sahip olduğu her şeyi bana bıraktı. Durumumun acınası olduğunu düşünmemelisin."

Tehlikeli, evet. Asla acınası değil. Patience'ın arkadaşları ve anlamlı, maaşlı bir işi olduğu sürece değil.

"Bence becerikli, dirençli ve yaptığınız işte harikasınız ama sizi eve götürme vakti geldi Bayan Friendly."

Patience gitmek istemiyordu ve Bayan Dost canlısı olmak da istemiyordu. Kalan mektupları sıralamak, lokantanın sıcak ve lezzetli yemeklerinden biraz daha yemek ve karanlık çökene kadar Dougal'la tartışmak istiyordu.

Ama çoktan hazırды. "İlk köşe yazım yazıcı için hazır mı?"

"Yarın sabah erkenden göndeririz. Üç mektup, hepsi de sizin imzanızı taşıyan sağduyunuzla cevaplanmış. Cuma günü geldiğinde, profesör felç geçirecek."

"Güzel," dedi Patience masadan kalkarken. "Bana kesinlikle birkaç kötü an yaşattı. Adam çekilmez biri. Her şeyi bildiğini sanıyor ve pragmatizmdeki eksikliğini uzun laflılığıyla telafi ediyor."

Pelerinine sarınıp ön kapıya yöneldiğinde ofiste bir şeylerin değiştiğini fark etti. Bir kere koku farklıydı. Kömür dumanı, mürekkep ve kâğıt kokusunun altında çam kokusu yatıyordu.

"Tatil için dekorasyon mu yapıyorsunuz? Bu biraz paraya mal olmuyor mu Bay MacHugh?" Pencereler çam ipleriyle süslenmişti, çift kapının her birini çam ve çobanpüskülü çelenkleri süslüyordu ve yanmayan duvar apliklerinden portakallar sarkıyordu.

"Tezgahtarlar dekorasyondan hoşlanıyor, müşteriler beğeniyor ve rakiplerim de bunu yapıyor, ben de birkaç jest yapıyorum. İçinde

Ancak yarın Harry ile mali kısıtlama konusunda konuşacağım."

Eldivenli eliyle yukarıya, avizeden kırmızı bir kurdeleyle sarkan bir demet yeşilliği işaret etti.

Her evde kalmış kızın en kötü tatil kabusu başının üzerinde asılı duruyordu

-Ökse otu, hem de bolca.

Patience kolunu Bay MacHugh'un koluna dolayarak, "Hadi gel," dedi. "Yarın yine zorlu bir gün olacak ve yeterince oyalandık."

Bay MacHugh'u neredeyse kapıdan içeri itecekti ve ardından Bayan Wollstonecraft'ın yazıları üzerine bir söyleşiye girişti. Patience yazarın felsefesine aşina değildi ama eğer Bay MacHugh'un dikkatini çekmişlerse, bu eksikliği hemen giderecekti.

Üçüncü Bölüm

Önceki akşam Dougal, üç sessiz karlı sokak boyunca Patience'a, eleştirmenin bakış açısına bağlı olarak, ya zamanının ötesinde ya da sosyal düzeni yıkmaya kararlı bir kadının yazılarını anlatmıştı. Tüm bu süre boyunca Dougal, Patience Friendly söz konusu olduğunda duygusal bütçesini yeniden düzenliyordu.

Gerçekten de zor zamanlar geçiren bir hanımefendiydi. Çok zor zamanlar geçirmiş olsa da bir hanımefendiydi ve karşıtlığı kibirden ziyade ihanete uğramış bir güvenin sonucuydu. Her virgülü tartışmasına, hangi mektuplara cevap vereceği konusunda söz hakkı istemesine ve kendini bu projeye atmasına şaşmamalı.

Perşembe sabahı, Harry'nin çabaları sayesinde ofis - Dougal'ın düşüncelerinin aksine- derli toplu ve düzenliydi, ancak Dougal, Patience'ın bir sonraki teslim tarihine boyun eğdirdiği savaş alanını görmekten keyif almıştı.

"Biraz daha çörek alayım mı?" Harry kapıdan içeri girerken sordu. "Bayan Friendly'nin yarınki köşe yazısını getirirken onları da yanımda götürebilirim."

"Sütununu getireyim," dedi Dougal. "Ökse otunu kaldırabilirsin, delikanlı. Burası saygın bir müessese."

"Henüz onu indirecek kadar uzun değilim. Sakın hanımefendinin şekerlerini çimdikleme, Dougal. Bunu yapmak zorunda kalmaktan nefret ederim."

Kuzen Hamish'e Őeftali ver."

Kuzen Hamish ailenin Perthshire kolunun baŐıydı, iki bira fabrikası ve hatırı sayılır bir arazisi olan eski bir albaydı. Erkek kardeşi Kuzen Colin'in bir içki fabrikası vardı, kız kardeşleri Rhona ve Edana ise henüz tek bir giriŐimde karar kılmamıŐlardı. İngiltere'de hanımlar ticari girişimlerden caydırılabilir. İskoçya'da ise.

Aile birbirini destekliyordu. Örneğin Dougal'ı yayıncılık işine girmeye ikna eden kişi Hamish olmuştu.

"Kuzen Hamish yüzlerce mil kuzeyde," dedi Dougal, "ve Perthshire'ı seviyor. Sen git ve iyi bir kadının adını lekeleyecek hikâyeler anlatma."

Harry kendini Dougal'ın masasının karşısındaki sandalyelerden birine attı. "Onun için teklifte bulunmayı mı düşünüyorsun?"

"Siz, Harold Bruce Sylvester MacHugh musunuz?"

Harry'nin kulakları kızardı, ama sırtışı saf MacHugh sırtıŐıydı. "Henüz yaban yulaflarımı ekmedim, yoksa efsanevi cazibeme    seferde yenik düşerdi ve Bayan Horner'ın Köşesi'ni yazacak kimseniz olmazdı. Yazmaktan bahsetmiŐken, üzerinde çalıŐtıĐın Şey nedir?"

Dougal sayfayı aldı ve içindeki kumu tepsiye geri d  kt . "Seni ilgilendirmez ama neredeyse baskıya hazır. Bayan Friendly'nin tamamlanmış köşe yazısını Detwiler'dan al, son bir kez oku ve sabah matbaaya giderken bunu da yanında götür."

Harry ayağa kalkıp ellerini ocağa doğru uzatarak, "Bugün hiçbir yere koşmak istemiyorum, Dougal," dedi. "Gökyüzü şu andan itibaren Noel'e kadar kar yağdırmaya hazırlanıyor. Bay Detwiler'in sakroiliak kemiği sancı yapıyor ve bunun ne anlama geldiğini biliyorsun."

"Bu, ona en çok ihtiyacımız olduğu anda Detwiler'in sırtının ağrıdığını öne sürerek bir gün izin alacağı anlamına geliyor. Kış geldi, Harry. Gökyüzü kış gökyüzüne benziyor. Bayan Friendly'nin köşesine bakın lütfen."

Harry Kral George'u okşamayı bıraktı ve görevine devam etti. Gerçekten de pantolonundan çıkmaya başlamıştı - yine - ve çok geçmeden yeni botlara da ihtiyacı olacaktı.

Dougal yazdığı sayfayı baştan sona okudu, hata ya da yerinde olmayan bir virgül bile aradı. Rüyalarında bu parçayı parçalara ayırması, düzenlemesi ve düzeltmesi için Patience'a verirdi ama bu yol Dougal'ın savaşmaya hazır olmadığı bir savaştı.

Henüz değil, muhtemelen hiç olmayacak.

* * *

"Alçak herif!" diye bağırdı Bayan Friendly, Kral George gibi etrafta dolanırken botları ofisin döşemelerine çarpıyordu. "O alçak, sinsî, zararlı, cehennemlik - ah, keşke küfürlü konuşmada daha usta olsaydım."

"Küfürbaz köpek mi?" Bay MacHugh teklif etti. "Varlet?"

"Çok basmakalıp ama kesinlikle doğru yönde. Nereden biliyordu Bay MacHugh? Profesör bir gün erken başlayacağımızı nereden biliyordu?"

Patience ön pencerede, tanıdık bir sahnenin bir kat üstünde duruyordu. En yakın köşede, sesi en gür çıkan gazeteci çocuk Jake, Cuma sabahı kalabalığına MacHugh ve Oğulları gazetelerini satıyordu.

"Bayan Horner tüm tatil sıkıntılarınızı çözer! Aile kavgaları, parasızlık, masa örtüsündeki lekeler - Bayan Horner için sorun yok! Felaket önlendi ve MacHugh and Sons'dan mutlu bir Noel!"

Karşı köşede, biraz daha büyük bir çocuk rakip ürünü sunuyordu. "Profesör Pennypacker ihtiyacınız olan tüm tavsiyeleri tek bir sütunda topluyor. Bilgili profesör tüm cevaplara sahipken neden geveze yaşlı bir kadını dinleyesiniz ki?"

Bu durum sabahın yarısından beri devam ediyordu ve her gazeteci çocuk rakibi konuşmaya başladığında mecburen susuyordu. Gezgin bir kemancı üçüncü köşede bayram ezgileri çalıyor, bir etli börek satıcısı da dördüncü köşeyi işgal ediyordu.

"Diğer yayıncıların ofislerinde kaynaklarım var," dedi Bay MacHugh. "Eminim Pennypacker'ın gazeteci çocuğu ara sıra benimkilerle bira içerken sohbet ediyordur. Harry'ye göz kulak oluyorum ama dostça bir rekabetin ne zararı olabilir ki?"

Bay MacHugh pencerede Patience'ın arkasında duruyordu, ona birkaç dakikalığına kucaklaştıklarını, hatta birbirlerine sarıldıklarını hatırlatacak kadar yakındı. Gökyüzü çökmemiş, Kral George şöminenin üzerindeki yerini terk etmemişti ama Patience'ın Bay MacHugh hakkındaki düşünceleri biraz değişmişti.

Kendi iyiliği için hırslı değildi. Bir düzine akrabası vardı ve son parasını da işine yatırmıştı. Bu cesaret, cüret ve kararlılık gerektiriyordu ki bunların hepsi de takdire şayan niteliklerdi.

Bir erkekte.

İmkânı olmayan bir kadında olması gereken özellikler.

"Jake en iyi seçim mi?" Patience sordu. "Pennypacker'ın oğlundan daha küçük. Daha genç. Soğuk ona daha sert gelebilir."

"Ailesi Jamaikalı olduğu için mi? Jake Londra'da doğdu, bizim kışları bilir ve işinde iyidir. Bu arsayı sattığında onu Oxford Caddesi'ne taşıyabileceğimizi düşündüm."

"Oxford Caddesi mi?" Patience pencereden döndü. "Mayfair'in büyük evlerinin Bayan Horner'ın tavsiyesine ihtiyacı yok."

Bay MacHugh masasına yaslandı ve kollarını kavuşturdu. Bu hareket genellikle granite dökülmüş bir fikre işaret ederdi. Ayrıca omuzlarının genişliğini de vurgulardı.

"Bir düşünün Bayan Friendly. Mayfair'in büyük evleri Mayfair'de oturuyor ama gündelikçiler, tüccarlar, tezgâhtarlar, tezgâhtar kızlar ve pek de büyük olmayanlar Mayfair ile Londra'nın geri kalanı arasında gidip geliyor. Oxford Caddesi bu trafiğin çoğunu görüyor ve profesör mallarını orada dağıtmıyor."

Bir hafta önce, Patience yarım saatini tartışarak geçirebilirdi: Jake Oxford Caddesi'ne gitmek için en az otuz dakika harcayacaktı ama yol boyunca birkaç kopya satabilirdi. Pennypacker'ın oğlu Jake'i takip edebilir ve

Bay MacHugh'un sözünü ettiği biralardan birine. Genç Jake karlı sokaklarda yuvarlanırsa bütün kâğıtlar hendeğe düşebilirdi.

Cesaret, atılganlık ve kararlılık sadece iş dünyasındaki bir erkeğe özgü değildi.

"Oxford Caddesi," dedi Patience. "Her gün farklı bir blok, böylece Pennypacker bizi takip etmek zorunda. Diğer çocuklardan biri Jake'e saat başı yeni bir sürü getirebilir, böylece Jake her bittiğinde buraya gelip gitmekle zaman kaybetmek zorunda kalmaz. Pennypacker'ın istediği bir savaşa, alacağı da bir savaştır."

"Harry ön tarafta Jake'in yerini alacak ve Jake'i arkaya göndereceğiz."

"Oh, bu çok şeytani, Bay MacHugh. Senin hakkında söylediğim her şeyi geri alıyorum, bazı şeyleri. Olmakla ilgili kısımları-"

Gözlüklerini çıkardı ve koluna takarak parlattı. "Çörek zamanı mı?"

Patience çöreklerden bıkmıştı. İmkânlarını aşan bu ikram birkaç gün içinde cazibesini yitirmişti.

"Limonlu tartlar. Bu limonlu tartları gerektiriyor ve sonra kendimi bir sonraki mektup dizisine vermeliyim."

"Harry!" Bay MacHugh seslendi. "Fırına git ve Jake'e söyle, son yığının da sattıktan sonra gelsin. Bugün Bayan Friendly için limonlu tart."

"Ve eğer on beş dakika içinde satarsa Jake için bir limonlu tart!" Patience aradı.

Tezgâhtarlardan bir tezahürat yükseldi ve taze tartlar tazminatın bir parçasıysa, gelecek hafta, gelecek yıl için haberci çocuk görevini üstlenme sözü verildi.

Patience bu alaycılığı anlamakla kalmıyor, bundan zevk alıyordu. "Neye gülüyorsunuz Bay MacHugh?"

Gülümsemesi onu ağırbaşlı ve biraz da acımasız bir ticaret adamından, iş dünyasının bir korsanına, yayıncılık dünyasının bir korsan prensine dönüştürmüştü. Patience'ın aklına bir sürü aliteratif aşırılık geliyordu ama hepsi de Bay MacHugh'un ona gülümsediğinde bir tabak taze limonlu tart kadar çekici olduğu gerçeğine dayanıyordu.

Lezzetli, karmaşık, baharatlı, ekşi, doğru miktarda tatlılık da içeriyor.

"Zafere giden yolun açılmasına gülümsüyorum. Pennypacker senin dengin değil, Sabırlı Dostum ve sanırım iyi talihi onun aleyhine döndü."

"Ne demek istiyorsun?"

"Daha çok satıyorsunuz çünkü o da sizin gibi bir gün erken çıktı."

Haberci çocuklar birbirlerine ileri geri sesleniyor, alay ve şakalar yapıyorlardı. "Pennypacker da öyle."

"Oxford Caddesi'nde olmayacak." Gülümseme tekrar geldi ve küstah profesöre kıyamet vaat eden kalkık bir kaşla birlikte.

Patience gülümseyerek karşılık verdi ve bir sonraki sütun üzerinde çalışmaya başladı.

* * *

Patience Friendly gülümsediğinde muhteşemdi. Yaramazlık, plan ve enerji doluydu. Gülümsediğinde, kar üzerindeki ay ışığı gibi parlardı. Onu neşeyle aydınlanmış görmek, soğuk bir gecede güzel bir içki içmek gibiydi. Dougal'ın ruhunun her zerresi bu görüntüyle ısınıyor ve neşeleniyordu, tıpkı onun aktif bir sesle yıldırımlar gibi öğütler savurmasını izlemekten zevk aldığı gibi.

Cuma günü limonlu tart günüydü. Bugün Dougal'a stollen getirtmiş ve somunu tüm memurlar arasında paylaştırdıktan sonra Dougal'ın ofisine geri dönmüştü.

"Yani şimdi iki baskı yaptınız." Detwiler yarım kaşık kömürü salondaki sobaya attı, sonra yaşlı bir adamın iç çekişiyle doğruldu. "Planın nasıl gidiyor delikanlı?"

"Kömürü boşa harcıyorsun, Aloysius Detwiler. Çocuklar gittiler." Dougal, ateşe en yakın olduğu için Harry'nin taburesinde tünemeye devam etti. Sadece Detwiler, kıdemli editör olarak kendi masasını hak ediyordu.

"Ama Bayan Horner sizin köşenizde oturmuş bir şeyler karalıyor." Detwiler odanın içinde dolaşarak ortalığı toparlıyordu. İyi editörler derli toplu ve telaşlı olmak için doğarlardı ve Detwiler en iyisiydi. Neyse ki bir MacHugh ile evliydi ve aile bağlılığına dair bazı fikirleri vardı.

Dougal, "O zaman hanımefendiyi evine bırakma vakti geldi," dedi. "Bugünkü satışlardan memnun kalacaktır."

Tezgâhtarlar cumartesi sabahı bir saat sonra gelip öğleden sonra ayrıldılar, ancak Jake ve Harry'nin gazete stoklarını satmaları için bolca zaman vardı.

"Bayan Friendly, profesörün bizi Oxford Caddesi'ne kadar takip etmesinden pek memnun olmadı." Detwiler odanın içinde dolaşarak bütün tüy kalemleri aynı açıyla yerleştirdi. "Profesörün kendisi için çalıştığını öğrenince çok kızacak."

"Tek kelime etmeyeceğine söz vermiştin."

"Kapı kapalı ve içeride Bayan Friendly ile ne kadar zaman geçirirsen geçir, seni şu an olduğundan daha yalnız bulmayacağım. Tehlikeli bir oyun oynuyorsun Dougal. Bayan Horner'ı kendi işini yapmaktan alıkoyacak ne var? Para ihtiyacı yeterince büyük olduğunda hanımlar bütün kitapları yazarlar."

"Patience'ın benimle yarışacak parası yok." Kadın olduğundan, evlenme çağında olduğundan, bekâr olduğundan ve bu adaletsiz gerçekleri hafifletebilecek erkek akrabaları olmadığından bahsetmiyorum bile.

"Ona söylemelisin Dougal."

Yapmalı. Tüm geleceğiyle ilgili yanlış yönlendirilmiş bir kadın, daha fazla gelir elde etmek için bile olsa, manipüle edilmeyi hoş karşılamazdı.

"Kalan baskıları tamamladığımızda ona söyleyeceğim. Baskı altında harika çalışıyor ve savaş içgüdüğü var. Avukat olmalıydı."

Detwiler sandalyesindeki mindere yerleşti ve cebinden bir pipo ve çivi çıkardı. "Bu, oğlum, on iki baskı çok geç olacak. Noel için Bayan Friendly'ye yalan söylendiğini, aptal yerine konulduğunu açıklayacaksın,

ve acımasızca sömürüldüler. Hepsi cebinize para koymak için."

"Seninki de, onunki de." Özellikle onunki. "Gelecek hafta için baskı sayısını artırdım, çok iyi gidiyoruz."

Tırnak, piponun haznesini çizdi. "Siz öyle diyorsanız, profesör."

"Asla ."

Kazı, kazı, kazı... Londra gazete gazeteciliği dünyası bir Highland köyü büyüklüğündeydi ve dedikoduya iki kat daha yatkındı.

Öğrenecekti. "Çıkabilirsin Aloysius, Kuzen Avery'ye selamlarımı ilet."

Detwiler piposunu avucuna vurdu ve külünü sobanın yanındaki çöp kutusuna attı. "Sen ve Harry bu yıl Noel yemeğinde bize katılacak mısınız?"

Son üç yıldır Dougal, akrabalarının bir iyiliği olarak tatillerde alınan bekâr bir akrabaydı. Patience Noel'i nerede geçirecekti? Kiminle? Dougal'ın söyleyebildiği kadarıyla, evini paylaşacak bir kedisi bile yoktu.

"Harry'nin kazınızın yarısını yiyeceğinden eminim, ama benim başka planlarım var, çok teşekkürler."

"Harry için daha fazla o zaman. Pazartesi görüşürüz." Detwiler ayağa kalktı, paltosunu ve atkısını aldı ve gri öğleden sonraya doğru yürüdü. Londra'da kışlar Perthshire'daki kadar karanlık geçmezdi ama kapalı bir Aralık günü yine de kasvetli bir girişimdi.

Bir adam vicdan azabı çektiğinde.

"Harry bugünlük gitti mi?" Bayan Friendly, Dougal'ın ofisinin kapısında duruyordu, g zl   burnuna takılmıştı, elinde katlanmış bir broşür vardı.

"Evet, ama seni eve bırakırken fırına u rayabiliriz."

Kaşları a a ı doğru se irdi. "   anda bir cevap yazıyorum ama profesörün bugünkü k  e yazısını gördünüz m  Bay MacHugh?"

O yazmıştı. "Yaşlı  ocuk şimdi hangi suçu i ledi?"

Patience kâtibin ofisinde tepindi. "Onun ve benim sık sık benzer durumlarla kar ıla tığımızı ve kimin daha iyi tavsiyede bulunduğuna dair genel bir tartışma yaşandığını belirtmiştiniz."

Bunu edebi türden genel bir atı ma izledi ve okuyucular buna bayıldı. "İnsanlar kimin tavsiyesinin daha üstün olduğunu görmek için ikinize de yazmıyor mu diye merak ettim."

Harry'nin masasında durdu ve kalemini bir daire çizecek şekilde itti. "Sence okuyucular bizi birbirimize mi d   r yor? Profes rle beni karşı karşıya getirecek durumlar mı uyduruyorlar?"

"Umarım  yledir. Bu bana okuyucuların k  enize yatırım yaptıklarını gösteriyor, tıpkı bir  ekili  ya da bahis oynadıkları bir kriket maçı gibi."

Harry'nin taburesine tırmandı. "Benim tavsiye k  em bir spor kar ıla ması değil, Bay MacHugh. Okuyucularımı  nemsiyorum. Onlara hayatın zorlukları konusunda gerçekten yardım etmek istiyorum.

can sıkıcı zorluklar. Eğlendirmek için yazmıyorum, eğitmek ve dertleşmek için yazıyorum."

Neden şimdi felsefe yapmak zorundaydı ki? "Para kazanmak için yazıyorsun, Patience." Dougal ofisine girip ateşi yakmakla meşguldü ama tanıdık bir kadın topuk sesi onu kapıdan içeri kadar takip etti.

"İnsanların sorunlarını çözmelerine yardım ederek para kazanıyorum," dedi Patience, sesine sert bir ton katarak. "Ben dans eden bir ayı değilim, kitleler için maskaralık yazıyorum. Kendi kız kardeşinin evlilik konservesine göz diken bir kadın şaka değildir, Bay MacHugh."

Dougal doğruldu ve kendini şöminenin üzerinde uzanan Kral George'la yüz yüze buldu. Kedinin ifadesi üstün, hatta beğenmişti. Söyle ona, delikanlı. Şimdi söyle.

Dougal aptal kedinin başını kaşıyarak, "George'u dışarı atmalıyım," dedi.

"Bay MacHugh. Tavsiyelerimin gerçek sorunlara yönelik bile olmadığını ileri sürüyorsunuz. Her hafta özenle incelediğim ve değerlendirdiğim mektupların postadan alındığına dair beni temin eder misiniz?"

"Öyleler."

"O hayvanı okşamak ne zamandan beri bu tartışmayı yaparken benimle yüz yüze gelemeyecek kadar büyüleyici bir girişim haline geldi?"

Dougal döndü. "Yanıtladığınız mektuplar postadan geliyor, Bayan Friendly. Bu konuda sizi temin edebilirim. Bazılarının uydurma olabileceğinden şüpheleniyorum."

Bu kadar gerçek onu řařkınlıęa sűrűkledi. Dougal ona fırının kapandıęını ya da kűşe yazısını iptal ettięini sűyleseydi, yűz ifadesi bundan daha řařkın olamazdı.

"Bűyle bir řeyi nasıl çıkartıyorsunuz?"

űnkű Dougal her mektubun her kelimesini gűrűyordu, sadece gazetelerde yayınlanan redaksiyonları ve yorumları deęil. "Sen buzaęı gűzű yapan bir kız kardeřle uęrařtın, o da aynı tűrden bir flűrt içinde olan bir erkek kardeře hitap ediyor."

"Kesinlikle!" Patience gazeteyi sallayarak, "Kesinlikle!" dedi. "Tavsiyesinin ne olduğunu biliyor musun?"

Evet, Dougal biliyordu. "Anlat bana."

"Tűm bu durumu gűrmezden gelmek! Hiçbir řey yapmamak, bariz gűrűntűler yařanmıyormuř gibi davranmak ve ciddi zarar gűrme riski tařıyan bir evlilik iyi, iyi, sadece iyi. Profesűr vakar ve hořgűrű tavsiye ediyor."

Dougal Patience'ın elinden gazeteyi aldı ve masasının űzerine koydu. "Tűm gerçeklere hâkim olmadan bir hareket tarzı belirlemenin zor olduęunu sűylemiřtiniz. Saęlam bir tavsiye." Dougal bunu űnermeyi dűřűnmemiřti.

"Sıkıcı bir tavsiye," diye karřılık verdi. "O iyi kadına, kocası seyrederken űkseotunun altında yakıřıklı bir adama yaklařmasını sűylemeliydim. Profesűr asla bűyle cesur bir yaklařımla ortaya çıkmazdı ve okuyucular da bir kadının harekete geçmesinin yenilięinden etkilenirdi."

Dougal bűtűn gűnű tartıřmadan geçirmiřti ama bu... bu... açıklama bir yanıt gerektiriyordu.

"Profesör asla böyle bir aptallık yapmazdı. Kıskançlığı kıskırtmak için toy bir delikanlıyı öpmek, kaçınmaya çalıştığınız maskaralığın ta kendisidir."

Gözlüklerini burnuna doğru itti, ona doğru yürüdü ve bir parmağıyla göğsüne vurdu. "Görünüşe göre sizin de hiçbir sakınca görmediğiniz saygıdeğer bir tatil geleneğine geçici bir düşkünlük saçmalık değildir."

"Harry'ye o lanet şeyi indirmesini söyledim."

Gülümsedi, Dougal kremayı masadaki kurutma kâğıdının üzerine döktüğü zamanki Kral George'a çok benziyordu.

"Dil, Bay MacHugh."

Dougal o andan saygın bir tartışma çıkarabilirdi ama Patience mürekkep lekeli parmaklarını boyun örtüsünün üzerinde gezdirerek zaferi hezimete dönüştürdü.

Bayan Horner'ın en popüler makalelerinden birinden alıntı yaparak, "Küfür, dilbilimsel olarak yavan olanların koltuk değneğidir," diye devam etti.

Dougal düpedüz aptallıktan ilham alıyordu. "Ökseotunun altında öpüşmenin zararsız bir tatil geleneği olduğunu mu sanıyorsun?" Patience'ı bileğinden tutup ofisten dışarı çıkardı. "Sadece bir jest, hiçbir önemi yok mu? Tuhaf bir gelenek, başka bir şey değil mi?"

"Saygıdeğer bir gelenek, ama tuhaf, evet. Bay MacHugh? Siz kimsiniz Bay MacHugh?"

Dougal onu ön kapıya, kırmızı kurdelesinden sarkan rahatsız edici yeşilliğin altındaki bir noktaya götürdü.

Her iki gözlüğü de indirdi, ona itiraz etmesi için iki kalp atışı kadar süre tanıdı - ki bunu yapardı

ve sonra onu öptü.

* * *

Beytüllahim'deki çobanlara görünen ilahi koro, Patience'ın Bay MacHugh'la ökseotu altında yaşadığı aynı sevinç dalgasına ilham vermiş olabilir.

Kendini uyarıcı bir öpücük dersine hazırlamıştı ve Bay MacHugh'a da aynı dersi vermeye niyetliydi. O mecazi kömür parçası yerine, Bay MacHugh'un öpücüğü tatlılık, şefkat ve incelikle doluydu.

Ona tarçınlı bisküvili bir öpücük teklif etti - hatta tarçın tadındaydı - teklif etmek fiili geçerli bir fiildi. İlgisi baştan çıkarıcı derecede nazikti ve avuç içleri Patience'ın yanaklarını sıcak ve sevecen bir şekilde okşuyordu.

"Nasıl olduğunu bilmiyorum-" Nasıl öpüşeceğini, ellerini nereye koyacağını, ne yapacağını bilmiyordu ve cehaleti korkunç bir yükü.

Bay MacHugh bu ikilemleri Patience'ın ellerini boynuna koyarak ve ona yaklaşarak çözdü.

"Öpüşmenin yanlış bir yolu yoktur, Patience. Bir öpücüğün tutarlı zaman kipleri ve cinsiyet, sayı ve durum uyumu ile inşa edilmesi gerekmez. Öpüşmek kelimelerin ötesindeki anlar içindir."

Bay MacHugh, parmaklarının tersiyle yanağını okşadığında, başını avucuna yasladığında, dilini dudaklarının kenarında gezdirdiğinde ona böyle anlardan oluşan bir hazine verdi.

Kadın karşılık verdi -daha doğrusu karşılık verdi- ve adamın dudakları aralandı. Oh, Tanrım. Mutlu Noeller, Mutlu Yıllar. Virgülün nereye konması gerektiği -bir tartışma için en mükemmel öncül- bu tartışmanın karmaşıklığı hakkında hiçbir şey

Bir öpücüğü nasıl sohbele dönüştüreceğinizi.

Patience ayağını kaydırdı ve yanlışlıkla Bay MacHugh'un ayak parmaklarına bastı. Böylesine nadir bir zevki sona için dehşete kapılarak geri çekildi ve Bay MacHugh'u loş fuayede kendisine bakarken buldu. Elini uzattı, bu bir davetti ve şenlik yanmayan apliklerin yanında yeniden başladı.

Bay MacHugh sırtını duvara dayadı ve Patience bir tur daha sevgi, keşif ve en mutlu tonlarda ilahiler için içeri girdi -Uyarılma.

Bir adamla yakından ilgilenmek, onu arzulamak, teklifinin sunduğu güvenli geleceği değil, adının korunmasını ya da seviyecek çocukların hayalini değil, onu arzulamak böyle bir şeydi.

Patience elini geniş omuzlarında ve kaslı sırtında gezdirdi, sonra parmaklarını kalın, siyah saçlarına daldırdı. Bay MacHugh'un tadı baharatlı, tatlı bir bayram ikramıydı, dokuları çeşitliydi - ipeksi saçlar, bıyıklı yanaklar, zayıf açılar, yumuşak dudaklar, sert...

Sabır, Bay MacHugh'u da tahrik etmişti, iki yetişkinin birbirlerine karşı tutku duyduklarını gösteren kandaki ısıya, nefesteki tutukluğa.

Bunun sevinci, ürkütücü, neşeli memnuniyeti Patience'ı ona yaslamıştı, tüm dikkati ona odaklanmıştı

Adamın uyarılmışlığı özür dilemeden kadının karnına baskı yapıyordu.

"Söyle bana, Patience. Hala ökseotunun altında bir öpücük vermenin Bayan Horner'ın sağduyusuna uygun olduğunu düşünüyor musun?"

Kadın kıpırdandı ve adam iç çekti. Çekirdekli portakal dirseğine sallandı ve Patience daha önce hiç bu kadar, tamamen, beklenmedik bir şekilde mutlu olduğunu hatırlamıyordu

-Ya da yanıldığım için mutluyum.

* * *

Dougal daha önce hiç bu kadar, tamamen, affedilmez bir şekilde aptal olduğunu hatırlamıyordu -ama mutlu bir şekilde aptaldı.

Bir öpücük çalmıştı ve Patience Friendly de onun tüm iyi niyetini çalmıştı, hanımefendinin yaptıklarından sorumlu olduğundan değil. Öpüşme sanatı konusunda eğitimsizdi ama çok hızlı öğreniyordu. Öpüşleri acemice olduğu kadar hevesliydi de.

Ve Tanrı aşkına, içindeki tutku. Kendini yazmaya ne kadar adadıysa, yazılı kelimeler konusunda ne kadar titiz ve talepkâr olduysa, öpücükleri on kat daha fazlaydı... daha fazlası.

"Bir fikrim var," dedi eli Dougal'ın göğsünde gezinirken.

Belki de bu fikir ofisteki kanepeyi de kapsayacaktı ki bu durumda Dougal'ın kendini pencereden en yakın kar yığınının atması gerekecekti.

"Senin kıvrak zekana her zaman hayran olmuşumdur, Patience." Ve Dougal'ın öpmek istediği mürekkep lekeli ellerine. Kıvrımları, kelime hazinesi ve karmaşık bir sorunu en basit haline indirgeme yeteneği de çok hoştu.

"Jake'in gazeteleri satarken söylemesi için tatil beyitleri yazacağım."

Dougal, kadının sözlerini anlayabileceği bir cümle haline getirmeye odaklandı, çünkü kadının ona karşı ağırlığı azabın kişileşmiş haliydi.

"Tatil beyitleri mi?"

"Evet! Katipler yardımcı olabilir." Dönerek katibin ofisine geri döndü. "Bilirsiniz, 'Tanrı sizi mutlu etsin beyler, işte okuyabileceğiniz bir broşür/Bayan Horner'ın her ihtiyacınıza akıllıca bir çözümü var."

"Kulağa yaramazca geliyor." Yine de unutulmaz. Hem de çok unutulmaz.

Kısa bir süre durdu ve Dougal'ın yanağını okşadı. "Ökseotunun altında eğleniyordunuz Bay MacHugh. Elinizdeki meseleye odaklanmaya çalışın."

Patience'ı ofisine kadar takip ederken Dougal'ın odaklanabildiği tek şey Patience'ın eteklerinin seğirmesiydi. "Beyitler fena fikir değil ama bütün bir koro daha iyi olurdu."

"Çoğunlukla kadınları hedef alan bir tane." Dougal'ın masasının arkasına yerleşti. "Bırakalım profesör erkeklere şarkı söylesin. Ayrıca tatil yazılarını toplayıp bir broşür olarak yayınlamamız gerektiğini düşünüyorum, Bayan Horner'ın Tatiller İçin Yardımı hoş geliyor. Matbaacıya şimdiden haber verin, böylece bizimki profesörünkünden günler önce hazır olur."

zayıf bir tekrar. Yeni yıl kutlamalarını çevreleyen zorluklar üzerine bir bonus köşe yazısı ekleyin."

Bir öpücük ve kadın yanıyordu.

Bir öpücük ve Dougal hassas bir durumu imkânsız hale getirmişti. "Sabırlı ol, burada yalnızız."

Masanın çekmecelerinden birinden bir çakı çıkardı. "Biliyorum, yoksa seni öpmemeliydim." En iyi tüy kalemine yeni bir nokta çizdi, hareketleri ekonomik ve pratikti.

"Beni , değil mi?"

Çakı durakladı. "Pratik yapmadığım için oldukça iyi bir iş çıkardığımı düşünüyorum." Sözlerine bir parça kırılğanlık karışmıştı. Bıçağı bir kenara bıraktı ve yeni bir kâğıt aldı.

Dougal ateşi yaktı ama bu sırada George'un kuyruğu başının etrafında sallanıyordu. "Eğer iyi bir öpücükten anladığın buysa, cilalı çabalarına maruz kalan adamı Tanrı korusun. Seni eve bırakıyorum, Patience. Şimdi."

Tüy kalemi ağzına götürdü ve Dougal gözlerini kaçırmak zorunda kaldı.

"Sanırım sinirleriniz aşırı gergin, Bay MacHugh. Belki de biraz hava alsak iyi olur. Bayan Wollstonecraft'la ilgili konuşmanızdan yola çıkarak, adab-ı muaşeret kurallarıyla ilgili birkaç fikir edindim."

Evet. Buz gibi, temiz hava. Tam da aradığım şey. "Bayan Woll-? Oh, o."

"George dışarı çıkıyor mu?"

"Yarın servise giderken uğrarım ve onu bir süreliğine dışarı çıkarırım. Geceleri kaleyi koruyor, ya da teori bu. Fareler kağıt ve yapıştırıcıya çok zarar verebilir. Pelerininiz, madam."

Bunu nasıl yapabilirdi? Dougal, Bayan Horner'ın Köşesi'ni, profesörü ve tüm yılbaşı sorununu en yakın Noel pançının içine atmak isterken, edebi meselelere canlı bir şekilde odaklanmayı sürdürmek.

Böylece Patience'ı öpmeye devam edebilecekti.

Londra'nın üç caddesi boyunca edep kurallarının genç bir bayanı değil, evliliğine eşlik eden serveti korumak için nasıl ince bir plan olduğunu anlattı. Daha düşük mevkideki kadınlar çok daha az korunuyordu, ama görece yoksullukları onlara daha fazla özgürlük de veriyordu.

Bu teori Dougal'ın biraz dikkatini çekebilecek kadar tuhaf ve mantıklıydı. Patience'ın bir konu hakkında heyecanlandığında elleriyle konuşmasına ya da o ellerin sırtını yumuşatmasına verdiği önem kadar değil.

Bir dahaki sefere, biraz daha güneye inebilir.

Tanrı olsun. Gelecek seferler olmamalı.

"Benimle tartışmaya meyilli değil misin?" sordu kendi sokağına döndüklerinde.

"Yarın dinlenirken teorilerinizi değerlendireceğim." Dougal o günü profesörün son birkaç yazısını kaleme alarak geçirecek, Perthshire'daki Presbiteryen papazdan özür dileyecekti.

Şabat günü böyle bir endüstri. "Neden hala kimse sokağınızda tek bir lamba bile yakmadı?" Londralı ev sahipleri sundurma ışıklarını zorunlu kılan düzenlemelere tabiydi.

"Biz bu mahallede tutumlu insanlarız," dedi Bayan Friendly kapısının eşiğine yaklaştıklarında. Binasının birinci katı kapının eşiğinden taşacak şekilde tasarlanmıştı, bu da hava koşullarından ve bu kasvetli saatte meraklı komşuların bakışlarından korunan bir oyuk yaratıyordu.

Dougal onu tekrar öpebileceğinin farkına varmakla boğuştu.

"Size huzurlu bir Pazar günü diliyorum," dedi Patience, "çalışkan ve kazançlı bir iki hafta bekliyorum."

Çalışkan ve kazançlı. MacHugh and Sons, Publishers'ın sahibi Dougal MacHugh'un bu duyguları alkışlaması gerekirdi. Bu gülünç on iki günlük rakip gazeteleri tasarlariken tam da bunları düşünmüştü.

Patience elini uzattı ve Dougal onun önünde eğildi. "Size de huzurlu bir Şabat dilerim. Bayan Friendly."

Dougal onu daha fazla kendine çekemeden, gözlerinin içine özlemle bakamadan ya da başka bir şekilde kendini rezil edemeden, kadın kapıdan içeri daldı ve onu dondurucu havada yalnız bıraktı. Dougal kendini ofise doğru geri çekti, rüzgâr yanaklarını yakıyor ve ayak parmakları uyuşuyordu.

Bu da Patience'ın kapısının eşiğine kadar yol boyunca aklını kurcalayan soruyu aklından çıkarmak için hiçbir şey yapmadı.

Eğer bir öpücük kadını zekâ uçuşlarına sürüklüyorsa -Tanrı sizi mutlu etsin beyler, gerçekten- Dougal tutkulu bir sevişmenin yaratıcılığına neler katabileceğini düşündükçe hayrete düşüyordu.

Dördüncü Bölüm

Yuletide mevsimi Patience'a kendisi, hayat ve Bay MacHugh hakkında her türlü içgörüyü getiriyordu. Zaman zaman düşüncelerinde ona Dougal diye hitap ediyordu, çünkü Bay MacHugh ve hırslı bir tüccar olabilirdi, ama ökseotunun altında ancak Dougal bu kadar etkileyici olabilirdi.

Sadece Dougal ona evine kadar eşlik etmiş, ofisin uğultusu ve telaşından ayrılıp evinin yakın sessizliğine geçerken ona arkadaşlık etmişti. Sadece Dougal ona Bayan Wollstonecraft'ın kopyasını ödünç verdi ve saklamasını söyledi.

Çarşamba sabahı ise, çok daha fazla Mr. MacHugh.

Patience, "Eğer profesör bizi Oxford Caddesi'ne kadar takip ettiyse, o zaman Piccadilly'ye gitmeliyiz," dedi. "Jake'i bulmak en azından günün bir kısmını alacaktır ve bu süre içinde profesörün tamamen kaçıracağı tatil alışverişi yapan kalabalıklara satış yapacağız."

Dougal -daha doğrusu Bay MacHugh- Patience'ın kulağının arkasına sıkıştırdığı kalemi aldı ve masanın üzerindeki kağıt, kalem kırıntıları, kum ve kırıntıların arasına fırlattı.

"Madam, anlamıyorsunuz. Bu kadar çok kopya satan şey çok rekabet sizin ve arasındaki

Pennypacker. Sen ve o, okur-yazarlar için ödöl mücadelesi veriyorsunuz. Piccadilly, Jake'in seyahat etmesi için Bloomsbury'den çok daha uzak ve bir dahaki sefere bize Haymarket'te satış yapmamız gerektiğini söyleyeceksiniz."

Bay MacHugh yorgun görünüyordu, sanki açıklama çabası bile

-Patience'ın mantığını aşağılamak için kullandığı terim onu yormuştu. "İkisini de yapmalıyız" dedi Patience.

"Haymarket'te satalım

ve Piccadilly. Oralar kalabalık yerler ve biz de bir yenilik olacağız. Özel bir baskı yapmalıyız, bir önceki akşam çıkan bir baskı ve birkaç kopya dağıtmalıyız, böylece sabah-"

Bay MacHugh ayağa kalktı ve Patience'ın neredeyse çeyrek yüzyıl öncesinden hatırladığı cefakâr bir mürebbiyeyi anımsatan bir hareketle burnunun kemerini sıktı.

"Hatırlatmama gerek var mı Bayan Friendly, on iki özel baskı yapıyoruz ve akşam baskısı için matbaacıya ödeme yapmak pahalıya mal olur, tabii bunu neredeyse hiç haber vermeden yapabilirse. Jake'in karanlıkta titremesine, sağlığını, sizin zamanınızı ve benim paramı boşa harcamasına neden olacaksınız, hem de altın kaplamalı kendini beğenmiş bir profesöre ondan daha fazla gazete satabileceğinizi kanıtlamak için."

Patience, Bay MacHugh'un kendisi için önemli olan bir konu olduğunda sesini yükseltmesinden hoşlanıyordu. Bu tatil projesinin getirdiği keşiflerden biri de buydu.

"Bay MacHugh-Dougal-oturun lütfen. Profesör ve ben bir sorunun nasıl çözülmesi gerektiği konusunda sık sık anlaşmazlığa düşeriz, ama o kendini beğenmiş biri değildir. Bana kıyasla çok bilgili. Benden çok daha iyi okur.

edebiyattan alıntı yapıyor. Ben Kutsal Kitap konusunda daha iyiyim ama bunun nedeni annemin Muhalliflere meyilli olması."

Bay MacHugh oturmak yerine koltuğuna yığıldı. "Şimdi de Pennypacker'ı mı savunuyorsun?"

Patience masanın üzerindeki döküntülerin arasından kalemini aradı. "Profesör, sizin de belirttiğiniz gibi, bana ve size önemli miktarda para kazandırdı. Onun altın kaplama bir şey olduğundan şüpheliyim. Bu sütunları almak için ne kadar çok çalıştığımızı biliyorum. O da benzer bir çaba sarf ediyor olmalı. Lokantadan sipariş verelim mi?"

"O lanet olası lokantadan sipariş vermek istemiyorum."

Bay MacHugh'un canını sıkan bir şeyler vardı ve bu hiç mantıklı değildi. İşlerinin iyi gittiği ve rakiplerine karşı aklını kullanabildiği zamanlardan daha mutlu olamazdı. Tezgâhtarlar ve gazeteci çocuklar son zamanlarda çok neşeliydiler ve matbaacı bir sepet dolusu bayram meyvesi göndermişti. Kral George bile daha az huysuz görünüyordu.

Patience yüksek sesle düşünerek, "Bütün bu planın çökeceğinden endişeleniyorsun," dedi. "Her şey tam olarak planınıza göre geliştiği için - baskı sayısını şimdiden iki kez artırdınız - felaketin yakında vuracağını tahmin ediyorsunuz. Bu, terk edilmiş bir sosyete kızının düşüncesi efendim ve bunu geride bıraktığınız için size teşekkür ederim."

Elini saçlarında gezdirdi, sonra Patience'ın en çekici bulduğu pozlardan birini vererek arkasına yaslandı. Ayak bileği dizinin üzerinde çapraz duruyor, bir kolu sandalyenin arkasına asılmıştı. Bir beyefendi bir hanımefendinin önünde asla böyle oturmazdı ve bir züppenin

pantolonu böyle bir pozisyonu denemek için bile çok dar olurdu.

"Terk edilmiş bir sosyete kızı mıyım? Madam, geç saate kadar Bayan Wollstonecraft'ın saçmalıklarını mı okudunuz?"

Patience, Pazartesi gecesi tek bir oturuşta tüm risaleyi yutmuştu.

"Beni bu kadar kolay kandıramazsınız Bay MacHugh. Tecrübelerime dayanarak konuşuyorum. Vikontun bana değil, anlaşmalarıma aşık olduğunu anladığımda, her yerde ihanet gördüm. Eğer kömürcü faturasında bir hata yaptıysa, eğer papaz kilisenin merdivenlerinde beni şahsen karşılamadıysa, hırsızlık ve hakaret niyetinde olduklarından emindim."

Öne doğru oturdu ve gevşek kağıtları bir yığın haline getirdi, sonra kırıntıları ve kırpıntıları avucuna süpürdü. "Kömürcünün seni kandırmaya çalışmadığını ya da papazın seninle ilişkisini kesmeye çalışmadığını nereden biliyorsun?"

"Kömürcü bizi daha önce hiç aldatmamıştı, yıllarca hizmet etmemişti. Papaz meşgul bir adamdı. Onlar değişmemişti, ben değişmiştim. Mütevazı bir başarı planladınız, bu planın sizi kasabanın diline düşürmesini planlamadınız."

Masadaki ortlar ve artıklar çöp kutusuna gitti. "Ben çözülmesi gereken bir sorun değilim, Patience. Tatil alışverişi bütçesini aşan hanımefendi konusunda ne yapacaksın?"

"Kocasını kira parasını içkiye yatıran kadına cevap vermeme neden izin vermiyorsunuz?"

Kediyi şöminenin üzerinden kaldırdı ve sandalyesine yeniden oturdu. "Bunun üzerinde çalışıyorum. Bana biraz zaman ver. Bunu yapamazsın."

vatana ihanet edip bu yayınevinin ayakta kalmasını beklemek."

Bir hafta önce olsa Patience da bu konuyu tartışırdı ama o zamandan beri yayınevini içeriden görüyordu. Çalışanların çoğu gençti, işe yeni başlamışlardı ve eğer iş batarsa İskoçya'ya uzun ve pahalı bir yolculuk yapmak zorunda kalacaklardı. Bazılarının bu yolculuğu yapacak parası olmayacaktı.

Jake altı çocuğun en büyüğüydü ve bir çocuğu daha olacaktı. Babası bir koç evinde seyislik yapıyordu, annesi ise tamir işiyle uğraşıyordu.

Harry bir iş adamı olmayı arzuluyordu.

Bay Detwiler yaşlı ve yavaştı, gençlerin çalışabildiği kadar uzun saatler çalışmıyordu ama Londra yayıncılığı ve İngiliz dili hakkında her şeyi biliyordu.

"O kadına nasıl yardım edebileceğime karar vermek için sana bir hafta süre vereceğim ama o bir cevabı hak ediyor," dedi Patience kediye okşayarak. Kral George'un mırıltısı kedinin memnuniyetinin küçük bir gök gürültüsüydü, ancak Patience kediye sevmekten çok Dougal'a dokunmak istiyordu.

Bir iş yürütmek ağır bir hırsı. Geçen hafta fark ettiği şey ise Dougal'ın bu yükün altından nasıl kalktığını görmenin hoşuna gittiği idi. Salı ve Perşembe öğleden sonraları yalnızlık içinde köşe yazılarını kaleme almak yerine, on iki baskı projesi, her gün yayınevinde olması, geceleri köşe yazıları üzerinde düşünmesi ve daha önce olmadığı bir hevesle satışları takip etmesi anlamına geliyordu.

Bir iş sahibi olmak güne bir amaç kazandırabilirdi. O işi paylaşan insanların olması, bir tür bağ kurmak anlamına geliyordu. Başka bir deyişle ticaret heyecan verici olabilirdi.

On yıl önce Patience ile çıkış yapan diğer kadınlar böyle bir fikir karşısında nasıl da bayılırlardı.

"Şimdi ne planlıyorsunuz?" Bay MacHugh sordu. "Bazı düşüncelere dalmışsınız."

"Zengin olmanın ne kadar sıkıcı olduğunu biliyor musun?"

Kedi kendini Bay MacHugh'un kollarından kurtardı ve masanın üzerinde gezinmeye başladı.

"Bu durumla ilgili ilk elden bir deneyimim yok. Kuzenlerimin hali vakti yerinde ve bana sıkılmış gibi gelmiyorlar."

"Onlar, imza başarıları salon Fransızcası, bir ya da iki sonat ve nakış olan güzel küçük sosyete kızları değiller. Buna nasıl dayandım Dougal?"

Bayan Wollstonecraft, Patience'ın değişen bakış açısı için biraz suçluydu, ancak Bayan Horner'ın önemli olduğunu, sadece Patience'ın mali durumu için değil, başkaları için de bir fark yarattığını fark etti.

Vals yapan bir sosyete kızı, unvan sahibi bir budalanın damızlık çocuğu olmak dışında bir önemi olduğunu biliyor muydu? Hemşireler, mürebbiyeler ve öğretmenler tarafından yetiştirilen çocukların hayatlarına uzaktan bir tür annelik müdahalesi dışında ne bekleyebilirdi?

Bay MacHugh, "Can sıkıntınızı çok okuyarak giderdiğinizizi tahmin ediyorum," dedi. "Kesinlikle öyle yaptım."

Kedi kâğıtların arasına yığıldı, ön yarısı sözlüğün evince ile başlayan sayfasını kapladı. Patience George'un tüylü başını okşarken dostça bir an yaşandı.

"Babamın tüm kütüphanesini defalarca okudum ve sonra ciltli kitapları sattık. Beni tekrar öpecek misiniz, Bay MacHugh?"

Patience böyle bir soru sormaya niyetli değildi - düzgün bir hanımefendi bunu yapmazdı. Ama hayatını kelimelerle kazanan ve başkalarının sorunlarını çözdüğünü zanneden bir kadının bu kadar ukala olması gerekmezdi.

"O öpücük tartışmak içindi, Bayan Friendly. Benim için iyi olmadı."

"Bence çok iyi bir iş çıkardınız."

Bay MacHugh ayağa kalkmış ve paltosunu silkiyordu. "Sizinle birlikte müsrif tatil alışverişçisine geri dönüyoruz, hanımefendi. Ben lokantaya gidiyorum."

Patience kediye kucağına aldı. "Korkak." Bir başkasıyla, hele de öptüğü bir adamla bu kadar dürüst olmak ne büyük bir zevkti. Ama onu tekrar öpmeye ikna edememesi de ne kadar alçaltıcıydı.

Bay MacHugh, "Korkak değil ama bir centilmen," diye karşılık verdi, "benim beceriksiz tarzımla. Taktiksel bir geri çekilme yapan bir beyefendi. Seni öptüğüm için pişman değilim Patience, ama sen bir gün beni öptüğün için pişman olabilirsin. Fırına uğrayayım mı?"

"Artık bana tatlı yok. En iyimser tahminlerinizi bile geride bıraktığımı bilerek ziyafet çekeceğim. Ben de

Ayrıca tatil alışverişı yapanlara, arkadaşları ve ailesi söz konusu olduğunda cömert dürtülerine yenik düştükleri için kendilerini affetmelerini tavsiye edin."

Bay MacHugh, neşeli, cesur yeşil ve mavi ekoseli eşarbını takmayı unutmuş olsa da ayrıldı.

Patience, George'u şöminenin üzerine koydu ve kocasının belirlediği bütçeye saygısızlık eden alışverişçiye vereceği cevabı hazırlamaya odaklanmaya çalıştı. Patience'ın akıllı bir soruyla meşgul olduğu için cevabın gelmesi yavaş oldu ve epeyce gözden geçirilmesi gerekti.

Dougal P. MacHugh ile ökseotunun altında harika bir öpücüğü paylaştığı için neden pişmanlık duysun ki?

* * *

"Harry'yi hanımınla birlikte eve mi gönderdin?" Detwiler masanın ocağa en yakın tarafına yerleşerek sordu. "Bu akıllıca mıydı Dougal? Çocuk büyüyor, doğru, ama hırsızlara ya da yankesicilere karşı pek bir koruması yok."

Dougal, "Hâlâ bir sürü ışık var," diye karşı çıktı ama ruhunda gece çöküyordu. Patience daha fazla öpücük istiyordu.

-İyi bir fikirdi ama Dougal onun düşündüğü gibi biri değildi. O Profesör Pennypacker'dı, basmakalıp sözler ve alıntılar söyleyen ve genellikle emekli bir öğretmen gibi konuşan, anıran, işe yaramaz yaşlı bir budala.

"Dougal,"-Detwiler kapalı ofis kapısına baktı
-"Ona söylemek zorundasın."

"Ona şimdi söyleyemem. eğleniyor." Hafta ilerledikçe, Patience genç memurları utandıracak bir enerjiyle kendini işine vermişti. Tüm ofis daha neşeli, daha üretken ve daha iyiydi. Çocuklar en zekice tatil tekerlemelerini bulmak için yarışıyor, Detwiler çoğu sabah zamanında geliyor ve George bile daha arkadaş canlısı oluyordu.

Sabır, MacHugh ve Oğulları'nda geçirdiği her saatle birlikte daha görkemli bir şekilde çiçek açarken, Dougal suçluluk duygusuyla birlikte kazancının artmasını izledi.

"Jake'in gülümsemeye başladığını fark ettin mi?" Dougal ayaklarını masanın bir köşesine dayayarak mırıldandı. "Çocuğun çok güzel bir gülümsemesi var." Ve gülümseyen bir gazeteci çocuk daha çok satıyor, daha çok para kazanıyor ve gülümsemek için daha çok nedeni oluyordu.

Patience tekerlemeleriyle, gezgin gazeteci çocuklarıyla, sayfalardaki zekâsıyla bunu yapmıştı.

Detwiler, "Bayram tatlılarıyla beslenen her çocuğun gülümsemek için bir nedeni vardır," dedi, "oysa sizin suratınız asık."

"Ben İskoç'um. Asık suratlı olmaya iznim var."

Detwiler sandalyesinde kıpırdanarak, "Sen parası çoğalan bir İskoçsun," diye cevap verdi. "Sağlığın yerinde ve Patience Friendly'de bir altın madeni bulmuşsun. Dahası, senin içinde de bir altın madeni var. Diğer yayıncıların çok azı onun potansiyelini görebilirdi Dougal, hele ki ona bir parlama şansı vermemiş olsalardı. Londra'nın her yerinde insanlar

Bayan Horner'dan alıntı yapıyor ve gazetelerini arkadaşlarına ve komşularına vermek üzere saklıyorlar."

"Onlar da eski Pennypacker'dan alıntı yapıyorlar. Plan buydu. Şimdi söylersem benden nefret eder, Aloysius." Dougal neredeyse kendinden nefret edecekti.

"En kötü ne olabilir ki? Heyecan verici bir tartışma yaşarsınız ve sonra ne kadar iyi bir plan yaptığınızı görür. Tüylerini yatıştırır ve okur sayısını artırmak için daha fazla yol bulur. O kadın krallığın parasına saygı duyar. İçinde bir ya da üç kuşak geriden gelen İskoçlar olduğundan şüpheleniyorum."

Dougal ayağa kalktı, çünkü ofisinde bir dakika daha kalmaya tahammülü yoktu. Tesislerinde bir dalavere dönüyordu ve her geçen gün, yaptığı sahtekârlık onu daha çok rahatsız ediyordu.

"Sabır bana saygı duyar," dedi ceketini giyerken. "Bu şekilde kalmasını istiyorum."

"Nereye gidiyorsun? Cin dulundan gelen bu mektubu tartışmak istediğinizi sanıyordum?" Detwiler ince, katlanmış bir kâğıt parçasını salladı.

Dougal mektubun üzerindeki yönü inceledi, şapkasını kafasına geçirdi ve atkısını aldı. "Yine lanet olası kar yağmaya başlamadan önce, yürüyüşe çıkıyorum."

"O zaman sen git, George ve ben de senin yokluğunda çocukları idare ederiz."

"Profesörü kovun, neden kovmuyorsunuz? O, amacına hizmet etmiş, ahkam kesen yaşlı bir sıkıcı."

Detwiler homurdandı ve Dougal yoluna devam etti. Tezgâhtarlar yakındaki tavernalardan hangisinin en iyi romlu çörek tarifine sahip olduğu konusunda hararetli bir tartışmanın tadını çıkarıyor, matbaacının delikanlısı da penceredeki sepetten bir elma alıyordu. Aşağıdaki sokaktan, doğaçlama bir glee kulübü Bayan Horner'ın şarkı sözlerinden bir parça ödünç almıştı ve parlak öğleden sonra güneşi pencerelerden içeri doluyordu.

Her şey neşeli ve parlaktı ve Dougal yılbaşı mevsiminden hiç bu kadar korkmamıştı.

* * *

"Buna nasıl katlanıyorsun?" Patience mırıldandı. "Detwiler hasta olduğunu iddia ediyor, lanet olası kedi iki günlük işi mahvetti, dışarıda buz yağıyor ve hava düzelene kadar kimse bir şey satın almayacak."

Bay MacHugh, "Çocuklar meyhaneden meyhaneye dolaşıyor ve havaya rağmen oldukça fazla satış yapacaklar," dedi. "Eğer yardımı olacaksa size biraz çörek alabilirim."

Bir geceyi Patience'ın üç sütununu tırmalayarak geçirmiş olan kedi, şöminenin üzerinde bir sürü tatil yeşilliği gibi örtülüydü.

"George'u pencereden atmak işe yarayabilir."

Bay MacHugh pencereye gitti ve kanadı kaldırdı. Acı, kömür dumanlı hava içeri doldu, ama soğuk en azından Patience'ın tükenmekte olan enerjisini canlandırdı.

"Gerçekçi olmayı bırakın, efendim."

Kuşağını indirdi. "Ben bir yayıncıyım. Tabii ki gerçekçi olacağım. George basitçe tentenin çatısına konar, kafesten aşağı iner ve arka içeri girerdi. O bir İskoç kedisi ve düşündüğünüz kadar dekoratif değil."

George'un sahibi çok dekoratif biriydi. Patience bir haftadan uzun bir süre önce Bay MacHugh'u öptüğünden beri onun kirpiklerinin ne kadar kalın olduğuna, çapaklarının ne kadar güzel olduğuna ve masasına oturup yazarken ön kol kaslarının nasıl esnediğine dikkat etmekten başka bir şey yapmamıştı. Kâtiplerin ve esnafın önünde her zaman ceketini giyer ve boyunbağını düzgünce bağlardı, ama ofisinin mahremiyetinde daha az düzgün olabilirdi.

Detwiler'a karşı nazık, çocuklara karşı katı ama adil, yayınevinin bağlı olduğu matbaacılara, yazarlara ve tüccarlara karşı ise son derece dürüsttü.

"Bir yayıncının aylak biri olduğunu sanırdım," dedi Patience. "Bütün gün oturup gürültülü purolar içen ve centilmen kulüplerine katılan bir adam."

Bay MacHugh'un ağzının bir köşesi yukarı kıvrıldı. "Sosyeteye takdim edilen bir kızın dantel örmesi gibi mi? Neredeyse tembel, ama hafif bir okuma için mi?"

"Bir sosyetenin asla yapmayacağı siyasi söylemlere girebileceğinizi düşünmüştüm. Saat başı moda tabaklarını incelemeye ya da Debrett's'i ezberlemeye mahkum edilmediğine şükret."

Ne kasvetli yıllardı bunlar, ne anlamsız, ne boş yıllar. Geçtiğimiz hafta Patience'a o yılları tarif edecek kelimeleri vermişti. Neredeyse on yıl boyunca, sorunun bir koca bulamaması olduğunu düşünmüştü. Ancak

Sorun, iyi ailelerden gelen genç hanımların yapmasına izin verilen tek şeyin bir koca bulmak olmasıydı.

"Sıcaklık düşüyor," dedi Bay MacHugh. "Sizi eve götürmeliyiz, Bayan Friendly."

Gökyüzü tüm gün boyunca yağmur, buz, sulu kar ve karın bir kombinasyonunu sunmuştu. Gün batımına daha iki saat olmasına rağmen buz pencereye vuruyordu.

"Eğer eve gidersem, geride kalacağım. Perşembe günü sokak köşeleri profesörün olacak ve son sözü onun söylemesine izin veremem."

Noel Cumartesi gününe denk geliyordu ve Patience bütün günü yatakta geçirmeye, çay içmeye ve çörek, tart ya da stollen yememeye karar vermişti. Taze ve bedava tatlıların bolca bulunmasıyla Patience'ın tatlılara olan düşkünlüğü azalmıştı. Çocukları hâlâ fırından paket paket tatlı almaya gönderiyordu ama bu tüketimi herhangi bir özleminden ziyade şekil olsun diye yapıyordu.

Yine de Bay MacHugh ile bir kez daha öpüşmek istiyordu.

Bay MacHugh, "Öyleyse Perşembe gününü profesöre bırakın," dedi,

"ve son köşe yazınızı Noel arifesinde yayınlayabilirsiniz. Şabat günü değil ve insanlar sokaklarda dolaşıp ailelerini ziyaret ediyor olacaklar."

Sabrı arttı çünkü sırtı ağrıyordu. Gözleri ağrıyordu, başı ağrıyordu ama binadan ayrılmadan önce değiştirmesi gereken üç sütun vardı.

Doğrusunu söylemek gerekirse vicdanı da sızlıyordu.

"Son sözü söylemeyi seviyorum," dedi. "Üç sütunumu yeniden oluşturacağım ve sonra gideceğim. Eğer bana ihtiyacınız olursa

Bugünden sonra Harry'yi beni alması için gönder. O cin duluna herhangi bir tavsiyede bulunmama hiç izin vermedin."

Ve Dougal MacHugh mektubun izini kaybetmezdi. Detaylar konusunda acımasızdı ve o mektup bir detay değildi.

"Detwiler için bir taksi çağdırmaya gidiyorum," dedi. "Eğer o yaşlı adam bu halde eve dönerse, Kuzen Avery beni büyüklerime saygısızlık ettiğim için yetkililere şikayet eder."

Bay MacHugh gitti ve ardından gelen sessizlik şaşırtıcıydı. Artık Patience'la tartışmıyor, ona karşı çıkmıyor, rekabetçi bir işletmeyi yönetmenin incelikleri konusunda ona talimat vermiyordu. Patience yazı yazarken başını kaldırdığında, onu ofisin kapısına yaslanmış, gözlüklerinin üzerinden kendisini izlerken yakaladı.

Geri döndüğünde - sırlıslık olmuştı - Sabır, George'un yok ettiği köşe yazılarından birini yeniden yazmakla meşguldü. Bay MacHugh paltosunu silkeledi, eriyen kar damlacıkları döşeme tahtalarını süslüyordu.

Bir tanesi yanağına çarptı. Onu uzaklaştırdı ve işine geri döndü.

"Sabır, hava gerçekten çok kötü. Size bir taksi çağdırayım."

"Gidecek bir sütunum daha var. Yağmur dinecek ve o zaman bana taksi çağdırmanıza gerek kalmayacak."

"Artık yağmur yağmıyor. İşe yarar gibi kar yağıyor."

"Ah! İş için başka bir kelimeye ihtiyacım var."

Odanın öbür ucundan büyük bir iç çekiş yükseldi. "Ticaret, girişim, ticaret, ticari çaba."

Patience odanın öbür ucundan kendisine homurdanan yürüyen eşanlamlılar sözlüğünü düşündü. "Sonuncusunu sevdim, ticari çaba. Yine de kendi ticari girişiminiz hakkında bir sorum var. Neden adını MacHugh ve Oğulları koydunuz? Temelde dürüst olmayan biri değilsiniz ama soyunuzun devam etmesini istiyorsunuz."

Sonra eşarbını silkeledi. Düşün bir kısmı şöminenin üzerindeki kediye çarptı. George uyandı, sahibine ters ters baktı, sonra da uyuklamaya devam etti.

Bay MacHugh, "MacHugh ve Oğulları şiirsel bir lisans," dedi. "Eğer burada başarılı olursam, o zaman evlenmekte özgür olacağım ve oğullarım da beni takip edebilir. İnsan başarılı olmaya çalışırken başarılı görünmek istiyor."

Patience tamamladığı sayfanın üzerine kum serpti. "Tıpkı benim Bayan Horner olduğum gibi, yılların ev tecrübesine sahip, ağırbaşlı, saygın bir başhemşire. Pennypacker'ın profesör olduğunu mu sanıyorsunuz?"

Ne zaman profesörden bahsetse, Bay MacHugh'un gözleri kararıyordu. "Kitaplarını biliyor. Konu aile içi meselelere geldiğinde seninle boy ölçüşemez. Biraz çay alacağım. Bir fincan ister misiniz?"

Ayağa kalktı ve masanın etrafına geldi. "Yeterince dinlenmiyorsun. Bu yüzden mi son zamanlarda bu kadar somurtkansın?"

"Asık suratlı değilim."

Bay MacHugh'un saçları nemliyen kıvrılmaya meyilliydi ve arkaya doğru biraz uzundu. Patience bundan hoşlanıyordu.

uzundu. Ondan hoşlanıyordu ve çoğunlukla her şey yolunda giderken onun sorunlu olmasından hoşlanmıyordu. Onu öpmek yerine, kollarını onun beline doladı ve yakınına eğildi.

"Sabır, yapmamalısın..."

"Bu bir sarılma. H-u-g. Detwiler bu kelimenin nereden geldiğini bilmediğimizi ama Shakespeare'in kullandığını söylüyor, yani eski güzel İngilizce olmalı. Endişelenme Dougal. Planın harika gidiyor ve her şey yoluna girecek. İskoçya'yı özlüyor musun?"

Patience bunu özlemişti, onun kollarında yakın ve katı hissini, kalbinin kulağının altındaki ritmini, mürekkep ve nişasta kokusuna karışan ateşli sabun kokusunu.

"Seni özleyeceğim, genç kız." Bu şifreli itiraf üzerine kolları ona dolandı ve Patience uzun bir süre onun kucağında kaldı. Bu şekilde sarılmak güçlendiriciydi, muhtemelen çoğu çiftin kur yapmanın ilk birkaç haftasından sonra kanıksadığı bir nimetti.

Yine de Dougal'a sarılmak da sinir bozucuydu. Onu öpmek ya da kucağından ayrılmak için hiçbir hamle yapmadı.

Onunla dalga mı geçiyordu? Bu korkunç düşünce üzerine Patience geri çekildi. "Çayını getir, ben de şu son paragrafları bitireyim. Şimdi ne yapacağımı bilemeyeceğim, bugün günlerden ne?"

Şimdi gülümsedi. Hoşgörölü, anlayışlı bir gülümseme. "21 Aralık Salı, Rabbimizin yılı, bin sekiz yüz ve-"

"Pişirme gününü unuttum. Pişirme gününe katkıda bulunacak hiçbir şey yapmadım ve elim boş gelemem. Windham hanımları bana çok kızacak."

"Tanrı korusun, pişirme gününün izini kaybettiniz. Harry'yi özürlerinizi ileten bir notla göndereyim mi?"

Pencerenin ötesinde, gerçek bir kar fırtınası devam ediyordu. "Bu havada olmaz. Yarın bir özür göndereceğim."

Onu alnından öptü. "Endişelenme. Bu çalışma temposunda kendini işe kaptırman alışılmadık bir şey değil. Son yazını bitirir bitirmez seni eve bırakacağım."

Sonra da Londra Belediye Başkanı'nın kış üstü kapılarının önüne düşmemesi için Harry'ye yolu ve basamakları söyleyerek gitti.

"Burada çalışmayı seviyorum," dedi Patience kediye. "Burada çalışmayı seviyorum ve Bay MacHugh beni öptü. Pek bir öpücük sayılmaz ama yine de bir şeydi. Bundan sonra nasıl konsantre olabilirim ki?"

George esnedi, gerindi, kuyruğunu birkaç kez salladı ve patilerini yıkamaya başladı.

Beşinci Bölüm

Patience Friendly'yi bir yazar olarak geri tutan bir şey varsa, o da kendinden şüphe duymasıydı. Kelimeler, virgüller, yanıtlar ve revizyonlar üzerinde didişirdi. Bu tereddütlerin bir kısmı, yazarın zanaatının her ayrıntısından aldığı zevkten kaynaklanıyordu, ancak çoğu, doğal bir yeteneğin, bu yetenek ne kadar bariz olursa olsun, kimse tarafından takdir edilmediğinde ortaya çıkan şeydi.

"Harry ve diğer çocukları ne kadar cesaretlendirdiğin için sana hiç teşekkür ettim mi?" Detwiler ceketini giyerken Dougal sordu.

"Ben editörüm," dedi Detwiler. "Benim işim düzeltmek, geliştirmek ve takdir etmek. Çocuklar MacHugh's'a sadıklar ve çok zekiler."

Yayıncının aksine. Detwiler tüy kalemleri sıraya koyarken kelimeler havada asılı kaldı.

"Seninle geliyorum, Aloysius. Taksi kapıda bekliyor." Dougal, Detwiler'in masasının arkasındaki koltuğa kayd, bir çekmece açtı ve profesörün son iki sütununu çıkardı.

İlk sayfanın başında, aşırı harcama yapan ev kadını -Mektubun bu versiyonunda yeni evliydi- sessizce ona sitem etti.

"O zavallı kadına söyle, kendini kocasının merhametine bıraksın," dedi Detwiler, eşarbını boynuna atarak

Boyun. "Ama iş kendi günahlarınızı itiraf etmeye gelince, o kadar da açık sözlü değilsiniz profesör."

"Düzeltilme kısmını ezbere biliyorsun ihtiyar. Sen bana vaaz verirken taksicinin atı bu havada dışarıda duruyor."

"Sana hayranım Dougal ve Bayan Friendly'nin de hayran olduğunu sanıyorum. Tüm bu karşılıklı hayranlıkla başlayın ve haddinizi aşmanız farklı bir perspektife bürünsün. Eğer bir ev kadını sevdiklerine birkaç tane fazla tatil hediyesi aldığını kabul edebiliyorsa, sen de yetenekli bir yazar olma hevesinin senden uzaklaştığını kabul edemez misin?"

Dougal'ın Patience'a olan tutkusu sadece ondan uzaklaşmakla kalmamıştı. Tamamen Bedlam'e gitmişlerdi.

"Sorun da bu," dedi Dougal, sayfanın üzerinde yürüyen kelimelere bakarak. Öğretmen sözcükleriydi, çok açtı ama Patience'ın öğütlerine kattığı sıcaklıktan yoksundu. "Patience hayran olduğum tek şeyin onun yazma yeteneği olduğunu düşünecek. Onun sevgisini sadece yeteneğini kendi çıkarlarını için kullanmak için kazandığımı düşünecek."

Detwiler kafasına bir gazeteci şapkası geçirdi. "Çok fazla düşünüyorsun, çok fazla akademik bir adam oluyorsun ve yeterince acemi değilsin. Alt çekmecedeki bir şişe var. Benim sağduyumun veremediği rahatlığı ve neşeyi versin sana."

Detwiler kapıdan içeri girerken içeri soğuk bir hava doldu.

Detwiler'ın öğütlerinin bir yerinde, Dougal bir bilgelik çekirdeği sezdi.

Bir öğretmen, yeteneği ve dürüst çabayı makul bir şekilde övmenin değerini öğrendi. Ayrıca her ikisi de çok uzun süre göz ardı edildiğinde neredeyse onarılamaz bir zararın ortaya çıktığını da gördü. Bir kadın, tüm yetiştirilme tarzı boyunca kendini fark ettirmemek üzere eğitilmişse, yeteneklerine nasıl güvenebilirdi?

Dougal, Patience için üzülüyor ve tüm Noel projesinin bir yalana dayandığını öğrendiğinde onunla konuştuğunu, yayınları için yazdığını ve ona zaman ayırdığını varsayarak özgüvenine verilen zararı telafi edeceğine dair kendine söz veriyordu.

Köşe yazılarını son bir kez daha okuyup çekmeceye geri koydu, sonra ayaklarını masanın köşesine uzattı ve gençliğinden kalma bir eğlenceye daldı: sözlük okumak. Her harf için, gözünün takıldığı ilk kelimenin girişini okudu.

Hayranlık duyuyorum. Patience yetenekli bir yazardı ve yayıncılık işinde keskin bir sezgisi vardı. Dougal onun bu yönüne hayrandı.

Aşık. Aslında Dougal onun enerjisine, zekâsına, öpücüklerine ve kararlılığına vurulmuştu. Kendini uzak bir ailenin sadakasına bırakabilecek ya da karşısına çıkan herhangi bir halsiz fırsatçının teklifini kabul edebilecekken, zor bir durumu en iyi şekilde değerlendirmişti.

Bu düşünce ona gerçekten de çok kötü bir an yaşattı.

Callow. Patience'ın saf ve saf olmayan bir çocuğun ihtiyacı yoktu. Onunla dişe diş mücadele edecek, aldığı kadar iyi verecek ve yine de onu kavrayacak bir adamı hak ediyordu.

Onun güvenini kazanmanın hassas bir girişim olacağını biliyordu.

Dougal o-is-for-obligation'ı geçip p-is-for-passion'a ulaşmıştı ki, sözlüğün sayfalarından ona doğru bir gerçek ısıldadı.

Patience Friendly'ye, ona işini büyütebileceği bir temel sağladığı için borçluydu.

O da onu seviyordu.

Bu farkındalık onda bir şeyleri temelden düzeltti, çünkü sevgi Patience'a karşı hissettiği her şeyi kapsayan bir kelimeydi. Sevgi, arzu, saygı, koruyuculuk, dostluk, hepsi aşk olarak tanımlanan bir yayla bağlanmıştı.

Ve bu farkındalıkla birlikte, hayali Profesör Pennypacker ile yarattığı sorunu nasıl çözeceğini de kavradı.

Dougal Noel'de Patience'a daha önce kendisine teklif edilen her şeyi teklif edecekti: bir gelecek, bir koca, bir sevgili, güvenlik, kendi ailesi. Yıllar ve birkaç bebek sonra bir noktada Dougal, kahvaltıda sıradan, neşeli bir an bulacak ve Profesör Pennypacker olarak bir iki köşe yazısı kaleme almış olabileceğinden bahsedecekti.

Patience şaşırarak, eğlenecek ve ona bu tahmin ettiğini - lütfen çaydanlığı uzatabilir miydi?

Dougal sözlüğü karıştırmaya devam etti, Patience'la olan durumunun muammasına bulduğu cevaptan memnundu. Daha fazla kelime okumadı.

sadece sözlüğün elindeki hissinden, her sayfanın dönüş sesinden keyif aldı.

Evlilik. Eski, geleneksel, sonsuza dek mutlu evlilik. Bilge Pennypacker'a yakışır bu fikir Dougal'ı öylesine pembe ve doygun hissettirdi ki Noel şarkıları mırıldanmaya başladı.

* * *

Patience'ın bileğine dokunan sert ve sıcak bir his onu uyandırdı. "George."

Kedi yalamaya ara verdi, gözlerini kıstı, sonra Patience'ın bedeniyle oynamaya devam etti. Karanlıkta canavarın gözleri sedef gibi parlıyor, ona ocağın üzerinde uzanırken sahip olmadığı yırtıcı bir güzellik veriyordu.

Ateş kömürden biraz daha fazla yanmıştı ve dışarıda her yer karanlıktı.

"Ah canım. Sanırım size teşekkür etmeliyim. Sütunlar tamamlandı." Çok da güzel sütunlardı. Sabır onları Dougal'ın üst çekmecesine koydu, Kral George fareler için olmasa bile kâğıt için bir tehdit olduğunu kanıtlamıştı.

Bir sonraki zorluk kendini Dougal'ın sandalyesinden kurtarmaktı. Sırtı ağrıyor, ayakları üşüyor ve gözleri yaşarıyordu. Ofis kapısının ötesinden ne ışık ne de ses algıladı. Dougal onu bu binada asla yalnız bırakmazdı ama görünüşe göre mesai saati bitmişti.

Patience bir mum yaktı ve katibin ofisine gitti. Hava hissedilir derecede serindi ve ısı kaynağı bir salonu sobası olduğu için odası yoktu.

mumundan başka bir aydınlatma yoktu. Dougal, Detwiler'in masasında oturmuş, ayaklarını bir köşeye uzatmış, kucağında bir kitap açmıştı. Kollarını kavuşturmuş, çenesini göğsüne dayamıştı.

"Ah, seni zavallıcık." Patience onun, imparatorluğunun süsleri arasında uyuyan hırslı yayıncının görüntüsünü hatırlamak için bir an bekledi. Silahları, her tezgâhtarın yüksek masasına özenle dizilmiş tüy kalemler ve aptal kâğıtlardı; görevi cehaleti ve can sıkıntısını makul bir fiyata gidermekti.

Kucağındaki kitabı yavaşça kaldırdı -tabii ki bir sözlük- ve sonra gözlüğünü kulaklarından çıkardı.

Daha genç bir kadınken, ticaretle uğraşan bir adamın kur yaptığı bir kadına acırdı. Babası, tüccar ya da profesyonel olmanın o tabakada doğanlar için çok iyi olduğunu, ancak daha iyi ailelerin daha yükseklerle bakabileceğini iddia etmişti.

"Bu hayatta asıl işi yapanların hayatlarını aydınlatmak ve canlandırmaktan daha yüce bir amaç olabilir mi?" diye mırıldandı.

Dougal'ın gözleri açıldı. "Bu bir alıntı mı?"

Patience ona gözlüklerini uzattı. "Bunu MacHugh ve Oğulları iş sloganı haline getirebiliriz." Bakışları yorgundu - bu proje ondan da epey bir şey talep etmişti - ama yorgun olsa bile çekiciydi.

Doğrulup gözlerini ovuşturduktan sonra gözlüklerini taktı. "Patience, beni neden uyandırmadın? Dışarısı karanlık."

"Ben de uyuyakalmışım. George beni uyandırdı, muhtemelen kişisel ateşiyle ilgilenmek için. Burada yalnız mıyız Dougal?"

Ayağa kalktı ve gerindi, ellerini beline dayadı. "Ama George için, sanırım öyleyiz." Altın kasası tek mumun ışığında parıldayan cep saatini çevirerek açtı. "Tanrı aşkına Patience, saat neredeyse dokuz oldu."

Patience duygularının içinde dehşet, telaş, genç kadının mahvolma korkusunun bir kalıntısını aradı ve sadece beklenti buldu. Yıkım onun için on yıl öncesine dayanıyordu ama böyle bir saatte Dougal'la yalnız kalmak her türlü hayali uyandırıyordu.

Pencerenin önündeydi, kaşlarını çatmış sokağa bakıyordu. "Yerde iki metre kar var ve daha da yağacak. Bu karmaşada seni eve götürmek yıllar alacak."

"Dougal, aptallık etme. Bu saatte kimse yürüyüş yollarını küremiş değil ve dışarıda sadece avlayan insanlar var. Londra'daki tüm çörekler için bu gece benimle eve yürümene izin vermezdim."

Perdenin açılmasına izin vererek, "Crumpet'lerden sıkılmışsın," dedi. "Bu iyi bir durum değil Patience. Eğer birileri bu şartlar altında bu kadar uzun süre yalnız kaldığımızı öğrenirse, senin ve benim adımız hatırlanamayacak kadar tehlikeye girer."

"Senin güvenliğin benim için isimden daha önemli Dougal, kendi refahım da öyle."

Onun tartışmasını bekliyordu ve aslında bunu dört gözle bekliyordu. Son zamanlarda Dougal her yüzleşme fırsatını kaçıyordu, ve onun mantığını ve onun

kendi bakış açısına sarsılmaz bir güven duyuyordu. O değerli bir rakip ve dolayısıyla değerli bir müttefikti.

"Sizin güvenliğiniz benim için kendiminkinden daha önemli," diye karşı çıktı. "Londra'ya geldiğimden beri böyle bir fırtına görmedim. Bu kadar kardan sonra sıcaklık çok düşebilir. Thames Nehri muhtemelen sabaha kadar donmuş olacak ya da neredeyse donacak."

Patience'ın kalbi ise eriyordu. Yorgun, endişeli ve buruşuk Dougal, Vikont'un olmayı arzuladığı adamın on katıydı. Mutlu Noeller, Mutlu Yeni Yıllar, hayatının geri kalanında mutlu olsun.

"Geceleri genellikle buraya en son gelen sen oluyorsun, değil mi Dougal?"

"Evet. Burası bana ait. Eğer başarısız olursa, o da benimdir. Aç mısın?"

Açlıktan ölüyorum. "Biraz, ayrıca soğuk. Burada bir şal bulundurmaliyim."

Günlerdir ilk kez doğrudan ve düşünceli bir bakışla ona baktı. "Seni ısıtabilirim. Ofisteki ateşi yakayım ve bir demlik çay eşliğinde durumumuzu değerlendirelim."

"Bir fincan demli, sıcak çay karşılığında size hiçbir ücret talep etmeden bütün bir köşe yazısı yazabilirim Bay MacHugh."

"Yorgunluktan başın dönmüş," dedi ofisine geçerken. "İşini başkasına verme konusunda şaka yapma, Patience. Emegin para kazanmanın tek yoluysa, kimse senden karşılığını almadan emeğinden vazgeçmeni beklememeli."

"Öğretmen olduğuna emin misin Dougal? Bir vaiz gibi konuşuyorsun."

Ocağın önünde durdu. "İfşa edilme sürecindeki bir kadın için çok sakınsın. Bu durum ciddi Patience."

Patience parmak uçlarına kalktı ve onu öptü. Yanaktan öpmedi ama bitmek bilmeyen bir tutkunun ilanı da değildi. Haklıydı: Sözleri değerliydi.

Sevgisi de öyleydi.

"Vikont beni bir kenara fırlattığında, adım da beklentilerimle birlikte hendeğe düştü. Bunu o mu gördü, yoksa kibar toplum mu -kimsenin onlardan merhametli, nazik ya da hoşgörülü toplum diye bahsetmediğine dikkat edin-bana bu iyiliği yaptı bilmiyorum. Gerçek dostlarım yanımda durdu Dougal ve tehlikeli bir fırtınadan uzak duracak kadar mantıklı olduğum için bana karşı çıkmayacaklar."

Dougal, Patience'ın bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırarak, "Çocuklar tek kelime etmeyecek," dedi. "Detwiler'ın takdir yetkisi mutlaklıdır. Tek dileğim..."

Patience, Dougal MacHugh'la olan tüm ilişkilerinde, onun dilek fiilini kullandığını hiç duymamıştı. "Ne diliyorsun Dougal? Son sütunlarım tamamlandı. Projen MacHugh's'a Londra'nın yarısının dikkatini çekti ve yeni yıl ikimize de başarı vaat ediyor. Keşke iki yıl önce beni Pennypacker'la bu şekilde karşı karşıya getirmeyi düşünseydin."

Elini tuttu ve onu kanepeye götürdü. "Doğru zaman değildi. Hâlâ dengeni bulmaya çalışıyordun ve karşında seni zorlayacak bir Pennypacker yoktu."

Yan yana oturdular ve Dougal onun elini iki elinin arasında tuttu. O an garip olabilirdi -geçen haftanın

Öpücük sadece bir anıydı ve Dougal o zamandan beri aşktan başka bir şey yaşamamıştı ama yine de Patience huzurluydu.

Çok çalışmak ona bir ölçüde güvenlik kazandırmıştı ve duyguları karşılıksız kalsa da, çok saygı duyabileceği bir adam bulmuştu. Dougal onu arzulayabilecek kapasitedeydi, her ne kadar daha fazla çapkınlık yapmaktan çekiniyor gibi görünse de, bu onun uzun zaman önce reddedilen yanını rahatlatmıştı.

Sorun o değildi, sorun hiçbir zaman o olmamıştı.

"Sabır, kendimi açık sözlü bir adam olarak görüyorum ama bazı kelimeler en çok ihtiyacım olduğu anda elimden kaçıyor. Sana saygı duyduğumu biliyorsun."

Bu da neydi? "Benimle tartışyorsun." Başka kimse yapmadı. Başka hiç kimse onun fikirlerini onunla tartışacak kadar ciddiye almadı.

"Seninle tartışmak benim saygınlığımın kesin bir işaretidir. Sanırım ökseotunun altındaki öpücüğümüz hoşuna gitti."

"Ökseotunun altındaki öpüşmemizi zar zor hatırlıyorum Bay MacHugh ve siz de hafızamı tazelemeye hiç niyetli görünmüyorsunuz."

Onun parmak eklemlerini öptü. "Beni bunun için uğraştırdığına sevindim. Ödül her çabaya değer."

"Ben bir ödül değilim. Okuyucularına sunacak çok şeyi olan yetenekli bir yazarım ve-" Patience onun sözlerindeki savaş çılgınlığını duydu, ortada hiçbir tehdit yokken bile ne kadar kolay sopayı eline aldığını gördü. "Dougal, ne söylemeye çalışıyorsun?"

"Bu işi yüzüme gözüme bulaştırıyorum. Beklemeyi, yılın mali durumunun nasıl kapandığını görmeyi, size sunacak daha fazla şeyim olmasını, böylece sonraki adımları ihtiyatlı bir şekilde atmayı planlamıştım ama koşullar değişti ve-"

Kanepeden kayarak tek dizinin üzerine çöktü. "Patience Friendly, karım olma onurunu bana bahşeder misin?"

Yüce Tanrım. Belki de yorgunluk başını döndürmüştü. "Dougal, ayağa kalk. Pantolonuna kedi tüyü bulaşacak."

Onun yanındaki yerine geri döndü ve bu sırada elini hep kendi elinin içinde tuttu. "Bu bir evet mi?"

Douglas ona evlenme teklif ediyordu. Dışarıda rüzgâr uğuldarken ve bacadaki ateş dans ederken, Patience o anın ve Dougal'ın elini sıkmasının tadını çıkarıyordu. Bir evlenme teklifi böyle yapılmalıydı; açıkça, sakince, içtenlikle. Dougal'a sonsuza dek şükürler olsun, çünkü Patience'a eski talibi tarafından yapılan saygısızlığı gözler önüne sermişti.

Dougal'a, hem aşkı hem de anlamlı bir işi içeren bir geleceğe, beklentilerinden çok daha yoğun bir hayata evet demek istiyordu. Ona istediği yanıtı vermesini engelleyen düşünce şuydu: Eğer , kaybederim.

Büyükannesinin mirası, Patience'ı korkunç bir evlilikten ya da angarya bir hayattan koruyan tek şeydi. Patience evlenirse, o ev kocasının olacaktı. Evlenirse, kendi maaşını harcama hakkından bile vazgeçmiş oluyordu. Eğer

evlendi... eğer gerçekten Bayan Horner olduysa, o zaman anlamlı bir şekilde Patience Friendly olmaktan çıktı.

"Seni şaşırttım," dedi Dougal.

Ona tuzak kurdu desek daha doğru olur. Onun düşünceli bakışlarının ve tuhaf mesafesinin bir planın belirtileri olduğunu bilmeliydi.

"Sana değer veriyorum Dougal P. MacHugh. Hem de çok. Umarım bu bir sürpriz değildir ama nerede yaşadığınızı bile bilmiyorum. Ailenle hiç tanışmadım ve iki hafta önce..."

"Gel," dedi, ayağa kalktı ve Patience'ı ayağa kaldırdı. "Sana yaşadığım yeri gösterebilirim ve geri kalanı hakkında konuşabiliriz."

Mumu aldı ve onu Patience'ın dolap olduğunu sandığı bir kapıya götürdü. Bir merdiven boşluğu karanlığa doğru yükseliyordu, hava buz gibiydi.

"Fazla bir şey değil," dedi, "ama benim ve oldukça kullanışlı."

Bir tüccar ailesi genellikle dükkânın üstünde ya da arkasında yaşırdı. Dougal neden aynı şekilde yaşamasını ki? Dairesi merdivenlerin en üstündeydi, oturma odası Patience'a miras kalan odaya çok benziyordu. Tuğla ocağın önünde kadife bir kanepe oturuyordu. Kuru bir lavaboda porselen ve cam eşyalar, ayrıca bir çift sürahi duruyordu.

"Burada kamaranız olduğunu fark etmemiştim."

"satın alma nedenlerimden biri de bu daire," dedi Dougal soğuk ocağın önünde diz çökerek. "Bir iş kurmak uzun saatler gerektiriyor ve ne kadar az zaman harcarsam

Sokaklarda ne kadar çok dolaşırsanız, üretken işlere o kadar çok zaman ayırırsınız."

Odanın ayırt edici özelliği kitap . Bir duvar boyunca uzanan raflarda klasikler, romanlar, atlaslar, tarihler, şiirler ve şifalı bitkiler yer alıyordu.

Dougal ateşi canlandırırken Patience, "Okumayı çok seviyorsun," dedi. "Fransızca biliyor musun?"

"Ben bir öğretmendirim. Latinceyi öğrendikten sonra Fransızca, İtalyanca, İspanyolca, Portekizce ve Yunancaya da hakim olursun. Burada, kitaplarımın ve hazinelerimin arasında görünmen hoşuma gidiyor Patience."

Artık Bayan Friendly değil. "Bana gerisini göster."

Ellerinin tozunu aldı, şömine perdesini yerine taktı ve ikinci odaya açılan kapıdan geçerken onu selamladı.

Bir kutsal alan. Köşede çok büyük bir yatak duruyordu; özenle yapılmış, mavi ve beyaz kırkyama bir yorgan her tarafı kaplıyordu. Başka bir dizi rafı daha fazla kitap süslüyordu ve pencerelere en yakın köşede büyük bir masa yer alıyordu. Yatağın yanındaki masada biri açık olmak üzere üç kitap vardı ve masanın üzerinde de bir kat aşağıdaki masada olduğu gibi sehpa, aptal kâğıt yığını ve kurutma kâğıdı duruyordu.

Zemini lahana güllerinden oluşan soluk bir halı kaplıyordu ve yatağın yanında bir çift büyük, yıpranmış terlik duruyordu.

O terlikler son derece rahat olurdu.

Patience gizlilik perdesinin arkasından baktı ve Dougal'ın özel odasında bile düzenli bir adam olduğunu doğruladı. Gardırobu da benzer şekilde düzenlenmiş, her şey yerli yerindeydi.

Ondan arkasını toplamasını beklemezdi ve çocukları için de bu örneği verirdi.

Bu önemliydi ama yine de Patience Dougal'a onunla evleneceğini söyleyecek kelimeleri bulamıyordu. Daha önce bir kez evet demişti -açıkça, net bir şekilde- ve sonunda evlenmemiştir.

Belki de sözler yerine eylemler işe yarayabilir.

Odayı geçti ve Dougal'ın önünde durdu. "Size çok değer veriyorum, Dougal P. MacHugh, yayıncı. Sana büyük saygı duyuyorum ve koşullar bana sana daha yakın bir saygı duyma fırsatı vermek için bir araya geldi. Beni yatağa götür, Dougal."

Kaşları onu şaşırttığını ima edercesine kalktı ve sonra ellerini kaldırıp birbiri ardına öptü.

"Emin misin, genç kız?"

"Eminim," dedi Patience, onun kucağına adım atarak. Bayan Horner ve profesör skandala uğrayacaktı, Windham kardeşler bunu anlamayabilirdi ve Patience kendi nedenlerinden tam olarak emin değildi ama geceyi nerede ve kiminle geçirmek istediğini çok iyi biliyordu.

* * *

Dougal'ın kelimelerden zevk alan yanı, Patience'ın teklifine açıkça evet dememiş olmasından endişeleniyordu. Belki de ona kur yapmak için izin istemeliydi, Quality nişanlanmayı böyle yapardı ama Dougal gerçek bir centilmen değildi.

Yine de Patience onu sanki her rüyasının veliaht prensiymiş gibi öpüyordu.

Dougal da onu öptü, çünkü o bütün hayallerinin veliaht prensesi, ticari hırslarının kraliçesi ve iyi talihinin imparatoriçesiydi.

Patience titredi ve Dougal yatak odasının neredeyse buz gibi olduğunu hatırladı. "Benimle gel," dedi ve onu ön odaya götürdü. "Çaydanlığı ateşin üzerine koy, ben de yatak odasında bir ateş yakayım. Penceredeki kutuda ekmek, peynir ve elma var. Hemen geliyorum."

Kendini toparlamak için o ana ihtiyacı vardı, sonra tek düşünebildiği Patience'ın onunla birlikte yatağı ısıtması olunca bu egzersizden umutsuzca vazgeçti. Örtüleri indirdi, botlarını terliklerle değiştirdi, ateşin iyi bir başlangıç yaptığından emin oldu ve ardından bir bayanı teklifini kabul etmeye ikna etmeye hazırlandı.

Patience kanepeye oturmuş, gözlerini ateşe dikmişti. "Senin hakkında bilmediğim çok şey var," dedi. "Kaç ?"

Dougal onun yanındaki yere oturdu. "St. Petersburg'da otuz iki yaşında olacağım.

David'in Günü. Başka ne bilmek istiyorsun?"

"Kaç yaşında olduğum umurunda değil mi?"

"Rıza yaşına ulaştınız. Birkaç yıl öyle ya da böyle önemli değil. Hangi gün doğduğunuzu bilmek istiyorum."

Ayaklarını eteklerinin altına çekti. "Vikont gençliğime değer verirdi."

Yine o. "Vikont sığ, açgözlü, kibirli genç bir aptaldı. Sarıl, Patience."

Kadının ona attığı şüpheli bakış, Vikont'un diğer pek çok hatasının yanı sıra, evlenme teklif ettiği kadınla basit bir sevgiyi paylaşma zahmetine bile girmediğini doğruluyordu. Dougal Patience'ı kucağına aldı ve büyükannesinin yorganını üzerine örttü.

"Aynen öyle," dedi. "Rahat ve arkadaş canlısı. Bana daha fazla soru sorun."

"Beni ne zaman yatağa götüreceksin?"

"Bu girişim için duyduğun heyecan kalbimi ısıtıyor, Patience. Öğleden beri yemek yemediğini hatırlatmak isterim. Eğer o yatağı en iyi şekilde kullanacaksak, gücüne ihtiyacın olacak."

Ona bakabilecek kadar doğruldu. "Seninkine de ihtiyacın olacak."

"Bu umutla yaşıyorum." Dougal ayrıca tutkusunu hanımefendisini memnun edecek kadar dizginleyebilmeyi ve karın birkaç gün dinmemesini umuyordu, çünkü iyi talihinin etkisinden kurtulması o kadar uzun sürebilirdi.

"Bana aileden bahset Dougal."

Çay, peynirli tost ve dilimlenmiş elma eşliğinde, Patience saçındaki iğneleri çıkarırken o da ona eşlik etti. Semerci MacHugh onun kuzeniydi, tıpkı kırtasiyeci MacHugh gibi. Balık tüccarı MacHugh'un bir akrabalığı yoktu ama İrlanda tarafında üç kuşak öncesine dayanan izler umut vericiydi.

Kuzenler Hamish, Rhona, Colin ve Edana ilkbaharda Londra'yı ziyaret edebilirlerdi ama Hamish'in şehir hayatıyla pek işi yoktu. Dougal'ın küçük kız kardeşi Bridget demircinin oğluyla dışarı çıkıyordu.

"Ne kadar çok insan var," dedi Patience bir esnemenin ardından. "yatak odası ısınmış mıdır?"

"Evet. Bir konuya odaklanma yeteneğinize hayranım Bayan Friendly."

Tekrar Dougal'ın kucağındaydı, kollarına sarılmış sıcacık, sevimli bir dişi ağırlığı. Rüzgâr pencereleri tıkırdatırken ve çatıdan kar taneleri savrulurken, Dougal bir miktar yiyecek koymuştu.

"Bunu sevdim," dedi. "Sevecen olman hoşuma gidiyor. Sanırım ben de öyleyim."

Lütfen, öyle olsun. "Hadi öğrenelim, olur mu?"

Dougal, Patience'ı kollarına alarak ayağa kalktı ve onu yatağa taşıdı. İlişkilerini, eğitimini, en sevdiği kitapları ve ata binmeyi bilip bilmediğini sorduğu halde, teklifini hâlâ resmen, tamamen, kesin olarak kabul etmemişti.

Onu yatağa yerleştirdi ve sıcaktan korunmak için kapıyı kapattı. "Kancalarınız, kalçalarınız ve diğer şeyler için yardıma ihtiyacınız var mı?"

"Kancalar, evet, ama ben zıplamayı tercih ederim," diyerek yataktan kalktı ve ona sırtını verdi. "Tecrübem var, biliyorsun. Vikont bunu gördü."

Saç örgüsünü ensesinden ayırdı ve Dougal'ın önünde durdu, sırtı ona dönüktü, Dougal'ın hassas, özel bir parçası

en sıradan nedenlerden dolayı açığa çıktı.

"Bana Vikont'un adını söylememelisin," dedi Dougal, sırtının ortasından aşağı doğru inen üç bin kancadan başlayarak. "Asla."

"Onu dışarı çağıramazsınız. O unvanlı bir beyefendi ve mevkilerinizdeki farklılıklar nedeniyle sizinle tanışmayı reddedecektir. Bu gıdıklıyor."

"İşe yaramaz bir budalaya şans vermeyeceğim. için Yaralamak Bana."Dougal dedi, "ama arasında MacHugh'lar, ve MacQuistons-benim Anne oldu Bir MacQuiston - MacDuff'lar ve MacPherson'lar, hepsi de akrabam olduğunu iddia ettiğim kişiler, Vikont'un her borcu, anlamsız gafı, aptalca bahsi veya pahalı metresi, bana adını söylerseniz kısa sürede herkes tarafından bilinir hale gelecektir. Rakiplerim bu tür dedikoduları yayınlamak için çok para öderler."

Patience omzunun üzerinden Dougal'a baktı. "Gammazları yayınlamıyorsunuz. Neden yayınlamıyorsunuz?"

"Bu benim görevim değil. Sabahları nasıl giyiniyorsun?"

"Hizmetçim bana yardımcı oluyor ve tüm elbiselerim bu kadar kullanışsız değil."

Geceliği şaşırtıcı derecede köpüklü ve fırfırlıydı, atlayışlarının üzerinden görünüyordu. Dougal kadın iç çamaşırları konusunda uzman değildi ama Patience'ı güzel bir günde sadece o kombinezonu giymiş ve gülümserken görmek istiyordu.

Gerçi çoraplar da hoş bir dokunuş olabilir. Beyaz ipek ve kırmızı jartiyer.

"Hepsi tamam," dedi kollarını onun beline dolayarak. "Bir kılıfım yok, Patience. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Kadının teninde bir kızarıklığın yükseldiğini hissetti. "Köşedeki eczacının dedikoducu olduğu anlamına geliyor, diğer şeylerin yanı sıra. Bekleyemez misin?"

Dougal onun ensesini öptü. "Geri çekilmekten mi ?" "Harcama yapmadığın zaman için kullanılan terim mi bu?"

Kızarması tüm Batı Yakası'nı yakabilirdi. "Coitus interruptus da bu fikri destekliyor. Amaç gebe kalmayı önlemek. Geri çekiliyorum."

Kadının başka yorumları, soruları ya da özlü gözlemleri olabilir diye öpücükler arasında durakladı ama kadın sessizleşmişti. Dougal dudaklarını kadının kulağının altındaki yumuşak deriyle ve onun altında atan nabızla tanıştırdı.

Boynunu öpmek gibi basit bir hareket bile onu tahrik etmişti. Bir elini kızın poposundan aşağı kaydırdı ve onu mahremiyet perdesine doğru nazikçe itti.

"Benim diş pudramı kullan, ben de sana biraz yıkama suyu ısıtayım."

Patience yumuşak bir kumaş hışırtısıyla mahremiyet perdesine doğru ilerledi, örgüsü fundamentinin üzerinde hafifçe sallanıyordu.

Dougal ön odaya gitti, pencereyi açtı ve yarım düzine ciğer dolusu soğuk havayı içine çekti. Yatak odasından yumuşak bir uğultuyla Tanrı Huzur İçinde Uyusun Beyler sesi yükseldiğinde, açık şelalelerinin üzerinde dolaşan kutup havasının kendine hâkim olmasına yardımcı olup olamayacağını düşünüyordu.

Tencere salıncağının üzerinde dumanı tüten çaydanlıktan bir ibrik su ısıttı, metanet için dua etti ve ardından Patience'a yıkama suyunu getirdi.

"Soyunacak mısın Dougal?" diye seslendi perdenin arkasından.

Geceliğini perdenin üstünden ona uzattı. "Bir dakika içinde." Karım olur musun?

Bu gece, onun sevgilisi olacaktı. Şimdilik bu Noel hediyesi yeterliydi. Sabaha kadar onun nişanlısı olmaya niyetliydi.

Gerçi bunun olabilmesi için onun teklifine evet demesi gerekirdi, değil mi?

Altıncı Bölüm

Acı bir kış akşamının geç saatlerinde Patience kendi kişisel baharının tadını çıkarıyordu. Dougal'ın ensesindeki nefesinin yumuşak esintisi, bir erkeğin bir kadını en az ağzı kadar ilginç yerlerinden öpebileceği konusunda onu uyaran tek şey olmuştu. Bunu takip eden hisler tatlı, şaşırtıcı, hoş ve çok...

Kelimeler başarısız oldu. Patience, söz konusu Dougal P. MacHugh'un sevişmesi olduğunda kelimelerin sık sık yetersiz kalacağından şüpheleniyordu. Geceliği funda ve lavanta kokuları taşıyor, mavi beyaz yorganı ona güzel bir Mayıs sabahındaki gökyüzünü hatırlatıyordu.

Belden yukarısı sergilenen erkeksi mallarıyla gizlilik perdesinin etrafından dolaştı.

Merhametli, ebedi melekler. "Saçını taramanın ne anlamı vardı Dougal?" Onun için karıştırmaktan zevk alırdı.

"Leydime şık görünmek için. Geceliğim hiç bu kadar çekici görünmemişti. Çarşafların üzerinden geçecek bir ısıtıcım yok."

Patience bir saatten uzun bir süre Dougal'ın kucağına sarılmıştı ve hiçbir şey -hiçbir şey- onun kucağındaki rahat, sıcacık samimiyetle kıyaslanamazdı.

"Isıtıcının gerekli olmayacağından şüpheleniyorum."

"Keşke benim de bir tane olsaydı," dedi şalvarının düğmelerini iliklemeye başlayarak. "Bir bekâr için israf gibi görünüyor. Senin için sadece sıcak çarşaflar, taze poşetler ve sabahları dumanı tüten bir kap çikolata istiyorum."

Patience'ın sözlerine kulak vermesi için Beowulf efsanesini okuyor olabilirdi. Yine de ses tonu -samimi, gündelik ses tonu- içini tuhaf bir şekilde etkiledi. Şalvarının yakası açıldı ve kalan giysilerinden bir anda sıyrıldı.

Pantolonunu gizlilik perdesinin üzerine katlayarak Patience'a arka tarafını iyice görme imkânı verdi.

"Heykeller gördüm," dedi. "Örneğin Elgin Mermerleri."

Dougal, Tanrı'nın onu yarattığı kadar çıplak, ateşi yaktı. "Antik heykeller konusunda uzman mısınız?"

Patience'ın nefesi, kalbinin tuhaf sıçrayışına eşlik eden bir aksaklık geliştirmişti. "Canlı bir merak duyğum var ve sanırım siz de buna cömertçe karşılık veriyorsunuz."

Vikont kesinlikle yapmamıştı. Kızın eteklerinin altını karıştırmış, gözlerini kapatmasını söylemiş, sonra da salyalarını akıtmaya, dürtmeye, çiçeklere ve bal arılarına dair Fransızca imalar mırıldanmaya başlamıştı.

"Bilginin gücüne inanan biriyim," dedi Dougal, dökme demir maşayı ocaklığa asıp Patience'a dönerek. "Ayrıca düşüncesizce acele etmektense düşünüp taşınmayı tercih ederim."

Patience bakışlarını bir hanımefendinin bakması gereken yere sabitleme yeteneğini kaybetmişti. Görünüşe göre bir aşkın gözlerine sahip olmuştu,

Çünkü Dougal'ın her santimi onu büyölüyordu. Kolları, dizleri, göğsünün üzerindeki saç dağılımı ve... başka yerler.

"Eğer siz onun modeli olsaydınız, o eski heykeltıraşın daha fazla kile ihtiyacı olurdu."

Dougal göğsünü kaşdı ve esnedi, muhteşem bir erkek gibi görünüyordu ve bu durumdan son derece memnundu. "Anlayamadım?"

"Müzedeki Yunanlılardan biri olsaydınız. Heykeltıraşın ihtiyacı olurdu. Belki de Yunanlılar çok ufak tefekti. Gevezelik ediyorum. Fikrimi değiştirmem için bana zaman mı veriyorsun?"

Patience daha önce üşümüş müydü? Dougal'ı doğal ihtişamıyla görmek karnındaki ısıyı düşürdü.

Bir adım daha yaklaştı. "Fikrini değiştirebilirsin, Patience. O yatağı seninle paylaşmamı ve bütün gece boyunca sana dokunmamamı istersen, bunu yaparım. İnatçılık, gurur ya da Bayan Wollstonecraft'ın onaylayacağı düşüncesiyle daha önce verdiğin bir karara bağlı kalma. Sadece istediğin için benimle yakınlaş."

Dougal'ın bakışı Patience'ın o güne kadar bir erkekte gördüğü en az sevgiliye benzeyen ifadeydi. Ciddi, neredeyse kasvetliydi.

"Benimle aynı yatağı paylaşabilir, bana evlenme teklif edebilir ve öylece yuvarlanıp uykuya dalabilir misin?" Bu fikir hiç hoşuna gitmemişti. Ona dokunmamak, eğilip tadına bakmamak, vücudunu hissetmemek için yumruklarını sıkıyordu.

"Sabaha kadar kafayı yerim," dedi Patience'ın saç örgüsünün altından bir elini geçirerek. "Beni karda cırılçıplak tentenin çatısında yatarken bulabilirsin, sadece George cesedimi korur, ama bana ellerimi kendime saklamamı söylersen, yaparım."

"Yatağı benimle birlikte ısıtmak için çaba göstermeni tercih ederim."

Patience göğsüne doğru çekti ve yatağa yatırdı, sonra da üzerine eğildi.

"Herhangi bir sorunuz var mı, Patience?"

Dougal'ı bunun için seviyordu. Bilgiye inanan bir adam, rolünün pasif olmayacağına kararlı bir aşık olarak son bir jest yaptığı için.

"Bu geceliği ne zaman çıkarabilirim?"

Onun yanındaki yatağa geçti ve yorganı üzerlerine çekti. "Çarşaf lar çatı kadar soğuk olmadığında, gecelik konusunda sana yardımcı olmaktan mutluluk duyarım."

"Çok sıcaksın." Nergislerin üzerindeki güneş ışığı gibi, yeşil tarlalardaki yumuşak bir esinti gibi sıcak.

Dougal'ı masasının arkasında gözlüklerini parlatırken, defterleriyle uğraşırken ya da rakiplerinin çıkardığı gazeteleri okurken gören Patience, onun sıcak bir insan olduğundan şüphelenmezdi.

Ama son çöreğini Harry'ye bıraktığında, tembel yaşlı kedi yi okşadığında ya da Patience'ın yararına kamarasında kasıla kasıla dolaştığında, hem şefkat hem de arzu uyandıran bir ruh cömertliği gördü.

"Kuzenlerime sana uygun çoraplar rdryorum," dedi Dougal, bir kolunu Patience'ın boynunun altından geçirerek. "Ayakların... insanı uyandırıyor."

"zr dilerim."

Ona sıkıca sarıldı. "Seninle ilgili hiçbir şeyi değiştirmezdim, Patience. Eğer ayakların şyorsa, onları da ısıtacağım."

O da mı? Şey, evet. Dougal yan tarafına döndü ve tembel, ağır aksak bir tempoyla öpüşmeye yeniden başladı. Patience önce onu acele ettirmeye, teşvik etmeye çalıştı. Elini gğşsne koyacak kadar ileri gitti -belli ki bu da işin bir parçasıydı- ama Dougal kımıldamak için hiçbir harekette bulunmadı.

Dougal burnuyla onun kaşlarını okşarken Patience, "Sanırım çarşaflar artık oldukça rahat," dedi.

"Bence çok acele ediyorsun. Burada bir son tarihimiz yok, aşkım. Örneğin, bana dokunmak istersen - mesela gğşsme - bunu yapmak için istediğin kadar zamanın var."

Aşkım. Ne hoş bir çift kelime. "Gğşsne dokun."

Patience, Dougal'ın kendisini bir çeşit şekerleme gibi sunduğunu fark ettiğinde çarşaflar kızarmıştı. Adamın gğşsndeki tuhaf dokuları seçebiliyordu; kıvrıcık salar, garip küçük meme uçları, sert kaslar ve düzenli kalp atışları -Ya da parmaklarını onun saçlarının ipeksi bolluğuna daldırıp sıkıca tutarak pcklerinden zevk almayı tercih edebilirdi.

Ya da bu öpücükler onun seçimi olabilirdi -yumuşak, şefkatli, tutkulu, eğlenceli. Dougal'ın öpücükleri baharatlar gibiydi.

yoğun bir mutfaktan geliyor. Kışkırtıcı, baş döndürücü, egzotik.

Ona çok şey teklif etti, hem de çok cömertçe.

Sevişmenin böyle gerekiyordu. Bu bolluk içinde Patience, sadece zıplayan bir unvanla yetinmeye razı olan genç kadın için hem öfke hem de üzüntü duydu.

"Bize yalan söylüyorlar," diye fısıldadı. "Ebeveynler, mürebbiyeler ve dans ustaları. Yalan söylüyorlar Dougal. Ve böylece biz de kendimize yalan söylüyoruz, ta ki gerçek o kadar belirsizleşene kadar, genç bir kadın onu tanımaya cesaret edemeyene kadar."

Dougal onun üzerine doğru kaydı. "Sana karşı olan hislerim dürüst, Patience. Seni seviyorum. Tüm benliğim, sahip olduğum her şey sonsuza dek senin olacak."

Kendisini dinlediği için, daha önce onu çok sinirlendiren bu düşüncelilik için onu öptü.

"Eğer beni bu lanet gecelikten kurtarmazsan, Dougal, ben-"

Sağlıklı bir erkeğin şaha kalkmış aslanı gibi arkasına yaslandı. "Otur o zaman, genç kız."

Patience dirseklerine kadar kıpırdandı ve göğüsleri sevgilisine ilk kez açıldığında garip bir an yaşandı. Bu garip an uzun sürmedi, çünkü Dougal'ın şu anda müzedeki cılız Yunanlıların sahip olduğundan çok daha fazla kil gerektiren kısmını incelemekle meşguldü.

"Dokun bana," dedi Dougal. "Meraklı zihnine bayılıyorum."

Birbirlerine dokundular. Patience uyarılmış erkeğin dış hatlarını ve dokularını öğrendi ve Dougal da onu

Her türlü okşama ve göğüslerine öpücüklerle. Ayrıca sevişmenin çeşitli pozisyonlarda gerçekleşebileceğini de öğrendi -Dougal, bilgisinin çoğunun teorik olduğunu iddia etti ve bu diplomatik gerçeğe izin verdi.

Bir bayana bu kadar zevk veren hiçbir erkek tamamen teoriyle çalışmıyordu.

Ve Patience'ın teorileri test etmekle işi zaten bitmişti.

"Bu kadar konuşma yeter," diye nefes nefese kaldı, çünkü Dougal'ın göğüslerine olan ilgisi onu nefessiz bırakmıştı. "Bu kadar Latince, klişe ve anatomi yeter. Bana mı gülüyorsun?"

Dougal kollarını onun üzerinde kavuşturarak, "Keyif alıyorum," diye cevap verdi. "Uzun boylularla aynı şey değil."

Diğer kısımlarıyla birlikte çapağı da kalınlaştı. Patience bu bilgiden olumlu bir şekilde keyif aldı.

"Benimle seviş Dougal. Artık bir son tarih var. Sıkı, acil bir son tarih."

"Asla öyle değil," dedi, daha da yaklaşarak. "Bu işin kolay kısmı, Patience. İstedığımız kadar zaman ayırabiliriz, hatta belki ilerlerken küçük bir tartışma bile yapabiliriz."

"Bu bir editör toplantısı değil, Dougal, her şey adına-oh, bu lo-ve-ly."

Hayatını kelimelerle kazanan bir kadın hecelerle konuşmazdı ama Dougal, Patience'a katılınca bu yeteneğini bile kaybetti. Yumuşak inlemeler, öpücükler ve her türlü okşamayla birlikte elinde kalan tek şey iç çekişleriydi.

Dougal onunla birleştğinde hissettiği şey bir dolgunluk, o kadar ezici ve doğru bir yakınlıktı ki Patience bunu etiketlemeye çalışmaktan vazgeçti ve Dougal'ın görkemine teslim oldu.

zevklerine düşkün yetişkin bir kadın olmak. Dougal'ın acele etme konusundaki inatçı isteksizliği, değer verme kararlılığına dönüştü ve Patience bunun için ona nasıl da değer veriyordu.

"Sabır, düşünmeyi bırak. Ritmi hisset, benimle ol."

Dougal sözlerini itişlerine özel bir vurgu yaparak noktaladı ve göksel korolar Patience'ı ortaya çıkan hislerden uzaklaştıramazdı. Bir dahaki sefere onunla karşılaştı, aynı uyarılma ünlemini aradı ve buldu.

Tekrar, tekrar ve tekrar, ta ki ritmi yaratan kendisi olana kadar ve tek bildiği ritmin nereye gittiğini bulmak için Dougal'a daha yakın olması gerektiği idi.

Birleştikleri yerde zevk birleşti, parlak, şaşırtıcı, değerli bir güneş patlaması. Dougal da onu bu güzel manzara karşısında öylece bırakmadı. Onunla kaldı, bir şekilde bu keyfi nasıl sürdüreceğini, hem onu havada tutan esinti hem de özgürce uçmasını sağlayan bağlantı nasıl olacağını çok iyi biliyordu.

Yükselen anlar yavaşça gerçeğe döndüğünde Patience'ın içini bir haklı çıkma duygusu kapladı. Sevişmenin, bilmesine izin verilenden çok fazlası olması gerektiğini tahmin etmişti. Vikont ona pek çok yönden ihanet etmişti ama sonunda yarattığı kendinden şüphe duygusunun ölmesine izin verilmişti.

Müzedeki o heykeller gibiydi. Yeterince kil yoktu, gerçek yaşam yoktu, bireysel özellikleri yoktu, ayrıcalık ve kibir insanlığını o kadar aşındırmıştı ki.

Dougal'la olan bu sevişme gerçektir.

Bu aşktı.

Dougal yavaşça geri çekildi ve Patience onu yakınında tutarken, bir çocuk için risk oluşturmayacak bir yerde harcadı. Sorumluluk sahibi davranıyordu ama yine de Patience'ın bir parçası onun kendine hakim olmasına içerliyordu. O da onun için sınırsız bir tutku istiyordu. Tutkusu ister evlilik, ister ticaret, isterse de -kendisinin de iyi bir yazar olduğundan şüpheleniyordu- yaratıcılık olsun, o yükselirken onu güvende tutan bağ olmak istiyordu.

Ve onun için öyle olabilirdi. Kesinlikle olabilirdi.

Birkaç dakika sonra ondan uzaklaştı. "Ortalığı biraz dağıttım."

"Hoşuma gitti," dedi Patience. "Bu bir aşık karmaşası. Düşünceli olmak ve sözünde durmak böyle hissettiriyor ve böyle kokuyor." Tam olarak bir koku sayılmazdı ama Patience için bu bilginin kokusuydu.

"Tanrım, çok vahşisin." Dougal onun burnunu öptü ve komodinden bir mendil aldı. Etrafı toparlamak bir anlık bir işti ve sonra yatağa uzanıp Patience'ı kollarının arasına aldı.

"Yeterince ısındın mı?"

"Yeterince ısındım." Nihayet yeterince ısınmıştı. "Yarın düğün tarihini konuşacağız Dougal, belki de baharda kuzeye bir düğün yolculuğu yaparız."

Onun şakağını öptü. "hoşuma giderdi. Aslında bunu çok isterim." Patience gözlerini açık tutamıyordu, bu yüzden kollarını sevgilisine doladı ve ne Bayan Horner'ın ne de

Profesör Adı Her Neyse'nin

hiç düşünmedim.

* * *

Megan Windham, elinde rulo haline getirilmiş bir gazeteyle ocağın önünde volta atarken, "Patience her gün yemek pişirmiyor," dedi. "Ondan bir not bile almadık. En azından son bir düzine yıldır her yıl bizimle pişirme gününü paylaşır. Her zaman onun limonlu kekiyle bitiririz, böylece eve dönüş yolculuğu için sıcak olur."

Elizabeth müzik odasındaki büyük arpın yanındaki tabureden, "Patience'la ben doğmadan önce de bayram pastası yapardık," dedi. "Bu da geleneğin çok eskilere dayandığı anlamına geliyor. Belki de dünkü kötü hava onu caydırmıştır."

Elizabeth yaşına giderek daha fazla gönderme yapıyordu ve Megan'ın bu konuda ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Charlotte ve Anwen'in bakışlarına bakılırsa onlar da bilmiyordu.

Megan, "Patience geceyi bizimle geçirebileceğini biliyor," diye karşı çıktı. "Daha önce de hava kötüleştğinde burada kalmıştı."

Charlotte pencereden, "Hava şu anda muhteşem," diye gözlemledi. "Göz kamaştırıcı. Kartopu savaşı için mükemmel bir hava."

Yeni yağmış kar yığınları üzerindeki güneş sabahı ıslıl ıslıl yapıyordu ama Megan yine de endişeliydi. "Patience yalnız yaşıyor ya da ona yakın bir yerde. Ya hastalandıysa? Bize bir not göndermiş olabilir."

Charlotte pencereden uzaklaşarak, "Bir hizmetçisi var," dedi. "Patience'ın sağlığı çoğu zaman çok iyi."

Bir önceki baharda kötü bir akciğer ateşi geçirmişti.

"Ona biraz limonlu kek götürmeliyiz," dedi Anwen, örgü şişlerini tıkrıdatarak. "Bu etrafta dolanmak değil, en kötüsünü düşünmek değil. Ona limonlu kek götürürsek komşuluk yapmış oluruz."

Megan bu öneriyi düşündü, gerçi hatırlayabildiği kadarıyla Patience onları ziyaret etmişti, onu ziyaret etmek için mahallesine gelmemişlerdi.

"Yönünü biliyor muyuz?" Megan'ın hatırlayabildiği kadarıyla Bloomsbury'de bir yerde. Bay MacHugh'un ofisinden çok uzakta değil.

"Holborn'un dışında, müzenin yanında. Yıllar önce büyükannesini orada ziyaret ettiğimi hatırlıyorum."

Elizabeth'in itirafını suçlu bir sessizlik karşıladı ama Patience ziyaretçileri ağırlamaya pek hevesli değildi. İster mütevazı evinin mahcubiyetinden, ister uygun bir çay tepsisi sunamayacak kadar paraya sıkışmış olmasından kaynaklansın, mesaj net bir şekilde verilmişti: Beni kabul edin, ziyaret etmeyin.

"Patience yılın bu zamanında çoğumuzun yapacak daha az işi varken çok sıkı çalışıyor," dedi Megan, rulo haline getirdiği gazeteyi kömür kovaşına koyarken. "Bay MacHugh kendinden utanmalı."

"Sanırım Patience işini seviyor," diye mırıldandı Elizabeth, parmakları arpın tellerinde gezinirken. "Bay MacHugh'dan da hoşlandığını söyleyebilirim, onun pragmatizmine, ticari meseleleri kavrayışına hayran. O broşürler sıcak romlu çörekler gibi satılıyor."

Elizabeth yaşça ve muhtemelen bakış açısı olarak Patience'a en yakın kişiydi. "Sizce Patience Bay MacHugh'dan hoşlanıyor mu?"

Megan sordu.

"Limonlu kek," dedi Charlotte. "Bu kesinlikle komşulara limonlu kek gönderilmesini gerektiriyor."

Anwen'in örgü şişleri yavaşladı. "Bloomsbury Londra'nın yarısı ve kar trafiği zorlaştıracak."

Patience İskoç yayıncısına vurulmuş olabilir miydi? Megan, "Pişirme gününü kaçırmak onun yapacağı bir şey değil," diye gözlemledi.

"MacHugh ve Oğulları'ndaki arkadaşlarıyla paylaşmak isteyebilir diye ona bir somun da stollen getirmeliyiz."

Megan'ın üç kız kardeşi de aynı anda gülümsedi.

Elizabeth ayağa kalkarak, "Çok naziksin Megan," dedi. "Öğle yemeğinden sonraya kadar bekleyeceğiz, böylece sokaklar temizlenme şansı bulacak ve sonra iyi dostumuza bir tatil ziyareti yapacağız."

"Ve belki yolda birkaç gazete de alırız," diye ekledi Charlotte. "Bak bakalım Patience ve profesör şimdi nasıl bir tartışmaya girmişler. Geçen hafta birbirlerine bu şekilde saldırdıklarına göre tartışacak bir şeyleri kaldığını düşünmek zor."

* * *

Patience, Dougal uyandıktan sonra uzun, güzel dakikalar boyunca yatakta kaldı. Patience hareket edecek enerjiyi bulmaya çalışırken, Dougal kahvaltı ya da muhtemelen öğle yemeği almak için lokantaya gitmişti.

Daha önce ne zaman bu kadar rahatlamıştı? Bu kadar iyi dinlenmiş? Bu kadar mutlu? Profesörün son özel baskısı bugün çıkacaktı ve ona satışlarında başarıdan başka bir şey dilemedi.

Dougal yataktan çıkmadan önce onunla tekrar sevişmişti ve dikkatli davranırken aynı zamanda şakacı da olmuştu.

"Kaburgalarım gıdıklanıyor," diye duyurdu Patience odadakilere. "Bay MacHugh da öyle."

Geçtiğimiz iki haftanın pek çok ifşaatından biri.

Patience yorganı kenara itti, ayaklarını Dougal'ın terliklerinin içine soktu ve o gitmeden önce ona getirdiği bir fincan çayı bitirdi. Giyinmek zor bir işti ama Patience kancalarıyla elinden gelenin en iyisini yaptı -daha önceki birçok olayda yardım almadan idare etmişti- ve aşağıya, ofise doğru yol aldı. Aşağıdaki sokaktan, yürüyüş yollarını temizleyen tüccarların düzenli kazıma sesleri geliyordu. Her pencereden güneş ışığı sızıyordu.

"Günaydın," dedi Patience, şöminenin üzerinde her zamanki yerini almış olan George'a. "Ben aşık oldum."

George gözlerini kısarak ona baktı.

"Kıskançlığını dizginlemeye çalış, kedi. Sevgilim hakkında benim henüz bilmediğim her türlü detayı biliyorsun. Her sabah kaçta aşağı indiğini, ne zaman yatağa girdiğini, masasında kaç öğün yemek yediğini ve en sevdiği şiiirin ne olduğunu biliyorsun."

Dougal'la birbirleri hakkında henüz öğrenecekleri çok şey vardı ama bunları öğrenmek için sabırsızlanmak ne kadar güzeldi.

Ön kapının zili çaldı ve Patience'ın kalbi yerinden fırladı. O gün için pek hevesli olmamasına rağmen yaşlı George'u okşadı -aşık değildi, zavallı hayvan- ve katibin odasına girdi.

"Harry, iyi günler."

"Size de günaydın, Bayan Friendly," dedi Harry, botlarını yere vurarak. "Tüccarların, müşteri varken bu kadar çabuk kürek çekmesi şaşırtıcı, değil mi?"

"Gelmek için çok mu uzağa gittin?" Beni burada yalnız bulduğunuzu diğer memurlara da söyleyecek misiniz?

"Hiç de uzak değil. Sokağın aşağısında oturuyorum, Wilkens'la aynı odayı paylaşıyorum. Dougal onunla kalmamı teklif etti ama insanın bazen biraz yalnız kalmaya ve buradan uzaklaşmaya ihtiyacı oluyor."

Görünüşe göre o adam genç Harry'ydi. "Bay MacHugh birazdan döner. Lokantaya gitti."

"Ve kendisi sobayı bile yakmadı," diye homurdandı Harry, şapkasını, paltosunu ve atkısını bir kancaya asarken. "Teyzem bir kadını donmaya terk ettiği için Dougal'ın kulaklarını çekerdi, ama Dougal her zaman işine odaklanan biridir. Dışarıda çok fazla kar var, değil mi? Buraya gelirken hiç sorun yaşadınız mı?"

Patience ocağı açıp hâlâ yanmakta olan birkaç kömür bulduktan sonra, "Başlarda yavaş ilerliyordu," dedi. "Diğerleri yakında gelir mi?"

Evin kendisine ve Dougal'a kalmasını istiyordu ama profesörün de MacHugh ve Oğulları'nın kar fırtınası gibi küçük bir şeyin gazetelerini yayınlamalarına engel olmasına izin vermeyeceğini bilmesini istiyordu.

"Zavallı yaşlı profesör," diye mırıldandı, kömürleri soba demiriyle sobanın arkasına iterken. Pennypacker için başka ne doğru olursa olsun, onun kadar güzel bir gece geçirmemişti.

Patience'ın vardı. "Dökülenler nerede, Harry? Bu ateşi yakmak için biraz yardım gerekecek."

Harry, Dougal'ın ofisinden, "Onları Detwiler'in masasına koydum," dedi. "George burada uzun süre tek başına kaldığında yaramazlık yapıyor."

Harry ofisin kapısına geldi, George kucağındaydı.

"O kedi bazı köşe yazılarımı parçaladı Harry MacHugh, ben de profesörle son sözü ben söyleyeyim diye onları yeniden yazdım. Hepimiz yapmamayı tercih ettiğimiz şeyleri yapmak zorundayız."

"Duydun mu, kedi?" Harry, George'u çenesinin altından tırmaladı. "Tehlikeli bir zemindesin. Bir daha kötü bir davranışta bulunursan, yayıncı Dougal P. MacHugh seni yandaki meyhaneye sürgün eder."

Kedi bu tehditten de başka hiçbir şeyden etkilendiği kadar etkilenmedi. Patience dökülenleri avlamayı bıraktı.

"Harry, Bay MacHugh'un ismindeki P ne anlama geliyor?"

"P, Pennypacker'ın P'si," dedi Harry, ön kapıya doğru ilerlerken. "Teyzemin ailesi Pennypacker'lardan oluşuyor. Dunkeld'in güneyinde bir çiftlikleri var. Bir zamanlar Shakespeare de oradan geçmiş, öyle diyorlar. Hadi ama George. Teyzemin iddiasına göre Bard, İskoç Oyunu için tüm fikirlerini o bölgedeyken bulmuş."

Patience Bay Detwiler'in koltuğuna çöktü ve düşmanının kendisiyle aynı adı taşıması tesadüfüne kapıldı.

müstakbel kayınvalidesi. Yayıncılık camiası birbirine sıkı sıkıya bağlıydı - tüm yayıncılar aynı kulüplere üyeydi ve örneğin düzenli olarak yemeklerde bir araya geliyorlardı. Dougal'ın rakiplerinden biri, profesör için bir takma ad tasarlarlarken annesinin geçmişini kolayca öğrenmiş ve onu rahatsız etmek için bu adı seçmiş olabilir.

Detwiler'in son çekmecesini açarken, "Bu tür alaylar biraz çocukça," diye mırıldandı. Çekmecenin içinde düzgün bir kâğıt yığını duruyordu ve altından bir tabaka döküntü görünüyordu. "Sıkılmış erkek kedilerden saklanmış."

Patience kâğıtları masanın üzerine bıraktı ve salondaki sobanın ateşini yeniden canlandırmaya koyuldu. yakmak için çıra, taze kömür ve Dougal'ın ofisine gitmek gerekti ama başardı.

On yıl önce, tüm aletler elinin altında olsa bile doğru dürüst bir ateş yakmayı bilemezdi.

Detwiler'in çekmecesinden aldığı kâğıt yığınına toplardı ve Dougal'ın el yazısını gördü. Eski bir öğretmenden bekleyeceği kadar güzel bir el yazısı vardı. Silme, üstünü çizme, ekleme ya da düzeltme yok. Kendisinininkilerden birinin son kopyasına bakıyor olabilirdi...

Eser imzalanmıştı: Profesör D. Pennypacker.

Birkaç dakika sonra Dougal kapıdan içeri girdiğinde Patience hâlâ Detwiler'in masasında oturuyordu ve yanında soğuk bir hava ile pastırma, kızarmış ekmek ve kahve kokuları getirmişti.

". Neredeyse üzgünüm, hayır, üzgünüm.
Sobayı getirmen iyi oldu. Sabır mı?"

Ona bakmak istemedi. Onun gözlerindeki gerçeği görmek istemedi.

"Bunları buldum," dedi sayfaları sallayarak. "İmza Pennypacker'a ait ama isim annenin, el yazısı da senin. Dougal, bunu nasıl yaparsın?"

Paketlerini Detwiler'in masasına bırakıp paltosunu ve atkısını asarken, Patience cehennemlik sayfalarını salonun sobasına atma isteğiyle boğuşuyordu.

Paltosu Harry'ninkinin yanındaki kancaya , "Kızgınsın," dedi. "Açıklayabilirim."

Patience'ın öfkesine hakim olmasını sağlayabilecek iki strateji olan özür dileme ya da inkârla başlamıyordu.

"Bana yalan söyledin, beni manipüle ettin, beni aptal yerine koydun ve muhtemelen o merdivenleri çıkarken bana güldün Dougal MacHugh. Siz Profesör Pennypacker'sınız, değil mi?"

Kapı zili tekrar çaldı ve Harry yüksek sesle tepinerek içeri girdi.

"Haksız mıyım Dougal? Bana yalan mı söyledin?"

"Lafı dolandırdım," dedi Dougal, "ama dinlerseniz, size biraz perspektif sunabilirim ve belki o zaman anlarsınız-"

Patience ona doğru yürüdü ve elindeki kâğıtlarla göğsüne vurdu. "Sizi yanlış duyduğumu, yanlış olduğumu, yanlış yorumladığımı, yanlış anladığımı göreceğim, ancak kendime en çok güvenen otoriteden aldığım bilgiye göre

İngilizcen mükemmel. Bana bir kez bile Pennypacker olduğunuzu söylemediniz ve tüm bu egzersiz benim haysiyetim pahasına bir saçmalıktı."

Harry'nin bakışları Patience'tan Dougal'a kaydı.

"Harry, çık dışarı," dedi Dougal. "Bu özel bir tartışma."

"Beni bekle, Harry," dedi Patience, Dougal'ın sütunlarını ona fırlatıp yan odadan pelerinini ve atkısını alarak. "Ben gidiyorum ve geri döneceğimden de şüpheliyim. Bir yalancıya tahammül edemem Bay MacHugh, hele de kendi çıkarları için yalan söyleyen bir adama."

Neredeyse koşarak kapıdan çıktı ve Dougal'ı tek başına, güzel el yazısı ayaklarının dibinde dağılmış halde bıraktı. Harry -çocuk sağ olsun- yiyecek paketlerini kaptı ve peşinden geldi. Sokaklar darmadağındı, sadece dar patikalar temizlenmişti, ama ilerlemesini engelleyecek çok az insan vardı.

"Harry, bana eşlik etmene gerek yok. Şu anki ruh halimle kimse bana saldıramaz ve aptallığını anlatacak kadar yaşayamaz."

"Eğer size eşlik etmezsem, Dougal'ın öfkesinden kurtulma şansım sizce nedir, hanımefendi?"

"Dougal kendi yarattığı bir karmaşa için seni suçlayamaz. Yalan söyledi, Harry. Kuzenin olduğunu biliyorum, ama bana karşı dürüst değildi. Bütün bu alıştırma, günlerce süren yazma ve düzeltme çalışmaları, rekabetin okuyucuların ilgisini nasıl çekeceğine dair verdiği nutuklar, baskı sayısını artırmakla ilgili tüm o zırvalar - artırdığından şüpheliyim, sadece düşünmemi istedi... Kendimi aptal gibi hissediyorum."

Patience kendini saf, safdil, budala bir enayi gibi hissediyordu, geleceği yine paramparçaydı.

"Sen aptal değilsin," dedi Harry, kaygan bir noktada neredeyse dengesini kaybederek. "Ama seni eve bırakacağım ve yol boyunca bir ısırık sıcak tostla kendimizi güçlendirebileceğimizi düşünđüm."

"O tosta dokunursan Harry MacHugh, Perthshire'a bir çam kutusunun içinde dönersin."

Ona paketlerden birini uzattı. "Evet, hanımefendi."

Patience ona kendi sokağına kadar eşlik etti, sonra ikinci paketi ondan aldı ve onu yoluna gönderdi. Ancak Harry köşeyi dönüp gözden kaybolduğunda ağlamaya başladı.

Yedinci Bölüm

Patience'ın oturma odası, günün yarısından fazlası geçmiş olmasına rağmen hafif bir pastırma kokusu taşıyordu. Bunun dışında, çevresi güven verici derecede nazikti. Megan ve kız kardeşleri ev sahibinin etrafına dizilmişlerdi - Charlotte ve Elizabeth kanepede onun yanında, Megan ve Anwen ise biraz daha az dolgulu sandalyelerde karşılıklı oturuyorlardı.

"Endişeliydik," dedi Megan, ama aslında rahatlamıştı. Patience'ın bir çatı katında yaşadığını, perdelerin örümcek ağlarıyla kaplı olduğunu ve tek arkadaşının fareler olduğunu hayal etmişti. Kasaba evi iyi durumdaydı, tek bir toz zerresi bile görünmüyordu. Halılar yıpranmıştı ama yırtık pırtık değildi; mobilyalar şık olmaktan ziyade rahattı.

Başka bir deyişle, sabrın sonu selametti.

Limonlu kek, ne yazık ki, kaderine razı olmuştu.

"Sizi endişelendirdiğim için özür dilerim," dedi Patience. "Kendimi yazıya kaptırdım ve kedi sütunlarımı parçaladı ve insan..."

"Bir kedi mi?" Charlotte etrafına bakınarak sordu.

"Kral George. Dougal - Bay MacHugh - onu İskoçya'dan getirdi. George'un ilk çalışanı olduğunu söyledi. Fareler kitap ciltlerindeki yapıştırıcıları kemirmeyi severler.

Fare yerine kâğıt kemirmeyi seven bir fare faresi iyi midir? George'un peynire karşı da bir zevki var."

Anwen limonlu kekin son dilimini tabağa koydu ve Patience'a uzattı. "Yayıncının işletmesinde mi yemek yiyordunuz?"

Patience en sevdiği limonlu kekten bir ısırık bile almadan tabağı yere mi bıraktı?

"Bay MacHugh, ben küçük karalamalarımı yaparken beni beslemekten büyük mutluluk duydu. Günün sonunda bana eve kadar eşlik etti. Jake'i en yakın köşe yerine ana caddelere gönderdi. Çocukların tatil tekerlemeleri bulmasına izin verdi."

Elizabeth bile bu ezbere okuma karşısında endişeli görünüyordu. "Tatil tekerlemeleri mi, Patience?"

"Biliyorsun." Bir nefes aldı. "Salonları çılgınlık hikayeleriyle süsleyin, fa-la-la-la-la, la-la-la-la. Bayan Horner her şeyi neşeli hale getirecek, fa-la-la-la-la... O adamdan nasıl da nefret ediyorum."

Elizabeth bir kolunu Patience'ın omuzlarına doladı ve kız kardeşlerine şaşkın bir bakış gönderdi.

Megan'ın gözleri iyi görmüyordu ama işitme duyusu oldukça iyiydi ve Patience'ın sesi yayıncısından nefret eden bir kadın gibi çıkmıyordu. Sesi incinmiş ve kaybolmuş gibiydi.

"Patience," dedi Megan, "sorun ne? Biz senin arkadaşlarınız ve yardım etmek istiyoruz. Bay MacHugh'a saygı duyduğunu ve o profesörden nefret ettiğini sanıyordum."

"İkisi de aynı adam!" Patience ayağa fırladı. "Dougal MacHugh profesörün kitabını yazıyordu."

köşe yazıları yazıyor, kasıtlı olarak benimle bir rekabet yaratıyor, okuyucular arasında ilgi uyandırmak için düzenli olarak meselelere karşıt bir bakış açısı getiriyor."

Charlotte limonlu pastadan gizlice bir ısırık aldı. "İşe yaradı mı?"

"Evet, işe yaradı," diye bağırdı Patience. "Dougal'a inanacak olursam, baskılar iki fazla arttı, Bayan Horner barlarda konuşuluyor ve Jake daha sokağın sonuna varmadan neredeyse yok satıyor."

"Ama," dedi Megan, "Bay MacHugh'ya olan güveniniz sarsıldı, çünkü bu planı size haber vermeden hazırladı. Çok kötü bir iş yaptı."

"En kötüsü de bu," dedi Patience, penceredeki kansız menekşelerden oluşan bir saksıyı çevirirken. "Beni bu işe o bulaştırmadı ama kendisini benim sevgime bulaştırdı."

Meleklerle ve göksel lütuf bakanlarına şükürler olsun.

Elizabeth bir zamanlar pembe olabilecek bir yastığın saçaklarını karıştırarak, "Yayıncınıza saygı duyduğunuzdan şüpheleniliyor," dedi. "Eğer onun duygularına karşılık veriyorsan, sorun nerede?"

Gerçekten de evde kalmışlık Elizabeth'i iğrenç pençelerine almıştı. "Sorun şu ki," dedi Megan, "profesörün köşe yazıları hakkında yalan söylediye, Patience'a duyduğu saygı konusunda da yalan söylüyor mu? Patience'ın kur yapan erkeğin sabitliğine güvenmesi için çok az nedeni var."

Patience kanepeye uzandı ve kalan yarım dilim limonlu keki Charlotte'un dizine yaklaştırdı. "Dougal'ın benimle oyun oynayacağını sanmıyorum, ama o zaman

Daha önce bir kez nişanlanmışım. En kötüsü, en kötüsü ne biliyor musun?"

"Anlat bize," dedi Anwen.

"Yazmayı seviyorum. Bayan Horner olmayı seviyorum. Onun yerindeyken, yaşadığım tüm talihsizlikler, talihin tersine dönmesi, hatta lord hazretleriyle olan lanet nişan bile bir işe yarayacakmış gibi hissediyorum. Başkaları benim deneyimlerimden faydalanabilir ve ben de bunu istiyorum. Vazgeçilmez olduğunu düşünerek yetiştirildiğim şeye sahip değilim; bana emirler yağdıracak, çocuklar verecek ve evinde bir yer karşılığında sadakatimi isteyecek bir adam."

Yüce Tanrım. "Evlilik böyle mi olmalı? olabilir mi?" Megan sordu. Ne kendisi ne de kız kardeşlerinden hiçbiri erken mevsimlerinde uygun bir partinin ilgisini çekmemişti. Gerçi Percy Amca bir düktü ve Windham ailesi de oldukça köklüydü. Megan ve kız kardeşleri seçici davranmayı göze alabilirlerdi, ama belki de Patience haklı olabilirdi.

"Evlilik tatmin edici olmayabilir," dedi Patience. "Babam dışarı çıkıp ihtiyacımız olmayan bir fayton aldığı anda annem müdahale etmekte çaresiz kaldı. Büyükannemin tutumluluğu ve cömertliği olmasaydı, kaderim gerçekten üzücü olabilirdi."

Bu açıdan bakıldığında, bir kadının sadakati evlendiği adama değil, onun sağladığı paraya olabilir. Ne kadar sevimsiz.

"Bir şey unutmuyor musun?" Megan sordu.

"Sağduyumu unuttum," dedi Patience, dimdik oturarak. "Bay MacHugh'un için hırsları var."

ve benim köşe yazılarım da bu hedefler arasında önemli bir yer tutuyor. Elindeki yeteneklerden en iyi şekilde yararlandığı için onu suçlayamam."

"Üç yıl önce Dougal MacHugh adını hiç duymamıştın," dedi Megan. "Bunu nasıl başardın?"

"Davranış üzerine broşürler yazdım, genç hanımlara Fransızca ve piyano dersleri verdim, yağmurlu günlerde Bayan Hutching'in pug'ını gezdirdim ve ekonomi çalıştım."

"Bay MacHugh'a ihtiyacın yoktu," diye bitirdi Megan. "Hâlâ da yok. Bayan Horner MacHugh'un rakiplerinden biri için yazabilir, kendi gazetesini çıkarabilir, bir kitap yazabilir ya da her üçünü de yapabilir. Sen başardın, Patience- sen, yerleşim yerlerin, kocan, nazik bir amca ya da gösterişli bir delikanlı değil. Sen. Kendi çalışkanlığın sayesinde bir evin, bir mesleğin ve parlak bir geleceğin var."

"Haklı," dedi Elizabeth. "Bazı açılardan -bu odanın dışında bunu inkâr edeceğim- seni kıskanıyorum."

"Beni kıskanıyor musun?" Patience dedi ki. "Çay yapraklarımı tekrar kullanıyorum. Çoğu gece yatak odamda ateş yakmaktan vazgeçiyorum. Birine para vermek ya da bir adamın bu amaçla evime girmesine izin vermek yerine kendi piyanomu kendim akort ediyorum."

"Çay yapraklarınız," dedi Charlotte limonlu kekin son lokmasını yerken. "Yatak odanız, piyanofortunuz, eviniz. Ve tüm bunları zekân ve bilgeliğinle kazandığınız parayla idare ediyorsun. Bay MacHugh'un sizden etkilenmesine şaşmamalı."

İşte bu çok hoş bir kelimeydi: büyülenmiş.

"Bana karşı dürüst değildi," diye ısrar etti Patience. "Ve bana evlenme teklif etti."

"Bu ne cüret?" Anwen yüzünü ekşitmeden mırıldandı.

Charlotte ona bir yastıkla vurdu. "Evlilik teklif eden bir adamı hafife almamak gerekir."

"Evlilik teklifi dürüst müydü?" Megan sordu, çünkü bu önemliydi.

"Asla bilemeyeceğim, değil mi?" Patience cevap verdi. "Bayan Horner'ın para kazanmasını sağlamak için mi evlenme teklif ediyordu, yoksa iyi günde kötü günde kendini mi sunuyordu? Dougal çok kurnazdır."

Davası kurnazlığa dayandıysa Tanrı yardımcısı olsun. "Herhangi bir konuda yardıma ihtiyacın olursa biz senin emrindeyiz Patience." Megan ayağa kalktı ve kız kardeşleri de aynısını yaptı. Anwen meşgul görünüyordu, Charlotte hoşnutsuzdu - Charlotte sık sık hoşnutsuz olurdu - Elizabeth'in rahat salonun etrafına bakan bakışları ise hüzünlüydü.

"Gelecek hafta tekrar ziyaret ederiz," dedi Megan. "Belki Bayan Horner'ın o zamana kadar Bay MacHugh ile aranızdaki sorunu çözecek bir tavsiyesi olur."

Patience konuklarını ön kapıya kadar uğurlarken, "Belki," diye izin verdi. Ne uşak, ne kapıcı, ne de uşak -hiçbir erkek- Patience ile onu çağıranlar arasında arabuluculuk yapmıyordu.

Bu nasıl bir şey olmalıydı? Bütün dullar ve evlenmemiş kadınlar sokağı muhtemelen aynı şekilde işliyordu ve Megan onların birbirlerini kolladıklarını tahmin ediyordu. Dedikodu da yapıyorlardı ama çoğunlukla birbirlerini kolluyorlardı.

Kapı çalındığında Patience eşarpları dağıtıyor ve pelerinleri tutuyordu.

"Yıllardır hiç misafirim olmadı ve şimdi Piccadilly Circus North'dayım," dedi kapıyı açarken.

Genç bir kadın, kucağında bir bebek ve yanında bir valizle merdiven sahanlığında duruyordu. "Bayan Horner'ı ziyarete geldim. Kendisi evde mi?"

"Ben ," dedi Patience. "Lütfen içeri gelin. Misafirlerim ayrılmak üzereydi."

"Sabır mı?" Elizabeth mırıldandı ama bir kadın ve bir bebeğin ne zararı olabilirdi ki?

"Aradığınız için çok teşekkür ederim dostlarım," dedi Patience ve sırayla dört yanağını öptü. "Bana düşünecek çok şey verdiniz ve gelecek hafta sizi tekrar görmek için sabırsızlanıyorum."

Bir kovulmadan ziyade bir veda. Megan Charlotte'u kolundan tuttu ve kız kardeşini sokağa doğru yönlendirdi. Windham arabası köşede bekliyordu ama Megan'ın kız kardeşlerinden hiçbiri ona doğru hareket etmedi.

Elizabeth, "Bence belli bir yayıncıyı ziyaret etmeliyiz," dedi.

"Kendimiz görelim," diye ekledi Charlotte. "Eğer aptalın tekiyse, bunu anlarız."

"Aptal olmasa bile," dedi Anwen. "Muhtemelen öyle hissediyordur."

"Sadece üç sokak ötedeyiz," dedi Megan. "Gelin hanımlar. Daha önce hiç bir yayıncıya telefon etmemiştim."

* * *

Sabah ilerledikçe çocuklar yavaş yavaş gelmeye başlamıştı. Detwiler bile öğleden önce gelebilmişti ama Dougal'ın gününde hiçbir şey yolunda gitmemişti. George'u tentenin tepesinden aşağı indirmek zorunda kalmış, Jake bir buz parçasında kayıp dizini kesmiş ve fırın kapalı kalmıştı.

"Bayan Horner'ın izin alması harika oldu," diye böbürlendi Harry, Dougal'ın ofisine davetsizce girerken. "Elimdeki diğer tüm gazeteler çoktan tükendi ve halk yarınki son köşe yazısı için yaygara koparıyor. Noel Baba'nın ziyaretinden çok bizim tavsiyelerimizle ilgileniyorlar."

Harry, Dougal'a Patience'ın evine sağ salim vardığını ve kahvaltısını da yanında götürdüğünü söylediğinden beri sinirleri gerilmişti.

"Sana kızgın değilim, Harry," dedi Dougal. "Dürüst değildim ve bu hiç de centilmence değil. Er ya da geç, Patience göbek adımı öğrenecekti." Belki de mihrapta. O zaman ne dramlar yaşanırdı.

Harry, Dougal'ın masasının karşısındaki koltuğa oturdu. "Ona neden yalan söyledin Dougal?"

George masanın üzerine zıpladı ve kurutma kâğıdının üzerine yayıldı. Kedinin ifadesi meraklı olmaktan çok eleştireldi. Evet, hayatının geri kalanını birlikte geçirmek istediğin kadına neden yalan söyleyesin ki?

"Hiçbir mazeretim yok. Geçen yaz işletmenin ve çalışanların menfaatleri doğrultusunda uygun bir karar verdim ve sonra durumu düzeltmedim. Patience'ı suçlamıyorum-"

Detwiler kapı aralığında, "Affedersiniz Bay MacHugh," dedi.

"Evet?"

"Aryanlarınız var efendim. Bayanlar."

Bu lanet günde başka ne ters gidebilirdi ki? "Onları içeri gönder, Detwiler. Harry, bak bakalım pastane açık mı? Biraz çörek işimize yarayabilir."

Detwiler, MacHugh ve Oğulları'nın ofislerinin o güne kadar gördüğü en büyük kadın güzelliği topluluğunu içeri aldı. Dougal'ın ofisinde dört kızıl saçlı kadın, dört güzel genç hanım toplanmıştı. Ayrı ayrı göz alıcı değillerdi ama her biri çekiciydi ve başlık kurdelelerinden eldivenlerine, kadife pelerininin yakasındaki süslemeye kadar her şey iyi bir zevki ve mükemmel bir terbiyeyi mırıldanıyordu.

"Dougal P. MacHugh, hanımlar," dedi eğilerek ve masasının etrafından dolaşarak. "Oturmaz mısınız? Çocuğu tatlı alması için gönderdim ve ben her zaman-"

"Bizi etkilemeye çalışmayın Profesör Pennypacker," dedi kadınlardan biri. Mavi gözlükler takıyordu ve dördünün arasındaki en sade pelerini giyiyordu. O oturduğunda diğerleri de aynı şekilde oturdu.

Dougal ayakta kalmaya devam etti, çünkü bu sevimli yaratıklar hanımefendiydi. Yine de onlar Patience değildi ve Dougal hepsini karın içine atıp hanımını bulmaya gitmek istiyordu. Eğer Patience'ı ağılattıysa...

"Bana sitem etmekten kimin zevk aldığını sorabilir miyim?"

Kadınlar birbirlerine baktılar, sonra George gözlüklü olanın kucağına atladı.

George'un mırıltısı ofiste yankılanırken, "Ne hoş bir yaratık," dedi. "Bayan Patience Friendly'yi ziyaretten geliyoruz efendim ve arkadaşları olarak onunla olan ilişkilerinizden duyduğumuz endişeyi dile getirmeliyiz. Nezaket gösterecek kimse olmadığı için kendimi tanıtacağım. Ben Megan Windham, bunlar da kız kardeşlerim Elizabeth, Charlotte ve Anwen."

Dougal sırayla her birini selamlarken, zihninin gerisinde uğursuz bir çan çalıyordu. Bir yayıncı, Londra sosyetesini tanırdı ama bu sosyetenin unvanlı üyeleri arasına nadiren karışırdı. Windham, Moreland düklüğüyle bağlantılı bir aile ismiydi ve bu insanlar Patience'ın arkadaşlarıydı.

Çok mutsuz arkadaşları.

"Hanımlar, sizin için ne yapabilirim?"

"Oturun," dedi Bayan Charlotte Windham. "Tam bir azarlama niyetindeyiz."

"İyi bir azarı hak ediyorum."

"Öyle," dedi Bayan Elizabeth Windham. "Haça germe ve boyunduruk altına alma olmasa bile. Patience'ın güveninin eski nişanlısı tarafından ne ölçüde suiistimal edildiği hakkında bir fikriniz var mı?"

Dougal yine rol yapabilir, erkeklik gururuyla şişinebilir ve Patience'ın arkasından konuşmamakla ilgili mırıldanabilirdi. Daha önce böyle bir ders ona çok iyi gelmişti.

"Bu geçmişin farkındayım ve kendi tarzımla Vikont'un hainliğini bile aşmış olabileceğime inanıyorum."

En küçük kız kardeş, alışılmadık isme sahip olan, ona baktı. "Bu konuda ne yapacaksınız? Çünkü şu anki haliyle meseleler işe yaramayacak Bay MacHugh."

Hanımefendinin ailesi son derece güçlüydü ve onun gözlemleri Dougal'ın işini sessizce mahvedebilirdi. Ancak daha da önemlisi, bu kadınlar Dougal'ı hayal kırıklığına uğratacaktı ve Patience'ın hayal kırıklığına eklenen bu durum dayanılmazdı.

Nefes nefese kalmış, yüzü kıpkırmızı bir Harry kapıda belirdi, elinde bir paketi sanki bir ödölmüş gibi tutuyordu.

"Siz hanımlar biraz çörek ister misiniz?" Dougal ayağa kalkıp paketi Harry'den alarak sordu.

"Hayır, teşekkür ederim," dedi Bayan Megan Windham. "Buraya cevaplar için geldik Bay MacHugh. Arkadaşımıza haksızlık ettiniz ve bunun hesabını sizden soracağız."

Dougal paketi bir çekmeceye koydu. "Hanımlar, beni sorumlu tutmanıza gerek yok. Ben kendimi sorumlu tutuyorum."

"Güzel sözler," diye tersledi Elizabeth Windham. "Ne yapacaksınız Bay MacHugh?"

"Ben bir yayıncıyım. Kelimeleri yayınlıyorum."

George, Bayan Megan'ın kucağından ayrıldı ve sıranın aşağısındaki iki kız kardeşin yanına, Bayan Elizabeth'in kucağına yerleşti.

"Doğru kelimeler olsa iyi olur," dedi Bayan Megan. Dougal bu muhteşem insanları incelerken aklına bir fikir geldi, vahşi kadınlardı. Onlar Patience'ın olması gerektiği gibiydiler -zenginliğin ve mevkinin verdiği güvenle. Bu kadınların önünde -tüm Londra'nın önünde- Dougal

Sabrına ve pişmanlığına güvence verin, belki bu yeterli olur.

"'Özür dilerim' diye başlayacağımı ve bunu binlerce kez tekrarlayacağımı düşünmüştüm," dedi. En azından on bin kez." Matbaacı küplere binecekti ama o siparişi karşılamak için bir yol bulacaktı.

Bayan Megan kolundan bir kedi tüyü çıkardı. "Bu oldukça fazla özür dileme. Duyguların miktarı tek başına sadece melodramdır. Bu sözler hangi nitelikleri taşıyacak?"

* * *

Patience anne ve bebeği, yanlarında bir somun stollen ile birlikte yollarına göndermişti. Kadın, Patience sayesinde yeterince parası olduğunu söyleyerek parayı reddetmişti.

Noel arifesi uykusuz bir gecenin ardından gelmişti; pek uykusuz sayılmazdı, çünkü Patience rüyasında Dougal'ın İskoçya'ya döndüğünü görmüş, George da Büyük Kuzey Yolu boyunca Patience'a sessizce sitem etmişti.

Patience'ın hizmetçisi mutfağı, bir sonraki özel baskıyı tartışan bir haberci sürüsünden daha fazla gevezelikle doldursa da, Noel arifesi parlak, damlayan, neşesiz bir iş olarak doğdu.

Bayan Dingleterry, "Kömürcü bana profesörün köşe yazısının kopyasını gösterdi," dedi. "Emin olmak için iki kez okudum, sonra da hemen koşup bize bir kopya aldım. Çok memnun olmalısınız, Bayan Patience."

Profesörün son köşe yazısı dün yayımlandı.

Patience memnun değildi. Pastırma, kızarmış ekmek ve lokantadan sıcak kahve istiyordu. Wilkens ve Harry'nin, Robert Burns'ün bir şiirinin sözlerinin, ateş başında şarkı söyleyen genç kadınlar hakkında ne ima ettiğini tartışmalarını dinlemek istiyordu ve Dougal'ı görmeyi... çok istiyordu.

Ki bu çok saçmaydı. Dougal ona haksızlık etmişti. Nokta. Son. Basını durdurun.

Patience çaydanlığa bakmayı bıraktı. "Profesörün köşe yazısı hakkında ne demiştiniz?"

"İşte burada," dedi Bayan Dingleterry, Patience'ın dirseğinin yanına bir broşür bırakarak. "Bayan Horner'a iyi tatiller diliyor ve tüm bilgeliği için teşekkür ediyor. Zavallı adam aşık ve tüm Londra Bayan Horner'ın cevabını bekliyor olacak, gerçi bugünkü köşe yazısı her zamanki sağduyusundan ibaret. Mektubu gerçek olsaydı her şeyimi verirdim Bayan Patience. İnanın bana, isterdim. Ne kadar sıkı çalıştığınızı ve okurlarınızın sizin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum."

Patience çaydanlığını unutarak gazeteyi daha yakına

çektii. Sevgili okuyucularıma,

Hepinize mutlu Noeller dilerim, ancak itiraf etmeliyim ki Kendi bayramım neşe, hatta ne de memnuniyet getirmiyor. Çok değer verdiğim birine haksızlık ettim ve bu yüzden bayramım vicdan azabıyla gölgelendi.

Bayan Horner'ın sözleri bu sayfaya yabancı değil, ancak sizin de çok iyi bildiğiniz gibi, o iyi bayandan sadece

tavsiyesine karşı çıktım. Sizin gözünüzdeki yeri sağlamdı ve birkaç ay geçtikten sonra, sizin ve onun hoşlandığı sohbeta kendimi sokmaya karar verdim. Tavsiyelerde bulundum, yorum yaptım ve cüretimin sınırı bu olsaydı, Bayan Horner'ın kötü davranışlarım için cömertçe affetmesini bekleyebilirdim.

Yine de eleştirmeyi ve bir hanımefendiyle tartışmayı üstlendim ve bunun nedeni onun sağlam bilgeliğine gerçekten katılmamam değildi. Çoğu durumda şeytanın avukatlığını yapmaktan suçluydum, çünkü anlaşmazlığın sizin dikkatinizi çekeceğini biliyordum ve bu dikkati ve bana kazandıracağı parayı arzuluyordum.

Bayan Horner'ın sadakatini kıskandım ve onun gayretli çabalarını kendi lehime çevirmenin bir yolunu buldum. İzlediğim yoldan utanç duyuyorum ve Bayan Horner'ın bilgece sözlerinin benim hilemin bir sonucu olarak daha fazla dolaşıma girmiş olabileceğini bilerek sadece küçük bir teselli bulabilirim.

Ancak şöhret ve beraberinde getirdiği faydalar asla güven ve saygının yerini tutamaz ve ben Bayan Horner'a çok saygı duyuyorum. Davranışım için kendisinden alçakgönüllülükle özür diliyor ve sözlerimi, hepimizin kendisine büyük saygı duyduğu bilge ve şefkatli bir ruhla karşılayacağını umuyorum.

Bayan Horner, eğer bu sözlerin yazarına herhangi bir iyilikle bakıyorsanız, lütfen tüm çabalarınız için teşekkürlerimi ve Yeni Yıl'da üstlendiğiniz her işte başarılı olmanız için içten dileklerimi kabul edin. Naçizane özürlerimle, sadakatile kalıyorum,

En içten hayranınızım,
Prof. D. Pennypacker

"O sefil!" Patience ayağa fırladı. "O şeytan. Bundan yirmi bin kopya satacak. Akılsız kadınlar bunu mükemmel bir özür olarak inceleyecek ve okuyucular onu mektup yağmuruna tutacak. Pelerinim nerede?"

"Ön salonda, bayan. Her zamanki gibi. İyi misiniz?"

"Ben... Ben... Profesöre asla unutamayacağı bir bayram tebriği sunmak üzereyim."

"Ama sen hiçbir şey yemedin ki!"

"Chophouse'dan bir şeyler alacağım. Neden hiç tatil için süslenmiyoruz Bayan Dingleterry?"

"Çünkü bunun aptalca, duygusal bir harcama olduğunu söylüyorsun?" "Ve sen beni dinliyor musun?"

"Profesör sizin bilge ve nazik olduğunuzu söylüyor. Biraz yeşillik alayım mı, bayan?"

Patience cebini karıştırdı ve birkaç bozuk para çıkardı. "Evet, diğer hanımları da süslemenize yardım etmeleri için davet edin. Limonlu kek de pişirebilirsin, çünkü kokusu çok güzel."

Ve eğer Patience Dougal'la barışmanın bir yolunu bulamazsa, en azından teselli edici bir iki dilim ya da üç limonlu keke ihtiyacı olacaktı. Ve doyurucu porsiyonlarda stollen, crumpets ve tart da.

Sekizinci Bölüm

"Tükendi mi?" Dougal sordu.

"Profesör ve Bayan Horner'ın kitapları tükendi," dedi Detwiler, Dougal'ın masasının karşısındaki sandalyeye yerleşerek. "Biz konuşurken matbaa ekstra baskı yapıyor ve Dougal P. MacHugh'un adı Londra'daki tüm yayıncıların dilinde. Hepsi senin harika biri olduğunu söylüyor ve gelecek Noel'de broadsheet'te bir kur yapacaklar."

Dougal gözlüklerini çıkararak, "Bırakın çıkarsınlar," dedi. "Gelecek yıl bu zamanlar, Yukarı Achtermachtaltiebuie'de yeniden öğretmenlik yapıyor olabilirim."

"Yukarı Achtermachtaltiebuie diye bir yer var mı?"

"Evine git, Detwiler. Pazartesi günü öğleden önce görüşürüz."

Detwiler ayağa kalktı. "Özür dilerim delikanlı. Elinden geleni yaptın. Cehennemde kız kurusu kadar öfke yoktur-"

Dougal ayağa kalktı ve masanın üzerine eğildi. "Patience Friendly evde kalmış bir kız değil."

Detwiler ellerini masaya dayadı. "Kız kurusu, henüz evlenmemiş bir kadın için uygun yasal tanım. Yaşlı hizmetçi. Evlenme yaşı geçmiş bir kadın, nadiren

aynı durumdaki erkeklere uygulanır, ancak bazen iplik eğiren birinin mesleğini belirtmek için kullanılır."

Dougal daha yakına eğildi. "Patience Friendly bir yazar, yayıncılık işinde dehası olan parlak bir edebi yetenek. Mükemmel bir editör ve bu kurumla ilişkilendirmekten gurur duyduğum, sarsılmaz bir dürüstlüğe sahip bir kadın. Ayrıca bana aksini söyleyene kadar benim nişanlımdır."

"Bağırmana gerek yok," dedi tanıdık bir kadın sesi. "Gerçi duygularınız sizi haklı çıkarıyor."

Patience kapıda duruyordu ama Dougal'ın daha önce gördüğü Patience'ın bir versiyonu değildi. George'u kucağında tutarken bile bu kadın, Windham kardeşleri kendine hâkimiyet konusunda gölgede bırakıyordu ve kıyafeti birkaç yıl eskide kalmış olsa da, kalitesi ve tarzı kusursuzdu.

"Detwiler," dedi Dougal. "Mutlu Noeller."

"Oh, doğru. Herkese mutlu Noeller." Detwiler kapıdan çıkarken ağırdan aldı ve kediye sevmek için durakladığında Dougal neredeyse uluyordu.

Patience yaşlı akbabanın yanağını öptü, ofise girdi ve George'u şöminenin üzerine bıraktı.

"Bay MacHugh, konuşmamız gereken bir iş var."

Dougal iş konuşmak istemiyordu ama Patience ondan Tam O'Shanter'ı tersten okumasını , bunu yapardı. Onun cesaretini topladığını, aldığı kadarını vermeye hazır olduğunu görmek onu o kadar rahatlatmıştı ki...

İlham geldi. "Kurabiyelerim var."

Burnunu kırıştırdı. "Parlak bir edebi yetenek olarak konuşacak olursam, çöreklerinizle ilgilenmiyorum efendim. Oturabilir miyiz?"

Dougal masanın etrafından dolanıp masayı işaret etti, sonra da Patience'ın sandalyesini tuttu. Onun kokusunu, eteklerinin hışırtısını, ofise getirdiği enerjiyi özlemişti ve bunlar Bayan Horner'dan bu doğa gücüne dönüşmeden önceydi.

"Limon ve baharat gibi kokuyorsun," dedi kendi koltuğuna otururken.

"Bu bir iş görüşmesi, Bay MacHugh. Profesör satıldı mı?"

"Evet. Rekor sürede. Bayan Horner hemen arkasında."

"Bayan Horner'ın ona bir cevabı var." "Bayan Horner'ın ona bir cevabı var.

aptal kâğıt. "Onun rekorunu kıracak."

Sevgili Profesör Pennypacker,

Bu yazıda yer alan nazik duyguları takdir etmekle birlikte Mektubunuzda yer alan iki varsayımınıza itiraz etmek zorundayım, çünkü aksi takdirde tatilimi fazlasıyla sıkıntıya sokacaklar.

Öncelikle, kendiminkinden farklı bir bakış açısını takdir edemeyeceğimi varsayıyorsunuz ki bu aptallığı aşırı hassas centilmenlik hassasiyetine bağlıyorum. Halkın güvenine sahip olan bir kadın büyük bir sorumluluk üstlenir. Bu sorumluluğu üstleneceğinizi bilerek

Zaman zaman iyi düşünölmüş eleştiriler benim için bu sorumluluğun yükünü hafifletiyor.

Hiç kimse her zaman haklı değildir. Hiç kimse ara sıra hata yapmadan hayatını sürdüremez. Birbirimizin zaaflarına, düşünceli söylemlerine ya da saygılı fikir ayrılıklarına yer vermeseydik ne kadar sıkıcı bir dünyamız olurdu.

İkinci olarak, okuyucularımızın birden fazla yazarın yazılarından keyif alamayacağını varsayıyorsunuz; sanki kısa ve özlü bilgeliğe olan iştahları ortak çabalarımızla artmak yerine sınırlanıyormuş gibi. Benim köşemi beğenen iyi vatandaşlar, beğendikleri başka yazarları da bulmaları için teşvik edilmelidir. Ne zaman çok fazla bilgeliğe, çok fazla içgöröye sahip olabiliriz ki?

Bu nedenle, keyifli ve aydınlatıcı bir fikir alışverişine katkı için size teşekkür etmeliyim Profesör. Tatil dileğim, daha pek çok fikir ayrılığına sahip olmamız ve benimkiyle aynı fikirde ya da saygılı bir şekilde çelişiyor olsa da düşüncelerinizin faydasını sunmanızdır.

Okurlar için dileğim, bir değil, iki, açık sözlü ve şefkatli yazarın zorluklarını ve endişelerini ele almak için hazır olduğunu bilerek rahatlamaları ve zevk almalarıdır.

Kılıçlarımızın mecazi anlamda tekrar kesişeceği günü sabırsızlıkla bekliyorum Profesör. O güne kadar, en iyi dileklerle, iyi arkadaşınız olarak kalacağım,

Bayan Horner

Dougal mektubu iki kez okudu, yerinden oynatmaya kıyamayacağı tek bir virgöl bile bulamadı. "Bayan Horner ve profesör artık iyi arkadaş mı?"

Patience eldivenlerini çıkardı ve çarşafı geri aldı. "Çok zayıf bir kelime, ama iyi arkadaşlar ağırbaşlı ve sıcak arasındaki dengeyi kurmuşlardır, sence de öyle değil mi?"

Dougal mektubu geri aldı ve dikkatlice bir kenara koydu. "Patience, senin iyi arkadaşından çok daha fazlası olmak istiyorum. Sana yalan söylediğim için son derece üzgünüm. Bir daha olmayacak."

"Benim yayıncım oluyordun," dedi. "Üretkenliğime ilham vermek için beni çöreklerle beslediniz ve okurlarım bir meydan okumaya hazır olduğunda bana meydan okudunuz. Profesörün sizin hayal gücünüzün bir yarattığı olduğunu bilseydim, yanıtlarım bu kadar güçlü olmayabilirdi."

Evet, ama yine de yalan yalandır. "Benim için bahane mi uyduruyorsun?"

Ayağa kalkıp pencereye gitti ve duruşu bile Dougal'a daha asil göründü. "Ne yaptığını anlıyorum Dougal. Keşke beni de bu plana dahil etseydin, ama başlangıçta bu plana güvenmediğinden şüpheleniyorum. Profesör bir deneydi, bir eğlenceydi, özel bir riskti. Bir zamanlar suluboyalarımı satmayı denemiştin. Placido Amadeus diye imzalamıştım. Çok az kişi satın alınca, başarısızlık Patience Friendly'ye değil, hayali bir İtalyan adama ait oldu."

Dougal ayağa kalkarak, "Kesinlikle," dedi. "Ya profesörün sözleri alay konusu olduysa? Ya onu tek bir sütunda yok ettiysen? Ya o da bir

cehaletini ortaya çıkaran bir pozisyona düşer miydi? Yayıncısı nerede olacaktı?"

Patience onunla yüzleşmek için döndü. "Profesöre yazdım."

"Yalvarırım-" Kadının sözlerini çözmek zor değildi ama yine de Dougal'ın aklı takıldı. "Pennypacker'a mı yazdın?"

"Sana yazdım," dedi pencereden uzaklaşırken. "Bir okura vereceğim yanıtta emin , yargımı sınamak ya da okura bir yaklaşım seçeneği sunmak istiyorsam, o zaman profesörün önüne benzer bir durum koyardım."

"Zampara kayınbirader sen miydin? Okuyucuların bizi birbirimize düşürdüğünü sanıyordum."

"Yazdığım her kelimeyi okuyan bir adama mektubum Bayan Horner gibi gelmesin diye el yazımı, ses tonumu, her şeyimi değıştirdim. Mektubumda yazdıklarımnda ciddiye aldığınızı görüyorsunuz. Bir okuyucuya zorlukların üstesinden gelmesinde rehberlik etme sorumluluğunu tek başına taşımak ağır bir yükür. Profesör başvurabileceğim tek kişiydi ve yükümü paylaşmakta hiç kusur etmedi."

"Profesöre yazmışsınız..." Dougal onun yanından geçerken elini tuttu. "Tartışmanın alevlerini bilerek körükledin. Pennypacker'ı meslektaşınız olarak görüyordunuz. Sen, sen-"

"Kendimi yanlış tanıttım. Yalan söyledim. Özür dilerim Dougal. Ben-"

Onu kollarının arasına aldı. "Sen bir dahisin! Sen bir dahisin. Sen çok zeki, anlayışlı, keyifli birisin-" Dougal Patience'ı dudağından öptü ve birkaç öpücük daha kondurdu.

ve sonra onu tekrar ayağa kaldırdı, ama kollarını onun etrafında tuttu. "Beni kendi oyunumda yendin, Patience."

İç çekti, sonra serbest kaldı. "Hayır, Dougal. Bunu düşündüm. Bayan Harmon Dandy beni görmeye geldi."

"Kim? Oh, o." Cin dudu. "Senin yönünü benden öğrenmedi."

"Bu hafta başında beni eve kadar takip etti. Ofise benim için bir not bırakmak istemiş ama sonra Harry'nin beni eve bıraktığını görmüş ve benim Bayan Horner olduğumdan şüphelenmiş. Onun için iyi bir şey yaptın Dougal, ama bana söyleyebilirdin."

Dougal, her zaman tam anlamıyla dürüst olmasa da zeki ve becerikli yazarının bir sonuca doğru manevra yaptığını hissediyordu.

"Onu Perthshire'daki kuzenlerime gönderdim, Patience. Geniş bir evleri var ve başarılı bir terzi olan yeni bir anne için kalacak yer ayarlamakta sakınca görmezler." Arada sırada hayırsever davranışlarda bulunmaktan çekinmeyen varlıklı akrabalara şükürler olsun.

"Annenin değilse bile muhtemelen bebeğin hayatını kurtardın. Sonsuz minnettarım ama birbirimize güvenmeyi öğrenmeliyiz Dougal. Aynı yöne giden ortaklar olmalıyız. Her birimizin güçlü yanları ve yetenekleri var ama birlikte daha güçlüyüz. Sen Bayan Horner gibi yazamazsın, ben de Noel arifesinde özel bir baskı yapması için matbaacıya baskı yapamam."

"Seni reddetti mi?"

Patience başını salladı. "Profesörün tüm ekibin tatil cömertliği deposunu tükettiğini ve hiçbir para karşılığında Noel arifesinde geç saate kadar kalmayacaklarını söyledi. Onunla konuşur, ikna eder, pazarlık yapardın. Sen iyi bir yayıncısın Dougal, ben de bir edebiyat dehasıyım ama birbirimize güvenmeden başarılı olamayız."

"Ben de iyi bir koca olacağım, Patience, eğer bahsettiğin bu güven her iki taraf için de geçerli olursa. Bence Harry hukuk okumalı, ama benim bu önerimi asla dinlemez. Konuyu sen açarsan dinleyebilir."

Kaşları çatılmıştı, yüz ifadesinden Bayan Horner'ın iş üzerinde olduğu ve tavsiyelerini dikkate almak için en iyi yolu bulmaya çalıştığı anlaşılıyordu.

Dougal parmağını alnının ortasında gezdirdi. Dougal'ın yarattığı büyük sorunu Bayan Horner çözmemişti ama Patience çözmüştü. Bu yüzden onu her zaman sevecekti, gelecek vaat eden bir işe bir cila daha attığı için, tüm çabasına rağmen onu olabileceğinin en iyisi haline getirdiği için.

Patience onun parmağını kendi parmağının içine hapsetti. "Daha önce çöreklerden bahsetmiş miydin Dougal?"

Crumpets'ın ne alakası var-? "Fırından yeni çıktı. Paylaşalım mı, Patience?"

"Çocukların hepsi eve mi gitti?"

"Ve Detwiler. Çıkarken kapıyı kilitlediğini duydum." Böylece bir Noel ikramiyesi kazandı.

"Ortak mı olacağız efendim? MacHugh ve MacHugh?"

Kulağa hoş geliyordu. Dougal elini uzattı. "Ortaklar, MacHugh ve MacHugh. Yeni yıl için planlarımızı konuşmak üzere üst kata çıkmamızı önerebilir miyim?"

Patience Dougal'ın elini iki elinin arasına aldı. "İşin adına bir MacHugh daha eklememiz gerekebilir Dougal. Bu senin planlarına uyar mı?"

Dougal çekmecedен bir paket çörek aldı ve ona doğru fırlattı. "İşletmenin adına istediğin kadar küçük MacHugh ekleyebiliriz Patience, ama önce çöreklerimizin tadını çıkarmaya ne dersin?"

"Üst katta," dedi. "Üst düzey yayın kurulu toplantısında. Bu fikir çok hoşuma gitti."

Dougal'ın da hoşuna gitmişti, kıdemli yayın yönetmenini merdivenlerden yukarı taşıyacak ve en az bir saat sonrasına kadar çörekleri unutturacak kadar. Toplantı Boxing Day'e kadar aralıklı olarak devam etti. Bayan Horner'ın profesöre verdiği yanıtı hayranlık duymak için ara verdiklerinde, öğleden sonra erken saatlerde dakikalar içinde tükendi. O zamana kadar pastanede çörek kalmamıştı.

Ve stollen.

Ve tartlar.

Yine de kıdemli yayın kurulunun gündem maddeleri hiçbir zaman tükenmedi ve her iki üye de her yıl çok ama çok güzel bir Noel geçirdi.

New York Times çoksatan yazarı Grace
Burrowes, Kùlkedisi esintileri taşıyan bu
büyüleyici Regency romansında bizi
alışılmadık Wentworth ailesiyle
tanıştırıyor.

Haydutlardan Zenginlere serisinin ilk
kitabı BENİM BİRİCİK DÜKÜM'ün
önizlemesi için okumaya devam edin!

Şimdi hazır!

Birinci Bölüm

"Pazartesi günü asılmayacaksın!" Ned açıkladı. "Yaşlı Fletcher'ın lanet akıntısı var. Lazımlıktan iki adım öteye kıpırdamıyor. Müdür Pazartesi günü idam yok diyor!"

Newgate hapishanesindeki ilk kayıp neşeydi. Ned sekerek Quinn Wentworth'un hücreğine girdiğinde, çocuğun nadir görülen melek gibi gülümsemesi sözlerinden daha büyük bir etki yaratmıştı. Quinn'in bir zamanlar umut olarak adlandırabileceği ama şimdi işe yaramaz bir refleks olarak gördüğü rahatsız edici bir duygu harekete geçti.

"Yani bu Pazartesi asılmayacağımı mı söylüyorsunuz?"

Küçük, asık suratlı adamın yüzündeki neşenin yerini şaşkınlık almıştı. "İhtiyar Fletcher ölebilir efendim, o zaman bu işi yapacak kimi bulacaklar? Aileniz sizi buradan çıkaracaktır."

Quinn kardeşlerine onu "dışarı çıkarmalarını" yasaklamıştı. Hüküm giymiş bir suçlunun kaçmasına yardım etmek, aralarında on iki peniden daha değerli bir şey çalmanın da bulunduğu 219 başka suç gibi idamlık bir suçtu.

"Bana haberleri getirdiğin için teşekkür ederim," dedi Quinn. "Bugün yemek yedin mi?"

Ned on küçük kirli parmağını inceledi. "Benim fark edeceğim kadar değil."

Newgate'de her türlü garip protokol uygulanıyordu. Londra'nın en güçlü ve korkulan bankerlerinden biri, örneğin bir yankesiciyi yemeğe davet edebiliyordu, çünkü

Bankacı, şirketin -herhangi bir şirketin- yaklaşan ölümün dikkatini dağıttığını öğrenmişti.

Quinn'in kaderini belirleyen imzalı emre rağmen, hücresi başarılı bir avukatın odası olabilirdi. Yerler halı kaplıydı, yatak temiz çarşaflarla kaplıydı, masada kâğıt, tüy kalem, iki kurşun kalem, mürekkep ve hatta -varlıklı bir suçludan beklenen onur buydu- bir çakı bile vardı. Pencere temiz havayı ve Quinn'in odanın diğer tüm konforlarının toplamından daha fazla değer verdiği değerli bir güneş ışığını içeri alıyordu.

Nispeten ferah devlet dairelerinde bile, kemirgenlerin davetsizce kendilerine yardım etmemesi için yiyecek maddelerinin kirişlere bağlı bir torbada tutulması gerekiyordu. Pencere kenarındaki bira sürahis, sineklerin üzüntüleriyle birlikte kendilerini de boğmalarını önlemek için örtülmüştü.

"Birayı getir," dedi Quinn. "Biraz ekmek ve peynir paylaşacağız."

Ned görüldüğünden daha güçlü ve hızlıydı ve bir damlasını bile dökmeden birayı alabilecek kapasiteye fazlasıyla sahipti. Buna karşılık Quinn genellikle olduğundan daha az kaslı ve formda görünmeye çalışırdı. Müdür ona acıyan bir bakış atmış ve iri yarı olanların ipin ucunda daha çabuk öldüğünü mırıldanmıştı.

Bu yorum -rastgele, kasıtlı olarak acımasızca olmayan bir gözlem- Kraliyet'in emriyle idam edileceği gerçeğini ortaya çıkarmıştı. Yargıcın dediği gibi, ölene kadar boynundan asılacaktı. Altıncı Emir'i ihlal edenlerin çoğu için yasanın gözünde uygun kader buydu.

Gerçi doğrusunu söylemek gerekirse Quinn'in suçu cinayet değil adam öldürmeydi, yoksa tüm parası bile ona zindanların dışında çeyreklik kazandırmaya yetmeyebilirdi.

"Ekmek getireyim mi?" Ned sordu.

Çocuk kibar davranıyordu, ki yetiştirilme tarzına bakılırsa bu mümkün olmamalıydı - ya da belki de temkinli davranıyordu.

Hapis cezası Quinn'de gizli bir ruminasyon eğilimini de ortaya çıkarmıştı. Asılarak öldürölmek nasıl bir şey ? Bu işlemin amacı suçlunun hayatını sona erdirmek miydi, yoksa onu kendi ölümünü memnuniyetle karşılayacağı kadar korkunç bir rezalete mi maruz bırakmaktı?

"Ekmek mi, efendim?" Ned'in bakışları temkinli bir hal almıştı.

"Ve peynir," dedi Quinn, kırıştan sarkan çuvalı indirirken. Ekmeği kesmek için çakıyı sabırla kullanmak gerekiyordu. Quinn'in kendi kendini işlerin başına atadığı Davies ve fahişeden oda hizmetçisine dönüşen Penny'nin bıçak taşıma ayrıcalığı vardı ama Quinn, sahipleri özgürken bu bıçakların ne tür uygunsuzluklar yaptığını düşününce ürperdi.

Quinn yemeği masaya koydu, çocuk için iki kalın dilim ekmek kesti, aralarına peynir yerleştirdi ve çocuğa biraz bira doldurdu.

En azından kalaylı fincanlar. Porselen ibrik ve leğenin bulunduğu lavabo da Althea'nın etkisiyle yapılmış olmalıydı. Quinn York'un kenar mahallelerinin en yoksulunda doğmuştu ama bir kabadayı gibi görünerek ölmeye gerek görmüyordu.

"Aç değil misiniz, efendim?" Ned sandviçinin yarısını mideye indirmiş ve ağzı doluyken konuşmaya başlamıştı.

Quinn güzel yaz birasından bir yudum aldı. " sayılmaz."

"Ama gücünü korumalısın. Kardeşim Bob gönderilmeden önce bana bunu söylemişti. Yargıç seni tutukladığında en önemli şeyin gücünü koruman olduğunu söyledi. Yargıcın karşısına boynu bükük ve yenik çıkmamalısın. Boş bir mideyle çok uzağa da koşamazsın."

Çocuk bu son gözlemi üzerine sesini alçaltmıştı.

"Kaçmayacağım Ned," dedi Quinn nazikçe. "Suçlu bulundum ve bedelini ödemeliyim." Yine de kaçmak mümkün olabilirdi. Böyle bir girişim büyük miktarda para gerektiriyordu -ki Quinn'de bu para vardı- ve bir kaçağın hayatını yaşamaya istekli olmak gerekiyordu ki Quinn'de bu yoktu.

"Kalite neden bu kadar aptal?" Ned bir lokma daha ekmek ve peynir yerken mırıldandı. "Senin yarına benzeyen ve veremli bir adam buluyorsun. Ailesine geçinebilecekleri kadar, zavallının hayatı boyunca kazanabileceğinden daha fazla para ödüyorsun ve Pazar gecesi herifi senin yerine bırakarak çekip gidiyorsun. Zavallı adam Pazartesi sabahı karısının ve çocuklarının iyi durumda olduğunu bilerek acılarına son verir, siz de yaşamaya devam edersiniz. Bu iş oldu."

Ağza alınmayacak, dahice ve cesurca olan her şey kralın misafirperverliğinden yararlananlar tarafından yapılmıştı. Quinn'in hapishaneden çıkardığı bir başka ders de buydu. Entrikalar, rüşvetler ve aptalca bahisler görmüştü.

Londra'nın paralı sınıfları arasında, ancak saf küstahlık ve gerçek derring-do hala çaresizlerin iliydi.

Yaşamak istediğini de çok geç öğrenmişti. Daha iyi bir kardeş ve daha tembel bir bankacı olmak istiyordu. Althea'nın çok sevdiği arp ezgilerinin adlarını öğrenmek ve bir kış gecesi sıcak bir ateşin başında sessizce oturmak için bahanesi olsun diye bir ya da iki kitap okumak istiyordu.

O istedi.

Ne istediğinin artık bir önemi yoktu, eğer varsa bile. Ned'in sözünü ettiği erteleme bir lütuftan çok bir yükü, çünkü Quinn'in kaderinde, cinayet de işlemiş olsa, kasıtsız adam öldürme de işlemiş olsa, ikisi de olmasa, korkunç, aleni ve acı verici bir şekilde ölmek vardı.

"Eğer onu yemeyecekseniz, şef, çöpe gitmemeli."

Quinn sandviçini uzattı. "İştahım beni terk etmiş gibi görünüyor."

Ned sandviçi ikiye böldü ve yarısını cebine koydu. Daha sonrası için, Ned'den daha az girişimci ya da şanslı başka bir çocuk için. Kuşlar için -çocuk kuşları severdi- ya da şanslı bir fare için.

Quinn sadece yemeğe olan iştahını değil, tüm özlemlerine olan ilgisini de kaybetmişti. Kardeşlerini son bir kez daha görmek için can atmıyordu, söyleyecek ne vardı ki? Hapishanede bile bol miktarda bulunmalarına rağmen, kesinlikle bir kadın arzusu yoktu. Önceki haftalarda diğer altı adam için yazdığı vaaz niteliğindeki son mektuplardan birini kaleme almak da istemiyordu.

O mahkûmlar nakledilmekle karşı karşıyayken Quinn darağacıyla yüzleşmişti. İşleri titizlikle düzene sokulmuş ve ileri görüşlülüğünün bir sonucu olarak hacizden kurtulmuştu.

Belki de barış istiyordu.

Ve adalet. Bunu söylemeye gerek yok.

Kapı çarparak açıldı - gündüz vakti kilitli değildi.

-Ve yardımcı gardiyan ortaya çıktı. "Burada bekleyin hanımefendi. Yeterince güvende olacaksınız ve görüyorum ki bir ziyafetin tadını çıkarıyoruz. Belki ünlü Bay Wentworth size de bir porsiyon ikram eder." Gardiyan, başını eğip yemeğin son kısmını ağzına tıktırarak Ned'e sıkılmış bir bakış fırlattı.

Bir kadın -bir hanımefendi- hücreye girdi. Uzun boylu, siyah saçlıydı ve kıyafeti son derece sadeydi.

Bir suçlu değil o zaman. Bir savaşçı.

"Bascomb," dedi Quinn ayağa kalkarak. "Benim odam Newgate'in aile salonu değil. Hanımefendi başka bir yerde bekleyebilir." Kadının önünde eğildi.

Zarif bir reverans yaparak onu şaşırttı. "Bir yerde beklemeliyim, Bay Wentworth. Babam sonsuza kadar genel koğuşlarda kalacak ve beni ağırlamalarını beklemiyorum. Ben Jane Winston."

Çoğu haçlı gibi cesurdu. Aynı zamanda güzeldi. Ne geri çekilmiş ne de belirgin çenesinden, zarif bir şekilde kemerli kaşlarına, geniş ağzından, yüksek alnına ve zeki koyu renk gözlerine kadar yüz hatları Madonna'yı andırıyordu. Kameo, yüzünü daha ilginç kılan, biraz kendinden emin bir burunla gölgelenmişti.

Kömür grisi, eteklerine saman parçaları yapışmış hacimli bir pelerin giyiyordu.

"Gördüğünüz gibi," diye cevap verdi Quinn, "biz burada bir grup beyefendiyiz ve refakatsiz bir hanımefendi aramızda rahat edemez."

Müdür kıs kıs güldü. "Ya burada bekleyin ya da burayı terk edin hanımefendi. Bunlar sizin tercihleriniz ve sizin söz hakkınız yok, Wentworth. Kral George'un bankeri olsan bile umurumda değil."

Quinn nefes aldığı sürece söz hakkı vardı. "Masum bir canı almaktan hüküm giydim, Bayan Winston. Belki şimdi izninizi isteyebilirsiniz?"

Onun gitmesini istiyordu çünkü o, kadınların güzel olduğu, pişmanlıkların lüks olduğu ve paranın kalaylı kadehler ve işe yaramaz bir yazı masasından daha fazla şey ifade ettiği, ölüm cezasının ötesindeki yaşamın rahatsız edici bir hatırlatıcısıydı.

Ve Quinn onun kalmasını istiyordu. Jane Winston'a bakmak hoştu, inançları konusunda cesurdu ve muhtemelen hiçbir zaman suça yaklaşan bir şey işlememişti. Kuşkusuz kendi gözünde günah işlemiştir - ikinci bir romlu çörek yemek, Şabat günü sıcak yorganın altında fazladan çeyrek saat kalmak. Onun dünyasında iğrenç suçlar.

Ayrıca onun kalmasını istiyordu çünkü etrafındaki insanları korkutmak on iki yaşına gelmeden önce onu eğlendirmeyi bırakmıştı. Ned bile Quinn'e bir an bile sırtını dönmemişti ve Davies, Quinn'e olabildiğince yakın kalmıştı.

mmkn olduğunca kilitli olmayan bir kapıdan girdiler. Gardiyanlar Quinn'le yalnız kalmamaya dikkat ediyordu ve fahişeler gergin bir kabadayılık havasıyla hizmetlerini sunuyordu.

Bayan Winston'ın kendine hakimiyeti, pahalı bir parfüm gibi havada uçuşuyordu. Kendinden emin, incelikli, kusursuz.

"Sıradan bir çocuk seninle ekmek yiyebiliyorsa, korkacak pek bir şeyim yok demektir," dedi, "babam onu beklememi bekleyecektir. Babam kolay sinirlenir. Bir adın var mı çocuğum?"

Ned sessiz kaldı ve Quinn'e sorgulayıcı bir bakış gönderdi.

"O Edward, soyadı belirsiz," dedi Quinn. "Selam ver Ned."

Ned, Quinn'den kendisine bu nezaketi öğretmesini istemişti ve görgü kurallarını gösterme fırsatı bulduğu için sırtıyordu. "Tanıştığımıza memnun oldum, Bayan Winston."

"Ben gidiyorum," dedi gardiyan. "Çay ve çörek eşliğinde hava durumu hakkında sohbet edebilirsiniz..." Kahverengi, çarpık dişlerini göstererek sırtıttı. "Gelecek Pazartesi'ye kadar."

"Hapishane mizahı." Bayan Winston eldivenlerini çıkardı. Kid, sağ işaret parmağının etrafını onarmıştı. Dikişler neredeyse görünmezdi ama bir bankacı giysilerindeki ayrıntıları fark etmeyi öğrenmişti. "Bir süre daha burada kalabilirim. Sizi bu üzücü duruma neyin getirdiğini anlatarak beni eğlendirmek ister misiniz, Bay Wentworth?"

Ned'in boşalttığı koltuğa oturan kadın tamamen rahat görünüyordu, pelerini bir örtü gibi etrafını sarıyordu.

ermin pelerini.

"Gazeteleri okumuyor musun?" Quinn sordu.

"Babam beni bu saçmalıkları okurken yakalasa felç geçirirdi. Kurtarmamız gereken ruhlar var."

"Babandan hoşlanacağımı sanmıyorum. Oturabilir miyim?" Çünkü -sadece kader mahkûmlarının bildiği nedenlerle- Quinn onunla oturmak istiyordu.

"Burası sizin eviniz. Elbette oturmalısın. Beni beslemenize ya da içki ikram etmenize gerek yok. Eminim erzaklarınızı rüşvet olarak daha iyi kullanabilirsiniz. İsterseniz size İncil'den bir şeyler okuyabilir ya da Fordyce'in vaazlarından yorucu alıntılar yapabilirim."

"Sevmiyorum," dedi Quinn, bir parça peynir keserek. Hüküm giymiş bir suçluydu, ama üstlerinin görgü kurallarını öğrenmeye özen göstermiş bir suçluydu. O zaman da birinin çocuğa örnek olması gerekiyordu. Quinn çakısıyla bir dilim ekmek kesmeyi başardı ve ekmekle peyniri Bayan Winston'a uzattı.

Onun teklifine o anın gerektirmediği bir ciddiyetle baktı. "Bunu bağışlayabilir misin? Gerçekten bunu bağışlayabilir misin?"

"Misafirperverliğimi küçümserseniz çok gücenirim," dedi Quinn. "Geleceğinizi bilseydim, mutfağa iyi gümüş kullanmalarını emrederdim."

Ned ona gergin bir bakış fırlattı, ama Bayan Winston şakayı anladı. Gülümsemesi hiç beklenmedik bir şeydi. Dudaklarını sıkmak yerine, Quinn'e sırttı, sanki Quinn onu bir şakanın ortasında neşelendirmiş gibiydi.

piskoposun vaazını dinledi. Bakışları ısındı, omuzları kalktı, dudakları neşeyle kıvrıldı.

Mütevazı yemekten payına düşeni kabul ederken, " gün muhteşem olacak," dedi. "Peki kimi öldürmüş olman gerekiyor?"

Grace Burrowes tarafından da

Windham Gelinleri Serisi

Başa Çıkılamayacak
Kadar İskoç Olan
Düklerin Sorunu
Başka Hiçbir Dük Kendi
Başına Bir İş Yapamaz

Haydutlardan Zenginlere Serisi

Bir Düşes "Evet"
Dediğinde Benim Biricik
Düküm
Forever and a Duke
Başka Adda Bir Dük Dükler
Hakkında Gerçekler Bir Dük
Nasıl Yakalanır

Yazar Hakkında

Grace Burrowes Pennsylvania'nın merkezinde büyümüştür ve yedi çocuktan altıncısıdır. Ortaokuldayken (böyle bir şey varken) aşk romanlarını keşfetti ve o zamandan beri onları doymak bilmeden okuyor. Grace, siyaset bilimi alanında lisans, müzik tarihi alanında lisans (her ikisi de Pennsylvania Eyalet Üniversitesi'nden), Eastern Mennonite Üniversitesi'nden çatışma dönüşümü alanında yüksek lisans ve George Washington Üniversitesi Ulusal Hukuk Merkezi'nden hukuk doktoru derecesine sahiptir.

Grace, hem roman hem de roman uzunluklarında Georgian, Regency, İskoç Viktorya dönemi ve çağdaş romanlar yazıyor. Romance Writers of America'nın bir üyesidir ve atölye çalışmaları yapmaktan ve yazar konferanslarında konuşmaktan hoşlanmaktadır. Okurlarından haber almayı da çok seviyor ve kendisine graceburrowes.com adresindeki web sitesi aracılığıyla ulaşılabilir.

Bir Noel Arifesinde Elizabeth Hoyt

New York Boston

Birinci Bölüm

Bir zamanlar yakışıklı, kibirli ve gerçekten de kendini beğenmiş bir prens varmış.
Onun adı Brad....

-Kurbağa Prenses'ten

Aralık 1741

Upper Hornsfield, İngiltere

Adam Rutledge, Viscount d'Arque Noel'den nefret ederdi. Sıradan neşeden. Hayırseverlik için sinsi talepler. Aptalca parti oyunlarından.

Bir de kırsal bölgelere zorunlu yolculuk.

Sonuncusu, kendisini şu anki çıkmazda bulmasının sebebiydi. Gece geç saatte. Kar fırtınasında. Harap olmuş bir arabada. Tanrının unuttuğu bir yolda. Büyükannesi Victoire Moore, Barones Whimple ile birlikte.

Büyükannesi Noel'i severdi. Adam da büyükannesini severdi.

"Hal bana hem tekerleğin hem de dingilin kırıldığını söyledi," dedi Adam kürkleri Grand-mère'in narin çenesinin etrafına daha sıkı bir şekilde sararken. Büyükanne son birkaç gündür öksürdüğünü Adam'dan saklamaya çalışıyordu. "Isıtılmış tuğlalar sizi sıcak tutacaktır. Bir tane alıyorum

ve sığınacak bir yer aramak için yola çıktım. Güzel kızları olan şişman bir köy ağası ya da en azından iyi bir konyak için dua ediyorum."

Büyükannesi homurdandı. "Güzel kızların dikkatini dağıtıp büyükanneni donmak üzere bırakmamaya çalış."

"Asla, sevgilim." Eğilip onu kırışık yanağından öptü, yanında uyuyan büyükannesinin yaşlı hizmetçisine baktı ve sonra dönüp hızla arabayı terk etti.

Dışarıda, Hal ve iki uşağa doğru yürürken rüzgâr yüzüne ince, buz gibi kar taneleri savuruyordu.

Enkaz halindeki arabanın sürücüsü Hal, yaklaşırken başını kaldırıp baktı. "Onu yakaladık, lordum."

Adam başını salladı. "Güzel. Tabancalarınız var mı?"

Richard, uşakların en yaşlısı, başıyla onayladı. "Evet, lordum." "Büyükannemin yanında kal," diye emretti Adam.

"Büyükannemle kal," diye emretti Adam.

Böyle bir gecede dışarıda haydut olmaz, ama her halükarda dikkatli olun. Elimden geldiğince çabuk döneceğim."

Richard ona kısrağın üzerinde bir ayak verdi ve sonra Adam gitti.

Çok uzak olmayan bir evin ışığını geçmişlerdi -Hal'e göre iki mil, belki de daha az- ama rüzgâra karşı at sürüyordu, eysizdi ve nag'ın burnunun sadece birkaç metre önünü görebiliyordu.

Asıl endişesi yolda kaldığından emin olmaktı. Arazi sağ tarafta biraz alçalıyordu ve eğer

At karanlıkta dolaşırken bir takla atabilirdi, bu da oldukça can sıkıcı olurdu - özellikle de boynunu kırarsa.

Başını rüzgâra karşı eğdi ve kısrağı yola doğru itti.

Yarım saat sonra Adam kısrağı sarsıntılı bir tırıs kaldırmayı başarmıştı ve parlayan ışıkları gördüğünde parmaklarının tamamen donup donmadığını merak etmeye başlamıştı.

Tanrı'ya şükür.

Büyükanne'nin bir an önce o arabadan inmesini ve yanan bir ateşin önünde oturmasını istiyordu.

Taş sütunlar bir yolu işaret ediyordu, bu da iyi bir işaretti, o halde bir kır evi vardı. Kısrağın başını çevirdi ve manzaralı olabilecek dolambaçlı bir yoldan aşağı indiler. Şu anda kör edici kar ve ışıkların giderek artan parıltısından başka bir şey göremiyordu.

Yol, devasa bir malikanenin önünde aniden sona erdi. Çok güzeldi. Umarım oldukça karışık geçmişi sırasında Londra'daki taşra ağasının karısını baştan çıkarmamıştı - ya da en azından, eğer baştan çıkardıysa, taşra ağasının bundan haberdar olmamasını umuyordu.

Adam cesur atından indi -ayaklarının buza dönüşmüş olması nedeniyle her zamankinden daha az zarafetle- ve ön merdivenleri tırmandı. Kapıya vurdu ve kapı soğuk bir yüz tarafından açılana kadar vurmaya devam etti.

Adam, unvansız olmasına rağmen, Britanya'nın en eski aristokrat ailelerinden birine mensuptu. Uzun boyluydu, gri bir peruk takıyordu ve yarım ay gözlüklerinin üzerinden Adam'a bakıyordu. Pek çok insan kapıda duran adamın ilk bakışta iyi huylu ve sıkıcı olduğunu düşünebilirdi.

Birçok insan yanılabilir.

Lanet olsun. Bu, boynuzlanmış bir taşra ağasından daha kötüydü. "Evet?" dedi Godric St. John.

Adam dudaklarına güler bir gülümseme yerleştirdi ama dudaklarını hissetmediği için bunun işe tam olarak emin değildi. "St. John. Ne tesadüf. Arabam birkaç mil geride yolda kaza yaptı ve merak ediyorum-"

"mi?" diye kaba bir şekilde araya girdi St. John.

Adam gözlerini kıstı, gülümsemesi hâlâ yerindeydi. Ya da en azından öyle umuyordu - donmuş dudaklar ve her şey. "Evet, büyük-"

"Kim o, Godric?"

Ve işte Aziz John'un kabalığının nedeni ortaya çıkmıştı. Koyu kahverengi bukleleri gelişigüzel yapılmış saçlarından aşağı dökülen, pembe yanakları tatlı tatlı açan, kahverengi gözleri merakla parlayan, kalçasında küçük bir velet ve - Allah'ım- göbeğini endişe verici boyutlarda şişiren Leydi Margaret St. John, kocasının arkasından salona girdi. Bir adamın karısıyla bir kez flört ettiniz mi -oldukça masumca!

En azından, söz konusu beyefendi Godric St. John ise.

"Oh," diye haykırdı Leydi Margaret kocasının kapısının eşiğinde katı buza dönüştüğünü görünce. "Lord

d'Arque, bu soğukta içeri gel."

"Teşekkür ederim leydim." Kendisine söyleneni yaptı ve ev sahibesine dik dik sırttı. "Sizi bulmak ne kadar büyüleyici, Leydi Margaret, donmuş kış gecesinde bile açmış bir gül gibi, tatlı kokulu, görülmeye değer ve görmezden gelinmesi imkânsız." Elini tuttu ve üzerine eğildi, arkasındaki Aziz John'dan hafif bir homurtu duyana kadar oyalandığından emin oldu.

Ayağa kalktığında çocuk ona bakıyordu, parmağı yapış yapış büzülmüş dudaklarının arasına sıkışmıştı.

Gözlerini kırıştırdı.

Larvalar onun uzmanlık alanı değildi.

"Arılar." Yeni ses kadınsı ve boşuktu ve içinde bir parça küçümseme barındırıyordu.

Adam tutamadı. Sesi duyunca kafasını kaldırdı. Aziz John'un üvey kız kardeşi Leydi Margaret'in arkasında duruyordu.

Sarah St. John sarışın, orta boylu ve sıradan bir güzelliğe sahipti.

Ancak ona attığı bakış her zamankinden farklıydı: saf bir küçümseme içeriyordu.

"Affedersiniz?" diye sordu zarif bir nezaketle.

"Özür dilemenize gerek yok Lordum," diye cevap verdi Bayan St. John. "Sanırım tam da arılar ve çiçeklerden söz etmek üzereydiniz, belki de arı sizdiniz?"

Dişlerinin arasından sertçe nefes alarak yüzünü buruşturdu. "Aman , hayır. Oldukça banal, sence de öyle değil mi?"

Tatlı tatlı gülümsedi. "Sıradanlık sizi endişelendiren bir şey mi lordum? Fark etmemiştim."

Küçük cadı.

Adam kibar gülümsemesini güçlükle de olsa korudu, ancak Şu anda bunun daha çok dişlerini göstermek olduğunu hissediyordu.

Sarah St. John tamamen unutulabilir olmalıydı. Bu kadınla sadece bir kez, o da kısa bir süre için tanışmıŐtı.

Yine de onu iki nedenden dolayı hatırlıyordu.

Birincisi, Bayan St. John'un onu görür görmez nefret ettiğini açıkça belli etmesiydi ki bu Adam'ın deneyimlerinde benzersiz bir olaydı.

 kincisi, o olayda kendisini Bayan St. John'a karşı hemen ve büyük bir çekim duyarken bulmasıydı.

Ya da başka bir :

Onu istiyordu.

Sarah St. John tırmıklardan nefret ederdi.

Kendinden memnun sırtıŐlar. Sinsi yırtıcı bakışlar. Oh, ve  ifte anlamla dolu sürekli esprili Şakalar.

Özellikle o kısımdan nefret ederdi.

Bu tür Şeylere maruz kalan bir hanımefendinin, kendi saygınlığını tehlikeye atsa bile, gözlerini kırpıŐtırması ve çapkının sözde zekâsına nazlı nazlı bakması gerekirdi.

Viscount d'Arque bu türün en iyi örneğiydi.

Uzun boylu ve zarif, buzları çözülen pardösüsü Hedge House'un  n salonuna damlarken bile, yüksek

Kışın soğuşundan kızarmış elmacık kemikleri, zarafet ve atılganlık saçıyordu. Eros'un yayını andıran hareketli ağzı ona çarpık bir gülümsemeyle bakarken, kara kaşları eğlenerek parlayan soğuk gri gözlerinin üzerinde yukarı doğru kalktı.

Onun pahasına, şüphesiz.

Lord d'Arque'in gülümsemesi, kuşkusuz çirkin şakası karşısında bozulmadı, ama parıldayan gri gözlerinin biraz daraldığını izledi.

Nazikçe, "Ve siz beni bir kez karşılaştıktan sonra mı bu kadar iyi tanıyorsunuz, Bayan St. John? Belki de aşırı bir yargıya vardınız."

Godric öksürürken, yanındaki en yakın arkadaşı ve baldızı Megs'in boğazında hiçbir şey düğümlenmiyor gibiydi.

Sarah yüzünün ısındığını hissetti ve büyük ihtimalle çirkin bir şekilde kızardığını anladı.

Lanet olsun adama.

Bir karşılık vermek için ağzını açtı ama Megs ondan önce davrandı. "Lord Hazretleri'nin başının etini yemeyi bırak Sarah ve adamın biraz erimesine izin ver ki kendini düzgünce savunabilsin." Megs geniş gülümsemesini Vikont'a çevirdi. "Lordum, oturma odasında biraz sıcak şarap içmek ister misiniz? Kayınvalidemin aşçısı baharatlı şarabıyla ünlüdür ve tarifini taç mücevherleriymiş gibi korur."

"Teşekkür ederim leydim," diye cevap verdi Vikont, aşırı çekici gülümsemesini ona yönelterek, "ama kocanıza söylemeye çalıştığım gibi, hala arabamda olan büyükannemle seyahat ediyorum. Acaba sizi rahatsız edebilir miyim?"

Hem onu hem de hizmetçilerimizi geri almak için yardım isteyecek ve sabaha kadar ev halkınıza kendimizi ezdirecek kadar iyi niyetli misiniz?"

Bunun üzerine Sarah'nın ağız bir anda kapandı. Alışılmadık derecede soğuk bir kış geçiriyorlardı ve bırakın yaşlı bir kadını, hiç kimsenin bu havada dışarıda kaldığını düşünmek bile istemiyordu.

Neyse ki ağabeyi Godric çoktan bir uşak çağırmak için işaret etmişti. "Arabayı hazırlayın ve getirin." Lord d'Arque'a döndü. "Leydi Whimple'ı geri getirmek için size eşlik edeceğim."

Vikont, "Teşekkür ederim," dedi. "Yardıminızın çok takdir edildiğini itiraf etmeliyim."

"Hiç düşünme," diye yanıtladı Godric. "Boş birkaç odamız var. Arabanız onarılana ve siz büyükannenizle tekrar seyahat edebilene kadar misafirimiz olarak kalacağınıza inanıyorum."

"Evet, gerçekten," dedi Sarah daha ağırbaşlı bir sesle. "Annemin senin ve büyükannenin kalmanızı isteyeceğini biliyorum. Sen onu getirirken biz de odaları hazırlayalım."

Lord d'Arque'ın ağır ağır kapanan gri gözleri ona doğru eğilirken parıldıyor gibiydi. "Nezaketiniz beni onurlandırdı, Bayan St. John."

Sözler yeterince ciddiydi ama Vikont'un ses tonunda her zaman alaycı bir ton vardı ve Sarah'ya kendisiyle dalga geçtiği hissini veriyordu.

Gözleri kısıldı ama onu terslemekten kaçındı. Şu anda asıl endişesi Leydi Whimple'dı.

Godric eldivenlerini, şapkasını ve kürklü pelerinini giymeye başlamıştı bile. Lord d'Arque'a, "Hadi büyükannenini getirelim," dedi ve her iki beyefendi de fırtınanın içine geri döndü.

Sarah kapalı kapıya baktı. "Belli ki Noel partimiz genişlemiş."

Megs, bebek Sophie'nin ağzından bir tutam saçını çekerken, "Gerçekten de öyle," diye haykırdı.

Sarah başını salladı ve Hedge House'un -ya da yerel halkın deyimiyle kısaca Hedges'in- arka tarafına döndü. O ve Megs kapının çalındığını duyduklarında çay içiyorlardı. "En iyisi önce anneme sonra da Bayan Harris'e haber verelim de iki yatak odası daha hazırlasın."

"Mm," diye mırıldandı Megs onun yanında. "Ne düşünüyorsun? Yaşlı Dreary ve arka bahçeye bakan mavi ve beyaz?"

Sarah kaşlarını çattı. "Leydi Whimple için Yaşlı Dreary mi?"

"Olamaz," dedi Megs, biraz skandala uğramış görünüyordu. "Ya gece uyanıp da onu görürse? Bu onu ölümcül bir korkuya sürükleyebilir. Sanırım Lord d'Arque için Yaşlı Dreary. Gece yarısından sonra bulabileceği hiçbir şeye kılını kıpırdatacak birine benzemiyor."

Sarah derin bir onaylamazlıkla, "Sesin Vikont'a çok benziyor," dedi, "arada bir çift anlamlı sözcükler kullanıyorsun." Tereyağlı oturma odasına doğru ilerlemeden önce yeğenini Megs'in kollarından almak için durdu. "Bence kötü bir etki bırakıyor."

"Nasıl olsa bunu söylersin," diye cevap verdi görümcesi, kaba olmayan bir şekilde. "Hepimiz senin çapkınlar hakkındaki görüşlerini biliyoruz."

"Hımm," dedi Sarah ve cevap vermek yerine Sophie'yi, bebeğin kıkırdamasına neden olan yüksek sesli bir şaplakla öpmeyi seçti.

Ne söylerse söylesin kulağa önemsiz ve kaba geleceğini biliyordu.

Önyargılıydı. Bu basit bir gerçektir. Hovarda beyefendilerin hanımefendilerin kalbini kırdığını biliyordu ve onların çapkınlıklarını bir surat asma ya da kaş çatma ile geçiştiremezdi, geçiştiremezdi.

Oturma odasının kapısına geldiklerinde Megs, "Ama çok heyecan verici olduğunu kabul etmelisin," diye düşündü.

"Belki," dedi Sarah, "ama özellikle heyecanlı beylerden hoşlanmıyorum."

"Öyle değil mi?" Megs şüpheyi sordu.

"Hayır," diye yanıtladı Sarah oldukça kararlı bir şekilde ve kafasının içinde "Yalancı," diye fısıldayan küçük asi sesi bastırdı.

İkinci Bölüm

Bir gün Prens Brad maiyetiyle birlikte ormanda dolaşırken bir göletin yanında durmuş. Orada bir hançer fırlatma becerisini göstermeye karar vermiş ve bunu yaparken hançeri gölete düşürmüştü.

"Lanet olsun," dedi Prens Brad. "O hançeri severdim..."

-Kurbağa Prenses'ten

Bir saat sonra Adam, Aziz John'un arabasına ulaştı ve büyükannesini kollarına aldı. Aziz John atlarla ve Adam'ın hizmetkârlarıyla ilgileniyordu.

Büyükanne onu kaldırırken nefes nefese, "Ne kadar saçma," dedi. "Kapıya kadar kesinlikle yürüyebilirim."

Arkasını dönüp karda ilerlerken hafifçe, "Güldür beni," diye cevap verdi. Neredeyse hiç ağırlığı yoktu. Büyükanne o kadar güçlü bir kişiliğe sahipti ki bazen onun gerçekte ne kadar zayıf olduğunu unutuyordu. "Arada sırada, kendime henüz tam bir züppe olmadığımı hatırlatmak için biraz fiziksel emek harcamaktan hoşlanıyorum."

Bayan St. John onlar yaklaşırken Hedge House'un kapısını açık tuttu.

Adam'ı görmezden gelerek büyükannesine tatlı bir gülümseme armağan etti. "Hedge House'a hoş geldiniz leydim. Biz

Sizin için ateşi olan bir oda hazırladım ve odanıza çay getirilmesini istedim."

"Teşekkür ederim," dedi Grand-mère ve sonra öksürmek için durmak zorunda kaldı. "Sanırım konyağınız da yoktur?"

Bayan St. John gözünü bile kırpmadı. "Tabii ki. Ben biraz getirteyim." Etrafta dolaşan uşağ a başıyla selam verdi ve onları merdivenlerden yukarı çıkarmak için döndü.

"Gerçekten Adam, artık beni bırakabilirsin," diye homurdandı Grand-mère.

"Saçmalık," diye cevap verdi. "Bayan St. John zaten benim beceriksiz bir apkın olduğumu düşünüyor. Sizi koridorda terk ettiğimi görürse, bana olan azıcık saygısını da kaybeder."

Önlerindeki kadın dönme zahmetine katlanmadı ama belli belirsiz bir "Humph" sesi duydu.

Sırtıttı ve merdivenleri tırmanırken eteklerinin sallanışını izledi.

Büyükannesine dönüp baktığında, düşünceli gözlerle onu süzüyordu. "Siz ve Bayan St. John daha önce tanıştınız mı?"

"Sadece bir kez," diye karşılık verdi kadın.

Adam neşeyle, "Evet, ama bu bile beni bırakması için ," dedi ve sonra büyükannesine yüksek sesle fısıldadı, "Benden hoşlanmadığın hissediyorum."

Bayan St. John st kata çıktı ve bir koridordan dönerken omzunun üzerinden ona küçümseyici bir bakış fırlattı.

Büyükanne mırıldandı. "Ne kadar sıra dışı. oğ u hanımefendi ayaklarınıza kapanır."

Adam hiç alçakgönüllülük göstermeden, "Gerçekten de öyle," diye cevap verdi. "Bayan St. John'un erkeklerden hoşlanmadığını düşünmeye başladım."

"Hiç de değil," dedi söz konusu kadın tatlı bir sesle. Bir kapının önünde durdu ve ona içeri girmesini işaret etti. "Çoğu beyefendiden oldukça hoşlanırım."

Adam kendini küçük viragoya öfkelenmeye tehlikeli bir şekilde yakın buldu.

Ki bu çok saçmaydı. Başka kadınlarla çok daha keskin laflar etmişti. Bayan St. John'da onu vahşi hissettiren bir şey vardı.

Bunu bilmesine izin vereceğinden değil.

Kucağında Grand-mère ile yanından geçerken, "Sekizinci on yılını yaşayan beyler, şüphesiz," diye mırıldandı. Bayan St. John'a kolay, kurnaz olmayan bir gülümseme attı. "Anlıyorum. Sizin gibi bir hanımefendi daha genç bir beyefendiyi fazla korkutucu bulabilir."

Kızın tepkisini göremeden döndü ama kızın nefesini kesmesinden yaylım ateşinin isabet ettiğini düşündü.

"Benim gibi bir hanımefendi mi?" diye sordu korkunç bir sakinlikle.

Evet, gerçekten de bu sonuncusuyla duvarları aşmıştı. Adam, Grand-mère'i yatağa yatırdıktan sonra kadın rakibine baktı. "Bir hanımefendi..." Nazikçe durakladı. "Belli bir yaş." Adam masumca gözlerini araladı. "Bu yüzden evlenmedin, değil mi? Çünkü sen kaç yaşındasın? İki otuz mu?"

"Yedi yirmi," diye ısırdı. "Ve benden daha yaşlı olduğun halde yaşımla bu kadar ilgilendiğine inanamıyorum."

I."

"Ah, ama ben bir erkeğim," diye cevap verdi, "Ve ancak beş otuz yaşındayım.

Nispeten sadece bir genç."

Yanaklarında bir kızarıklık oluşmuştu -bu kızarıklığın utançtan ziyade öfke belirtisi olduğuna şüphe yoktu- ve adam bunun onu ne kadar büyüleyici gösterdiğini fark etmekten kendini alamadı. Açık kahverengi gözleri kocaman açılmış ve neredeyse alev saçıyordu, başı geriye atılmıştı, yumuşak kırmızı dudakları öfkeyle ayrılmıştı...

Pekala.

Tutkunun sancıları içindeyken böyle görünüp görünmeyeceğini merak etti.

Bu düşünce doğrudan kasıklarına gitti. Bayan St. John'dan pek hoşlanmıyor olabilirdi ama onun cazibesini inkâr edemezdi.

Kadının kendisinin de bunun farkında olmadığından şüphelense bile. nefesinin altında sövdü, gözlerini başka tarafa çevirdi, sadece olarak Büyükanne konuştu.

"Merak ediyorum..." Öksürmek için durakladı ve adamın dikkati hemen üzerindeydi. Büyükanne mendilini dudaklarına eli titriyor, sol elindeki kocaman safir yüzük mum ışığında göz kırptıyordu. "Acaba o çayı şimdi içebilir miyim? Ve belki konyağı da."

Sesi ince ve zayıf geliyordu.

Adam'ın kaşları birbirine çarptı. "Elbette sevgilim. İzin ver de pelerinini çıkarmana yardım edeyim, böylece dinlenebilirsin."

Başını kaldırdığında Bayan St. John'un yakındaki bir masada duran çaydanlıktan bir tabak çay doldurmaya başladığını gördü.

Büyükannesinin üzerine eğildi, pelerinini ve ayakkabılarını çıkarmasına yardım etti. Hanımının hizmetçisi Cannon birazdan gelirdi. Hizmetçi neredeyse hanımı kadar yaşlıydı ve evlendiğinden beri Grand-mère'in yanındaydı. Birbirlerine son derece sadıktılar ve Grand-mère daha genç bir hizmetçinin alınmasına izin vermezdi.

Bu, yaşlı hizmetçinin merdivenleri çıkmasını beklemek anlamına gelse bile.

"İşte," diye mırıldandı Bayan St. John.

Başını kaldırdığında onu dirseğinin dibinde, elinde çay tabağıyla buldu. Kaşları birbirine kenetlenmişti ve onun bakışlarıyla karşılaştığında gözlerinde endişe vardı. "Dr. Christopher Manning Noel için misafirlerimizden biri. Godric'in bir arkadaşı ve oldukça iyi bir hekim. Belki Leydi Whimple ile ilgilenmesini sağlayabilirim?"

"Teşekkür ," diye cevap verdi, gerçekten minnettar bir ifadeyle. Kadın arkasını döndü ve hızla odadan çıktı.

Adam büyükannesinin elini tuttu ve soğuk parmaklarını ellerinin arasına alarak sürttü, dalgınlıkla safir yüzüğünün parmağında gevşemiş olduğunu fark etti. Kilo kaybetmişti. "Doktorlardan hoşlanmadığını biliyorum ama belki yatmak için soyunmadan önce hızlıca bir göz atabilirsin."

"Eğer bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyorsan," diye cevap verdi kadın, her zamanki canlı ses tonundan o kadar farklı, zayıf bir sesle ki, adam kalbinin korkuyla çarptığını hissetti.

"Evet," diye cevap verdi, endişesini belli etmemeye dikkat ederek.

"O jel, Bayan St. John..." Tekrar öksürmek için durakladı. "Ondan oldukça hoşlanıyorum."

Kaşlarını kaldırdı. "Benden nefret ettiği için mi?"

Büyükanne bunu görmezden geldi. "Sana meydan okuyor. Senin cazibene kapılmıyor."

Bayan St. John'un geriye atılmış başını hatırlayarak yüzünü buruşturdu. Onu yere bırakırken alev alev yanan gözlerini. Onu bu kadar tahrik etmesi tuhaftı. "Evet ve onun kavgacılığını akla gelebilecek en sinir bozucu şey olarak görüyorum."

Büyükanne her zaman fazlasıyla anlayışlı olan gözleriyle onu izledi. "Öyle mi?"

Sarah yemekten sonra ev ahalisinin toplandığı sarmaşıklarla kaplı oturma odasına doğru aceleyle yürüdü. Büyükannesinin odasından çıktığında Lord d'Arque'ın kaşlarının arasında küçük bir kırısklık vardı. Gerçek duygularını saklamakta usta, kibar bir adam için bu kırısklık, Leydi Whimple için duyduğu endişeyi haykıran bir boru gibiydi. Vikont tüm çapkınlar gibi kibirli ve cesur bir adamdı ama Leydi Whimple onun büyükannesine bağlılığını oldukça... tatlı buluyordu. Başka bir adam olsaydı, buna sevimli bile diyebilirdi.

Başını iki yana salladı. Bu Lord d'Arque'tı, Londra'nın en kötü şöhretli çapkınlarından biri, kadınları baştan çıkarmasıyla tanınan bir adam. Sevimlilik onun için seçilebilecek en son sıfattı ve bunu unutmamalıydı.

Sarah bu düşünceyle oturma odasının kapısını açtı.

İçeride parti, annesi Clara St. John ve Lord d'Arque ile birlikte enkaz halindeki arabaya yaptığı yolculuğun bir özetini sunuyor gibi görünen Godric'in etrafında toplanmıştı.

İçeri girdiğinde herkes ona baktı.

"Ah, Sarah," dedi annem, "Leydi Whimple nasıl? Yaşlı bir kadının dışarıda olması için çok soğuk bir gece."

"Korkarım iyi değilim," diye cevap verdi Sarah. Neşeli mavi gözleri ve geniş, açık yüzüyle sekiz yirmi yaşlarında yakışıklı bir adam olan Dr. Manning'e baktı. Meslektaşlarının çoğunun taktığı peruktan kaçınmış, onun yerine kızıl saçlarını sade bir sıraya sokmuştu. "Gelir misiniz, Dr. Manning?"

"Elbette." Çay fincanını bir kenara bıraktı ve hemen ayağa kalktı. "Çantamı almak için odama gitmem gerekiyor."

Sarah başıyla onayladı ve doktor hemen arkasında olduğu halde kapıya doğru döndü.

Koridora çıktıklarında, "Sanırım annem seni mavi odaya koydu?" diye sordu.

"Evet." Yüzünü buruşturdu. "Talihsiz bir olay, Vikont d'Arque'ın arabasının yoldan çıkması."

Bir sonraki kata çıkan merdivenleri tırmanırken merakla ona baktı. "Lord d'Arque'ı tanıyor gibisiniz?"

"Öyle değil," diye yanıtladı Doktor Manning. "Ben... şey... doğal olarak onun adını duymuştum."

"Doğal olarak," diye mırıldandı Sarah.

Dr. Manning boğazını temizledi ve ona bir bakış fırlattı. "Sizin gibi bir hanımefendinin onun hakkında bileceğinden şüpheliyim."

ama oldukça kötü bir hreti var."

"Ah," dedi Sarah kayıtsızca.

Dr. Manning'in kadınların böyle şeylerin dedikodusunu yapmadığını düşünmesi çok hotu.

Doktor çantasını alırken odanın dışında bekledi ve sonra onu bir keden doğu kanadına götürdü.

Leydi Whimple'ın odasına geldiler ve Sarah kapıyı açmadan önce hafifçe vurdu.

İçeride Lord d'Arque, yatağın üzerinde büyükannesinin yanına tnemi olduğu yerden yeni kalkıyordu.

"Leydim, lordum," dedi Sarah, "Bu Dr. Christopher Manning, Oxford'dan. Dr. Manning, Leydi Whimple ve torunu Vikont d'Arque."

Dr. Manning, profesyonel çantası ve ciddi havasıyla oldukça yetkin ve gösterişli görünerek selam verdi.

Buna karşılık Lord d'Arque, diğer adamın elini sıkmak için öne doğru yürürken tembel bir aristokrat gibi görünüyordu. "Geldiğiniz için teşekkür ederim, Doktor."

Vikont'un doygun bakışları, doktorun çocuksu açık teninden ve saçlarından keskin bir farklıydı.

"nemli değil," dedi Dr. Manning. "Sakıncası yoksa Leydi Whimple ile biraz yalnız kalmak istiyorum. Hanımefendinin hizmetçisi kalabilir elbette." Yatağın diğer tarafındaki sandalyede oturan yalı hizmetçiye baıyla işaret etti.

"Eğer bu sizin de onayınızı alırsa, Büyükanne?" Lord d'Arque büyükannesine sordu.

"Evet, evet," diye cevap verdi, elini torununa doğru sallayarak kışkırtıcı bir hareket yaptı. "Git ve biraz çay i... ya da daha büyük olasılıkla

brendi."

Vikont yaşlı kadını selamlarken sırtıttı. "Nasıl isterseniz."

Sarah'yı odadan çıkardı ve sonra durakladı, kaşlarını çatarak kapıya baktı.

Çok endişeli görünüyordu.

Boğazını biraz beceriksizce temizledi. "Oturma odasında çayımız ve konyağımız var lordum. Çayın ruhları canlandırdığını düşünüyorum."

Lord d'Arque onun sözleri üzerine döndü, kaşlarının yerini hemen alaycı bir gülümseme aldı. "Şeytana sempati mi duyuyorsunuz, Bayan St. John? Bir parça melankoli sizi ne kadar da kolay etkiliyor."

Sarah kaskatı kesildi ve bu adamdan neden hoşlanmadığını bir kez daha hatırladı.

"Eğer benimle gelersen," diye cevap verdi ve onu beklemeden döndü.

Cık cık diye bir ses çıkardı, uzun bacaklarıyla ona kolayca yetişti. "Şimdi, şimdi. Böyle davranma. Benim de çaya karşı gizli bir düşkünlüğüm var. Sizi temin ederim, genellikle güzel bir hanımla ateşli bir boğuşmadan sonra galonlarca içerim."

"Bu kadar alçak olmak zorunda mısınız?" Kelimeler ağzından tamamen kendi iradesi dışında çıkmıştı.

Merdivenlere geldiklerinde kısa bir sessizlik oldu.

Sonra konuştu, sesi daha alçaktı ama yine de alaycıydı. "Oh, sanırım öyle. Kadın eti ve sefahat benim ekmeğim ve suyumdur; onlar olmadan kurur ve ölürüm. Eğer sen

ve centilmenlik istiyorsanız, onun yerine Dr. Manning'e başvurun."

Sarah kendini neredeyse koşar halde buldu, öfkesi inişine hız katıyordu. Topuğunu basamaklardan birine sıkıştırması hiç de şaşırtıcı değildi.

Bir an için midesinin bulandığını ve merdivenlerden aşağı düşmek üzere olduğunu hissetti.

Sonra güçlü bir kol beline dolandı ve onu sert bir göğse doğru çekti.

Derin bir nefes aldı, adamın sıcaklığını arkasında, bacaklarını hissediyordu.

"Dikkatli ol tatlım," diye kulağını tırmaladı, nefesi boynunu okşuyordu ve bu garipti çünkü sesinde gerçek bir endişe olduğuna yemin edebilirdi. "Az önce neredeyse ayaklarımın dibine düşüyordun."

Üçüncü Bölüm

Gölün ortasından minik bir ses yükseldi. "Hançerinizi getirebilirim, Prens."

Prens Brad etrafına bakındı. "Kim söyledi bunu?"

Bir nilüfer yaprağının üzerinde oturan çimen yeşili bir kurbağa, "Ben yaptım," dedi. "Karşılığında beni kalene ve iki hafta boyunca senin yattığın yatakta yatmama ve senin yediğin tabaktan yememe izin verirsen hançeri sana getireceğim."

Prens Brad gülümsedi. "Çok iyi."...

-Kurbağa Prens's'ten

Adam, Bayan St. John merdivenlerde sendelediğinde hissettiği içgüdüsel korkuyla savaştı. Düşmemiştir. Adam onu yakalamıştı. Bu kez merdivenin dibinde kan olmayacaktı. Bayan St. John'un göğüslerinin fichu'sunun altında yükselip alçalmasını izledi. Bu görüntü avlanma içgüdüsünü uyandırdı. Kız hazır, çok yakındı ve çok masumdu.

Masum.

Gözlerini kırptırdı ve vücutları arasında boşluk bırakacak kadar geri çekildi.

Kural olarak, evli olmayan bayanların peşinden koşmazdı. Tutku sporuna alışık olmayan bayanlar - takip, sinisi

Avın kaçması ve savrulması, kaçınılmaz karşılıklı tatmin edici yakalama.

Bayan St. John, tüm kıvrak zekâsına, hızlı sözel savuşturmalarına rağmen bakireydi.

Ve bakirelere dokunmadı.

Adam onu bıraktı, parmakları geri çekilirken bile kalmaya devam etti - belki de onu dengelemek için.

Belki de onu mümkün olduğunca uzun süre avucunun içinde hissetmek için.

Nefes alarak kendini sakinleştirmeye çalıştı. Bu alışılmadık derecede zordu, belki de aklı ona bu kadının yasak olduğunu söylese de içindeki erkek hayvan onu kendi ödülü olarak görüyordu.

Ama insan akıl olmadan bir hiçti.

Dudaklarını neredeyse medeni bir gülümsemeye zorladı ve kolunu uzattı. "Çaydan bahsetmiştiniz."

Bayan St. John derin bir uykudan uyanır gibi gözlerini kırptırdı. Memnuniyet verici. İnsanın gururu, bırakılacak olsa bile bir dişinin tuzağa düşürüldüğünü görmekten her zaman hoşlanmıştı.

Sonra Bayan St. John'un gözleri ona dikildi ve her türlü büyülenme belirtisi kayboldu. "Çay. Tabii ki."

Onun uzattığı kolu görmezden geldi ve çenesini buyurgan bir açıyla eğerek merdivenlerden inmeye devam etti.

Gülümsemesini bastırdı ve onu takip ederek eteklerinin kıpırdanışını ve omuzlarının açısını izledi.

Alt kata indiler ve kadın bir köşeyi döndü, hiç şüphesiz onu geçmek için hızlı adımlarla ilerlemeye devam etti. Bu konuda başarısız oldu. Ne de olsa tam bir

Kafa daha kısa daha o ve Böylece
Muhtemelen buna uygun olarak daha kısa
bacakları vardı.

Bacaklar.

Kendini salladı. En iyisi Bayan St. John'un uçuşan eteklerinin altında çok iyi gizlenmiş bacaklarını düşünmemekti. Bileğinden dizine kadar cömert bir kıvrımla düzgün müydüler? Yoksa yürümekten kaslı, ince, kıvrak baldırları mı vardı? Ve kalçaları...

Hayır, hayır, hayır.

Bu onun için bile iflah olmaz bir şeydi. Gözlerini -ve düşüncelerini!- Bayan St. John'un belinin üstünde tutması gerekiyordu.

Bir kapının önünde durdu ve kapıyı açmadan önce ona eğlenceli bir şekilde sert bir bakış attı.

Oturma odası Noel sezonunda harika sayılan her şeye sahipti: kükreyen bir ateş, şömineyi süsleyen yeşil dallar, ateşin önünde uzanan iki köpek ve bir oda dolusu insan.

Adam bir ürpertiye bastırdı.

"D'Arque." Aziz John girişlerinde başını salladı. "Umarım büyükannenle her şey yolundadır?"

"Yakında göreceğiz," diye yanıtladı Adam, sesine neşe katmaya çalışarak.

"Sizi ailemle ve Noel sezonu için evimizde kalan misafirlerimizle tanıştıracabilir miyim?" Bayan St. John sordu.

"Lütfen."

Başıyla onayladı. "Londra'dan ziyarete gelen üvey kardeşim Godric ve eşi Leydi Margaret'i tanıyorsun."

"Üvey kardeş mi?" Adam ilgiyle Sarah St. John ve Godric St. John'a baktı.

St. John, "Annem babamın ilk karısıydı," diye söze başladı. "Clara" -burada Bayan St. John'u selamladı- "rahmetli babamın ikinci eşiydi. Hedges çeyiz evidir."

Bayan St. John boğazını temizledi. "Devam etmemin bir sakıncası var mı?"

"Yap." Adam onun gözlerinin kısıldığını görmek için zarif bir el salladı.

Bayan St. John başıyla onayladı. "Size annemi takdim edebilir miyim, Mrs.

John ve kız kardeşlerim Charlotte ve Jane?"

Adam önce genç kadınları, sonra da hoş görünümlü bir kadın olan Bayan St. John'u selamladı. "Hanımefendi. Misafirperverliğiniz için teşekkür ederim."

Bayan St. John'un ona bahsettiği gülümseme yüzünü içten içe aydınlattı. "Bir şey düşünmeyin Lord d'Arque. Sadece yardımcı olabildiğimiz için mutluyum."

Kızlarının sarı saçlarına sahipti ama artık kırılaşmış, yanakları ve çenesi kızarmıştı. Bayan St. John'un her iki kız kardeşi de güzel kızlardı ama Charlotte St. John, ince yeşil gözleri ve mükemmel oval yüzüyle belli ki ailenin güzeliydi. Kız kardeşler birbirlerine sokulmuş kuğular gibi yakın oturuyorlardı ve Adam bu manzara karşısında dudaklarının titrediğini hissetti. Belli ki birbirlerinden hoşlanıyorlardı.

Bayan St. John partinin geri kalan iki üyesine döndü. "Lordum, sizi komşumuz Sir Hilary Webber ve Gerald Hill ile tanıştıracak mıyım?"

Baron Kirby, baldızım Leydi Margaret'in ikinci dereceden kuzeni mi?"

Her iki adam da otuzunu pek geçmemiştir. Birincisi iri yarı ve oldukça atletik bir görünüme sahipti, sanki son zamanların Herkül'ü gibiydi. İkincisi uzun boylu ve zayıftı; düzgün beyaz bir peruk takıyor ve gözlük takıyordu.

Adam ikisini de selamladı.

"Sizinle tanıştığımıza sevindim lordum. Arabanızın anayolda kaza yapması çok kötü oldu," dedi Sör Hilary şaşırtıcı derecede tiz bir sesle. "Buralarda yollar berbattır. Korkarım taşrada böyle şeyler oluyor."

"Doğru," dedi Lord Kirby. "Benim arabam da neredeyse kaza yapıyordu ve güzel bir havada gidiyorduk."

"Lord Kirby, egzotik bitki örtüsü konusunda uzman olarak tanındığı Edinburgh'dan geldi," diye açıkladı Bayan St. John adama küçük bir gülümsemeyle.

Adam hatırlamadan önce kendi gözleri kısıldı: Kız onun değildi. Potansiyel olarak onun bile değildi. Eğer Bayan St. John'un Lord Kirby'ye ve onun sıkıcı bitkilerine karşı bir ilgisi varsa, bu Adam'ı ilgilendirmezdi.

Yine de. Hırlayacak gibi hissediyordu. "Lordum."

Çağrı, Dr. Manning'in durduğu kapı aralığından geldi.

Adam hanımlara, "Affedersiniz," diye mırıldandı ve Manning'e doğru ilerledi. "Büyükanne nasıl?"

Doktor ona koridoru işaret etti ve Adam olası kötü haberlere karşı çenesini sıktı. Büyükanne üç yaşındaydı.

Seksen yaşındaydı ve yılmaz bir güç gibi görünse de o sadece bir insandı.

Manning oturma odasındakilerin duyamayacağı bir yere döndü. Geniş köylü yüzü ciddi görünüyordu. "Leydi Whimple zatülcenp hastalığına yakalanmış," dedi açıkça. "Bana göğsünde ağrılar olduğunu ve nefes darlığı çektiğini söyledi, inatçı bir öksürükten bahsetmedi bile."

Adam'ın konuşacak kadar kendini kontrol edebilmesi için bir süre geçmesi gerekti. "Onun için bir şey yapabilir misin?"

"Ona elimdeki ilaçları verebilirim," dedi Manning yavaşça, "ama en önemli tedavi yatak istirahati. Leydi Whimple'ın en azından önümüzdeki iki hafta boyunca hareket ettirilmemesi şart."

Adam bakakaldı. Görünüşe göre o ve büyükannesi Noel'de Hedge House'un davetsiz misafirleri olacaklardı.

Ertesi sabah, sadece güneş kardan yansıdığında ortaya çıkan türden parlak, berrak bir ışıkla doğdu.

Sarah yatağının örtüsünü geriye attı ve ayağa kalktı.

Hizmetçisi Doris çoktan ateşi körüklemekle meşguldü.

"Günaydın hanımefendi. Umarım iyi uyumuşsunuzdur?"

"Evet, teşekkür Doris," diye yanıtladı Sarah, komodinin üzerindeki taze sıcak su sürahisine doğru ilerleyerek. "Peki ya sen?"

"Evet, hanımefendi, Vikont'un hizmetkârlarının kalmaya gelmesiyle ilgili tüm sıkıntılara rağmen."

Sarah bir bezi ıslattı ve yüzünü yıkamaya başladı. "Herkes için yatak bulabildiniz mi?"

"Gerçekten de öyle, hanımefendi." Doris ocağa son bir fırça attı ve ayağa kalktı. "Beyefendilerle birlikte gelen uşaklar ve tabii ki Leydi Margaret'in hizmetçisi yüzünden zaten kalabalıktık ama olsun. Küçük bir çocuk olarak yeterince sık yatak paylaştım, artık endişelenecek bir şey yok."

Sarah hizmetçisine baktı. "Kulağa kalabalık geliyor."

Doris ona gülümsedi. "Olabilir ama benim yatak arkadaşım bulaşıkçı Bet. Leydi Whimple'in hizmetçisine kendi yatağını vermek için birlikte yattık. Bet'in her zaman bir iki esprisi vardır, en iyi dedikodulardan bahsetmiyorum bile."

"Her şeyin gitmesine sevindim," dedi Sarah. "Evet, hanımefendi. Soluk mavi elbise bugün olur mu?"

"Lütfen."

Doris, Sarah'nın tuvaletini yapmasına yardım ettikten sonra reverans yaptı ve tamir etmesi için bir avuç nevresimle odadan çıktı.

Sarah aynada son bir kez saçlarını inceledi, küpelerini bir çift mavi mine damla ile değiştirmeye karar verdi ve sonra kahvaltı salonuna gitmek için ayrıldı. Ev bu sabah sessizdi, misafirlerin çoğu belki de hala uyuyordu, bu yüzden kahvaltı salonunun bir köşesine geldiğinde koridorda erkeksi bir sesin konuştuğunu net bir şekilde duyabiliyordu.

"İşte , tatlım. Ne güzel bir sen. Adın ne acaba?"

Bir an için öfkeyle dondu kaldı. Bu sesi çok iyi tanıyordu. Ne cüretle...? Sarah çenesini dikleştirdi ve yüzüstü serseriyle yüzleşmek için hızlı adımlarla köşeye doğru yürüdü.

Ama köşeyi döndüğünde Lord d'Arque'ı iki köpeğinden biri olan Harriet'in üzerine çömelmiş buldu. Spaniel

karnını ovarken utanmazca yere yayılmıştı.

Dudakları yukarı kıvrılmış, gözleri mutlu köpeğe dikilmiş ve uzun parmakları köpeğin kürküne gömülmüştü.

Sarah bu manzara karşısında kendini biraz sıcak hissetti. Parmaklarının tembel, duyusal kayışı, yüzündeki nezaketle ilgili bir şey...

Sanki onu gafil avlamıştı, sanki keskin, alaycı duvarları bir anlığına inmiş ve içinde farklı bir adam görmüştü. Adamın samimi görüntüsü onu gafil avlamıştı. İçinin yumuşamasına ve titremesine neden oldu. Gerçek Lord d'Arque bu muydu? Büyükannesine şefkatle bakan ve görünüşe göre köpeklerle düşkün olan adam? Vikont hakkında başından beri gerçekten yanılmış mıydı?

Adam başını kaldırdı ve kadın sanki duvarların yükseldiğini, adamın özünde yatan her neyse -ya da her kimse- onu koruduğunu görebiliyordu. "Bayan St. John. Günaydın."

Gözlerini kırptırdı, hâlâ biraz şaşkınlı. "Harriet."

Kaşlarını kaldırdı, eğlenmiş görünüyordu. "Anlayamadım?"

Nefes aldı, zihinsel olarak kendini silkeledi. "Sevdiğiniz ve kendini üzücü bir sergileyen köpek Harriet."

"Ah." Dilini çenesinden dışarı çıkaracak kadar hovardalaşmış olan köpeğe baktı. "Harriet. Seninle tanıştığıma memnun oldum." Ona son bir kez sürtündü ve sonra yavaşça çözülerek Sarah'ya çok yakın durdu.

Nefes aldı ve geri adım attı, kalbi -şapşal şey!- hızlı atmakta ısrar ediyordu. Artık genç bir kız değildi.

-Bir zamanlar bir zamparanın büyüüne kapılmış bir kız. Bunun için fazla zeki ve tecrübeliydi.

Lord d'Arque gülümsedi, gözleri hınzırca bir şeyle parlıyordu. "Korkarım kadınların benim için utanmazca davranmalarına alışkınım."

Sarah, adamın müstehcen yorumu karşısında kızarmadığı için kendisiyle gurur duyuyordu; adamın onu şok etmeye çalıştığı çok açıktı.

"Öyle ?" diye sordu, sesine hafif bir azıcık şüphe.

Döndü ve kahvaltı salonuna doğru ilerledi.

Lord d'Arque'ı onun yerine koymayı düşündüyse de başaramadı. Hemen adımlarını onunkilere uydurdu ve yanında yürümeye başladı. Harriet ayağa fırladı ve mutlu bir şekilde nefes nefese onu takip etti.

"Ah evet," dedi, sanki kadın gerçekten bir soru soruyormuş gibi. "Kibirli görünmek istemem ama doğrusunu söylemek gerekirse, kadınların benimle bu kadar sık ilgilenmeye çalışması oldukça utanç verici."

"Ne kadar korkunç," dedi Sarah sahte bir sempatiyle. "Sürekli onlara takılıyor olmalısın."

"Ah, gerçekten de," diye cevap verdi, sesi zengin bir tınıya alçalmıştı. "İşte bu yüzden son derece ferahlatıcısınız, Bayan St. John. Cazibeme öylesine koyuyorsunuz ki, yüksek bir kulede saklı bir bakire de olabilirsiniz."

Nedense bu oldukça acı vericiydi. Onun tutkusuz olduğunu, erkek cinsine ilgi duymadığını mı söylüyordu?

Bu düşünce onu huysuzlaştırdı ki bu çok saçmaydı. Vikont'un ilgisini çekmek istemiyordu. Onun kendisini ulaşılmaz bulmasından memnundu.

Yine de içeri girmeden önce kahvaltı salonunun kapısını gerekenden biraz daha fazla güç kullanarak açmış olabilir.

Dr. Manning, Sir Hilary ve Lord Kirby ile birlikte ayağa kalkarken, "Günaydın Bayan St. John," dedi. Üç beyefendi, önlerinde çeşitli yiyeceklerin yığılı olduğu uzun kahvaltı masasındaydı.

"Günaydın," diye yanıtladı Sarah, ses tonunu bilinçli olarak neşeli bir hale getirerek.

Masaya doğru ilerledi ve oturmaya başladı ama Sör Hilary yanındaki sandalyeyi çekti. "Buraya, ışığın gözlerinize vurmayacağı bir yere oturamaz mısınız Bayan St. John?"

Dışarıdaki güneş ışığı henüz pencerelerden içeri girmediği için bu oldukça aptalca bir tartışma gibi görünüyordu ama Sarah gülümsedi ve rotasını Sör Hilary'ye doğru çevirdi.

Belirtilen koltuğa oturdu ve Sir Hilary'nin masanın diğer tarafında oturan Dr. Manning ve Lord Kirby'ye zafer kazanmış gibi baktığını fark etmeden edemedi.

"Çok haklısın Webber," dedi Lord d'Arque onun diğer tarafından. Sarah döndüğünde korkunç adamın yanındaki sandalyeye çöktüğünü gördü. "Güneş burada çok daha iyi." Bir sepet aldı ve Sarah'ya döndü. "Ekmek?"

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı ve hâlâ sıcak olan çöreklerden birini aldı.

"Webber," diye devam etti Vikont, bir parça çöreği yağlarken. "Evli bir adam mısınız?"

"Ah," dedi Sir Hilary ve anlaşılmaz bir şekilde kızardı.

"Hayır, hayır. Henüz değil."

Vikont kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi? Ya siz, beyler?"

Lord Kirby, "Ben o mutlu duruma ulaşamadım," dedi. Dr. Manning sadece başını salladı.

"Üç bekâr," diye düşündü Lord d'Arque. Parmaklarını şıklattı. "Ah, pardon. Dört bekâr, çünkü elbette bir karım ya da nişanlım bile yok."

Sarah kaskatı kesilmiş, Vikont'un bir sonraki sözlerini bekliyor ve onlardan korkuyordu.

Ama konuşan Lord Kirby oldu. "Babamın dört bekar erkek kardeşi olduğunu biliyor musunuz? Ve büyükbabamın da üç? Aslına bakarsanız, adil seksten kaçınan çok sayıda beyefendi var."

Garip bir şekilde bu durum Lord Kirby, Dr. Manning ve Sir Hilary arasında hararetli bir tartışmaya yol açtı.

Sarah çayını yudumlarırken şaşkınlıkla ona baktı.

Yine de, Lord d'Arque bir tabak somonu almak için kaba bir şekilde ona doğru uzandığında dikkatinin dağılmasından memnundu.

Ona çok yakındı, sıcaklığını hissedebiliyor, üzerindeki hafif sandal ağacı kokusunu alabiliyordu.

Dikkat dağıtıcıydı.

Bu yüzden, "Söyleyin bana, Bayan St. John, koca arayışında mısınız?" diye sorduğunda tamamen hazırlıksızdı.

Dördüncü Bölüm

Böylece kurbağa aşağıya, göletin buzlu sularına daldı ve hançeri Prens Brad'e getirdi.

"Teşekkür ," dedi. Ve kurbağadan hançeri aldı, atına bindi ve kurbağayı geride bırakarak tüm maiyetiyle birlikte uzaklaştı.

"Lanet ," dedi kurbağa....

-Kurbağa Prens's'ten

Güllerin kokusunu içine çekerek ona biraz daha yaklaştı. "Haklıyım, değil mi?" Ses tonu hafifti. Neşeliydi. Sanki kızın kiminle evlenmeyi düşündüğü hiç umurunda değilmiş gibi. "Ve sana kur yapan üç beyefendi, yani bolca seçenek."

Bayan St. Johnun yanakları pembeleşti ve içinde bir şeylerin sıkıştığını hissetti.

Çok saçma.

Bayan St. John öfkeli bir kedi gibi nefesinin altından tıslayarak, "Bunun sizi ilgilendirdiğini sanmıyorum," dedi.

"Hayır." Bir lokma ekmek yedi. "Ama ."

Bu, kadının hafifçe ona doğru dönmesini sağladı. Dilinin ucu yemyeşil dudaklarını yalamak için dışarı fırladı ve adamın bakakalmasına neden oldu. "Ne demek istediğini sormakta tereddüt ediyorum."

"Şey..." Adam kasıklarındaki ısı artışını kontrol etmeye çalışarak bakışlarını tekrar onunkilere çevirdi. "Bana öyle geliyor ki bir koca seçerken biraz yardıma ihtiyacın olabilir. Belki de daha yaşlı, daha olgun bir danışmana ihtiyacın var, dünyayı tanıyan ve birçok romantizmin filizlenip sonra solduğunu görmüş birine."

Ona baktı, narin bir kaşı kuşkuyla kalkmıştı. "Ve sanırım siz de kendinizi böyle bir danışman olarak görüyorsunuz."

"Ah." Sanki hazırlıksız yakalanmış gibi gözlerini açtı. "Kendimi aday göstermeyi düşünmemiştim, ama şimdi nezaketle önerdiğinizde göre..."

Ona gözlerini devirdi.

Düzgün Bayan St. John'un kendini bu kadar unutmuş olduğunu görünce sırtmasını kontrol etmek zorunda kaldı. En son ne zaman bir konuşma sırasında bu kadar eğlendiğini hatırlayamıyordu.

Ya da çok tahrik oldum.

Bu da onu kısa düşürdü. Bu bir flört değildi. Büyükanne iyileşene ve bu aile ve Noel eğlencesi evinden ayrılana kadar sadece zaman geçiriyordu.

Bayan St. John onun için hiçbir şey ifade etmiyordu.

"Hangi talibin senin için mükemmel bir koca olacağına karar vermene yardımcı olacağım," diye fısıldadı kibarca.

"Öyle mi?" diye cevap verdi, toz gibi kuru. Gerçekten de bu durgun suda harcanıyordu.

"Gerçekten." O bakışlı at ve
diğer Beyler, Şimdi de tartışıyoruz...

Yüce Tanrım. Görünüşe göre

gübre ve kolza tohumu. Bu düşündüğünden daha zor olabilir. "Bir kocada aradığınız nitelikleri sıralayarak başlamanızı öneririm."

"Koca bulmama yardım etmiyorsun," dedi kararlı bir şekilde.

"rneğın fiziksel sağık," diye devam etti, onu görmezden gelerek. Diğەر beyler tarafından duyulmamak için alçak sesle konuştu ama zahmet etmese de olurdu. Onlar da çiftçilik tartışmalarına dalmışlardı. "ok önemli, sanırım."

Kadın ona baktı ve gözlerini sorgulayarak büyüttü.

"Evlilik yatağı için tabii ki," diye açıkladı nazikçe. "Dikkatini... şey... toplayamayan bir koca işe yaramazdan da kötüdür."

"Kahvaltı masasındaız," diye tısladı. Adamın gözleriyle buluşmakta zorlanıyor gibiydi. "Burası böyle şeyleri tartışmak için uygun bir yer değıl."

"O zaman nerede? Evlilik mutluluğunu düşünmek için en uygun yerin burası olduğunu düşünüyorum."

"Sen iflah olmazsın."

"Evet, yleyim." Gülümsemesini gizlemek için çayından bir yudum aldı. Kızın fkesi son derece eğılenceliydi. "yleyse listemizin başında sağık var."

Ağzını açtı ve sonra yavaşça kapatarak ona baktı. Sonunda, "Evlenmek istediğimi nereden biliyorsun?" dedi.

"Bütün kadınlar öyle değıl mi?" sordu hafifçe.

"Hayır," diye ciddi bir şekilde cevap verdi. "Çoğu istiyor ama hepsi değil. Tıpkı çoğu erkeğin evlenmek istemesi ama hepsinin istememesi gibi."

Çay fincanını selamlamak için kaldırdı. "Touché."

"Ama haklısın," dedi tabağına dönerek ve gözlerini lanet olasınca saklayarak. "Ben bir koca istiyorum. Çocuklar, bir ev ve bir aile istiyorum."

Sustu, çünkü oyunlarına bir ciddiyet notası eklendiğini düşündü.

"Çok eminim," diye fısıldadı. Elbette bir aile ve bunu ona verecek bir koca isteyecekti.

Olabileceği kadar zıttı olan bir adam.

Onun gibi hanımlar çocuklarına baba olarak tırmıkları seçmezlerdi.

"Evet." Kadın adama baktı ve adam kadının gözlerinde meydan okuyan bir ışık olduğunu gördü. "Ne istediğimden eminim."

Hüzünlü düşüncelerini bir kenara itti ve ona tehlikeli bir gülümseme verdi. "O halde istediğin şeyi elde etmene yardım etmeme izin ver."

Sarah gözlerini Lord d'Arque'a dikti. Ne yapmaya çalışıyordu? Ondan hoşlanmıyordu, bu çok açıktı. Başka türlü davranmak aptalcaydı; adam duygularını fazlasıyla belli etmişti ve Sarah kendine karşı titizlikle gerçekçi olmakta ısrar eden bir kadındı.

Lord d'Arque onunla oynuyordu. Yine de ona karşı hayvani bir çekim hissediyordu.

Ondan hoşlanmamasına rağmen onu istiyordu.

Vücudu tarafından böyle ihanete uğramak ne kadar aşağılayıcı! Sevmediği bir adama karşı tensel bir çekim hissetmemeliydi. Bu dehşet vericiydi. Neden her ikisi de saygıdeğer beyefendiler olan Lord Kirby ya da Sör Hilary'nin fiziksel olarak farkında olamıyordu?

Neden zihni bedenine hükmedemiyordu?

Onu inceledi. Gözleri ağır kapakların altında berrak gri renkteydi, alaycı ve dünyadan bıkkındı. Onlara çok uzun süre baktığının farkındaydı, irisin etrafındaki koyu halkayı ve gözlerinin köşelerinden yayılan ince gülme çizgilerini fark etti.

Kendine onun bir düzenbaz olduğunu hatırlattı. Ona güvenilmezdi.

Bu düşünceyi zihninin ön saflarında tutmak neden bu kadar zordu?

"Günaydın!"

Annemin neşeli selamlaması kahvaltı salonunun kapısından geldi ve Sarah onun sesiyle irkildi.

Lord d'Arque'ın günahkâr ağzının, sanki onun bakışlarında ne kadar kaybolduğunu biliyormuş gibi köşeden kıvrıldığını gördü ve sonra arkasını döndü.

Diğer beyefendilerle birlikte ayağa kalkarak annesini selamladı. "Bayan St. John, günü güneş gibi aydınlatıyorsunuz, cömert ve sevecensiniz. Cömert misafirperverliğiniz için tekrar teşekkür ederim."

Annesi kızardı ve Sarah gözlerini Lord d'Arque'a dikerek annesiyle alay ettiğine dair bir işaret olup olmadığını inceledi.

Ama oldukça samimi görünüyordu.

Lord Kirby ona bir tabak çay koyarken Sör Hilary Mama'ya bir sandalye uzattı.

"Umarım iyi uyumuşsunuzdur?" Dr. Manning merakla sordu.

Annem çay fincanını alırken Lord Kirby'ye başıyla teşekkür ederek, "Evet," diye cevap verdi. "Dışarıda kar yağarken bir yığın yorganın altında geceyi geçirmek çok hoşuma gidiyor. İnsan içeride sıcak olduğu için özellikle şükrediyor, öyle değil mi?"

Lord d'Arque onun bu yorumuna gülümserken, Sir Hilary şaşkın görünüyordu ve Lord Kirby ile Dr. Manning de ona hak vermek için acele ediyorlardı.

"Peki Leydi Whimple nasıl?" Annem Lord d'Arque'a endişeyle bakarak devam etti.

Vikont, "İyi uyudu," diye cevap verdi.

Sarah onun aslında yaşlı kadının bu sabah daha iyi olduğunu söylemediğini fark etti. Kaşlarını çatarak onu izledi ama adam sosyal yüzünü hiç bozmamıştı ve büyükannesi için endişelenip endişelenmediğini anlamak mümkün değildi.

Jane ve Charlotte o anda geldiler, onları Godric ve Megs izledi ve bir an için selamlaşma ve çay dağıtma telaşı yaşandı.

Oda biraz sessizleştğinde, annem etrafına bakındı. "Herkesin burada olmasına çok sevindim. Hepiniz için bir görevim var. Megs ve Godric hariç herkese." Üvey oğluna ve karısına sevgiyle baktı. "Noel arifesinde bir planlıyoruz ve balo salonunu çobanpüskülleriyle süslemek istiyorum.

Dallar. Yol boyunca ve çalışın kenarında biraz çobanpüskülü var. Siz gençler gidip benim için çobanpüskülü toplayabilir misiniz?"

Jane hemen ellerini ırdı. "Oh, ne güzel! Pelerinler, kürkler ve yün eldivenler giyip serserilik yapabiliriz. Pat ve Harriet bunu çok sevecek."

"Bunu bir oyun haline getirelim," diye ekledi Charlotte. Yeşil gözleri heyecanla parlıyordu. "Gruplara ayrılabiliriz. obanpüskülü ile Hedges'e ilk dönenler kazanan ilan edilecek."

"Bir ödölümüz var mı?" Jane sordu.

"Oh," dedi Charlotte. "Belki Cook'un bugün yapacağı kıymalı turtadan bir dilim?"

"Ama bu akşam yemekte herkes turtadan yiyecek," diye itiraz etti Jane. "Bu pek de uygun bir ödöl olmaz."

Lord d'Arque boğazını temizleyerek herkesin dikkatini çekti. Ağzında beliren gülümseme oldukça hınzırcaydı. "Bir öneri. Belki de - nazik ev sahibemizin de onayıyla - kazananlar ev halkından istedikleri kişiden bir öpücük alabilirler."

Sarah nefes aldı, bakışlarını Lord d'Arque'tan dikkatle ayırdı. Lord d'Arque'ın öpmek istediğı belirli bir hanımefendi var mıydı?

Godric'in Lord d'Arque'a ters ters bakmasından, Vikont'un ilgilendiğı kişinin Megs olduğundan şüphelenmişti. O ve Godric obanpüskülü avına dahil edilmemiş olsalar bile, Lord d'Arque önerisini hem Megs'in hem de Godric'in öpüşme ödölüne dahil olması için dikkatlice ifade etmişti.

Sarah'nın kalbi sıkıştı. Şimdi Megs'in ona, Godric'le ilk evlendiklerinde Lord d'Arque'ın bir baloda kendisiyle çirkin bir şekilde flört ettiğini söylediğini hatırlıyordu.

Sarah dudağını ısırđı. Baldızını kıskanmak istemiyordu.

Bu sırada Jane heyecanla alkışlıyor, Charlotte ise ellerini çenesinin altında birleştiriyordu.

"Lütfen alabilir miyiz anne?" Charlotte annelerine yalvardı, abartılı bir şekilde kırpılmış gözlerini kullandığından emin olarak. "Oh, lütfen!"

"Pekâlâ," dedi annem. Sarah onun sert görünmeye çalıştığını anlayabiliyordu ama çoğunlukla mutlu görünüyordu. "Noel sezonu olduğu için bu oyuna ve ödüle izin veriyorum. Ama dikkat ," diye ekledi sert bir ifadeyle, "yapılacak öpüşmeler hepimizin önünde olacak, böylece itibarları zedelenmeyecek."

"Yaşasın!" Jane, kız kardeşlerine neredeyse yirmi yaşında olduğunu sık sık hatırlatan bir hanımefendiye göre oldukça çocukça bir kutlamayla bağırdı.

"Hm," diye mırıldandı bir erkek sesi Sarah'nın kulağına. "Kazanırsanız öpmek için kimi seçeceğinizi merak ediyorum, Bayan St. John."

Beşinci Bölüm

O gece Prens Brad bifteğini kesmeye başlamıştı ki, kraliyet yemek salonunun kapıları açıldı ve kurbağa yorgun bir şekilde zıplayarak içeri girdi.

"Affedersiniz," dedi kurbağa, "ama bana verdiğiniz sözü unuttuğunuzu sanıyorum."

Kraliçe gözlerini oğluna çevirmeden önce kraliyet ailesinde kısa bir sessizlik oldu. "Bradley, bu doğru mu?"...

-Kurbağa Prenses'ten

Adam, Bayan St. John'un gözlerinin onun sözleri karşısında açılmasını izledi. Gerçekten de oldukça güzel gözlerdi; kalın, koyu kirpiklerle çevrili açık kahverengi.

Ateşle oynadığını biliyordu. Ona duyduğu açlığı fark ettiği anda Bayan St. John'dan uzaklaşmalıydı.

Bunun yerine onunla şakalaşmış, cevap vermesi için onu kızdırmış ve en kötüsü de, sikini yeni keşfetmiş bir okul çocuğu gibi saçlarındaki gül kokusunu içine çekmişti.

Acınası.

Ve şimdi, deliliğinin son noktası olarak, onu öpmek için planlar yapıyordu.

Çayını yudumlamak için arkasını dönerken ağzı kendisiyle alay edercesine çarpıldı. Yoksa neden ödül olarak çalıntı bir öpücük önerisinde bulunsun ki? Şimdiye kadar kendi istek ve arzularını yeterince iyi bildiğinden emindi. Ne de olsa beş yaşında ve otuz yaşındaydı ve sefahat içinde bir hayat yaşamıştı. Evli olmayan bir kadına, kendisiyle evlenmeyi ya da başka bir şeyi umması için hiçbir neden vermemiştir.

Ama asıl mesele Bayan St. John'la konuşmaktan hoşlanmasıydı. Onun iğnelemelerinden ve kendisine öfkeyle bakmasından hoşlanıyordu.

Zaten evli ya da dul muydu?

Masadan bir kahkaha patlaması geldi ve Adam kafasını kaldırıp baktı, düşünürken bir şeyi gözden kaçırdığını fark etti.

Charlotte St. John, "Hayır, hayır, bayanlar eşlerini seçmeli," dedi. "Bence bu çok makul."

Leydi Margaret, "Ama üç hanımefendiye karşı dört beyefendi var," dedi. "Birisi fazladan bir kişinin avantajına sahip olacak."

"Aslında"-Kirby hafifçe yüzünü buruşturarak boğazını temizledi

-"Ayaklarımdaki oldukça acı veren çıbanlar nedeniyle mazur görülebilir miyim acaba?"

Bayan St. John Kirby'ye sempatik bir gülümsemeyle, "Elbette lordum," dedi. "Diğerleri maceralarına devam ederken belki siz de balo salonunun dekorasyonunu planlamamda bana yardımcı olabilirsiniz."

Kirby başını salladı, sanki kutsal toplantıdan vazgeçme konusunda tereddüt ediyormuş gibi görünüyordu. Eğer gerçekten

John'a ilgi duysaydı, çobanpüskülü avının bayana tek başına kur yapmak için mükemmel bir fırsat olduğunu fark edebilirdi.

Adam somondan bir ısırık alırken gülümsemesini gizledi.

Jane St. John, kız kardeşlerinin itirazlarını ya görmezden gelerek ya da duymayarak, "Önce en genç," diye ilan etti. "Bir ..." Manning, Sör Hilary ve Adam'ı incelemek için zaman ayırdı. "Ben Dr. Manning'i seçiyorum."

Beyefendi gülümseyip Jane'i selamlamadan önce Charlotte St. John'a hızlıca baktı.

Charlotte St. John, Adam ile Sör Hilary'nin arasına baktı. Adam ona göz kırptı ve Charlotte derin ve oldukça yakışan bir şekilde kızardı.

"Sör Hilary," diye ilan etti Charlotte St.

John. "Onur duydum," diye mırıldandı seçimi.

Adam ona dönerek, "Ah canım, Bayan St. John," diye mırıldandı, "görünüşe göre sadece benimle baş başa kaldınız."

Dudaklarını birbirine bastırdı, pek de memnun görünmüyordu.

Bu da annesinin telaşla, "Eminim herkes eşiyse gayet mutludur," demesine neden oldu.

Jane St. John, "Kahvaltıdan sonra hemen yola çıkalım," diye bağırdı.

Yarım saat sonra Adam kendini baldır derinliğinde karda yürürken buldu, en büyük Bayan St. John da onun yanında isyankâr bir şekilde ilerliyordu.

Etraftaki çıplak ağaç dalları ve yaprak dökmeyen dallar kalın bir kar tabakası taşıyordu. Gökyüzü keskin bir maviydi ve yeni yağan kar tertemiz ve güzeldi.

Gerçek bir Noel sahnesi, diye düşündü Adam alaycı bir

tavırla.

Başını arkaya attı, dondurucu havayı içine çekti ve büyük beyaz bir bulut halinde dışarı verdi. "Ah, kır havası ne kadar güzel."

Bayan St. John ona baktı, kaşları şaşkınlıktan o kadar kalkmıştı ki giydiği kürklü kapüşonun içinde kayboldular. "Sizi asla taşradan hoşlanan bir adam olarak düşünmezdim lordum."

"Hayır mı? Ama o zaman beni tam olarak tanımıyorsunuz, Bayan St. John.

Ne tesadüftür ki ben taşrada büyüdüm."

"Öyle mi?" Ay'da büyüdüğünü söyleseydi takınacağı aynı şaşkınlıkla ona baktı.

"Gerçekten." Dudakları büküldü. "Ailemin malikânesi Bath'ın dışında. Londra'ya o kadar yakın ki, istesem yılda birkaç kez oraya gidebilirim - ki kesinlikle gitmiyorum."

Kaşlarını çattı. "Ama... arabanız kaza yaptığında büyükannenizle birlikte oraya gitmiyor olmalısınız?"

"Hayır," diye cevap verdi umursamazca. "Gideceğimiz yer büyükannemin kuzenlerinden biriydi. Neredeyse onun kadar yaşlı ve oldukça huysuz bir kadın. Büyükannem Noel'de bizim varlığımızı ona hissettirmekten ve sonra da bir ay kadar üstü kapalı bir şekilde tartışmaktan hoşlanıyor."

"Bu..." Güzel kırmızı dudaklarını büzdü. "Bu kulağa hiç hoş gelmiyor."

"Öyle değil." Ona yandan bir bakış attı ve hafifçe düşen kar tanelerinin kirpiklerine nasıl takıldığını fark etti.

Yanakları parlak pembeydi ve ağzı ıslak ve kırmızıydı. Yüce Tanrım, çok güzeldi. "Genelde kütüphanede saklanırım. Yaşlı kızın oldukça iyi bir kütüphanesi var."

"Kütüphane mi?" diye sordu, sanki adam semender beslemekten hoşlandığını itiraf etmiş gibi. "Sizin bir okur olduğunuzu düşünmemiştim lordum." "Yine de oldukça okuryazarım," diye cevap verdi. "Tarihler ve oyunlar, felsefe ve tek tük bilimsel eserler. Hatta bir roman her şimdi ve tekrar. Mucizeler hiç bitmeyecek mi?"

Yanaklarına renk geldi ve gözlerini ondan kaçırdı. "Özür dilerim. Kabalık ettim. Saygısızlık etmek istememiştim."

Tam özrünü bir kenara bırakacaktı ki, başının hemen üzerindeki bir dalın üzerindeki kar yağmak için o anı seçti.

Bayan St. John'un başı ve omuzları eriyen soğuk karla kaplıydı.

Bir an için şok içinde donup kaldı, gözleri kocaman ve öfkeliydi.

Adam'ın elinden bir şey gelmiyordu.

Gözlerini kapattı ve güldü.

Durgun kış havasında yüksek sesle ve çınlayarak güldü, güldü ve güldü-

Islak kar, yüzüne kabaca çarptı.

Adam irkildi ve gözlerini açtığında iki avuç karla ona doğru hamle yapan sıırıslıklam bir harpinin görüntüsüyle karşılaştı. Eğildi.

O da takip etti.

Gözleri haklı bir öfkeyle parlıyordu.

Hiçbir fırsatı kaçırmayan Adam onu yakaladı ve göğsüne doğru çekti.

Sarah gözlerini Lord d'Arque'ın yüzüne dikmiş, onun hızlı hareketiyle irkilmişti. Kollarını ona dolamış ve geniş göğsüne yaslayarak sıkıca tutmuştu.

Sanki onu kucaklamış gibi.

İçine çekti ve nane, çay ve limonlu bir şey kokladı ve nefesi kesildi.

"Savaşı kabul ediyor musunuz, Bayan St. John?" sordu, sesi derin ve yavaştı.

"I..." Çok yakındı. Ve çok büyüktü.

Kar, eldivenli ellerinden unutulmuş bir şekilde düştü.

Gözleri kızın ağzına kaydı ve başı kızınkine doğru eğildi.

Kalbi o kadar hızlı atmaya başladı ki adamın duyması gerektiğini biliyordu.

o.

" tarafa!" Bağırış, hemen geliyordu, onları ayırdı.

Jane ağaçların arasından çıkarken Lord d'Arque geri adım attı. Doktor onun bir adım gerisindeydi ve çobanpüsküllerini koyacakları sepeti taşıyordu.

Jane onlara el salladı. "Acele etseniz iyi olur! Çalılgın arkasındaki çobanpüskülüne varmak üzereyiz."

O döndü ve ağaçların etrafında kayboldu, Dr. Manning arkadan takip ediyor.

Sarah birden utanarak eteklerini düzeltmekle meşgul oldu. "Yolumuza devam etmeliyiz."

Lord d'Arque ona tam olarak okuyamadığı bir bakış attı ve ona saldırmak için karları toplarken düşürdüğü sepeti yerden aldı. "Önden buyurun."

Başını salladı, eteklerini topladı ve karda dikkatli adımlarla ilerledi. "İleride, çalılıkların arkasında daha çok çobanpüskülü var."

Cevap vermedi.

Nefes aldı, çaresizce söyleyecek bir şeyler arıyordu. Yüzü sıcacıktı ve karnının alt kısmı ağrıyordu. Adam onu öpmek üzere miydi? Yoksa sadece hayal mi görüyordu?

Bir an için kendini çok kızgın hissetti. Elbette Lord d'Arque'ın onu öpmesini istemiyordu. O bir çapkındı.

Ve yine de...

"Hedge House'u Noel için her zaman dekore eder misiniz?"

"Evet mi?" Ona yan gözle baktı. "Bu bir gelenektir. Yapma. Evlerinize ya da büyükannenizin kuzeninin evine yeşil dallar ve çobanpüskülü mü getiriyorsunuz?"

Ağzında garip bir bükülme vardı. "Büyükanneimin kuzeni pek neşeli biri değildir. Bir ziyafet ve bolca sıcak şarap verir ama hepsi bu. Ben evimde Noel kutlamam."

Durdu. "Hiç mi?"

Omuz silkti. "Her hizmetçiye bir kese para veririm ve aşçıya Noel'de onlara erikli puding ve kaz ikram etmesini söylerim. Bunun dışında, hayır."

"Ama neden?" Sarah karla kaplı bir kütüğün üzerinden geçmeye çalışırken kaşlarını çattı. Gerçekten de çok büyüktü ve üzerine çıkabileceğinden emin değildi. "Çocukken Noel dönemini hep sevmişimdir. Misafirlerimiz olurdu, oyunlar oynardık, pudingler yedik ve-"

Adam ellerini kızın beline dolayıp onu kütüğün üzerine kaldırıncı kız bir ciyaklamayla sustu.

Onu yere bıraktı ve eğlenen bir kaşını ona doğru kaldırdı.

"Teşekkür ederim," dedi biraz nefes nefese.

"Hiç de değil," diyerek yürüyüşlerine devam etmek için döndü. "Benim çocukluğumun Noelleri o kadar da pastoral değildi. Ne misafir vardı ne de puding."

"Oh." Onu inceledi. Lord d'Arque çocukluğunda Noel kutlamamış olması konusunda oldukça soğukkanlı görünüyordu. Bunun dışında... genellikle alaycı da olsa kendini ifade eden bir adamdı. Şu anki ifadesizliği çok şüpheli görünüyordu. Boğazını temizledi ve tereddütle sordu: "Ailenizin Noel'i kutlamamasının bir nedeni var mıydı?"

"İdeolojik bir şey değil, kesinlikle." Ona alaycı bir bakış attı. "Püritenlerden geldiğim söylenemez." Yollarına devam ederken tekrar öne doğru baktı. "Aslında tam tersi. Hem babamın hem de annemin sayısız ilişkisi oldu."

Sarah gözlerini kırıştırdı, kendini biraz şok olmuş hissetti. Böyle bir itiraf karşısında ne söylenebilirdi ki?

Ama onun yanıtını beklemedi. "Hayır, sanırım annemle babam Noel'le uğraşamayacak kadar kendi kavgalarına ve önemsiz tartışmalarına dalmışlardı." Omuz silkti

umursamazca. "Ve sonra ben on üç yaşımdayken Noel arifesinde öldüler."

Olduğu yerde durdu.

Lord d'Arque farkına varmadan önce birkaç adım daha devam etti. Döndü ve ona baktı.

Ne... onun hikayesi hakkında ne düşünmesi gerekiyordu? Bu adama sempati duyamazdı. Hissedemezdi.

Ve yine de, kristal karda duran, kızarmış yanaklara çarpan pullar, üzüntüsünü gizleyemeyen gözlerine bakarken, kendini düşmüş hissetti.

O sadece bir tırmık değildi. O bir erkekti. Duyguları olan bir adam.

-İyi gizlenmiş ama yine de orada.

Dudaklarını yaladı. "Nasıl öldüler?"

Bakışlarını başka yöne çevirdi. "Bir tartışma yaşadılar. Yine bir tartışma. Annem sevgilisiyle kaçtığını haykırdı. Babam, kendi metresleri olmasına rağmen onu yasakladı. Annem evden kaçmaya çalıştı ama babam onu büyük merdivenin başında yakaladı."

Sarah nefesini tuttu, bundan sonra olacakları duymak istemiyordu, oysa bunlar uzun zaman önce olmuştu.

"Düşüler," dedi, sesi düzdü. "Merdivenlerden aşağıya doğru. Annemin boynu kırıldı ve anında öldü. Babamın da iki kolu kırıldı ve kafasını çarptı. Bir daha uyanamadı ama ölmesi bir hafta sürdü."

"Çok üzgünüm," dedi gerçek bir pişmanlıkla.

Ona döndü. "Neden? Bu olay yirmi yıl önce oldu ve ayrıca sen onları hiç tanımadın."

"Evet, ama sizi tanıyorum," dedi nazikçe, "ve başınıza böyle korkunç bir şey geldiği için üzgünüm."

Başını salladı ve fısıldadı, "Çok yumuşaksınız Bayan St. John. Eğer dikkatli olmazsanız, birisi bundan faydalanabilir ve savunmasız kalbinizi delebilir."

Çenesini kaldırdı. "Birinin çoktan yapmadığını sana düşündüren nedir?"

Altıncı Bölüm

Artık kraliçenin sözünde durma konusunda oldukça güçlü fikirleri vardı. Prens Brad dişlerini sıktı, gülümsedi, kurbağadan özür diledi ve onu altın tabağının yanındaki masaya kaldırdı.

"Bunun için seni yakalayacağım," diye mırıldandı nefesinin kurbağaya.

"Öyle mi?" diye cevap verdi. "Belki de öyle, ama bu arada iyi bir çocuk ol ve bana şu biftekten bir ısırık kes, olur mu? Açlıktan ölüyorum."...

-Kurbağa Prenses'ten

Adam'ın kaşları birbirine çarptı. Birinin Bayan St. John'a zarar verebileceği düşüncesi, içindeki bir şeyin dışarı çıkmak için çırpınmasına neden oldu.

Ona zarar gelmemeli.

Tam ona bu acıyı kimin yaşattığını soracaktı ki ileriden bir çığlık geldi.

Charlotte çalıktan el salladı. "Çobanpüskülünü bulduk! Acele etseniz iyi olur - zaten dolu bir sepetimiz var!"

"Aman Tanrım," dedi Bayan St. John onun yanından.

"Kaybedeceğimize inanıyorum."

Kırk beş dakika sonra Hedge House'a geri döndüler, zavallı sepetlerinde sadece birkaç dal bitki vardı.

Holly. Diğer herkes onlardan önce dönmüştü.

"Bu oyunları hiç kazanamıyorum," diye iç geçirdi Bayan St. John, annesinin çobanpüskülü sepetleri üzerinde haykırışını izlerken.

"Yazık," diye söylendi Adam. "Sanırım bir öpücük çalmayı dört gözle bekliyordun."

Kızın yüzü kızardı -ki bu onun ilgisini çekti- ama o daha fazla alay edemedi Bayan St. John konuştu.

"Kazananlar Charlotte ve Sör Hilary." Ev sahibesi ortanca kızına baktı. "Charlotte, ödülünü almak ister misin?"

Adam duvara yaslanmış, olan biteni izliyordu. Charlotte St. John önce Sör Hilary'ye, sonra Dr. Manning'e ve son olarak da kutsal toplantıya katılmamış olmasına rağmen töreni izlemeye gelmiş olan Lord Kirby'ye baktı.

Yargılama.

Bir an tereddüt etti ve iyi kalpli doktor gözlerini ondan kaçırdı.

Charlotte St. John çenesini kaldırdı ve Lord Kirby'ye doğru yürüdü.

Kız parmak uçlarında durup ona oldukça iffetli bir öpücük verirken adamın gözleri yuvarlaklaştı.

Bu ilginçti. Charlotte öpücüğünü çobanpüskülü avcısı partnerinden çalmamayı tercih ettiğine göre, geriye Sir Hilary'nin öpmek için bir kadın seçmesi kalıyordu. Adam alaycı bir tavırla, adamın Charlotte St. John'un küçümsemesini görmezden gelip yine de öpücüğünü ondan alıp almayacağını izledi.

Ama Charlotte St. John'un yanından geçip gitmişti bile. Adam farkına varınca doğruldu.

Sir Hilary, Adam'dan sadece birkaç adım ötede duran en büyük Bayan St. John'un önünde durdu ve eğildi. "İzninizle, madam?"

Gülümsedi, biraz kızardı ve başını salladı.

Sör Hilary ağzını onunkine dayamak için eğildi ve Adam ellerinin kenetlendiğini hissetti.

Sadece bir ya da iki saniyeydi ama bu süre zarfında şakağında atan nabızı hissedebiliyordu.

Bir öpücük. Basit bir öpücük. Telaşlanacak bir şey değildi, özellikle de Bayan St. John onun için önemli olmadığından.

Ancak bunu düşünmeye devam etmek oldukça zordu, değil mi? Hiç tanımadığı bir adama vurmaya tehlikeli bir şekilde yakın hissederken değil.

Sör Hilary geri çekildi ve hafif bir yorum yaptı. Partinin geri kalanı, muhtemelen daha çocukça oyunlara katılmak üzere oturma odasına doğru ilerliyordu.

Adam, Bayan St. John'a, "Benimle gel," dedi.

Adam onun bileğinden tuttu ve hızla onu odadan, herkesten uzağa çekti. Dışarıdaki koridor boştu ama Adam ilerlemeye devam etti ve bir köşeyi döndü. Önüne çıkan ilk kapıyı açtı; bir tür çalışma odası ya da küçük bir oturma odası.

-Ve onu içeri götürdü.

"Ne-?" Bayan St. John başladı ama adam onu susturdu. Ağzını onunkine bastırarak.

Lord d'Arque onu öptüğünde Sarah'nın nefesi kesildi. Ağız onunkinin üzerinde ardına kadar açıldı, bir başparmağı yanağını okşadı. Onu kesin bir bilgiyle tuttu ve sanki hakkı kazanmış gibi kucakladı.

Onu kendine doğru daha sıkı çekti, göğüsleri sert göğsüne bastırdı, bacaklarından biri kalçalarının arasından eteğinin içine girdi. Yüzünü onunkinin üzerine eğdi ve alt dudağını ısırdı.

"Lordum," diye fısıldadı dudaklarının arasından.

"Bana Adam de," diye buyurdu ve sonra dilini ağızına sokarak onu engelledi.

İnledi.

Elinde değildi. Biri ona böyle dokunmayalı yıllar olmuştu - Sir Hilary'nin iffetli öpücüğü sayılmazdı- ve bunu yapan diğer tek erkek Adam'ın yeteneğinin çeyreğine bile sahip değildi.

Ona hissettirdi. Çekingenliklerini ve şüphelerini bir kenara bırakıp onunla istediğini yapmasına izin vermek istemesini sağladı.

Bu düşünce onu kısa sürede kendine getirdi.

Daha önce de böyle hissetmişti... ve o adam ona sunduğu her şeyi almış ve sonra onu itmişti.

Yine mi?

Ağızını onunkinden ayırdı. "Hayır."

"Sarah," diye mırıldandı ve Sarah'nın kalbi onun dudaklarından dökülen isimle sıkıştı.

Bunun olmasına izin veremezdi.

Başını yana çevirdi.

Adam geri çekildi ve kadın adamın bakışlarını üzerinde hissetti.

Sonra aniden onu bıraktı.

"Özür dilerim," dedi, sesi düz ve resmiydi.

Ona baktı ve onda keşfettiği her şeyin yok olduğunu gördü. Yüzü ifadesizdi, kilitli bir kapı gibi kapalıydı.

"Gücendirdiysem özür dilerim." Eğildi, döndü ve odadan çıktı.

Adam merdivenleri ikişer ikişer çıkarak Büyükanne'nin odasına doğru ilerledi. Ne kadar aptaldı; bir taşra beyini ve Bayan St. John'u kıskanıyordu. O, fakir bir adamla evlenmeye ve sarışın, kahverengi gözlü, tombul yanaklı ve vakur bir sürü bebek doğurmaya kararlı, saygıdeğer bir hanımefendiydi.

Sahanlıkta durakladı. Lanet olsun, Bayan St. John'un bebekleri çok sevimli olurdu.

Bu saçma düşünceyi zihninden silkeledi. Belki de yüzüne savrulan kar yüzünden beyin hummasına yakalanmıştı. Eğer öyleyse rahatlamıştı: Bir hafta içinde ölmüş ve ıstırabından kurtulmuş olacaktı.

Merdivenleri çıkmaya devam ederken düşüncelerini Grand-mère'e çevirdi. Bu sabah daha iyi görünüyordu. Belki de birkaç gün içinde seyahat edebilecek kadar iyi olacaktı. Hedge House'dan ayrılabilir ve Bayan St. John'u ve onun saygın davranışlarını bir daha asla göremeyebilirdi.

Bu düşünce onu anlaşılmaz bir şekilde sinirlendirdi.

Grand-mère'in odasının kapısını iterek açtığında, Grand-mère yatakta oturmuş geç kahvaltının tadını çıkarıyordu.

"Nasıl hissediyorsun, sevgilim?" diye sordu ona, yanağını öpmek için eğilerek.

Doğruldu ve onu eleştirel bir gözle inceledi. Yanakları düne göre daha renkli görünüyordu.

"Kendimi çok daha iyi hissediyorum," dedi ama sesi hâlâ zayıftı ve cümle ağzından çıkar çıkmaz öksürmeye başladı.

Adam, kız eğilip nefes nefese kalırken zorlukla gizlenen bir endişeyle ona baktı.

"Belki..." Nefes almak için durdu ve çayından bir yudum aldı. "Belki yolculuğumuza yarın devam edebiliriz?"

Adam yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. "Yollar neredeyse geçit vermiyor," diye yalan söyledi. Belli ki seyahat edecek durumda değildi. "Sanırım bir hafta daha kalacağız - en azından Noel sonrasına kadar."

Onun kararını beklediğinden daha büyük bir nezaketle karşıladı.

"O zaman buraya otur ve bana evde neler olduğunu anlat." Yatağının yanındaki sandalyeyi gösterdi.

Söyleneni yaptı, kendini sandalyeye bıraktı ve ona kutsal avın raporunu verdi... bazı önemli anları atlayarak.

Ama belki de düşündüğü kadar tedbirli davranmamıştı.

Büyükanne gözlerini yarı kapalı tutarak, "Bayan St. John ilginç bir geline benziyor. Onun hakkında ne düşünüyorsunuz?"

Kelimelerini dikkatle seçmek için durakladı. "Zeki, kıvrak zekalı ve evlenmeye kararlı."

Büyükannenin kaşları gözlerinin üzerine kalktı. "Bunu sana o mu söyledi?"

"Hayır." Omuz silkti. "Ama tatili Hedge House'da geçirmeleri için davet edilen üç beyefendi bekâr ve reşit. İçlerinden birini tuzağa düşürmeyi düşündüğüne şüphe yok."

"Hmm," diye mırıldandı büyükannesi kayıtsızca. "Davetiyeleri muhtemelen annesi yapmıştır."

Başını öne eğdi. "Bayan St. John'un düşünle ilgilenmediğini mi düşünüyorsunuz?"

Büyükanne sinirli bir şekilde elini salladı. "Çoğu hanım evlenmek ister. Ben sadece aklımdan bu üç beyefendinin geçmemiş olabileceğini söylüyorum."

Adam gözlerini ondan kaçırdı, ağzı çarpılmıştı. "Bunun benim için pek önemi yok. Evlenmek gibi bir niyetim yok, hele ki Bayan St. John'la hiç yok."

"Bütün evlilikler annenle babaninki kadar yıpratıcı değildir," dedi Grand-mère usulca. "Bir eş -bir partner- büyük bir teselli olabilir."

Adam gözlerini büyükannesine dikti. Eğer delirir ve bir gün evlenmeye karar verirse, Bayan St. John gibi bir kadını seçebilirdi.

Ama bu asla olmayacaktı ve ayrıca. Kadın açıkça onunla ilgilenmiyordu.

Yedinci Bölüm

O gece Prens Brad kurbağayı yatağına götürdü ve yastığının üzerine koydu.

"Oh hayır," dedi kurbağa. "Ben bir kurbağayım, kurbağa değil. Suya ihtiyacım var. Bir getirmen gerekecek."

Brad nefesinin altında mırıldandı, ama kraliçe misafirlerinin rahatını sağlamak için onu yatak odasına kadar takip ettiğinden, buna uymak zorunda kaldı.

Kurbağa Brad'in yastığının yanındaki su dolu leğene atladı ve uykulu bir şekilde iç çekti. "İyi geceler."

"Senden nefret ediyorum," diye cevap verdi Prens Brad....

-Kurbağa Prens's'ten

Üç gün sonra Adam oturma odasında uzanıyordu. Akşam yemeğinden sonraydı ve partidekilerin hepsi odaya dolmuş, aptalca bir oyun oynamaya başlamışlardı.

Brendisinden bir yudum aldı ve partinin diğer üyelerini bulmaya çalışan Bayan St. John'u (Sarah) izledi. Gözlerine bir eşarp bağlamıştı ve ellerini uzatmış, yüzünde küçük bir gülümsemeyle ağır ağır yürüyordu.

Onu öptüğünden beri "Günaydın" ya da "Ekmeği uzat" demek dışında onunla konuşmamıştı.

Ki bu en iyisiydi. Bunu biliyordu. Kız ona göre değildi ve o garip... yakınlık hissi, aklı ve ruhu birbirine benzeyen birini tanımak, bunların hepsi yanlıştı.

Bir tezahürat duyuldu ve Adam başını kaldırdığında Bayan St. John'un Dr. Manning'i kucakladığını gördü. Bayan St. John onun kim olduğunu tahmin etmek için parmaklarını yüzünde gezdirirken doktor hafifçe gülümsüyordu.

Rot.

Adam kadehindeki son konyağı da geri attı ve ayağa kalktı.

"Bu kadar yeter mi, d'Arque?"

Yumuşak ses Aziz John'a aitti ve Adam durup ona . Diğer adam onu dikkatle ve ilk kez kötü niyet olmadan izliyordu.

Adam nefes aldı. "Gördüğünüz gibi efendim."

"Seni hiçbir zaman... şenliklerden kaçan bir adam olarak görmedim."

Aziz John... Adam'ın kız kardeşine olan ilgisini onaylıyor muydu? Dünya tersine dönmüştü. "Belki de o zaman benim hakkımdaki düşüncelerini gözden geçirmelisin."

John önce kız kardeşine, sonra da Adam'a baktı. "Hayır, hiç sanmıyorum."

Adam dişlerini sıktı. "İyi geceler, efendim."

Diğer adam başını eğdi ve "Lordum" dedi.

Adam odadan çıktı, bir tür karanlık ruh hali onu ele geçirmişti. Merdivenlerden çıkarken yapabileceği tek şeyi yaptığını düşündü. Sarah istediğinde gitmesine izin vermişti. Geri çekilmişti.

Sahayı teslim etmişti.

Saygıdeğer adamlar.

Merdivenlerin başında durakladı ve yüzünü buruşturdu. Aziz John ona korkak demeye çok yaklaştı ve belki de öyleydi.

Döndü ve Büyükanne'nin odasına doğru yürüdü. Kapıyı açmadan önce usulca çaldı.

Cannon içeride, yatağın yanındaki sandalyesine tünemiş, başı garip bir açıda, uyuyordu. Yatağa yaklaştı ve büyükannesinin de uyuduğunu gördü. Beyaz saçları bir başlığın altında toplanmış, elleriyle örtüyü göğsüne bastırmış, öylece yatıyordu.

Boğumlu parmakları kireçlenme yüzünden bükülmüş, ellerinin arkası morarmış ve karaciğer lekeleri oluşmuştu. Safir yüzük kemikli elinde kocaman görünüyordu.

Çok zayıf görünüyordu.

Dönüp bir battaniye buldu, sonra yavaşça Cannon'un üzerine örttü ve odadan çıktı.

Henüz uykusu gelmemişti, bu yüzden kütüphaneye doğru ilerledi. Son birkaç gün içinde Çit Evi kütüphanesinin küçük olmasına rağmen birçok ilginç ve nadir kitaba sahip olduğunu fark etmişti.

Ama kütüphanenin kapısından girdiğinde içeride bir ışık buldu.

Sarah rafları incelerken sırtını ona dönmüş, elindeki mumu yüksekte tutuyordu.

Geri çekilmek için döndü ama bir ses çıkarmış olmalıydı.

"Lordum," diye seslendi.

Yüzünü ona dönmeden durdu. "Bana Adam demeni söylediğimi sanıyordum."

"Adam, o zaman." Kadının yaklaştığını duydu. "Seni kırdım mı?"

"Hayır." Gözlerini kapattı.

"O zaman bana bakar mısın?"

Kendini koruma duygusu yok muydu?

Ama sanki bir dış güç tarafından kontrol ediliyor gibiydi... ya da belki sadece onun sesi.

Onunla yüzleşmek için döndü.

Bu gece robin yumurtası rengine mavi bir elbise giymişti, saçları ensesinde sade bir şekilde toplanmıştı. Gözleri geniş ve kararsızdı ama çenesi düz ve gururluydu.

Onun için karşı konulmazdı.

Kanında bir tür pervasız dürtünün yükseldiğini hissederek ona doğru ilerledi. "Ne istiyorsun, Sarah?"

Gül kırmızısı dudakları aralandı. "Sana ismimi kullanman için asla izin vermedim."

"Öyle değil mi?" Ona doğru yürüdü, boğazının dibinde atan nabzını görebileceği kadar yaklaştı. "Bence yanılıyorsun. Bence öpücüğüme karşılık verdiğinde bana ihtiyacım olan tüm izni verdin."

Gözlerini kırptırdı ve yutkunduğunu görebildi. Güllerin kokusunu aldı ve bu onu neredeyse çıldırtacaktı.

Ya da belki de çoktan delirmişti.

"Şimdi kaç," diye fısıldadı.

Kıpırdamayı reddederek ona baktı.

", " diye hırladı ve onu kollarının arasına aldı.

Adam'ın saldırısı karşısında ağzını açarken Sarah şaşkınlıkla, ondan olabildiğince uzak durduğunu düşündü. Adam'ın birkaç adım yakınına bile yaklaşmamış, her gece yemek masasının karşı ucunda oturmuş, onunla yalnız kalmamaya özen göstermişti.

Ve hepsi boşuna.

Şimdi de üç gün önce olduğu kadar kolay düşüyordu.

Mümkün olsaydı daha kolay düşerdi.

Sanki durmadan arzuladığı bir şarap gibiydi.

Adamın geniş omuzlarına tutunmuş, yaklaşmak için mücadele ediyordu.

Onun her şeyini hissetmek için.

Onun dilini emerek inledi. Merkezinde alevlenen sıcaklık karşısında nefesi kesildi.

Adam onu kucağına aldı ve kız ciyaklamak için öpüşmelerini kesti.

Adam ona sırttı, tembel gri gözleri yarı kapalı ve arzuyla doluydu, bir kanepeye doğru yürüdü. Oturdu ve onu kucağına oturttu.

Sonra eğildi ve onu tekrar öptü.

Kollarını onun boynuna doladı, ağzından, dudaklarının onunkilerin üzerinde gezinmesinden sarhoş olduğunu hissetti.

Kaybolmuştu.

Öpüşmelerine ara verdi ve alnını onunkine yasladı. "Durdur beni."

"Yapamam," diye fısıldadı.

"O zaman mahvolduk," dedi, sesi boğuk ve alçaktı. "Çünkü kendimi durduramıyorum. Seni istiyorum. Gece gündüz ve aradaki tüm zamanlarda. Seni istiyorum."

Başını kendine doğru çekti, dudaklarını yakaladı, ellerini yanaklarında, boynunda gezdirdi. Her zaman olduğu gibi beyaz bir peruk takıyordu ve parmak uçları peruğa değdiğinde sabırsızlandı. Uzanıp peruğu çıkardı, sonra da yere bıraktı.

Koyu renk, neredeyse siyaha yakın saçları vardı ve kafasına yakın kesilmişti.

Bu mahrem bilgiyle övünüyor, avuçlarını adamın başının tepesinde gezdiriyordu.

Nefes nefese geri çekildi ve kızın eteklerini çekiştirmeye başladı.

Bunun farkına varması onu arzu hezeyanından uyandırdı ve neredeyse paniğe sürükledi.

Sarsıldı ve çılgınca adamın kolunu, eteğinin altındakini itti. "Hayır. Hayır."

Bunu düşünseydi, öfke duymayı beklerdi.

Bunun yerine elini dikkatlice kızın eteklerinden çekti ve eteklerini düzeltti.

Sonra ona baktı ve "Sanırım bana ondan bahsetmenin zamanı geldi" dedi.

Sekizinci Bölüm

Ertesi sabah Prens Brad hafif nemli yatağından kalktı ve kurbağanın ilgili bakışları altında giyindi.

"Sapık," dedi ve leğeni alıp hızla kahvaltı salonuna doğru yürüdü.

"," dedi bir saray görevlisi, içeri girerken alçak eğilerek. "Hanımlar teftişiniz için geldiler."

"Teftiş mi?" diye mırıldandı kurbağa.

"Evleneceğim," dedi prens, "ve bir gelin seçmem gerekiyor."

"Oh, güzel," diye cevap vermiş kurbağa. "Yardım edeceğim."...

-Kurbağa Prens's'ten

Sarah ona baktı ve bir an için tamamen ihanete uğramış gibi göründü.

Sonra bir hareket telaşına kapıldı, onu itti, tekmeledi, kollarından kaçmaya çalıştı.

Adam uçan bir eli savuşturdu ve sonra yakaladı. Kadın sırtını kamburlaştırdı ve Adam diğer kolunu kadının ortasına dolayarak onu göğsüne doğru çekti.

"Sarah," dedi.

Bir anda durdu, geriye doğru sarktı.

Adam onu bırakmadı. "Sarah."

Başını ondan yana çevirdi.

İçini çekti. "Eğer bana söylemezsen, gitmene izin veririm. Ama şunu bil ki seninle bu şekilde devam edemem -ben ilerliyorum, sen geri çekiliyorsun. Nedenini bilmem gerek."

Yavaşça başını ona çevirdi ve gözlerinden yaşlar aktığını gördü.

Bu manzara karşısında yüreği kabardı. Bunu ona kim yaptıysa cezasını çekecekti. O adamı bulacak ve yok edecekti.

"On altı yaşındaydım," dedi küçük, kesin bir sesle. "Bir aylığına bir arkadaşımında kalmaya gitmiştim. Ailesi bir ev partisi veriyordu ve birçok insan gelmişti. Aralarında yaşlı bir beyefendi vardı; yedi yirmi yaşlarında bir adam. O..."

Sesi kesildi ve hikâyesini anlatırken ona bakmaya dayanamıyormuş gibi gözlerini kapattı. "Londra'da tanınmış bir adamdı, ama şöhreti onu benim için daha ilginç kılıyordu. Ona gizlice bakar, gizlice düşünürken onu izlerdim. Ama o biliyordu, sanırım. Biliyordu."

Adam onun kolunu bıraktı ve elini yanağına götürerek oradaki yumuşak teni okşadı.

Bir kadının onu ne zaman izlediğini de biliyordu. Onun için ilgiyle çırpınan kadınların peşine düşmüştü.

Ama hiç Sarah'nın olduğu kadar genç olmamışlardı.

Ona zarar veren adam onursuzdu. Ahlaksızdı.

"Arkasına bakmaya başladı," diye fısıldadı. "İlk başta bakışlarını hayal ettiğimi sandım. Çok heyecan vericiydi. Çok harikaydı. her anımı onu düşünerek geçirdim,

Büyük bir endişeyle, bana gerçekten karşılık verip vermediğini merak ediyordum. En küçük şey bile büyük önem kazanmıştı. Odaya girdiğimde bana kapıyı tutması. Sabah yanından geçerken başını sallaması. Geceleri heyecandan uyuyamıyordum. Ben bir aptaldım. Ne aptalmışım," diye mırıldandı kendi kendine.

Yanağına bir öpücük kondurdu. "Gençtin. Tamamen aynı şey değil."

Titreyerek nefes aldı. "Bir gün beni bahçede yalnız buldu. Bir şeyler söyledi -büyük, çiçekli şeyler- ve bunlar hayalini kurduğum her şeydi. Beni öptüğünde tamamen onun olmuştum."

Adam gözlerini kapadı, onun kız gibi umudunu ve titreyen farkındalığını alan bu isimsiz adama lanet okudu.

"O..." Yutkundu. "Bana dokundu. Eteklerimi kaldırdı ve bacaklarımı ortaya çıkardı... ve daha fazlasını. Sanırım arkadaşım, annesi ve ev halkından yarım düzine kişi daha üzerimize geldiğinde pantolonunu açıyordu." Kıkırdadı ama sesi kırık çıkmıştı. "Eğer üzüntüden ölmek mümkün olsaydı, o zaman ölürdüm. Onun arkasına saklanmaya çalıştım ama o uzaklaştı ve utancımı orada bulunan herkese gösterdi. Arkadaşımın annesi şok oldu ama onu beni baştan çıkarmakla suçladı. Ona, hepsine masum olmadığımı söyledi. Ona geldiğimi ve bahçede onunla ilişkiye girdiğimi. Onu baştan çıkarmışım."

Gözlerini açtı, ona bakıyordu, bu kadar soğukkanlıydı, güçlü bir kadın. "Ne oldu?"

"Ona inandılar," dedi basitçe. "Utanç içinde eve gönderildim. Arkadaşımlın annesi aileme bir not yazarak onları korkunç davranışımından haberdar etti. Annem mektubu yaktı. O gerçekten harikaydı."

Gülümsemesi hüzünlüydü.

Nefes aldı. "Annenin aklı başında bir kadın olmasına sevindim."

Başını salladı. "Sonraki üç Londra sezonunu kaçırdım. Çok fazla konuşma vardı. Döndüğümde hiç talibim olmadı, gelenlerin de pek şerefli niyetleri yoktu."

On bir yıl önce muhtemelen sosyete dedikodularını dert etmeyecek kadar fahişelikle meşguldü. Ya da en azından, onun hakkında söylentiler duymuşsa bile, bunları çoktan unutmuştu.

Onun küçük, narin eline baktı. "Cadala'ya ne oldu?"

"Hiçbir şey." Omuz silkti. "Londra'da şehirli bir adam olmaya devam etti. Kır evi partilerine davet edilmeye devam etti. Ev sahipleri arasında popüler olmaya devam etti."

"Peki şimdi Londra'da mı yaşıyor?" Adam usulca sordu.

"Bilmiyorum." Ona baktı, açık kahverengi gözleri hüzünlüydü. "Ama artık bunun bir önemi yok. Önemli olan sen ve benim."

"Peki ya biz?" diye fısıldadı, kızın bir tutam saçını yüzünden geriye doğru okşayarak. İpek gibiydi. Bükülmüş altın ipek.

"Benden ne istiyorsun?" diye sordu basitçe.

"Seni istiyorum." Sesini düz tutmak için mücadele etti. Medeni. "Her şekilde."

"Evlilikte mi?" Sözcükleri yumuşaktı ama çelik gibi bir keskinliği vardı.

Vahşi hissederek ona baktı. "Bilmiyorum."

İç çekişi duyulmuyordu. "Bunu neden yapamayacağımı anlamalısın." Aralarındaki küçük boşluğu işaret etti. "İtibarımı tekrar riske atmak istemiyorum."

"Seni dedikodulara maruz bırakmayacağım konusunda bana güvenmiyorsun," dedi ve kaburgalarının arasından ince bir stiletto kaymış gibi hissetti.

"I..." Ona baktı, ama hakkını yememek için lafı dolandırmadı. "Hayır. Üzgünüm. Yapamam."

Adam tartışabilirdi. Onun gençliğindeki gibi olmadığını söyleyebilirdi. Daha önce hiç bir masumu baştan çıkarmadığını söyleyebilirdi. Ama sadece sözlerin onun güvenini kazanacağından şüpheliydi.

Bu yüzden kollarını açtı ve gitmesine izin verdi.

Üç gün sonra Sarah, Megs'le birlikte odasında oturmuş, baldızının hizmetçisi Daniels'ın yardımıyla bir elbisenin içine girmeye çalışmasını izliyordu.

Daniels elbisenin arkasındaki boşluğu inceleyerek, "İşe yarayacağını sanmıyorum leydim," dedi.

Megs makyaj aynasında burnunu kırıstırarak, "Pooh," dedi. "Üst bedenimin neden alt bedenimle birlikte genişlemesi gerektiğini anlamıyorum. Ne de olsa içinde bebek olan alt bedenim."

Kaşlarını çatarak göğsüne baktı, gerçekten de hamileliğinden önce olduğundan daha dolgundu.

"Gerçi," diye düşündü, "Godric vücudumun bu halinden çok hoşlanıyor."

"Bunu bilmek istediğimi sanmıyorum," diye mırıldandı Sarah.

"Öyle değil mi?" Megs aynada karnını için yan döndü. "Gerçekten de haşlanmış bir puding gibi görünüyorum, değil mi?"

"Ama çekici bir haşlanmış puding," dedi Sarah sadakatle.

"Oh, teşekkür ." Megs üzerindikileri çıkarma işlemine başladı.

elbise. "Şimdi söyle bana, Noel Arifesi balosunda ne giyeceksin?"

Sarah omuz silkti ve kucağındaki ellerine baktı. "Belki pembe brokar ya da mavi çizgili."

Sarah merakla yukarı bakana kadar bir sessizlik oldu.

Hem Megs hem de Daniels ona bakıyordu, ancak kaşları çatık olan tek kişi Megs'ti. "Gerçekten mi? Bunların ikisi de çok eski. Peki ya en son Londra'ya bizi ziyarete geldiğinde yaptırdığın yeni orman yeşili?"

"Sanırım bunu giyebilirim," diye kabul etti Sarah. Adam onu orman yeşili içinde beğenir miydi? Koyu, gür rengin solgun tenini ortaya çıkaracağını düşünmüştü...

Ama artık onun ilgisini istemiyordu, değil mi?

"Sevgilim." Megs'in kendisine endişeyle baktığını görmek için başını kaldırdı. "Kendini iyi hissediyor musun? Son birkaç gündür keyifsiz görünüyorsun."

Sarah gözyaşlarına boğuldu.

Dehşete düşmüştü, kesinlikle dehşete düşmüştü, ama ne yaparsa yapsın duramıyordu.

Megs onu yatağın kenarına oturtmak için aşağı çekerken sıcak kollar onu sardı. "Ah, canım benim."

Sarah titreyerek nefes aldı ve mahcup bir şekilde başını kaldırıp baktı ama Megs Daniels'ı göndermiş olmalıydı. Yatak odasında sadece ikisi vardı.

Yengesi kalkıp bir bardak su ve bir mendil getirdi ve her ikisini de ellerine bastırdı.

Sarah bunları minnetle kabul etti ve suyu yudumladı. "Ben... Benim neyim var bilmiyorum."

"Öyle değil mi?" Megs çok yumuşak bir sesle sordu. "Lord d'Arque geldiğinden beri onu gözlerinle takip ettiğini fark ettim. Bir şey mi yaptı?"

Sarah acı bir kahkaha attı. "Hayır, bir şey yapan bendim, ona artık onunla yalnız kalmak istemediğimi söyledim."

"Ah."

Megs'in kayıtsız cevabına başını kaldırıp baktı.

Diğer kadın kaşlarını çatmış onu izliyordu. "Sana zarar verdi mi?"

"Oh Hayır, oldukça ve tam tersi."
Sarah dedi, Kendi kulaklarına bile depresif geliyordu.

"Sonra...?"

"O bir tırmıkçı." Sarah nemli mendilini salladı. "Bunu biliyorsun. Tüm İngiltere'deki herkes biliyor. Ve sen de benim çapkınlar hakkında ne düşündüğümü biliyorsun."

"Ye-es?" Megs yavaşça söyledi ama dudağını ısırdı. "Ama-"

Sarah gözlerini sildi. "Ne?"

Megs iç geçirdi. "Sadece bir beyefendinin sana kur yapmasına hiç izin vermedin. Balolarda dans etmiyorsun ve beyefendilere karşı o kadar kaba davranıyorsun ki, çoğu seninle daha fazla konuşmaya çalışmaktansa kuyruklarını bacaklarının arasına kısıtıp kaçıyor."

"Ben..." Megs'in söylediklerini düşünürken Sarah'nın sözleri dağıldı. Erkeklere karşı gerçekten böyle mi davranıyordu? Sarah incindiğini hissetti. Megs'in tanımlaması onu bir cadalog gibi gösteriyordu. Diğer kadının gözlerine baktı. "O kadar da kötü değilim, değil mi?"

"Hayır," diye aceleyle teminat verdi Megs. "Sadece çoğu erkek oldukça korkaktır. Bana öyle geliyor ki, bazen ürkütücü dış görünüşünüze rağmen ısrar eden bir beyefendi sizinle çok ilgileniyor olmalı, sizce de öyle değil mi?"

Sarah elindeki ıslak mendile bakarak, "O bir tırmıkçı," diye fısıldadı. "Yapamam. Benimle evlenmek isteyip istemediğini bile söyleyemiyor. Ona güvenip güvenemeyeceğimi bilmezken benimle flört etmesine, beni öpmesine nasıl izin verebilirim?"

Megs, "Kardeşim Griffin pek çok kişi tarafından bir çapkın olarak görülürdü," dedi. "Evliliği hiç düşünmedi. Ama Hero'yla tanıştıktan sonra tek düşündüğü şey o oldu. Gerçekten de onu herhangi bir şekilde incitmektense sağ elini kesmeyi tercih edeceğini düşünüyorum."

Sarah ona baktı. "Onu cesaretlendirmem gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Neden olmasın?" Megs nazikçe sordu. "Lord d'Arque sizi daha yakından tanıdıkça, belki de bunun

peşinde olduğu şey evlilik. Ya da olmayabilir, bu durumda ona sırtınızı dönebilirsiniz. Ama o küçük inanç adımını asla atmazsanız, bir erkeğin kalbinizi öğrenmeye çalışmasına asla izin vermezseniz, istediğiniz evliliğı asla bulamazsınız. Hak ettiğiniz evliliğı."

Sarah ellerine baktı. "Belki de Lord d'Arque'ı tamamen unutmalı ve sıradan bir adamla yetinmeliyim."

"Söylesene, annenin Noel partisi için davet ettiğı beylerle ilgileniyor musun?"

Sarah irkildi. Annem iyi niyetliydi ama hilesi herkes tarafından anlaşılyordu. "Hepsi iyi adamlar, elbette-"

"Tabii ki."

"Ve onlardan birini ilginç bulmalıyım..."

"Ama?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Sarah iç çekerek. "Basitçe bilmiyorum."

Megs gülümsedi, güzel ve bilge görünüyordu. "O zaman kalbinin sesini dinle."

Dokuzuncu Bölüm

Böylece, oruçlarını açtıktan sonra Prens Brad ve kurbağa, akla gelebilecek her türden kraliyet kadınıyla dolu bir kabul odasına geçtiler.

Brad hızlıca bir bakış attı, saray görevlisine döndü ve hanımların yarısını kovdurdu.

"Neden?" diye sordu
kurbağa. "Çok sade," dedi
Brad.

Kurbağa ona düşünceli düşünceli baktı. "Gerçekten çok sığsın."...

-Kurbağa Prenses'ten

O öğleden sonra Adam büyükannesinin yatağının yanında oturuyordu ve korkunç bir şüpheye kapıldı. Birlikte çay içiyorlardı. Büyükanne dantel süslemeli bir şal giymiş, yanakları pembeleşmiş bir şekilde yatağında oturmuş, özenle bir lokma kıymalı turtaya yiyordu.

Büyükannem kıymalı turtaya bayılırdı.

Gözlerini kısmıştı. "Nasıl hissediyorsun?"

Tabağını bir kenara bıraktı, biraz çöktü ve hüzünlü gözlerini ona çevirdi. "Biraz daha iyi, itiraf ediyorum."

"Gidecek kadar iyi misin?"

"Ah." Örtüyü çekti ve titrek bir sesle şöyle dedi
kadının Ses, "Eğer sen düşünmek o
akıllıca. Her ne kadar

Noel yarından sonra ve şimdi gitmek aptalca görünüyor."

İç çekti. "Büyükanne."

Kaşlarını masumca kaldırdı.

"Bayan St. John benimle birlikte olmaktan hoşlanmadığını açıkça belirtti."

Aniden doğruldu. "Jele ne yaptınız?"

Ellerini iki yana açtı. "Hiçbir şey."

"Belki de sorun budur." Ona ters ters baktı. "Bir kadın arzulandığını bilmekten hoşlanır."

"Korkarım bunu geride bıraktık." Adam birden kendini yorgun hissetti. "Bayan St. John benimle konuşmayacak."

"Konuşmanın en korkunç silahın olduğunu düşünebilirsin sevgili torunum, ama öyle olduğundan çok şüpheliyim," dedi. "Jeli baştan çıkar. Tecrübesiz değilsin ya." Turta tabağını tekrar eline aldı. "Gerektiğinde kullanmayacaksan ne işe yarıyor?"

Kıymalı turtadan bir ısırık alırken ona öfkeyle baktı.

"Şimdi de saygıdeğer hanımları yoldan çıkarmamı mı öneriyorsunuz?"

"Bayanlar değil, sadece Bayan St. John. Adam..." Boş tabağını yatağın yanındaki masaya dikkatlice yerleştirdikten sonra onun ellerini kendi ellerinin arasına aldı. Parmakları onunkilerin altında kırılğan hissediyordu, teni ince ve çok narindi. "Anneni sevdim, aptal ve aptal bir kız olmasına rağmen, ama sen benim günlerimdeki güneş ışığıydın. Dokuzuncu on yılımdayım. Ölüm döşeğime yattığımda-" Başını iki yana salladı.

diye düşündü, ama ona ters ters baktı ve ellerini sıktı. "Ölüm döşeğime yattığımda, ben öldükten sonra yalnız kalmayacağını bilmek istiyorum."

Gözlerini kapattı. "Büyükanne, benim için endişelenmenize gerek yok. Neredeyse yalnızım."

"Öyle değil misin?" Gözlerini açtığında onun kendisine şiddetle baktığını gördü. "Ben senin büyükanneyim. Senin için endişelenmeye hakkım var, bunu inkar etmeye kalkma. Sen yalnızsın, torunum. Birlikte içtiğin sözde arkadaşların, oyalandığın kadınlar, sokakta gördüğünde selamlaştığın tanıdıkların olabilir ama benden başka gerçekten yakın olduğun kimse yok. Birini bul. Lütfen. Benim için."

Adam kenetlenmiş ellerini ağzına götürdü ve kadının parmak eklemlerini öptü. "Deneyeceğim."

Ama Sarah ile başarısız olmaya mahkum olduğunu düşünüyordu.

O gece Sarah yemekten sonra oturma odasında oturmuş çayını yudumluyor ve Adam'a bakmamak için kendini çok ama çok zorluyordu.

Bu neredeyse imkansızdı.

Ona kendisiyle birlikte olamayacağını söylemişti, ama yine de...

Ve yine de.

Pekala, o oldu ve Sorun, değildi. Öyle mi? O onu düşünmeden edemiyordu. Megs denemesi gerektiğini söyledi.

Ama Sarah kendi kendine korktuğunu itiraf edebilirdi.

Tekrar incinmek istemiyordu.

Asıl soru şuydu: Hangisi daha güçlüydü, Adam'a duyduğu çekim mi yoksa korkusu mu? Adam'ın yanındayken kendini daha hafif hissediyordu. Adam'ın esprileri ve kıvrak zekâsı onu kendine çekiyordu ama Adam'ın şakalarının altına gömdüğü kasvetli zekâsı onu kendine çekiyordu.

Onun tüm yönlerini keşfetmek için bir ömür harcayabileceğini ve asla yorulmayacağını düşünüyordu.

Oturma odasının ortasında, aralarında Jane'in de bulunduğu birkaç ses yükseldi.

"Bir oyun! Bir oyun! Bir oynayalım."

Sör Hilary kanatlı sandalyesindeki koltuğundan seslendi: "Sessiz sinema oynayalım mı?"

Jane suratını astı. "Sessiz sinema, terlik saklama ve kör adam parlatmasından bıktım. Yeni bir şeyler istiyorum."

"Saklambaç," diye bağırdı Charlotte.

"Bu bir çocuk oyunu." Jane dönüp Charlotte'a kaşlarını çattı.

Charlotte sanki dilini çıkarmak istiyormuş ve bunu yapmaktan sadece nezaket kuralları tarafından alıkonulmuş gibi görünüyordu.

"Çocukluğumdan beri saklambaç oynamadım," diye düşündü Sir Hilary.

"Eğlenceli olabilir," dedi Megs. "Gerçi nasıl saklayacağımı bilmiyorum." Pişmanlıkla karnına baktı.

Jane, "Pekâlâ, saklambaç oynuyoruz," diye açıkladı. "İlk arayan kim olacak?"

Bunun üzerine birkaç dakika süren tartışmalar yaşandı ve sonunda kura çekilmesine karar verildi.

Lord Kirby bu şerefe nail oldu.

"Şimdi," dedi Jane, çünkü akşamki eğlencenin sorumluluğunu üstlenmiş görünüyordu. "Kurallar bunlar: Evin içinde herhangi bir yere saklanabilirsiniz. Dışarıda saklanmak yasak, çünkü biri donarak ölebilir. Arayıcı bir kişiyi bulduğunda, o kişi arayıcının yardımcısı olur ve saklananları da arar. En son bulunan kişi kazanır." Lord Kirby'ye baktı. "Başlamadan önce yavaşça yüze kadar saymalısınız."

Lord Hazretleri ciddiyetle eğildi.

"Emredersiniz efendim." Ve bununla birlikte herkes saklanmak için dağıldı.

Arayan Charlotte ya da Jane olsaydı, saklanacak bir yer bulmak çok daha zor olurdu. Üçü de çocukluklarını bu evde geçirmişlerdi ve saklanacak her gizli yeri çok iyi biliyorlardı.

Ama söz konusu olan Lord Kirby olduğu için Sarah saklanması daha kolay olan yerlerden birine, ana merdivenin altındaki odaya yöneldi. Küçük odanın kapısının dikişini bulmak için çok yakından bakmak gerekiyordu. Duvarla aynı kaplamayla döşenmişti ve böylece kapı neredeyse görünmez hale gelmişti. Jane ve Charlotte saklanma yerlerinde eşit derecede akıllı oldukları sürece, uzunca bir süre güvende olacaktı.

Sarah küçük odayı küçüklüğünde olduğu gibi buldu: tozlu, çeşitli ıvır zıvırlarla dolu

duvarlara yığılmıştı. Neyse ki bu ıvır zıvırların arasında küçük bir sandalye vardı. Sandalyeye oturdu ve tozdan hapşırmamak için bir an nefesini tuttu.

Sonra bekledi.

Odanın kapısı gıcırdayarak açıldığında neredeyse uyukluyordu.

Uzun süredir karanlıkta oturduğu parlaklığıyla göz kamaştıran bir mum yüksekte duruyordu.

Kapı bir klik sesiyle kapandı.

Sarah yavaşça nefes aldı. "Beni Lord Kirby'ye götürmen gerekiyordu. Oyun böyle oynanıyor."

" mi?" Sesi alçak ve tehlikeli bir mırıltıydı.

Gözlerini açtığı anda Lord d'Arque'ın ona doğru ilerlediğini gördü.

Onuncu Bölüm

Prens Brad kolunu ruhani güzellikteki prensese uzattı.

"Bahçelerde yürümek ister misiniz?"

"Neden elinde bir kurbağa tutuyorsun?" diye sordu prenses.

"Ben bir kurbağayım, kurbağa değil," dedi kurbağa.

"Lütfen ayak parmaklarımın arasındaki ağı dikkat edin."

"Ne?" dedi prenses.

"Çok güzel," diye fısıldadı kurbağa Brad'in kulağına, "ama belki de gelecekteki çocuklarınızın zekasını düşünmelisiniz."

Prens Brad sighed....

-Kurbağa Prensese'ten

Kendini tutamadı.

Herkes saklanmak için dağıldığında, Adam Sarah'yı takip etmiş ve onun saklandığı yeri görmüştü. Onunla konuşma düşüncesiyle içeri girdi ama küçük odaya girip ikisini de içeri kapattığında içinde bir şeyler koptu.

Umurunda değildi.

Bakire olduğundan değil.

Ev sahibesinin kızı olduğundan değil. Ona güvenmediğinden değil.

Ona soluduğu hava gibi ihtiyacı vardı.

"Ya Şimdi söyle ya da hiç söyleme," diye homurdandı, mumu yere bırakırken.

Elini uzatıp parmak uçlarını kızın yanağında gezdirdi.

Kadın sessizdi, yüz ifadesi Şok olmuştu ve adam parmaklarını çekmeye başladığında kalbi gibi oldu.

Sonra onun elini tuttu ve avucunu dudaklarına götürdü.

"Durma," diye fısıldadı tenine karşı ve bu bir çığlık kadar yüksekti.

Onu kendine çekti.

Küçük ve hafifti ve vücudu onunkine mükemmel bir Şekilde uyuyordu.  zerindeki bağlayıcı giysileri çıkarmak, göğüslerinin ağırlığını hissetmek, çıplak k cını elleriyle sıkmak, kokusunu içine çekmek istiyordu.

Onun kokusunu teninde taşımak, onu kendisininmiŐ gibi iŐaretlemek istiyordu.

Başka hiçbir kadınla böyle hissetmemişti. Bu hayvani bir Şeydi.

Adam ağzını kızın boynuna doğru açarak nabzını yaladı ve kızın altında titrediğini hissetti.

 nledi.

Onu kaldırdı ve duvara dayalı eski bir masanın üzerine koydu.

Adam ağzını onunkine yaklaŐtırırken kollarını adamın boynuna doladı.

GüzelmiŐ.

Akşam yemeğinde yenen tatlının tadına baktı: bal, elma ve tarçın.

Tadı bağımlılık yapıyordu.

Kızın eteklerini yukarı çekerken sikinin pantolonunun zonkladığını hissedebiliyordu.

Bu kez itiraz etmedi, onun yerine dudaklarını onunkilerin altında ayırdı.

Dilini kızın ağzına sokarken aynı zamanda elini kızın eteklerinin altına soktu.

Çok ateşliydi. Ağız ipeksi ıslak ve tatlıydı. Bacakları pürüzsüz ve uzundu.

Parmaklarını baldırından yukarı ve dizinin arkasına doğru takip etti ve kadın bacaklarının açılmasına izin verdi.

Kalçalarını onun arasına bastırmak istiyordu. Düşen düğmelerini açıp sikini içine sokmak istiyordu.

Ateşinin merkezini bulmak için.

Ama burası bunun için uygun bir yer değildi.

Bunun yerine parmak uçlarını kızın iç uyluğunun hassas derisi üzerinde gezdirdi ve kıvrılmış saçlarla karşılaştı.

Nefes nefese kalarak öpüşmelerinden ayrıldı. Gözleri çılgına dönmüştü.

Onun bakışlarını tuttu ve yavaşça -çok yavaşça- vulvasının dudaklarını araladı.

Adam bir parmağını içine soktuğunda ağız sessiz bir şekilde açıldı.

Islak.

Onun için çok ıslaktı.

Bu düşünce karşısında dudaklarının bükülmesine engel olamadı.

Başparmağını kızın klitorisine götürdü ve kızın kirpikleri dalgalandı.

"Adam," diye fısıldadı.

Kadın onun olmuştu. O anın gücü onu sarstı; eli kızın kalçasındaydı, bacakları davetkâr bir şekilde ayrılmıştı.

Bu kadını istiyordu, onu sonsuza dek istiyordu.

Başını eğdi, klitorisine hafifçe sürterken ve orta parmağıyla onu becerirken ağzını tekrar aldı.

Onun titrediğini, kalçalarının küçük hareketlerini hissetti.

Tanrım, şu anda onunla çıplak ve bir yatakta olmak için neler vermezdi.

Hal böyle olunca, sadece alt dudağını ısırp inleyerek ağzına vahşice saldırabilirdi.

Eğildi, başı geriye düştü, ama adam onu kendisine doğru tuttu, acımasızdı. Onun her şeyini istiyordu.

"Benim için gel," diye mırıldandı ağzına karşı. "Benim için gel."

Adamın omuzlarını kavradı, parmakları ceketinin kumaşına gömüldü.

Onun yükselişini hissedebiliyordu. Eli onun özüyle kayganlaşmıştı. Nefes nefese kaldı.

"Sarah," diye fısıldadı.

Kadın dondu ve adam onu izlemek için gözlerini açtı. Çünkü yapabilirdi. Çünkü bunu ona o yapmıştı.

Yüzü pembe kızarmış, kırmızı ve ıslak dudakları aralanmış ve titrerken gözleri kapanmıştı.

Çok güzeldi.

Nefes aldı ve gözlerini açtı, ifadesi sersemlemişti ve adam onu göğsüne doğru çekerek küçük kalçasını okşadı.

Ses geldiğinde, önce onun geldiğini düşündü. Geri çekildi ve ona baktı.

Sonra tekrar geldi: dışarıdan gelen zayıf bir çığlık. Sıkıntı içindeki bir kadının çığlığı:

"Hayır!" Sarah'nın gözleri büyüdü. "Bu Charlotte."

Adam çevrilmiş Sarah'nın etekler
aşağı ve yakaladı mumu söndürdü,
sonra küçük odanın kapısına doğru yürüdü.

Kapıyı açtı ve koridorda bir aşağı bir yukarı baktı.

"Bu taraftan," dedi Sarah, onun yanından hızla geçerek.

"Eski dolaba saklanmaya gitmiş olmalı."

Aralık duran bir sonraki kapıyı işaret etti.

Adam kapıya doğru yürüdü.

Ve Charlotte St. John'un Kirby'nin kollarında çırpındığını gördü.

Lord Kirby'nin eli Charlotte'un çıplak göğsünün üst yamacındaydı; fichu'su yırtılmıştı.

Sarah öfkeyle nefesini tuttu. "Bu ne cüret-"

Adam'ın konuyla ilgilenmek için çok daha aktif bir yolu vardı.

O strode içine ve oda ve yukarı için ve
aristokrat, onu kolundan tutarak.

"Ben yapmadım-" Lord Kirby söze başladı ama söyleyeceklerini bitiremedi.

Adam onun yüzüne yumruk attı.

Baron tökezleyip yere düştü ve bu sırada büyük bir gürültüyle bir masayı devirdi.

Sarah gülümsemekten kendini alamadı. Adam'ın kız kardeşini böylesine kararlı bir şekilde savunduğunu görünce kalbi kabardı.

"Ah, Sarah!" Charlotte haykırdı ve ona doğru koştu.

Sarah kız kardeşine sıkıca sarıldı. "Yaralandın mı? Söyle bana.

Sana zarar verdi mi?"

"Hayır," diye kekeledi Charlotte, gözyaşlarını yüzünden silmeye . "Pek sayılmaz. Beni kabaca yakaladı ve gördüğünüz gibi isteğim dışında bana sarıldı."

Lord Kirby yerden belli belirsiz bir sesle, "Seni küçük fahişe," dedi. Burnundan kan akıyordu. "Yalan söylüyorsun! Çobanpüskülü avından sonra beni öptün. Daha fazlasını istediğinden başka ne düşünebilirdim ki?"

Charlotte'un gözleri dehşet ve şüphe içinde açıldı. Sarah, kız kardeşinin yerdeki kurbağanın haklı olup olmadığını merak ettiği anı gördü.

Kırmızı gördü.

"Sakin suçu kıza atma." Adam eğildi ve Lord Kirby'yi sarsarak ayağa kaldırdı. " söylediğinde Bayan St. John'un seninle ilgilenmek istemediğini düşünmen gerekirdi."

Sarah, Lord Kirby'ye doğru yürüdü ve suratına olabildiğince sert bir tokat attı.

Lord Kirby tökezledi ama Adam tarafından dik tutuldu. "Ah!" Bir elini yanağına götürmüş, iri gözlerle ona bakıyordu.

"Seni iğrenç küçük solucan," dedi Sarah, alçak sesle ve hırçınca. "Ama-"

Adam'a baktı. "Lütfen Lord Kirby'ye kapıya kadar eşlik edin."

Gözleri eğlenceyle parlıyordu ama "Memnuniyetle" derken sesi .

Adam onu yakasından tutup zorla koridorda yürütürken Lord Kirby, "Ama gece oldu," diye feryat etti. "Ve sanırım burnumu kırdınız!"

Bağırması sadece hizmetkârların değil, saklandıkları yerden çıkan misafirlerin de dikkatini çekti.

"Bu da ne?" Sir Hilary küçük alayı gördüğünde, Sarah ve Charlotte Adam'ı takip ediyordu, dedi.

Adam, Lord Kirby'yi diğer adamın yanından geçirirken, "Gerçek yüzünü ortaya çıkaran bir serseri," diye cevap verdi.

Sir Hilary, yüzünde hâlâ gözyaşı lekeleri olan Sarah ve Charlotte'a baktı.

Kaşları çatıldı. "Gerçekten de öyle mi?" diye homurdandı.

"Lottie!" Dr. Manning'in teni grileşmişti. "İyi misin?"

Charlotte'un yanına gitti ve başını omzuna yaslayan Charlotte'un koluna girdi.

Godric üst kattaki odalardan birinden geldi. "Neler oluyor?"

Sarah ona baktı ve gözlerinin dolduğunu hissetti. Godric'in bakışları ondan Charlotte'a kaydı ve durdu.

"D'Arque?"

Adam, Lord Kirby'yi kapıya doğru iterek, "Çöpleri atıyorum," diye cevap verdi.

"Gerçekten öyle misin?" Godric dudak büktü.

Sarah ürperdi. Ağabeyinin sesini hiç bu kadar tehlikeli duymamıştı.

"Sevgilim." Megs koridora girmişti ve aceleyle Charlotte'un yanına gitti. Genç kadını nazıkçe Dr. Manning'den uzaklaştırdı. "Benimle gelmeyecek misin?"

Megs anlamlı bir şekilde Sarah'ya baktı.

Sarah kardeşinin ve Adam'ın Lord Kirby'yi karın içine attıkları yere baktı ve artık burada kendisine ihtiyaç olmadığına karar verdi. Megs'e başıyla selam verdi ve Charlotte'un diğer tarafına geçti. "Hadi annemi ve Jane'i bulalım."

Merdivenlerden yukarı doğru ilerlediler. Sarah ortanca kız kardeşine endişeli bakışlar atıyor, bunu çok belli etmemeye çalışıyordu. Merdivenlerin başında, kavgaya kulak misafiri olmuş gibi görünen Jane'i buldular.

Hepsi annemin odasına gittiler.

Annem saklambaç oyunuyla hiç ilgilenmediği için çoktan çekilmişti. Şapkası ve yatıyordu ama Charlotte'u Megs ve Sarah'nın arasında kapının önünde görünce hemen ayağa kalktı.

Charlotte, annesi onu kollarına aldığı anda olanları hıçkırarak anlattı.

Sarah sessizce döndü ve annesinin dolabının altını karıştırdı. En dipte, bir yığın eski elbisenin altında aradığını buldu: bir şişe konyak.

Diğer kadınların toplandığı yere götürdü, annesinin başucunda tuttuğu bardağa biraz döktü ve Charlotte'a verdi.

"Teşekkür ederim," dedi Charlotte içtikten sonra soluk soluğa.

"Bir yudum alabilir miyim?" Jane sordu, sesi alışılmadık derecede kasvetliydi.

Sarah sözünü sakınmadan bardağa biraz daha doldurdu ve Jane'e uzattı.

"Sen..." Charlotte nefes aldı ve annesine baktı. "Sence o haklı mıydı? Çobanpüskülü avının sonunda onu öperek Lord Kirby'yi bana saldırmaya mı ikna ettim?"

"Hayır," dedi anneleri şiddetle. "Bu tamamen Lord Kirby'nin hatası ve açıkçası bu kadar nezaketsiz davranması beni şok etti." Dudaklarını büzdü. "Arkadaşlarımı onun hakkında uyarmam gerekecek. Kimse kızlarının etrafında böyle bir alçak istemez."

"Ama ya herkese benim... benim bir fahişe olduğumu söylerse?" Charlotte'un alt dudağı titredi. "Bana öyle dedi."

Annesi ona sıkıca sarıldı, endişeli görünüyordu. "O zaman herkese onun bir yalancı olduğunu söyleyeceğiz. Bana karşı onun sözü olacak."

"Ve ben," dedi Megs sessizce ve annesinin yüz ifadesi netleşti. "Aklı başında hiç kimse bana karşı o adama inanmaz."

Sarah bazen Megs'in bir markinin kız kardeşi olduğunu ve dolayısıyla toplumda önemli bir hanımefendi olduğunu unutuyordu.

"Her zaman senin yanında olacağız Charlotte," dedi Sarah ve kız kardeşine sarıldı. Charlotte'un hiçbir zaman

sosyal olarak reddedildiğini hissetti.

Sarah, Jane'in konyak şişesini alıp annesine bir bardak doldurmasını izledi. Charlotte, annem içtikten sonra öksürdüğünde gülümsedi ve ardından yarınki Noel Arifesi balosunun son planlarını konuşmaya başladılar.

Ama onlar sohbet ederken Sarah Adam'ı düşündü - Adam'ın ellerini, ağzını ve vücuduna özel şeyler yaparken ona nasıl baktığını. Onunla konuşmak istiyordu. Ondan ne istediğine karar verip vermediğini öğrenmek için. Eğer bu gece sadece bir ara verdiyse.

Ya da daha fazlasının başlangıcı olup olmadığını.

On Birinci Bölüm

Birkaç saat sonra Prens Brad, hem bilgili hem de güzel bir prenses olan son hanımla derin bir sohbeta dalmıştı ki, hanım ona kurbağa bacağıının en çok nasıl hazırlanmasını sevdiğini sordu.

Korkunç bir sessizlik oldu.

Kurbağa öfkeyle ağzını açtı ama Prens Brad ondan önce . "Korkarım bu kurbağayı arkadaşım olarak gördüğüm için kurbağa bacağı yemek istemiyorum."

Ve kurbağayla birlikte odadan çıktı....

-Kurbağa Prens's'ten

Üç saat sonra Adam koridorda sessizce Sarah'nın odasına doğru yürüdü. Kirby'yi evden kovma ve sonra da eşyalarını toplayıp onunla birlikte dışarı atma telaşından sonra parti üyeleri geceyi geçirmek üzere dinlenmeye karar vermişlerdi.

Adam son birkaç saatini odasında volta atarak, saatin herkesin uyuyacağı kadar geç olmasını bekleyerek geçirmişti.

Bu aptallıktı. Gecenin köründe Sarah'yı aramak. Ona güvenmediğini söylemişti. Gizli bir odada hızlı bir boğuşma bunu pek değıştirmede.

Onun hakkındaki düşüncelerini değıştirmek istiyordu. İstedi-

Koridorun aşağısından bir ses geldi.

Adam bir heykelin yanındaki derin gölgelere doğru kaydđ. Bir kapının kapandđđını duydu.

Beş dakika daha sessizlikten sonra yoluna devam etti. Sarah'nın odası bir koridorun sonundaydı.

Kapıya ulaştı ve kolu denedi. Kilit açıktı.

Kapıyı dikkatle araladı ve odaya girdi. Izgaranın üzerinde kısık bir ateş yanıyor, titrek bir ışık veriyordu. Sarah perdeli bir yatakta uyuyordu. Sessizce yaklaştı ve durup ona baktı. Yan yatmış, altın sarısı saçları ipek gibi yastığının üzerine yayılmış, bir eli çenesinin yanında kıvrılmıştı ve bu manzara karşısında bir şey fark etti.

Bunun bitmesini istemiyordu.

Çekip gitmek ve Sarah'yı bir daha asla görmek istemiyordu, sadece bir tanıdık olarak, bir dansta ya da Bond Caddesi'nde yanından geçerken. Onun bir anıya, kayıp, pişmanlık dolu bir rüyaya dönüşmesini istemiyordu.

Sonsuza dek istiyordu.

Bu da bu gece burada olmaması gerektiği anlamına geliyordu. Ona bunun kendisi için sadece hayvani bir dürtü olmadığını göstermesi gerekiyordu.

Gitmek için döndü ama artık çok geçti.

Yumuşak ışıkta kadının gözlerinin açıldđđını gördü. Elini ona doğru uzattı. "Adam?"

Ve kaybolmuştu.

Sarah, Adam'ı gördüğü bir rüyadan uyandığında onu yatağının yanında dururken bulur.

Onun neden orada olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ama rüya yüklü halindeyken umurunda bile değildi.

Onu istiyordu. "Öp beni," diye fısıldadı.

Adam alçak sesle inledi ve sonra onun üzerine eğilerek dudaklarını neredeyse tatlı bir şekilde onunkilere bastırdı.

Ağzını açtı ve adamın dudaklarını belli belirsiz yaladı. Elleri adamın omuzlarına kayd ve adamın tamamen giyinik olduğunu, kendisinin ise sadece kombinezonunun içinde olduğunu fark etti.

O bunu istemedi.

"Çıkar şunu," diye fısıldadı, ceketinin kollarını çekiştirerek. Sanki sadece fısıldasa bile bu büyü bozulmayacakmış gibi hissediyordu.

Ceketini ve yeleğini yırtmak ve boyun örtüsünü bir kenara atmak için doğruldu. Dizini yatağın üzerine, kalçasının yanına koyup ona doğru eğildiğinde, peruğunu da çıkardı.

Örtüsünü bir kenara itti. "Bana gel."

"Sen bir sirensin," diye fısıldadı onun üzerine uzanırken. "Beni çıldırtacaksın."

Bu şüpheli görünüyordu. Çılgına dönecek olan oydu. Adam onun üzerinde ağırlaşmıştı, sert göğsü yumuşak göğüslerine baskı yapıyordu, karnı ve leğen kemiği onunkilerle aynı hizadaydı, bacakları yayılmıştı, biri kalçalarının arasındaydı. Ağır ve kalın penisinin, pantolonunun kumaşından bile karnını yokladığını hissedebiliyordu.

O istedi.

Ellerini adamın gömleğinin yakasından içeri soktu ve parmaklarını adamın çıplak omuzlarında gezdirirken bir düğme sesi duydu. Adam sıcak ve erkekti ve onun sıcaklığını koklayabiliyordu.

Onun arzusu.

Adam kadının göğsünü avuçladı ve kadın nefesini kaybetti. Eli büyük ve kesindi, parmakları göğsünün tümseği üzerinde yayılmıştı, meme ucu başparmağı ve işaret parmağı arasında sıkışmıştı.

Parmaklarını bir araya getirerek göğüs ucunu sıktı.

Yumuşakça seslendi, bu his çok yeni, çok harikaydı.

Yüzü göğsüyle aynı hizaya gelecek şekilde onu kaldırdı ve aşağı itti ve göğüs ucunu tam iç çamaşırının içinden ağzına aldı.

Kaba bir hareketti. Şehvetli bir hareket. Adamın onu çektiğini hissedebiliyordu, giysinin malzemesinin tenini sarstığını hissedebiliyordu.

Adam geri çekilip ıslak malzemeye üfledi ve kız meme ucunun sertleşerek küçük, çakıllı bir tomurcuğa dönüştüğünü hissedebildi.

Sonra diğer göğsüne geçti.

"Çok güzelsin," diye fısıldadı onu ağzına alıp emmeden önce.

adamın kırpılmış kafasında gezdirdi, dikenli kısa saçlarını, güçlü boynunu, işleyen çenesini hissetti.

Onu istiyordu. Onu o kadar çok istiyordu ki bu fiziksel bir acıydı. "Benimle seviş."

Bir an dondu kaldı ve sonra vücudunun daha da aşağısına doğru kaymaya başladı, geceliğini beline doladı.

Kadının bacaklarını ayırdı ve kollarının arasına aldı.

Ve sonra başını eğdi- "Nesin sen-?" diye başladı kadın.

Onu yaladı. Diliyle. Bacaklarının arasını.

Çarşafı tuttu, ayak parmakları gerildi, içi titredi. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti, o kadar yumuşak ama bir o kadar da acımasızdı, dili kıvrımlarını yalıyor, tomurcuğunun etrafında dönüyor, içine giriyordu.

İnanılmazdı.

Harikaydı.

Adamın parmaklarıyla kendisini ayırdığını hissetti ve adamın... aşinalığına itiraz etmek istedi. Bunu ona yapmaya hakkı varmış gibi görünmesine. Ama uçuyordu, adamın ona verdiği saf zevkle o kadar hafiflemişti ki konuşamıyordu.

Tek yapabildiği hissetmektir.

Ve sonra o noktaya ulaşıyordu, bacakları iradesi dışında hareket ediyor, elleri çarşafın içinde kıvrılıyor, ısı artık onu tutamayana kadar ve artıyordu. Düştü, içinden patladı, güzel sıcaklık karnını ve uzuvlarını sular altında bıraktı, merkezinden yayıldı, ona ulaştı parmak uçları ve ayak parmakları.

Onu tembelce birkaç kez daha yaladı ve sonra avını köşeye sıkıştıran büyük bir kedi gibi ona tırmanmaya başladı.

Adam kadının bacaklarını daha da açtı ve kadın girişinde büyük ve küt bir şey hissetti.

Sikini.

Gözlerini açtı ve ona baktı.

"Tamam mı?" diye homurdandı, gergin görünüyordu. Kıpırdamadan durmuş, onun cevabını bekliyordu ve kadın, şu anda söylemesini istese geri çekileceğini biliyordu.

Onun için kendini durdururdu.

İçinden bir sevgi dalgası geçti. Ne olduysa oldu, onun durmasını istemedi.

Kollarını onun boynuna doladı ve "Kendini bana bırak" diye fısıldadı.

Bunun üzerine sarsıldı, kalçaları onu yaracak kadar ileri fırladı.

Acı çekmeyi bekledi ama hiç acı hissetmedi.

O izledim olarak o içime çektim. Çekti
Geri. Dikkatlice tekrar içine soktum.

Biraz daha.

Santim santim içine bastırarak onu genişletti.
Kalın, sert eti için onu geriyor.

Kalçalarını eğdi, daha fazlasını istiyordu,
sabırsızdı. Ve sonra aniden eve doğru sarsıldı.

Bir an için kızın açılmış kalçalarının arasına, üzerine uzandı, daha büyük ağırlığı ve cüssesiyle onu sıkıştırdı, penisini ona sapladı.

Sonra ona baktı ve o gülümseyince hareket etmeye başladı.

Küçük dalgalar. Küçük dürtmeler. Kalçaları neredeyse hiç kıpırdamıyor.

Oldukça, oldukça çıldırtıcıydı.

Kıvranıyor, onu hareket ettirmeye çalışıyor, daha fazlasını istiyordu.

Sonra geri çekildi ve ona doğru itti. Yıldızları görmesine neden olan sağlam, sert bir itme.

Ve sonra tekrar yaptı. Ve tekrar. Onu gülümsemeyen gözlerle, çok dikkatle izliyordu.

Bakışlarını ondan kaçıramadı. Yüzünü saklayamadı. Onun sert darbelerinin altında yatmaktan ve hissetmekten başka bir şey yapamıyordu.

Ve başını onun üzerine eğdiğinde, dudakları dişlerinden uzaklaştığında, burun delikleri alevlendiğinde, gözleri trajik ve farkında olduğunda, içinde bir şeylerin açıldığını hissetti.

Orgazmın sancıları içindeydi. Aydınlatılmış. Stricken. Sarsılmış. Ama kalbini kaybeden oydu.

On İkinci Bölüm

"Artık evlenecek kimsem kalmadı," dedi Prens Brad.

"Bunların hepsi senin suçun, kurbağa."

"Benim hatam mı?" dedi kurbağa ve eğer olsaydı kaşlarını kaldırırdı. "Bunun nasıl benim hatam olduğunu gerçekten anlamıyorum."

Brad, "Zaten senden yeterince ," diye hırladı. "Keşke senden kurtulabilseydim."

"Beni her zaman öpebilirsin," diye karşılık vermiş kurbağa. O da öyle yapmış....

-Kurbağa Prens's'ten

Sarah ertesi akşam hizmetçisi Noel Arifesi balosu için saçlarını düzenlerken aynada kendine baktı.

O sabah yatağında tek başına uyanmıştı, ki bu çok mantıklıydı.

Adam onun yatağında bulunmamalı. Bu onun itibarını mahveder.

Sadece onu düşünüyordu. Pratik olmak.

Yine de huzursuz hissetmemek zordu. Kafası karışmıştı. Adam'ın ondan tek istediği dün gece miydi? Onun itibarını yerle bir eden çapkının aksine, hiçbir söz vermemiştir.

Yine de... bugün onunla yalnız konuşma fırsatı bulamamıştı, çünkü bu geceki balonun hazırlıklarıyla meşguldü.

Onunla konuşmayı çok istiyordu.

Nefes alarak kendini dengeledi. Yarın ayrılıyordu.

-Annesinden duymuştu ama yine de bu gece ondan ne istediğini öğrenmesi gerekiyordu.

Belki de birlikte bir gelecekleri olabilirdi.

"İşte hanımefendi," dedi hizmetçisi Doris, geri çekilerek. "Çok güzel görünüyorsunuz."

Saçları incilerle örülmüş ve başının arkasında toplanmıştı. Kulaklarına ve bileklerine daha fazla inci takmış ve elbisesinin derin, gür yeşilini tamamlamıştı.

"Teşekkür ederim," dedi Sarah, aynada hizmetçinin gözleriyle buluşarak. "Şimdi gidip Charlotte ve Jane'e yardım edebilirsin."

"Evet, bayan."

Sarah aynaya son bir kez baktı ve yatak odasından çıkmak için döndü, ardından balo salonuna doğru ilerledi.

Annesini orada son hazırlıkları denetlerken buldu. Hedge House'un balo salonu evin arka tarafındaki uzun bir galeriydi.

Yüksek pencerelerden karlı arka bahçe görünüyordu. Gece çökmüştü ama annem küçük fenerlerin yakılmasını ve çıplak dallara asılmasını ayarlamıştı.

bahçedeki elma ağaçları.

"Bir peri bahçesine benziyor," dedi Sarah annesinin yanına vardığında huşu içinde.

Annem döndü ve onu kucakladı, sonra geri çekildi. "Çok güzelsin canım." Annem onun gözlerine baktı. "Umarım sen de

dansın tadını çıkar. Ben sadece senin mutlu olmanı istiyorum."

Annemin Noel partisine üç bekarı davet etme nedenlerini hiç tartışmamışlardı.

Sarah dudakları titrese de gülümsedi. "Biliyorum."

"Sadece..." Annemin ağzı kederle buruştu. "Bence hayat bir partnerle daha kolay yaşanır." Sarah'nın ellerini sıktı. "Bir kocayla. Babanla tanıştığımda çok mutlu olmuştum."

Sarah bir sızı hissetti. Annesi babasından pek sık söz etmezdi ama yaşlı kadının onu çok özlediğini biliyordu. Hepsinin yaptığı gibi. "Anne-"

"Kendini çok uzun süre sakladın Sarah," dedi annesi nazikçe. "Risk olmadan düzgün yaşayamazsın. İncinmemeye çalışarak bu kadar çok savunma inşa edersen, sadece dünyayı dışarıda bırakırsın. Duvarlarını aç. Riske ve hayata izin ver."

"Evet, anne." Sarah gülümsedi.

"Hanımefendi," diye seslendi uşaklardan biri. "Misafirler geliyor."

"Aman Tanrım." Annem eteklerini düzeltti. "Onları karşılasak iyi olur."

Sarah ve annesi kapının yanında durmuş, içeri giren herkesi karşılıyorlardı. Jane ve Charlotte da onlara katıldı ve çok geçmeden balo salonu gülen, gevezelik eden bir kalabalıkla doldu. Pırıl pırıl avizelerden yaprak dökmeyen ağaçlar ve çobanpüskülü ipleri sarkıyordu ve kiralanan müzisyenler canlı bir melodi çalıyordu.

Odanın bir tarafında, gece yarısı ziyafeti için uzun masalar hazırlanıyordu: Soğuk pişmiş hindi ve kaz, sülün,

ve jambon eklemleri. Mücevher renklerinde jleler ve obanpskl dallarıyla süslenmiş pudingler vardı. Sıcak şarap ve soğuk puntan oluşan devasa kaseler, kristal bardaklarla birlikte servis edilmeyi bekliyordu. Karanfil, tarçın ve zencefil havayı kokulandırıyordu.

Sarah içine çekti. Mkemmeldi, en azından neredeyse Mkemmell.

"Bu dansı bana lütfeder misiniz?" Adam'ın derin sesi onun yanından geldi.

Döndü ve adamın ceplerinde ve n kenarlarında altın ve kırmızı işlemeler olan siyah ipek bir takım elbise giydiğini gördü. Peruğu kar gibi beyazdı ve gözleri...

Gözleri bir şeyler vaat ediyor gibiydi.

"Evet," diye nefes aldı ve elini onun elinin içine koydu.

Birkaç kez kır dansı yapmışlardı ama şimdi daha sakin, sofistike bir dans için hazırlandılar, diğer dansçılarla aynı hizada durdular, birleşmiş ellerini kaldırdılar.

Müzik başladı ve Adam'la birlikte ilerlemeye başladılar.

"Noel'den hâlâ hoşlanmıyor musun?" mırıldandı ona.

Birbirlerine döndüler ve kız başını kaldırıp adamın bakışlarıyla buluştuğunda kalbinin hızla çarptığını hissedebiliyordu.

Güzel dudakları kıvrıldı. "Mevsimin değerini yeni yeni anladığımı fark ettim."

Yüzüne yayılan gülümsemeye engel olamıyor gibiydi. Göğsünde çılgınca çarpan bir şey vardı. Daha önce hiç hissetmediği bir his, bir duygu.

Ayrıldılar, dans adımları boyunca döndüler ve sonra tekrar bir araya geldiler, dokunmadan birbirlerinin etrafında volta attılar.

"Yarın gidecek misin?" sordu boğuk bir sesle.

Onun yüzünü inceliyor gibiydi. "Belki de. Çok şey değişir..."

Yüzünü onunkine doğru eğdi. "Neye göre değişir?"

İçinden hafifçe küfretti ve kızın elini tutarak onu dans pistinden çıkardı.

Arkalarında şok olmuş mırıltılar vardı.

Durdu, odaya şöyle bir göz gezdirdikten sonra balkona açılan yüksek cam kapılara yöneldi ve onu arkasından çekti.

Sarah kardeşinin kaşlarını çatarak onlara doğru gittiğini gördü. Başını çılgınca ona doğru salladı.

Megs elini Godric'in koluna koydu ve ona bir şeyler söyledi.

Sonra Adam balkonun kapılarını açıyor ve onu dışarı çıkarıyordu.

Kapıları arkalarından kapattı.

Sarah kollarını kendine doladı. Balo elbisesi kollarını ve dekoltesini açıkta bırakıyordu ve şimdiden titremeye başlamıştı.

Sonra Adam balkonun soğuk taşının üzerinde dizlerinin üzerine çöktü ve kadın sıcaklığı unuttu.

Ona baktı ve "Benimle evlenme onurunu bahşeder misin, Sarah St. John?" dedi.

Ağzını açtı ama hiç ses çıkmadı.

Dişlerinin takırtısı dışında.

Kaşlarını çattı. "Bunun çok erken olduğunu biliyorum ama..." Durdu ve gözlerini kapatarak nefes aldı. "Seninle evlenmem gerek, Sarah. Seni seviyorum ve bu şimdiye kadar hissettiğim en korkunç şey."

"Berbat mı?" Sarah biraz aşığılanmış bir halde kekeledi.

Gri gözleri şak diye açıldı, şimdi parlıyordu. "Gece gündüz, her saat, her dakika seni düşünüyorum. Bir odaya girdiğinde senden başka hiçbir şeye bakmıyorum. Çıktığında seni takip etmek istiyorum. Eğer bir adam sana bakarsa, onu kör etmek istiyorum. Eğer başka bir adama gülümsersen, onun sonunu getirmek istiyorum. Seni hayal ediyorum. Göğüslerini, tatlı kalçalarını ama daha kötüsü, çok daha kötüsü, gözlerini ve gülüşünü hayal ediyorum. Bana musallat oluyorsun ve her zaman döndüğümde orada olmayacağından korkuyorum. Bu korkunç bir şey. Hayatım boyunca hiç bu kadar zavallı olmamıştım," diye mırıldandı kendi kendine . Nefes aldı ve gözleri onunkilere kilitlenmiş bir halde yavaşça, "Lütfen. Tanrı aşkına beni bu sefaletten kurtar ve benimle evlen."

Dudaklarının kıvrılmasına engel olamadı. "Evet."

Ayağa fırladı ve kızın yüzünü avuçlarının arasına alarak onu tutkuyla öptü.

O anda soğuk umurunda bile değildi. Kalbi mutluluktan neredeyse patlayacakmış gibi şişiyordu.

Biraz geri çekildi, mırıldanırken sıcak nefesi Sarah'nın dudaklarında gezindi. "Teşekkür ederim, benim güzel, harika Sarah'm. Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı ve adam tekrar ona doğru eğildi.

Kapılar arkalarından açıldı ve sıcak bir hava akımıyla birlikte alkış sesleri duyuldu.

Sarah Adam'ın kollarında döndü ailesinin ve tüm arkadaşlarının pencerelerde alkışladıklarını gördü.

Yanaklarının ısındığını hissederek yüzünü gömleğinin ön kısmına çevirdi.

Noel'den önceki gece sevgilisinin kollarında, etraflarında peri ışıkları, orada dururken, hayatında hiç bu kadar utanmamış ya da mutlu olmamıştı.

Adam onun şakağına gülümsemek için eğildi. "İçeri girip onlara söyleyelim mi? Gerçi genel olarak zaten bildiklerini düşünüyorum."

"Evet," diye cevap verdi elini tutarak.

Ve birlikte geleceğe yürüdüler.

On Üçüncü Bölüm

Prens Brad kaşlarını çattı. "Büyülü prenseslerin her zaman güzel olduğunu sanırdım."

Eski kurbağa -şimdi genç bir kadın- peygamber çiçeği mavisî gözlerini neşeyle çillenmiş yanaklarının üzerinde yuvarladı. "Sanırım tüm prenseslerin güzel olmadığını zaten kabul etmiştik. Ayrıca, benim bir prenses olduğumu nereden çıkardın?"

Prens Brad dehşet içinde bakakaldı. "Sen prenses değîl misin?" "Hayır." Reverans yaptı. "Bayan Sylvia Smith. Nasılsınız?

ne yapacaksın?"

Brad kendi kendine, "Halktan biriyle evlenemem," diye mırıldandı. "Tekrar. Sana evleneceğimi düşündüren şey ne?

Sen?" diye sordu Sylvia.

"Çünkü," dedi Prens Brad, ona doğru yürürken gözlerinde şeytani bir parıltı belirdi, "seni göletin kenarında bıraktığımda peşimden geldin, diğêr tüm evlilik adaylarımı korkutmayı başardın ve seni öpmeme izin verdin."

Sylvia öfkeli bir ciyıklama sesi çıkardı. "Bu büyüyü bozmak içindi!"

Brad, "Ayrıntılar," dedi ve onu tekrar öptü.

Kraliçe kapıyı açtığında hâlâ onu öpüyordu. "Bradley!"

"Evet, anne?"

"Kimsiniz?"

"Prenses Sylvia, az önce kurbağa lanetinden kurtardığım Prenses Sylvia," diye yanıtladı Prens Brad, bu çirkin yalana itiraz etmek üzereyken Sylvia'nın yan tarafına yumuşak bir dirsek atıp oflamasını sağladı.

"Oh, çok güzel!" dedi kraliçe derin bir onaylamayla. "Sanırım onunla evleneceksiniz?"

"Doğal olarak."

"O halde kutlamaları planlamak için gitsem iyi olacak," dedi kraliçe ve gitti.

Sylvia Brad'e döndü. "Seninle evleneceğimi hiç söylemedim. Herkes geldiğinde ve gelin olmadığında utanmayacak mısın?"

"Kesinlikle öyle olurdu," diye yanıtladı Brad. Tek dizinin üzerine çöktü. "Bu yüzden tüm boş kalbimle bana acıyacağını ve beni bu utançtan kurtarmak için benimle evleneceğini umuyorum."

Sylvia diz çökmüş prene baktı. "Bu kadar mı? Hiç aşk protestosu yok mu?"

Yakışıklı başını eğdi. "Beni terk edersen ve seni bir daha göremezsem kalbim küçük küçük parçalara ayrılacakmış gibi hissediyorum ama bundan bahsetmek için çok erken değil mi sence de?"

Sylvia gözyaşları içinde ona gülümsedi. "Hayır, bundan bahsetmek için çok erken değil, seni gülünçlük abidesi."

Böylece Prens Brad ve yeni kurbağasız Bayan Smith evlendiler ve mutlu sonsuza dek yaşadılar, ancak

Prenses Sylvia evliliğinin büyük bir bölümünü gözlerini devirerek ve eşinin konuklara kaba şeyler söylediğinde onu masanın altından tekmeleyerek geçirdi. Ama hiçbir evlilik

-veya kişi- tamamen mükemmeldir.

Ve ayrıca.

Mükemmellik zaten biraz abartılıyor.

-Kurbağa Prenses'ten

Cızırtılı Maiden Lane serisinin nasıl
başladığını keşfedin! Wicked
Intentions'tan bir alıntı için lütfen bir
sonraki sayfaya bakın

Birinci Bölüm

Bir zamanlar, şimdi çoktan unutulmuş bir ülkede, herkesin korktuğu ve hiç kimsenin sevmediği güçlü bir kral yaşardı. Adı Kral Lockedheart'mış....

-Kral Lockedheart'tan

LONDRA

ŞUBAT 1737

St. Giles'da gece yarısı yurtdışında olan bir kadın ya çok aptal ya da çok çaresizdi. Ya da, kendi durumunda olduğu gibi, Temperance Dews alaycı bir şekilde her ikisinin bir kombinasyonu olduğunu düşündü.

Temperance'ın hizmetçisi Nell Jones, dar sokaktaki zehirli bir su birikintisinden geçerken, "Aziz Giles'in Hayaleti'nin böyle gecelerde uğradığı söylenir," dedi.

Temperance ona kuşkuyla baktı. Nell üç yılını gezici bir aktör kumpanyasında geçirmişti ve bazen melodrama eğilimi oluyordu.

"St. Giles'a musallat olan bir hayalet yok," diye yanıtladı Temperance kararlılıkla. Soğuk kış gecesi, hayaletleri saymazsak yeterince korkutucuydu.

"Oh, gerçekten de var." Nell kucağında uyuyan bebeği daha yükseğe kaldırdı. "Siyah bir maske takıyor ve bir harlequin kıyafeti giyiyor ve kötü bir kılıç taşıyor."

Temperance kaşlarını çattı. "Bir harlequin'in rengarenk kıyafeti mi? Kulağa pek hayalet gibi gelmiyor."

"Bir harlequin oyuncusunun ölü ruhunun yaşayanlara musallat olmak için geri gelmesi gibi bir hayalet."

"Kötü eleştiriler için mi?"

Nell burnunu çekti. "Ve şekli bozulmuş."

"Maskeli olduğunu kim nereden bilebilir ki?"

Sokakta bir dönemece geliyorlardı ve Temperance ileride bir ışık gördüğünü sandı. Fenerini yüksekte tuttu ve diğer elindeki eski tabancayı biraz daha sıkı kavradı. Silah kolunu ağrıtabilecek kadar ağırdı. Yanında taşımak için bir çuval getirebilirdi ama bu onun caydırıcı olma amacını ortadan kaldırırdı. Dolu olmasına rağmen tabancada sadece bir mermi vardı ve doğruyu söylemek gerekirse, silahın gerçek işleyişi konusunda biraz bulanıktı.

Yine de tabanca tehlikeli görünüyordu ve Temperance bunun için minnettardı. Gece karanlıktı, rüzgâr ürkütücü bir şekilde inliyor, beraberinde dışkı ve çürümüş sakatat kokusu getiriyordu. St. Giles'ın sesleri etraflarında yükseliyordu; tartışmalarda yükselen sesler, inilti, kahkahalar ve arada bir de tüyler ürpertici çığlıklar. Aziz Giles en cesur kadının bile can havliyle kaçmasına yetecek bir .

Ve bu Nell'in konuşması olmadan oldu.

Nell, Temperance'ın mantığını görmezden gelerek, "Korkunç bir şekilde şekli bozulmuş," diye devam etti. "Dudaklarının ve göz , sanki uzun zaman önce bir yangında ölmüş gibi temiz bir şekilde yandığı söyleniyor. Sırıttırıyor gibi görünüyor

Karnınızdaki bağırsakları çıkarmaya gelirken kocaman sarı dişleriyle size bakıyor."

Temperance burnunu kırıştırdı. "Nell!"

"Öyle derler," dedi Nell erdemli bir şekilde. "Hayalet kurbanlarının bağırsaklarını deşer ve gecenin karanlığında kaybolmadan önce iç organlarıyla oynarmış."

Temperance titredi. "Bunu neden yapsın ki?"

"Kıskançlık," dedi Nell kesin bir ifadeyle. "Yaşayanları kıskanıyor." "Ben ruhlara inanmıyorum." Temperance köşeyi dönüp küçük, sefil bir avluya girdiklerinde nefes aldılar. Karşı uçta iki figür duruyordu ama yaklaştıklarında kaçıştılar. Temperance nefesini bıraktı. "Tanrım, geceleri yurtdışında olmaktan nefret ediyorum."

Nell bebeğin sırtını sıvazladı. "Sadece yarım mil daha. Sonra bu ufaklığı yatağına yatırabilir ve sabah sütanneyi çağırabiliriz."

Başka bir ara sokağa daldıklarında Temperance dudağını ısırdı. "Sence sabaha kadar yaşar mı?"

Ama genellikle fikirlerini açıkça söyleyen Nell sessizdi. Temperance önüne baktı ve adımlarını hızlandırdı. Bebek henüz birkaç haftalık görünüyordu ve onu ölü annesinin kollarından kurtardıklarından beri hiç ses çıkarmamıştı. Normalde gelişen bir bebek oldukça gürültülü olurdu. Nell'le birlikte bu tehlikeli gezintiyi boşuna yapmış olabileceklerini düşünmek korkunçtu.

Ama başka ne seçeneği vardı ki, gerçekten? Talihsiz Bebekler ve Kimsesiz Çocuklar Evi'nde bir bebeğin yardımına ihtiyacı olduğu haberini aldığı anda

hala ışık vardı. Acı bir tecrübeyle biliyordu ki, çocuğu almak için sabaha kadar bekleselerdi, ya gece bakımsızlıktan ölecek ya da çoktan bir dilenciye satılmış olacaktı. Ürperdi. Dilenciler tarafından satın alınan çocuklar, yoldan geçenlerin sempatisini kazanmak için genellikle daha acınası hale getirilirdi. Bir gözü çıkarılabilir ya da bir uzvu kırılabilir veya bükülebilirdi. Hayır, gerçekten başka seçeneği yoktu. Bebek sabaha kadar bekleyemezdi.

Yine de eve döndüklerinde çok mutlu olacaktı.

Şimdi dar bir geçitteydiler, her iki taraftaki yüksek evler uğursuz bir şekilde içe doğru eğiliyordu. Nell, Temperance'ın arkasından yürümek zorunda kaldı ya da binaların kenarlarına sürtünme riskini göze aldı. Cılız bir kedi yanlarından geçti ve sonra çok yakında bir bağırış duyuldu.

Temperance'ın adımları durakladı.

"İleride biri var," diye fısıldadı Nell kısık sesle.

Çığlık sesleri ve ardından ani bir çığlık duyular.

Temperance yutkundu. Ara sokağın yan geçitleri yoktu. Ya geri çekilecekler ya da devam edeceklerdi ve geri çekilmek yolculuklarına yirmi dakika daha eklenmesi anlamına geliyordu.

Buna karar verdi. Gece serindi ve soğuk bebek için iyi değildi.

"Bana yakın dur," diye fısıldadı Nell'e.

"Köpeğin üzerindeki bir pire gibi," diye mırıldandı Nell.

Temperance omuzlarını dikleştirdi ve tabancayı sıkıca önünde tuttu. En küçük kardeşi Winter, sadece doğrultup ateş etmesi gerektiğini söylemişti. Bu çok zor olamazdı. Bir başka eğri büğrü avluya girerken fenerin ışığı önlerine yayıldı. Burada bir saniyeliğine hareketsiz durdu, ışığı sahnedeki bir pandomim gibi önündeki sahneyi aydınlatıyordu.

Bir adam yerde yatıyordu, başından kanlar akıyordu. Ama onu donduran şey bu değildi; St. Giles'da kan ve hatta ölüm yeterince yaygındı. Hayır, onu tutuklayan ikinci adamdı. İlkinin üzerine çömelmiş, siyah pelerini büyük bir yırtıcı kuşun kanatları gibi iki yanına açılmıştı. Elinde, ucu gümüşle kaplı uzun, siyah bir baston tutuyordu; bu bastonun ucu da gümüş olan saçlarını yansıtıyordu. Düz ve uzun saçları fenerin ışığında parlıyordu. Yüzü çoğunlukla karanlıkta olmasına rağmen, gözleri siyah üç köşeli şapkasının siperliğinin altından parlıyordu. Temperance yabancıнын bakışlarının ağırlığını hissedebiliyordu. Sanki ona fiziksel olarak dokunmuş gibiydi.

"Tanrım bizi kötölüklerden koru," diye mırıldandı Nell, ilk kez korkmuş gibiydi. "Uzaklaşın hanımefendi. Çabuk!"

Bu şekilde teşvik edilen Temperance, ayakkabıları kaldırım taşlarında takırdayarak avluyu koşarak geçti. Başka bir geçide daldı ve sahneyi geride bıraktı.

"Kimdi o, Nell?" diye soluk soluğa sordu kokuşmuş sokakta ilerlerken. "Sen biliyor musun?"

Geçit aniden daha geniş bir yola açıldı ve Temperance duvarlar olmadan kendini daha güvende hissederek biraz rahatlardı.

Nell ağzındaki kötü tadı temizlemek istercesine tükürdü.

Temperance merakla ona baktı. "Sanki o adamı tanıyormuşsunuz gibi konuştunuz."

"Onu tanır mıydım, hayır," diye yanıtladı Nell. "Ama onu buralarda görmüştüm.

Arayan Lord Caire'di. En iyisi onu kendi haline bırakmak." "Neden?"

Nell dudaklarını sıkıca birbirine bastırarak başını salladı. "Onun gibiler hakkında sizinle hiç konuşmamalıyım, hanımefendi."

Temperance bu şifreli yorumun peşini bıraktı. Artık daha iyi bir caddedeydiler; bazı dükkânların kapılarında fenerler asılıydı ve içeride yaşayanlar tarafından aydınlatılıyordu. Temperance, Maiden Lane'e doğru bir köşeyi daha döndü ve kimsesizler evi görüş alanına girdi. Komşuları gibi o da ucuz inşaattan yapılmış yüksek bir tuğla binaydı. Pencereleler az sayıda ve çok dardı, kapı girişinde herhangi bir işaret yoktu. Kimsesizler yurdunun var olduğu on beş tehlikeli yıl boyunca hiçbir zaman reklama ihtiyaç duyulmamıştı.

St. Giles'da terk edilmiş ve yetim çocuklar çok yaygındı.

Kapıya vardıklarında Temperance, "Eve sağ salim döndük," dedi. Feneri yıpranmış taş basamağa bıraktı ve belinde bir iple asılı duran büyük demir anahtarı çıkardı. "Bir tabak sıcak çayı dört gözle bekliyorum."

Küçük, pis salona girdiklerinde Nell, "Bu ufaklığı yatırayım," dedi. Tertemizdi ama bu dökülmüş sıvaları ya da eğrilmiş döşeme tahtalarını gizlemiyordu.

"Teşekkür ederim." Temperance pelerinini çıkardı ve tam askıya asıyordu ki uzak kapı aralığında uzun boylu bir erkek belirdi.

"Temperance."

Yutkundu ve döndü. "Oh! Oh, Winter, döndüğünü bilmiyordum."

"Belli ki," dedi küçük erkek kardeşi sert bir sesle. Hizmetçiye başıyla selam verdi. "Sana iyi akşamlar, Nell."

"Efendim." Nell reverans yaptı ve endişeyle ağabeyi ile kız kardeşine baktı. "Ben çocuklarla , olur mu?"

Ve Temperance'ı Winter'ın onaylamamasıyla tek başına yüzleşmek zorunda bırakarak yukarı kaçtı.

Temperance omuzlarını dikleştirdi ve kardeşinin yanından geçti. Kimsesizler evi uzun ve dardı, komşu evler tarafından sıkıştırılmıştı. Küçük giriş kapısının dışında bir oda vardı. Bu oda yemek yemek ve zaman zaman evin seyrek önemli ziyaretçilerini kabul etmek için kullanılıyordu. Evin arka tarafında Temperance'ın şimdi girdiği mutfak vardı. Çocukların hepsi saat beşte yemeklerini yemişti ama ne kendisi ne de kardeşi bir şey yememişti.

"Ben de tam çay yapmak üzereydim," dedi ateşi karıştırmaya giderken. Evin kara kedisi Soot önündeki ocaktaki yerinden kalktı ve önünde uzandı.

fareleri aramak için yola çıktı. "Dünden kalan biraz sığır eti ve bu sabah pazardan aldığım yeni turplar var."

Arkasından Winter iç çekti. "Temperance."

Su ısıtıcısını bulmak için acele etti. "Ekmek biraz bayat ama istersen kızartabilirim."

Adam sessizdi ve kadın sonunda dönüp kaçınılmaz olanla yüzleşti.

Durum korktuğundan da kötüydü. Winter'ın uzun, ince yüzü sadece üzgün görünüyordu ve bu da onu her zaman çok kötü hissettiriyordu. Onu hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ederdi.

"Yola çıktığımızda hava hâlâ aydınlıktı," dedi kısık bir sesle.

Tekrar iç geçirdi, yuvarlak siyah şapkasını çıkardı ve mutfak masasına oturdu. "Benim dönüşümü bekleyemez misin, kardeşim?"

Temperance kardeşine baktı. Winter sadece beş yaşındaydı ve yirmi yaşındaydı ama yaşının iki katı bir adamın havasını taşıyordu. Yüzü yorgunluktan çizgilerle kaplıydı, geniş omuzları üzerine tam oturmayan siyah paltosunun altında çökmüştü ve uzun bacakları çok zayıftı. Son beş yıldır, eve bağlı küçük günlük okulda öğretmenlik yapıyordu.

Geçen yıl babamın ölümü üzerine Winter'ın işleri muazzam ölçüde artmıştı. En büyük kardeşleri Concord, ailenin bira fabrikasını devralmıştı. En büyük kardeşleri Asa, kimsesizler yurdunu her zaman küçümsemişti ve kendine ait gizemli bir işi vardı. Kız kardeşlerinin ikisi de,

Ailenin en büyüğü Verity ve en küçüğü Silence evlenmişti. Bu durumda yurdunu yönetmek Winter'a kalmıştı. Onun yardımıyla bile -kocasının dokuz yıl önceki ölümünden beri yuvada çalışıyordu- bu görev tek bir adam için çok ağırdı. Temperance kardeşinin iyiliğinden endişe ediyordu ama hem kimsesizler yurdu hem de küçük gündüz okulu babam tarafından kurulmuştu. Winter bu iki hayır kurumunu ayakta tutmanın evlatlık görevi olduğunu düşünüyordu.

Eğer önce sağlığı bozulmasaydı.

Arka kapının yanındaki su kavanozundan çaydanlığı doldurdu. "Beklemiş olsaydık, bebeğin hâlâ orada olacağına dair hiçbir güvence olmadan hava tamamen kararmış olacaktı." Çaydanlığı ateşin üzerine koyarken ona baktı. "Ayrıca, yapacak yeterince işin yok mu senin?"

"Kız kardeşimi kaybedersem, sizce daha özgürce çalışabilir miyim?"

Temperance suçlulukla gözlerini kaçırdı.

Ağabeyinin sesi yumuşadı. "Ve bu gece sana bir şey olsaydı hayatım boyunca duyacağım üzüntüyü azaltıyor."

"Nell bebeğin annesini tanıyordu, on beş yaşından küçük bir kızdı." Temperance ekmeği çıkardı ve ince dilimler halinde . "Ayrıca, tabancayı ben taşıdım."

"Hmm," dedi Winter arkasından. "Peki size saldırılsaydı, bunu kullanır mıydınız?"

"Evet, elbette," dedi kesin bir ifadeyle. "Peki ya atış yanlışlıkla ateşlenirse?"

Burnunu kırıştırdı. Babaları tüm kardeşlerini bir konuyu en ince ayrıntısına kadar tartışacak şekilde yetiştirmişti ve bu gerçek bazen oldukça sinir bozucu olabiliyordu.

Kızarması için ekmek dilimlerini ateşe taşıdı. "Her halükarda, hiçbir şey olmadı."

"Bu gece." Winter tekrar iç çekti. "Kardeşim, bir daha böyle aptalca davranmayacağına dair bana söz vermelisin."

"Mmm," diye mırıldandı Temperance, tostuna konsantre olarak. "Okuldaki günün nasıl geçti?"

Bir an için Winter'ın konuyu değiştirmesine razı olmayacağını düşündü. Sonra şöyle dedi: "Sanırım iyi bir gündü. Samuels sonunda Latince dersini hatırladı ve ben de çocuklardan hiçbirini cezalandırmak zorunda kalmadım."

Temperance ona sempatiyle baktı. Winter'ın bir oğlanın poposunu sopalamak bir yana, avucuna sopa almaktan bile nefret ettiğini biliyordu. Winter'ın bir çocuğu cezalandırması gerektiğini hissettiği günlerde eve kapkara bir ruh haliyle gelirdi.

"Sevindim," dedi basitçe.

Sandalyesinde kıpırdandı. "Öğle yemeği için döndüm ama burada değildiniz."

Temperance tostı ateşten aldı ve masanın üzerine koydu. "Mary Found'u yeni görevine götürüyor olmalıyım. Bence orada oldukça başarılı olacak. Metresi çok nazik görünüyordu ve kadın Mary'yi hizmetçiliğe almak için sadece beş pound aldı."

"İnşallah çocuğa bir şeyler öğretir de Mary Found'u bir daha görmeyiz."

Temperance sıcak suyu küçük çaydanlıklarına doldurdu ve masaya getirdi. "Sesin alaycı geliyor, kardeşim."

Winter bir elini alnının üzerinden geçirdi. "Bağışlayın beni. Alaycılık korkunç bir ahlaksızlıktır. Mizah anlayışımı düzeltmeye çalışacağım."

Temperance oturdu ve sessizce kardeşine hizmet ederek bekledi. Gece yarısı macerasından daha fazla bir şey onu rahatsız ediyordu.

Sonunda, "Ben öğle yemeğimi yerken Bay Wedge ziyaretime geldi," dedi.

Bay Wedge onların ev sahibiydi. Temperance durakladı, eli çaydanlığın üzerindeydi. "Ne dedi?"

"Bize sadece iki hafta daha verecek ve sonra da kimsesizler yurdunu zorla boşalttıracak."

"Yüce Tanrım."

Temperance tabağındaki küçük sığır eti parçasına baktı. Telli ve sertti ve ineğin belirsiz bir kısmından geliyordu ama bunu dört gözle bekliyordu. Şimdi iştahı aniden kesilmişti. Kimsesizler yurdunun kirası gecikmişti - geçen ay kiranın tamamını ödeyememişlerdi, bu ay da hiçbir şey ödeyemediler. Belki de turpları almamalıydı, diye düşündü Temperance üzüntüyle. Ama çocuklar geçen hafta boyunca et suyu ve ekmekten başka bir şey yememişlerdi.

"Keşke Sör Gilpin vasiyetinde bizi de hatırlamış olsaydı," diye mırıldandı.

Sir Stanley Gilpin babamın yakın arkadaşı ve düşkünler yurdunun patronuydu. Emekli bir tiyatro sahibi olan Gilpin, Güney Denizi Şirketi'nden bir servet kazanmayı başarmıştı.

meşhur balon patlamadan önce parasını çekecek kadar kurnazdı. Sir Gilpin hayattayken cömert bir hamiydi, ancak altı ay önce beklenmedik ölümü üzerine ev bocalamaya başlamıştı. Biriktirdikleri parayla ayakta durmaya çalışıyorlardı ama şimdi çaresiz bir durumdaydılar.

Winter, "Görünüşe göre Sir Gilpin alışılmadık derecede cömert bir adammış," diye cevap verdi. "Çocuk yaştaki yoksullar için bir yuva finanse etmeye bu kadar istekli başka bir beyefendi bulamadım."

Temperance bifteğini dürtükledi. "Ne yapalım?"

Winter, yarısı yenmiş yemeğini bir kenara itip ayağa kalkarak, "Tanrı sağlayacaktır," dedi. "Eğer vermezse, o zaman belki akşamları özel öğrenciler alabilirim."

"Zaten çok fazla saat çalışıyorsun," diye itiraz etti Temperance. "Zaten uyumak için neredeyse hiç vaktin yok."

Winter omuz silkti. "Koruduğumuz masumlar sokağa atılırsa kendimle nasıl yaşayabilirim?"

Temperance tabağına baktı. Buna verecek bir cevabı yoktu.

"Gel." Ağabeyi elini uzattı ve gülümsedi.

Winter'ın gülümsemeleri çok nadirdi, çok değerliydi. Gülümsediğinde, tüm yüzü sanki içindeki bir alevden yanarmış gibi aydınlanır ve bir yanağında beliren gamze onu çocuksu, gerçek yaşından daha büyük gösterirdi.

Winter gülümsediğinde insan gülümsemeden edemiyordu ve Temperance da elini Winter'ın elinin içine koyarken bunu yaptı. "Nereye gideceğiz?"

Bir mum alıp onu merdivenlere götürürken, "Haydi suçlamalarımızı ziyaret edelim," dedi. "Uyurken oldukça melek gibi göründüklerini hiç fark ettiniz mi?"

Bir sonraki kata çıkan dar ahşap merdiveni tırmanırken Temperance güldü. Burada üç kapının açıldığı küçük bir salon vardı. Winter mumunu yüksek tutarken ilkinden içeri baktılar. Odanın duvarlarında altı küçük karyola sıralanmıştı. Buluntuların en küçükleri burada uyuyordu, bir karyolada iki ya da üç kişi. Nell kapının yanındaki yetişkin yatağında yatıyordu, çoktan uyumuştı.

Winter, Nell'in en yakınındaki karyolaya doğru yürüdü. Orada iki bebek yatıyordu. İlki bir oğlan çocuğuydu, kızıl saçlı ve pembe yanaklı, uyurken yumruğunu emiyordu. İkinci çocuk ilkinin yarısı kadardı, yanakları soluktu ve uykusunda bile gözleri çukurluydu. İnce siyah saçları tepesini süslüyordu.

"Bu gece kurtardığınız bebek bu mu?" Winter yumuşak bir sesle sordu.

Temperance başıyla onayladı. Küçük kız, gelişen erkek bebeğin yanında daha da çelimsiz görünüyordu.

Ama Winter sadece nazik bir parmakla bebeğin eline dokundu. "Mary Hope ismini nasıl buldun?"

Temperance boğazındaki kalınlaşmayı bastırarak yutkundu. "Çok uygun."

Winter başını salladı ve minik bebeği son bir kez okşayarak odadan çıktı. Bir sonraki kapı erkeklerin yatakhaneğine açılıyordu. Dört yatakta hepsi de dokuz yaşın altında olan on üç oğlan çocuğu . Çocuklar yatarken

Uzuvlar yayılmış, yüzler uykudan kızarmıştı. Winter gülümsedi ve kapıya en yakın üç çocuğun üzerine bir battaniye çekerek yataktan kaçan bir bacağı sıkıştırdı.

Temperance iç çekti. "Öğle yemeğinde bir saatlerini sokakta fare avlayarak geçirdiklerini kimse düşünmezdi."

Winter kapıyı arkalarından usulca kapatırken, "Mmm," diye cevap verdi. "Küçük çocuklar çok çabuk büyüyüp adam oluyorlar."

"Gerçekten de öyle." Temperance son kapıyı -kızların yatakhanesine açılan kapıyı- açtı ve küçük bir yüz hemen yastıktan fırladı.

"Onu aldınız mı, hanımefendi?" Mary Whitsun kısık sesle fısıldadı.

Kimsesizler yurdundaki kızların en büyüğüydü ve adını dokuz yıl önce üç yaşında bir çocukken yurda getirildiği Whitsunday sabahından almıştı. Mary Whitsun genç olmasına rağmen, Temperance bazen onu diğer çocukların sorumluluğuna bırakmak zorunda kalıyordu - bu gece olduğu gibi.

"Evet Mary," diye fısıldadı Temperance. "Nell ve ben bebeği sağ salım eve getirdik."

"Buna sevindim." Mary Whitsun genişçe esnedi.

"Çocuklara iyi bakmışsın," diye fısıldadı Temperance. "Şimdi uyu. Yakında yeni bir gün başlayacak."

Mary Whitsun uykulu bir şekilde başını salladı ve gözlerini kapattı.

Winter kapının yanındaki küçük masadan bir şamdan aldı ve kızların yatakhanesinden çıkış yolunu gösterdi. "Nazik tavsiyene uyacağım, kardeşim ve sana iyi geceler dileyeceğim."

Kendi şamdanını yaktı ve Temperance'a verdi.

"İyi uykular," diye cevap verdi. "Sanırım emekli olmadan önce bir fincan çay daha içeceğim."

"Çok geç saate kadar ayakta kalma," dedi Winter. Bir parmağıyla onun yanağına dokundu -tıpkı bebeğe yaptığı gibi- ve merdivenleri çıkmak için döndü.

Temperance onun gidişini izledi ve merdivenleri ne kadar yavaş çıktığını görünce kaşlarını çattı. Saat gece yarısını geçmişti ve okumak, müstakbel müşterilere mektup yazmak ve gün için okul derslerini hazırlamak için saat beşten önce tekrar kalkacaktı. Kahvaltıda sabah dualarını yönetir, okul müdürü olarak işine koşar, yetersiz bir öğle yemeği için bir saat ayırmadan önce bütün sabah çalışır ve sonra hava kararana kadar tekrar çalışırdı. Akşamları kızların derslerini dinler ve daha büyük çocuklara İncil'den okurdu. Yine de, kız endişelerini dile getirdiğinde, Winter sadece kaşlarını kaldırır ve o yapmayacaksa işi kimin yapacağını sorardı.

Temperance başını salladı. Onun da yatması gerekiyordu -gün saat altıda başlıyordu- ama akşamları tek başına geçirdiği bu anlar çok değerliydi. Bir fincan çayla yalnız oturmak için yarım saatlik uykusunu feda edebilirdi.

Bu yüzden mumunu tekrar aşağıya indirdi. Alışkanlık gereği ön kapının kilitli ve parmaklıklı olup olmadığını kontrol etti. Mutfığa doğru ilerlerken rüzgâr ılık çalarak panjurları salladı ve arka kapı tıkırdadı. Onu da kontrol etti ve kapının hâlâ parmaklıklı olduğunu görünce rahatladı. Temperance titredi, artık dışarıda olmadığını sevindi.

Böyle bir gece. Çaydanlığı duruladı ve tekrar doldurdu. Taze yapraklarla ve sadece kendisi için bir demlik çay yapmak korkunç bir lükstü. Yakında bundan da vazgeçmek zorunda kalacaktı ama bu gece fincanının tadını çıkaracaktı.

Mutfağın dışında küçük bir oda vardı. Asıl amacı unutulmuştu ama küçük bir şöminesi vardı ve Temperance burayı kendine özel bir oturma odası yapmıştı. İçinde çok hırpalanmış ama yenilenmiş, arkasına kapitone bir battaniye atılmış doldurulmuş bir sandalye vardı. Küçük bir masa ve bir tabure de oradaydı; sıcak bir ateşin yanında tek başına oturmak için ihtiyacı olan tek şey buydu.

Temperance mırıldanarak çaydanlığını, fincanını, küçük bir tabak şekeri ve şamdanı eski bir tahta tepsiye yerleştirdi. Süt iyi olurdu ama bu sabahtan kalanlar çocukların yarınki kahvaltısına gidecekti. Bu haliyle şeker utanç verici bir lükstü. Dudağını ısırarak küçük kaseye baktı. Onu gerçekten geri koymalıydı; bunu hak etmiyordu. Bir süre sonra şekerliği tepside aldım ama bu fedakârlık ona hiçbir sağlıklı iyilik hissi vermedi. Onun yerine sadece yorgun düşmüştü. Temperance tepsiyi aldı ve iki eli de dolu olduğu için küçük oturma odasına açılan kapıya doğru geri geri gitti.

Bu yüzden dönene kadar oturma odasının zaten dolu olduğunu fark etmemişti.

Orada, sandalyesinde büyülenmiş bir iblis gibi yayılmış Lord Caire oturuyordu. Gümüş rengi saçları siyah pelerininin omuzlarına dökülmüştü, eğik şapkası bir dizinin üzerinde duruyordu ve sağ

eli uzun abanoz bastonunun ucunu okşadı. Bu kadar yakından bakınca saçlarının yaşını yalanladığını fark etti. Şaşırtıcı mavilikteki gözlerinin etrafındaki çizgiler azdı, ağzı ve çenesi sağlamdı. Beş otuz yaşından daha yaşlı olamazdı.

Başını kızın girişine doğru eğdi ve konuştu; sesi derin, yumuşak ve yumuşak bir şekilde tehlikeliydi.

"İyi akşamlar, Bayan Dews."

St. Giles kanalizasyonunda yaşayan bu saygıdeğer kadın, sessiz bir güvenle ayakta duruyordu. Adamı görünce gözleri büyüdü ama kaçmak için hiçbir hamle yapmadı. Gerçekten de zavallı oturma odasında yabancı bir adam bulmak onu hiç korkutmamış gibiydi.

İlginç.

"Ben Lazarus Huntington, Lord Caire," dedi.

"Biliyorum. Burada ne yapıyorsunuz?"

Başını eğip onu inceledi. Onu tanıyordu ama yine de dehşetle geri çekilmedi mi? Evet, gayet iyi yapardı. "Size bir teklifte bulunmaya geldim, Bayan Dews."

Kapıya bakmasına rağmen hâlâ korku belirtisi yoktu. "Yanlış kadını seçtiniz lordum. Gece geç oldu. Lütfen evimi terk edin."

Korkusu yok ve rütbesine saygı duymuyor. Gerçekten ilginç bir kadın.

"Benim teklifim yasadışı bir teklif değil," dedi. "Aslında oldukça saygıdeğer. Ya da neredeyse öyle."

İçini çekti ve elindeki tepsiye, sonra da tekrar ona baktı. "Bir fincan çay ister misiniz?"

Neredeyse gülümsüyordu. Çay mı? En son ne zaman bir kadın tarafından bu kadar yavan bir şey teklif edilmişti? Hatırlayamadı.

Ama yeterince ciddi bir şekilde cevap verdi.

"Teşekkür , hayır." Kadın başını salladı. "O zaman sakıncası yoksa?"

İzin verdiğini belirtmek için bir el salladı.

Çay tepsisini sefil küçük masanın üzerine koydu ve kendine bir fincan doldurmak için yastıklı tabureye oturdu. Adam onu izledi. Kadın tek renkli bir çalışmaydı. Elbisesi, korsajı, hortumu ve ayakkabıları düz siyahtı. Ciddi yakasına sıkıştırılmış bir fichu, bir önlük ve bir şapka -dantel veya ruj yok- hepsi beyazdı. Yüzünü hiçbir renk gölgelemiyordu, bu da dolgun dudaklarının gür kırmızısını daha da şaşırtıcı kılıyordu. Bir rahibenin kıyafetlerini giymişti ama ağzı bir sybarite ağzıydı.

Bu zıtlık büyüleyiciydi ve tahrik ediciydi.

"Püriten misin?" diye sordu.

Güzel ağzı sıkıştı. "Hayır."

"Ah." Kadının da İngiliz Kilisesi'ne bağlı olduğunu söylemediğini fark etti. Muhtemelen pek çok belirsiz konformist olmayan mezhepten birine mensuptu, ama o zaman onun dini inançlarıyla sadece kendi misyonunu etkiledikleri için ilgileniyordu.

Çayından bir yudum aldı. "Adımı nereden biliyorsun?"

Omuz silkti. "Bayan Dews ve kardeşi yaptıkları iyiliklerle tanınırlar."

"Gerçekten mi?" Ses tonu kuruydu. "St. Giles sınırları dışında bu kadar ünlü olduğumuzu bilmiyordum."

Ağırbaşlı g r nebiliridi ama o ilkel ifadenin ardında dişleri vardı. Ve çok haklıydı; son bir ayını St. Giles'ın gölgelerinde sinsice dolaşarak geçirmemiş olsaydı onun adını hiç duymamış olacaktı. Sonuçsuz bir takip, işte bu yüzden onu evine kadar takip etmiş ve şimdi bu sefil ateşin önünde oturuyordu.

" eri nasıl girdin?" diye sordu.

"Sanırım arka kapı kilitli değildi."

"Hayır, değildi." Kahverengi gözleri çay fincanının üzerinden onunkilerle buluştu. Garip bir açık renkteydiler, neredeyse altın rengine. "Neden buradasınız Lord Caire?"

"Sizi işe almak istiyorum, Bayan Dews," dedi yumuşak bir sesle.

Sertleşti ve çay fincanını tepsiye bıraktı. "Hayır." "Sizi hangi görev için kiralamak istediğimi duymadınız." "Saat gece yarısını geçti lordum.

Gündüzleri bile oyunlar. Lütfen gidin yoksa kardeşimi aramak zorunda kalacağım."

Hareket etmedi. "Kocan değil mi?"

"Eminim zaten biliyorsunuzdur, dulum." Ateşe doğru dönerek ona küçümseyici bir profil çizdi.

Odanın içinde bacaklarını uzattı, çizmeleri neredeyse ateşin içindeydi. " ok haklısınız, biliyorum. Ayrıca senin ve kardeşinin bu mülkün kirasını yaklaşık iki aydır  demediğinizi de biliyorum."

Hiçbir şey söylemedi, sadece çayını yudumladı.

"Zaman ayırdığınız için size cömertçe ödeme yapacağım," diye mırıldandı.

Sonunda ona baktı ve o solgun kahverengi gözlerde altın bir alev gördü. "Sen tüm kadınların olabileceğini düşünüyorsun.

satın aldın mı?"

Başparmağını çenesine sürterek soruyu düşündü. "Evet, belki tam olarak parayla olmasa da yapıyorum. Ve bunu kadınlarla sınırlamıyorum; tüm erkekler de bir şekilde satın alınabilir. Tek sorun uygun para birimini bulmak."

O tuhaf gözleriyle sadece ona baktı.

Elini indirdi ve dizinin üzerine koydu. "Örneğin siz, Bayan Dews. Para biriminizin kimsesizler eviniz için para olacağını düşünmüştüm ama belki de yanılmışımdır. Belki de sade dış görünüşünüz, ilkel bir dul olarak ününüz beni kandırdı. Belki de nüfuz ya da bilgi, hatta bedensel zevkler sizi daha iyi ikna edebilir."

"Beni ne için istediğini hâlâ söylemedin."

Kıpırdamamış, ifadesini hiç değiştirmemiş olmasına rağmen sesinde sert bir ton vardı. Bunu yakalayabilmesinin tek nedeni avcılıkta yılların deneyimine sahip olmasıydı. Sanki içindeki avcı onun kokusunu almaya çalışıyormuş gibi burun delikleri istemsizce açıldı. Listesinden hangisi onun ilgisini çekmişti?

"Bir rehber." Tırnaklarını inceliyormuş gibi yaparken göz kapakları sarktı. "Sadece bu." Kaşlarının altından onu izledi ve o gür ağzın ne zaman büzüldüğünü gördü.

"Ne için bir rehber?"

"St. Giles."

"Neden bir rehber ihtiyacınız var?"

Ah, işte burada işler karışıyordu. "St. Giles'da belli bir kişiyi arıyorum. Bölge sakinlerinden görüşmek istiyorum ama bölge ve insanlar hakkındaki bilgisizliğim ve onların benimle konuşmak istememeleri nedeniyle arayışım sekteye uğruyor. Dolayısıyla, bir rehber."

Dinlerken gözleri kısılmıştı, parmakları çay fincanına vuruyordu. "Kimi arıyorsun?"

Başını yavaşça salladı. "Rehberim olmayı kabul etmediğin sürece olmaz."

"Tek istediğin bu mu? Bir rehber mi? Başka bir şey değil mi?" Başını salladı, onu izliyordu.

Sanki ona danışıyormuş gibi dönüp ateşe baktı. Bir an için odadaki tek ses, düşen bir kömür parçasının çıkardığı şangırtıydı. Bastonunun gümüş başını okşayarak sabırla bekledi.

Sonra onunla tamamen yüzleşti. "Haklısın. Paranız beni cezbetmiyor. Bu sadece nihai tahliyemizi geciktirecek geçici bir önlem."

Başını eğdi, kadının o gür dudaklarını dikkatle yalamasını izledi, şüphesiz argümanını hazırlıyordu. Derisinin altındaki nabzın atışını, vücudunun onun kadınsı canlılığına verdiği tepkiyi hissetti. "O halde ne istiyorsunuz, Bayan Dews?"

Onun bakışlarını neredeyse meydan okurcasına karşıladı. "Beni Londra'nın varlıklı ve itibarlı insanlarıyla tanıştırmamı istiyorum. Vakıf evimiz için yeni bir patron bulmama yardım etmeni istiyorum."

Lazarus ağzını sıkı sıkıya kapalı tuttu ama dul kadın pençelerine doğru koşarken bir zafer dalgası hissetti.

"Tamamdır."

Elizabeth Hoyt tarafından da yazılmıştır

Kuzgun Prens

Leopar Prens Yılan

Prens

Buz Prensesi (novella)

Baştan Çıkarmanın

Tadına Varmak Bir

Günahkârı Baştan

Çıkarmak

Bir Canavarı

Kandırmak Bir

Şeytanı Arzulamak

Kötü Niyetler Kötü

Niyetli Zevkler

Skandal Gölgelelerin

Hırsızı

Karanlıklar Lordu

Gece Yarısı Dükü

Sevgili Canavar

Sevgili Rogue

En Tatlı Alçak Günah

Dükü

Ay Işığında Bir Gece (novella)

Zevk Dükü

Once Upon a Maiden Lane (novella)

Arzu Dükü

Dük'ün Sevgilisi Değil

Bir Serseri Eşiyle Karşılaştığında

Yazar Hakkında

Elizabeth Hoyt, Maiden Lane serisi de dahil olmak üzere yirmiden fazla büyüleyici tarihi romanın New York Times çoksatan yazarıdır. Publishers Weekly onun yazımını "büyüleyici" olarak nitelendirmiştir. Ayrıca Julia Harper adı altında lezzetli ve eğlenceli çağdaş romanlar da kaleme almaktadır. Elizabeth, Minneapolis, Minnesota'da üç eğitimsiz köpeği, sürekli ayıklanması gereken bir bahçesi ve uzun süredir acı çeken Bay Hoyt ile birlikte yaşıyor.

Minnesota'da kışların uzun ve soğuk geçtiği bilinmektedir ve Elizabeth okuyucu mektupları almaktan her zaman heyecan duyar. Ona PO Box 19495, Minneapolis, MN 55419 adresinden yazabilir ya da Elizabeth@ElizabethHoyt.com adresine e-posta gönderebilirsiniz

Daha fazla edinebilirsiniz:

ElizabethHoyt.com

Twitter: @elizabethhoyt

Facebook.com/ElizabethHoytBooks

Noel'de Onun

Jennifer Haymore

New York Boston

Birinci Bölüm

Oh hayır."

Leydi Amelia Witherspoon dehşet içinde arabanın kırık dingilinden arabacısına baktı. Kar kalın bir beyaz perde halinde aralarına düşerek onu kenarlarından matlaştırıyordu ve soğuk havanın ısırmasından korunmak için kollarını kendine doladı. "Ne yapacağız John?"

John omuz silkti, yüzünde çaresiz bir ifade vardı. "Yapılabilecek hiçbir şey yok leydim. Bu araba hiçbir yere gitmiyor."

Amelia yolun her iki yönüne, Londra'ya ve geldikleri yöne, sonra da Wheatley'e doğru baktı. Hava koşulları nedeniyle salyangoz hızıyla ilerliyorlardı ve öğleyi çoktan geçmiş olmasına rağmen evlerinin yolunu yarılamışlardı. Fırtına her geçen dakika daha da şiddetleniyor, sıcaklık hızla düşüyor ve rüzgâr yakındaki ağaçların çıplak dalları arasında ıslık çalıyordu. Aralık ayının sonları olduğundan ve çok geçmeden havanın kararacağından bahsetmiyorum bile.

Umutsuzluk onu dürtmüş olsa Amelia bir toz parçasını savurur gibi onu savuşturdu. Bugün donarak ölmeye hiç niyeti yoktu. Omuzlarını dikleştirdi. "Pekâlâ," dedi John'a. "Atları alıp yürüyeceğiz."

John'un gözleri kahverengi havuzlara dönüştü. "Cheltham Evi'ne mi?"

"Ah, canım, umarım değildir! Burası ile Cheltham House arasında köyler var, değil mi? En yakın olanına yürüyelim ve fırtına geçene kadar orada sığınak bulalım."

John bir süre ona baktı, sonra göğsü derin bir nefesle inip kalktı. "Pekâlâ leydim. Yine de en yakın köy..." Başını iki yana salladı.

Sesini çelikleştirdi, içine herhangi bir endişe emaresinin girmesine izin vermedi. "Ne kadar uzakta?"

"Sanırım altı ya da sekiz mil."

Kendini, etrafını bir pelerin gibi saran sükûnet duygusuna zorladı. Paniklemesi ikisinin de işine yaramayacaktı.

Köye vardıklarında hava iyice kararmış olacaktı ama bu yol çok işlekti ve mutlaka yakında başka bir araç gelecekti. Onları bırakmayı teklif edeceklerdi. Vicdanı olan hiç kimse onları bu fırtınada dışarıda bırakmazdı, özellikle de Noel'den iki gün önce.

"O zaman acele etsek iyi olur."

John iki atın yularını çözdü. Amelia onun çantasını atlardan birinin sırtına, kendi valizini de diğerine bağlamasına yardım etti. Sonra kürk astarlı yün şapkasını alnına doğru çekti ve John'la birlikte yürümeye başladılar.

Yarım botları her adımda ayak bileklerine kadar kara batıyordu ama yolun kenarlarını hâlâ görebiliyordu, yani o kadar da derin değildi. Henüz değil. Birkaç metre gittikten sonra,

Beyaz, topak topak bir gölge olan ve çoktan fırtınanın içinde erimeye başlayan arabasına baktı.

John bir eldivenli elini cebinin derinliklerine sokmuş, diğer eliyle de atların iplerini tutarak onun yanında yürümeye devam etti.

"Bunun için çok üzgünüm John," diye mırıldandı birkaç dakika sessizce yürüdükten sonra. Hayır işleriyle meşguldü ve Aziz John Yetimhanesi'ndeki yetimlere hediye dağıtma işini düne kadar bitirememişti. Yarın Noel arifesiydi ve Noel'in tadını ailesiyle birlikte çıkarmak için eve zamanında dönmeyi çok istiyordu. John onu karın yağabileceği konusunda uyarmıştı ama Noel'i annesinden, babasından ve küçük kız kardeşlerinden uzakta geçirmek düşünülemez kadar yalnızlık vericiydi.

John'un ailesi de bu bölgedeydi ve Noel'de onlarla birlikte olmak isteyeceğini biliyordu, bu yüzden onu ikna etmek çok zor olmamıştı. Yine de bunu daha iyi planlamalı, Londra ile ev arasındaki elli mili kat etmek için onlara daha geniş bir zaman aralığı tanımalıydı. Yılın bu zamanında havanın ne kadar değişken olabileceğini herkes bilirdi.

John elini cebinden çıkararak onun omzunu sıvazladı. "Bunun için kendini üzme. Noel'de evde olmayı ne kadar çok istediğini biliyorum."

". Ve sen de yaptın," dedi asık suratla.

"Ah, pekala, başınızı dik tutun, leydim. Hava yüzünden kendinizi suçlayamazsınız. Hâlâ eve dönme şansımız ve eğer dönemezsek, başka Noeller de olacak." Her kelimesinde

dedi, ağzından bir sis püskürdü. "Şimdi en önemli şey bu sefer hayatta kalmamız."

"Evet, sanırım haklısın."

Amelia annesini, babasını ve küçük kız kardeşleri Emmaline ve Veronica'yı düşündü. Bugün gelmeyi planladığını biliyorlardı ve bu akşam gelmediğinde endişeleneceklerdi. Ya da belki sadece hava yüzünden gelmemeye karar verdiğini düşüneceklerdi. Öyle olmasını umuyordu. Noel'i onun için endişelenerek geçirecekleri fikri midesini bulandırıyordu.

Amelia dudaklarını birbirine bastırarak hızını artırdı, belinden öne doğru eğildi ve rüzgârın ve dönen karın içinden ilerledi.

* * *

Hava kesinlikle daha kötü bir hal almıştı. Evan Cameron arabanın penceresindeki perdeyi araladı ve deri mindere yaslandı. Eve vardıklarında hava kararmış olacaktı. Zavallı Joseph - şoförü

-O zamana kadar donmuş olurdum.

Evan bu saçmalığa bir son vermeyi ilk kez düşünmüyordu. Kötü -ve daha da kötüleşen- havada seyahat etmek asla akıllıca değildi ve Joseph'e böyle bir ıstırap çektirmekten nefret ediyordu.

Postcombe köyü beş milden daha az uzaklıktaydı. Bir saat içinde orada olabilirlerdi. O ve Joseph geceyi orada geçirebilirlerdi.

Ama Evan teyzesine ve annesine bugün evde olacağına dair söz vermişti ve sözünden dönmeyi seven bir adam değildi.

Sözler.

Araba yavaşlamaya başladı ve Evan kaşlarını çatı. Durduklarında, Evan perdeyi tekrar geri çekti ve çatık kaşlarıyla dışarıya baktı. Omuzları rüzgâra karşı eğilmiş, paltoları karla tozlanmış, uzun boylu olanı arkalarından gelen iki atın yularını tutmuş iki figür yolun kenarında ilerliyordu. Yüzleri Joseph'e doğru dönüktü. Evan adamı tanımıyordu. Kadında tanıdık gelen bir şeyler vardı ama bu açıdan onu iyi göremiyordu.

Kapıyı açtı ve arabadan dışarı çıktı.
Her iki kişi de ona doğru döndü.

Kadının nötr ifadesi çatık kaşlara dönüştü, gözleri öfkeli yarıklara daraldı ve dudakları inceldi.

"Sen," diye fısıldadı.

Eğer yanılmıyorsa, ses tonu dehşetle doluydu.

Kimdi o kadın? Paltosunun gizleyemediği cömert kıvrımları, güzel yuvarlak yüzü, yün şapkasından fırlayan sarı saçları ve ışıltılı mavi gözleriyle çok güzeldi.

O gözler... farkındalık ona çarptı ve geriye doğru bir adım attı, kıcı vagon kapısının kenarına çarptı. "Pudge?" diye nefes aldı.

Güzel mavi gözler daha da kısıldı ve yanındaki adam bir adım öne çıktı. "Bu Leydi Amelia Witherspoon," dedi ürkek bir sesle. "Arabamızın dingili kırıldığında leydimi Cheltham House'a götürüyordum. Ve siz de...?"

Amelia arabacısının kolunu tuttu. "Komşumuz Bay Evan Cameron. Görünüşe göre kıtadan dönmüş."

Evan onun soğuk ses tonuna otomatik bir tepki olarak kaşlarını kaldırdı. "Evet."

Witherspoon. Bu onun evlilik adıydı. Annesinin ona Leydi Amelia'nın evliliği hakkında yazdığını hatırlıyordu. 1807'nin sonbaharında evlenmişti. Dört yılı aşkın bir süre önce.

Evlilik haberinin ona verdiği duyguyu hatırladı. Hoş bir duygu değildi bu. Ne de olsa, bir zamanlar onun bir gün kendisinin olacağını ummuştu ve bu hayalden vazgeçmiş olsa da, onu başka bir adamın kollarında düşünmekten nefret ediyordu.

Annesine bir daha Leydi Amelia hakkında konuşmamasını rica eden bir mektup yazmıştı. Annesi soru sormamış ve onun isteklerine uymuştu. Leydi Amelia hakkında ne düşündüğünü gençken ona bir kez söylemişti. Annesi ona baskı yapmayacak kadar akıllı bir kadındı.

Ve şimdi o kadın, karla kaplı, her zamankinden daha güzel, evli... ve öfkeli bir halde karşısında duruyordu.

Sonunda dilini ve terbiyesini buldu. "Lütfen arabamın içine girin ve havadan uzak durun leydim. Bu gece eve sağ salim varmanızı sağlayacağım."

Amelia onu inceledi ve çılgınca bir an için teklifini reddedebileceğini düşündü. Ve sonra... reddetti!

"Hayır," dedi kibarca. "Yürümeyi tercih ederim."

Burnunu havaya kaldırarak ondan uzaklaştı.

Arabacının gözleri fal taşı gibi açıldı. Öksürdü, sonra da arkasından koşmaya başladı. Atlar arkasından geliyordu. "Leydim!"

Ona baktı ama yürümeye devam etti, adımları uzun ve kararlıydı. "John, sanmıyorum..." Evan gerisini duymadı, çünkü kız ondan o kadar hızlı uzaklaşıyordu ki, kelimeler attığı her adımda kayboluyordu.

Evan onun peşinden yürüdü. Ona ulaştığında kolunu sıkıca kavradı, adımının ortasında durdurdu ve yüzünü kendisine çevirdi.

Önce koluna, sonra da öfkeyle adamın yüzüne baktı. "Derhal çöz beni!"

Vay anasını. Bu da neydi şimdi? Kolunu sıkıca tutmaya devam etti. "Arabama geleceksiniz leydim. Bu havada ölüme yürümenize izin vermeyeceğim."

Cheltham House'dan hâlâ on beş mil, Postcombe'dan ise beş mil uzaktaydılar. Kar her geçen saniye daha da yoğun yağıyordu.

"Dediğim gibi, senin sadakanı almaktansa yürümeyi tercih ederim," dedi sertçe, adamın elinden kurtulmaya çalışarak.

Bu davranış karşısında tamamen şaşkına dönmüştü. Amelia her zaman tatlı ve özverili bir mizaca sahip, her zaman nazik, her zaman kendinden çok başkalarını düşünen bir kız olmuştu. Evlilik onu bir tür viragoya mı dönüştürmüştü?

Gitmesine izin vermedi. Çenesini indirerek gözleriyle eşit bir şekilde buluştu. "İsrar ediyorum."

Sesi karanlıktı ve tartışmaya yer vermiyordu, çünkü onun bir adım daha atmasına asla izin vermeyecekti

Burada.

Kıpırdamadan durdu, gök mavisi gözleri uzun bir an boyunca doğrudan onunkilere baktı. Yağan kar etraflarında fısıldıyordu. Sonunda gözlerini kırptırdı, gökyüzüne ve tekrar ona baktı, pembeleşmiş yanaklarında kar taneleri eriyordu.

"Pekâlâ o zaman." Sesi gergin ve duygudan yoksundu. Bu kez, kız onun elinden kurtulmaya çalıştığında, Evan onu bıraktı.

Rahat bir nefes aldı ve arabacısına baktı, o da rahatlamış görünüyordu.

Atların arabanın arkasına bağlanmasına yardım etti, sonra Evan Amelia'nın arabaya binmesine yardım ederken John da Joseph'le birlikte sürücü koltuğuna oturdu. Amelia arabaya tırmanırken bakışları onun yumuşak, yuvarlak kıcını taradı.

Amelia her zaman güzel bir kız olmuştu ama güzel, dönüştüğü kadın için yeterli bir tanım değildi. Kıvrımlı güzel ya da şehvetli lezzetli belki daha iyi olurdu.

Onun yanına oturdu ve ellerini tüm o güzel kıvrımların üzerinde gezdirdiği erotik görüntüyü zorla geri itti. Tanrı aşkına. O evli bir kadındı ve başka erkeklerin eşleriyle asla oynaşmamak onun kişisel bir kuralıydı.

Yine de, evli olsun ya da olmasın, o güne kadar gördüğü en güzel şeydi.

O kadar uzun süre dışarıda kaldıktan sonra titriyordu, bu yüzden adam onun ıslak paltosunu ve şapkasını çıkardı, sonra da ağır battaniyelerini onun üzerine örttü. Kadın yorum yapmadan kabul etti, vücudu kaskatı kesilmişti.

Araba yavaş bir tempoyla ilerledi ve Evan onu izlerken birkaç dakika sessizce oturdular. Kadın dimdik oturuyordu, yüzü öne dönüktü, yüzü sert çizgilerle belirlenmişti, eldivenli elleri battaniyenin üzerinde kucağında sıkıca kenetlenmişti.

Ve onu ne kadar özlediğini fark etti. Onu en son gördüğünden bu yana yıllar geçmişti -kaç yıl? Yedi? Sekiz? Üniversiteye gitmeden ve evi sık sık ziyaret etmeyi bırakmadan önceydi. Eve döndüğü birkaç seferde onu aramıştı ama zamanlama hiçbir zaman doğru olmamıştı. Londra'da ailesinin yanındaydı, akrabalarını ziyaret ediyordu ya da okuldaydı.

Ama onu hep orada, Cheltham Evi'nin demirbaşı, sevimli ve tatlı huylu, açık hava pavyonunda kitap okurken, bacaklarını altına sıkıştırmış banklardan birinde otururken hayal ederdi. Her zaman kendisini onu izlerken hayal ederdi - birçok kez yaptığı gibi, çünkü orada oturmuş hikayelerine dalmış çok huzurlu görünüyordu - ve sonunda onun varlığını fark etti - birçok kez yaptığı gibi - ona görmeyi sevdiği o yavaş, utangaç gülümsemeyi verdi.

Evlendiğini duyduktan sonra bile onu başka türlü hayal etmekte zorlanıyordu.

Yanında oturan bu sert yüzlü ama güzel kadını anılarındaki kızla bağdaştırmak zordu. Belki gülümsemesini sağlayabilirse, hoşlandığı o kızıdan bir iz görebilirdi.

Uzun süren sessizlik onu kıpırdatmaya başladı ve boğazını temizledi. "Evlendiğinizi duydum. Bay Witherspoon

Londra'nın mı? Tebrikler, Pud...er, leydim."

Yavaşça ona döndü ama kirpikleri şaşkınlıkla titredi. "Bu dört yıl önceydi," dedi kuru bir sesle. "Tebrikleriniz için oldukça geç kaldınız."

Adam irkildi ve kadın devam etti. "Özellikle de Edmund'un iki buçuk yıl önce öldüğünü düşünürsek."

Şaşkınlıkla göz kırpması sırası ondaydı. Ağzı açık kaldı. "Oh. Tanrım. Bilmiyordum... duymamıştım."

"Belli ki," dedi sert bir ses tonuyla.

"Çok özür dilerim," diye mırıldandı, kendini bir pislik gibi hissediyordu.

Başını ona doğru eğdi. "Teşekkür . Ama uzun zamandır dulum ve artık buna alıştım."

Birdenbire Evan annesine Leydi Amelia hakkında yazmayı bırakmasını söylememiş olmayı diledi. Onun hakkında her şeyi, son birkaç yılını nasıl geçirdiğini bilmek istiyordu.

"Çocuğunuz var mı?" diye sordu.

"Hayır."

Elleri kucağında o kadar sıkı kavranmıştı ki parmak eklemleri beyazlamıştı. Belli ki, bu kadının soğuk yüzünün ardında eski dostunu görme şansı olmasını istiyorsa, bu doğru bir konuşma tarzı değildi.

Çabucak yön değiştirdi. "Kız kardeşlerin nasıl? Hepsi büyümüştür herhalde."

Amelia'nın kız kardeşleri ondan çok daha küçüktü. Ailesi o sonra gebe kalmakta zorlanmıştı ama sonra Amelia doğduğunda sürpriz bir bebekleri olmuştu.

Sekiz ve diğeri de on yaşındayken. Kız kardeşlerinin üzerine titrerdi.

Onun sorusu karşısında biraz yumuşadı. "Emmaline şu anda on beş yaşında, Veronica ise on üç. Onlar büyüdüklerine inanmak istiyorlar ama ben aynı fikirde değilim."

"Öyle olduğunu tahmin ediyorum," diye mırıldandı. "Peki ya Kont ve Leydi Cheltham? Onlar nasıl?"

"Annem ve babam çok iyi. Kız kardeşlerim onları genç tutuyor." Kıkırdadı.

Bir kez daha sessizliğe gömüldüler ama sonra derin bir nefes aldı ve kibarca sordu: "Ya annen? O nasıl?"

"Bildiğim kadarıyla çok iyi. Onu birkaç yıldır görmedim ama mektupları her zamanki gibi uzun soluklu."

"Sanırım onu sizden daha yakın zamanda gördüm. Onu gördüm..." Durdu, düşündü. "Sanırım bir buçuk yıl önce, yıllık bahçe partimizde. Gerçekten de oldukça iyi görüldüğünü bildirmekten mutluluk duyuyorum."

"Bunu duyduğuma sevindim."

"Ve teyzen de onunla birlikteydi. Annenin o büyük evde yalnız olmadığını duyduğuma sevindim. Baban öldükten sonra onun için çok endişelenmiştim."

Başını salladı. Bu ifade ona eskiden tanıdığı bir kızı hatırlattı.

Bakışlarının tekrar onun üzerinde dolaşmasına izin verdi. Tanrım, ama çok güzeldi. Gözleri loş ışıktaki parlıyordu ve saçları altın sarısı parlıyordu. Vücudu yeniden kasıldı ama bu kez arzusuna karşılık vermedi. Onun için uygunsuz olabilirdi.

Bunca yıldan sonra Amelia için böyle hissediyordu ama... şey, kahretsın. Elinde değildi.

Cheltham House ve Wheatley'den, yakındaki köyden, ailelerinden ve ortak tanıdıklarından bahsederek birkaç dakika daha yollarına devam ettiler. Hâlâ kaskatı kesilmişti ama konuştukları konular onun iyi huylu yanını yeniden ortaya çıkmaya teşvik ediyor gibiydi. Battaniyeye sarınmış, dudakları pembe, gözleri mavinin o büyüleyici renginde, orada otururken çok güzeldi. Evan'ın elinden bir şey gelmiyordu; ona karşı duyduğu çekim, arabayı sürdükleri her kilometreyle birlikte artıyor, ta ki etraflarında canlı bir şey gibi çatırdayana kadar.

Ve sonra araba tekrar durdu.

Evan kaşlarını çattı ve pencereden dışarı baktı. Amelia'ya o kadar dalmıştı ki zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştı.

Kalın kar perdesinin ardından bir sıra sazdan yapılmış bina gördü. "Görünüşe göre Postcombe'dayız."

"Ama neden durduk?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok." Kapıyı açtı ve dışarı çıktı. Rüzgâr saçlarını yanaklarına savurdu ve bacaklarının etrafında kar fırtınası yarattı.

Joseph sürücü koltuğundan indi. "Efendim," dedi Evan'a yaklaşarak, "hava daha da kötüleşti. Rüzgâr şiddetlendi ve kar yığınları oldukça derinleşiyor. Kuş uçmaz kervan geçmez bir yerde mahsur kalmamızı istemem. John ve ben yola devam etmenin çok tehlikeli olacağı konusunda hemfikiriz. Geceyi handa geçirmemizi ve sabah yola devam etmemizi öneriyorum."

Evan uzun zamandır ilk kez çevresini dikkatle inceledi. Joseph haklıydı. Kar sokakta derin yığınlar halinde birikiyordu ve botları inciklerine kadar gömülmüştü.

"Lanet olsun," diye mırıldandı. Bu gece Amelia'yı güvenli bir şekilde ailesine teslim etmek istiyordu. Ama Joseph haklıydı. Bu riski almak akıllıca olmazdı. Burası ile Cheltham Evi arasında Amelia gibi bir hanımefendiye uygun bir konaklama yeri yoktu.

Kaşları çatılmış bir halde onun arkasından çıkmıştı. "Sorun nedir?" Belli ki o da en az onun kadar havaya dikkat etmiyordu.

Ona döndü ve kaşlarının arasındaki çatıklığın derinleştiğini hissetti. "Üzgünüm," dedi ona. "Geceyi burada geçirmek zorunda kalacağız."

İkinci Bölüm

Amelia, Evan handa odalarını tutarken hava koşullarından saklandığı arabada içini çekti. Son bir saattir ona karşı nazik olmaya çalışsa da, tüm bu süre boyunca içsel bir kargaşa içinde kıvranıp durmuştu.

Delicesine yakışıklıydı. Hatırladığından çok daha yakışıklıydı ve zaten onu tanıdığı en yakışıklı çocuk olarak hatırlıyordu. Onun yakınlığı vücuduna her türlü kötü şeyi yaptı, tenini hassas ve ağırlı hissettirdi ve bacaklarının arasında yoğun bir erotik ihtiyaç kabardı. Onunla konuşma şeklinden, vücudunun sertliğine ve yüzünün engebeli düzlemlerine kadar onunla ilgili her şey onu en cinsel düzeyde çağırıyordu ve arabanın tekerlekleri altında kilometreler ilerledikçe arzusu daha da güçlenmişti.

Ama bedeni zihninin bildiğini bilmiyordu - o aynı zamanda tanıdığı en zalim çocuktı. Ona hayranmış gibi davranıyor ama aslında arkasından onu küçümsüyordu. Bunu keşfettikten sonra yıllarca özgüveniyle mücadele etmişti. Şimdi bile, yıllarca insanlar onun güzelliğini herkesin önünde takdir ettikten sonra, bazen aynaya baktığında Evan Cameron'ın yıllarca gördüğü o tombik, itici kızı görüyordu.

Onunla arabasında birkaç saat daha geçirmeye, sonra Cheltham House'a kaçmaya ve gelecek ay Londra'ya dönmeden önce onu bir daha görmemeyi ummaya karar vermişti. Ama şimdi Postcombe'da mahsur kalmışlardı ve nezaket gereği onunla birlikte yemek yiyecek ve handa rahat etmesini sağlayacak, sonra da sabah onunla birlikte orucunu açacak, sonra da babasının evine doğru iki saatlik -ya da yoldaki kar nedeniyle daha uzun- bir yolculuğa çıkacaktı. Bu da onunla katlanabileceğini düşündüğünden daha fazla etkileşim anlamına geliyordu.

Derin bir nefes aldı. Buna katlanacaktı. Her şeyden önce, başka seçeneği yoktu. İkincisi, o utangaç bir bakire değildi. Artık değildi.

Olan oldu. İkisi de havayı kontrol edemezdi. Elinden geldiğince iyi bir doğayla buna katlanacaktı.

Evan onun yanında arabaya bindi, kaşları daha önce olduğundan daha da çatıktı. Kapının üzerinde rüzgârla boğuştu, sonunda kontrolü ele geçirdi ve kapıyı çarparak kapattı, sonra da ona dönüp alçak sesle, "Hiç odaları yok," dedi.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne? Neden olmasın?"

"Dunsberg Dükü ve beraberindekiler Oxford'a gidiyorlardı ve onlar da fırtınaya yakalandılar. Bütün boş odaları tuttular."

". "

"Hancı bize kalacak yer teklif etti, ancak..." Evan tereddütle devam etti. Bir nefes aldı. "Burası öyle bir oda değil.

bir dolap kadar. Ama bizim için oraya koyabilecekleri fazladan bir yatakları var."

"Ah," dedi sessizce.

Sonunda onun bakışlarına karşılık verdi. "Korkarım tek seçeneğimiz bu. Elbette yerde uyuyacağım. Bu durumdan hiçbir şekilde faydalanmayacağım. Size söz veriyorum."

Bu gün daha kötü olabilir miydi? Amelia bir iniltiyi bastırdı. Evan'ın bir beyefendi olmamasından değil, kendisinin bir hanımefendi olmamasından endişe ediyordu. Tanrı biliyordu ki, geçmişte onun yanında kendini ne kadar aptal durumuna düşürmüştü. Ve vücudunun ona verdiği tepki... Kendini onun zorlayıcı gücüne amansızca çekilen dev bir mıknatıs gibi hissediyordu. Teni dikenli ve sıcaktı, her yeri ağrıyordu. Ve bir şey ona sadece onun dokunuşunun bu tür bir acıyı yatıştırabileceğini söylüyordu.

Dudaklarını birbirine bastırdı, bu erotik düşüncelere bir şekilde son vermenin bir yolunu bulması gerektiğini çok iyi biliyordu. "Peki ya Joseph ve John?"

"Erkek hizmetkârlar için ahırlara fazladan paletler getirilmesini sağladılar."

Başıyla kısa bir selam verdi. Muhtemelen yüzündeki endişeyi şirret bir onaylamama olarak okumuştı ama elinde değildi. "Peki o zaman. Görünüşe göre başka seçeneğimiz yok."

* * *

Hancı onları odaya yerleştirdikten sonra Amelia sessiz bir dehşet içinde dar yatağın kenarına oturdu. Evan haklıydı; burası bir dolaptan biraz daha büyüktü ve duvarda küçük, kare şeklinde bir pencere vardı.

ve Amelia'nın bile geçmek için eğilmek zorunda kaldığı bir kapı.

Daha da kötüsü, yerde ona yer yoktu. Yatak tüm alanı dolduruyordu.

Evan onun yanına alçaldı ve kadın Evan'ın yakınlığı karşısında sertleşti. İkisi de bir süre tahtadan yapılmış, kemerli ahşap kapıya baktı. Eğer yatağın ayak ucundan uzanırsa, kapının kolunu kavrayabilirdi.

Çok ama çok uzun bir gece olacaktı.

"Bay Johnson akşam yemeğinin saat sekizde ortak salonda servis edileceğini söyledi," dedi Evan.

Başını iki yana salladı. "Gidemem."

Evan'ın kaşları kalktı. "Neden gidemezsin?"

"Çünkü Dunsberg Dükü beni tanıyor. Eğer o ve arkadaşları geceyi burada bir beyefendiyle geçirdiğimi öğrenirlerse, dedikodular çıkar" -bir an duraksadı, sonra sözlerini bitirdi -"nazik olmayacak."

Evan'ın kaşlarının arasında yine bir çatıklık belirdi. "Doğru. Tabii ya. Uzun zamandır İngiltere'den uzaktaydım, dedikodu ve skandalın temel ilkelerini unutmuş gibiyim. Bu durumda ben de gitmeyeceğim. Sana bir akşam yemeği getiririm, sonra da seninle kalırım."

"Çok nazıksınız Bay Cameron-" "Evan."

"-ama benim yüzümden burada kalmaya zorlanmış hissetmenize gerek yok."

Adam sırttı ve bu öylesine parlak, göz kamaştırıcı bir gülümsemeydi ki, kadının kalbi tepki olarak çarpmaya başladı. Yüce Tanrım, o bir

çekici adam, onu son tanıdığında sahip olduğu gençlik yumuşaklığından tamamen uzaklaşmıştı. Şimdi, daha önce hiç olmadığı kadar kadınlığının farkına varmasını sağlayacak şekilde sert ve erkeksiydi.

Çenesindeki o küçük yarığı yalama fantezisine karşı gözlerini kapatarak arkasını döndü.

Onun koluna dokundu. "Her şey yoluna girecek, Pudge."

Daha da sertleşti, kasları karnında ve omuzlarında gerildi. "Lütfen bana öyle deme."

"Neden olmasın?"

"Çünkü bu zalimce."

"Ama ben sana hep öyle hitap ettim." Kafası karışmış gibiydi. "Herkes sana öyle derdi. Bu senin bebeklik lakabındı. Kimse sana zulmetmek istemedi."

İç çekti. On beş yaşındayken ailesinden kendisine Pudge demeyi bırakmalarını istemiş, onlar da bu isimden hoşlanmadığını anlayıp hemen kabul etmişlerdi. Ancak mahallenin çocukları bu isimden o kadar kolay vazgeçmemişti, özellikle de onlara doğrudan durmalarını söyleyemeyecek kadar utangaç olduğu için.

Her halükarda, bunun bir zalimlik olmadığını düşünüyorsa aldanıyordu. "Herkesin bana böyle dediğini biliyorum. Ama bundan hoşlanmıyorum."

Dondu kaldı. "Bekle," dedi. "Şimdi mi sevmiyorsun, yoksa hiç sevmedin mi?"

Ona döndü ve yakışıklı yüzüne baktı. O küçük yarık, güçlü çenesini daha da belirginleştiriyordu.

Koyu, kaba görünümlü bir kirli sakalla kaplıydı. Buna karşın dudakları inanılmaz derecede yumuşak ve öpülebilir görünüyordu. Burnu düz bir bıçak gibiydi, elmacık kemikleri belirgindi ve koyu renk gözleri daha koyu, uzun kirpiklerle kaplıydı.

"Bundan hiç hoşlanmadım," dedi ona.

Kaşları yukarı doğru kalktı. "Neden bana söylemedin?"

"Bu benim lakabım olarak kullanmana engel olur muydu?"

"Evet. Tabii ki."

İçini çekti ve bakışlarını ondan ayırıp kucağında dönüp duran parmaklarını incelemeye koyuldu. Dürüst olmak gerekirse, bu adama çok uzun süre bakmak sadece beynini jöleye çevirmekle kalmıyor, aynı zamanda etini sıcak, dikenli ve muhtaç hale getirmek gibi istenmeyen yan etkilere de sahipti.

Yavaşça ama kararlı bir şekilde çenesini avucunun içine aldı ve başını çevirerek tekrar kendisine bakmasını sağladı.

"Bunu hiçbir zaman olumsuz anlamda söylemedim,"

dedi ona. Kadın şüpheli bir kaş kaldırdı.

"Bu doğru. Lakabını her zaman büyük bir sevgiyle anmışımdır."

Boğazından alaycı bir ses çıkardı.

O alçaltılmış onun el itibaren onu Çene, bakıyor İnançsızlığı yüzünden kafası tamamen karışmıştı.

"Bir kıza bir erkekle her karşılaştığında ne kadar şişman ve itici olduğu hatırlatılırsa," dedi sessizce, "bu gerçek eninde sonunda zihnine yerleşir."

Adam öyle bir dehşetle geri çekildi ki, eğer öyle olmasaydı kadın gülecekti. olmuştur üzerinde a konu o vardı neden oldu onu böyle

kalp ağrısı. "Senin şişman ve itici olduğunu hiç düşünmemiştim!" "Bana Pudge dedin, Evan. Pudge. Ne dediğini biliyor musun?"

Bu ne anlama geliyor?"

"Şey-" Başını kaşdı. Eğer bilmeseydi, yüzündeki şaşkın ifadeyi sevimli bulurdu. "Sanırım öyle. Ama senden bahsederken bu kelimeyi kafamda hiç tanımlamadım, seni tanımladığını da düşünmedim. Tanrı aşkına, bu bir sevgi ifadesiydi. Kötü bir şey kastetmedim."

Gerçekten şaşkın ve perişan görünüyordu. Amelia bunu anlayamadı. Nasıl olur da birine bu kadar uzun süre böyle korkunç bir şey söyleyebilir ve bunun o kişiyi içten içe etkilememesini bekleyebilirdiniz?

"Bu..." Tereddüt etti, kaşlarını çattı ve sonra, "Bugün beni ilk gördüğünde bu mi bana bu kadar kızgındın?" dedi.

Göz kapakları kapandı. Bunu tartışmak istemiyordu. Burada değil, şimdi değil. Hiçbir zaman.

"Amelia, söyle bana. Bilmek istiyorum. Bunu düzeltmem gerek."

Gözlerini açtı ve dudaklarını bir gülümsemeye zorladı. "Gerçekten, önemli bir şey değil. Hepsi çok uzun zaman önce oldu. Başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz?"

"Bu kadar uzun zaman önce ne oldu?" diye sordu.

Oh, canım. "Hiçbir şey. Bana o korkunç lakabınla sesleniyorsun," dedi. "Tüm demek istediğim buydu." Elbette bir yalan. Hiçbir zaman iyi bir yalancı olmamıştı ama

bu konuşmanın gittiği yönden kendini kurtarmaya çalışan biri haline geldi.

Başını salladı, açıkça ona inanmıyordu. Ama sonra onu şok etti. "Bence çok hoşsun. Her zaman öyleydim."

Adamın onu incelerken yumuşacık olan kahverengi gözlerine baktı. Ve içinde bir şeyler kaynamaya başladı.

Odanın minyatür boyutları göz önüne alındığında, mecburen birbirlerine yakın oturdular. Adam o kadar güzel kokuyordu ki, deri ve tıraş losyonu kokuyordu ve kadın ne yaptığını anlayamadan öne doğru eğildi, başı yukarı doğru eğildi, göz kapakları yarıya indi ve onu içine çekti.

Adam da aynı fikirdeymiş gibi görünüyordu, çünkü burunları çarpıştı. Amelia geri çekilmeye başladı ama adamın elleri Amelia'nın omuzlarına kapanarak onu olduğu yerde kilitledi.

"Amelia," dedi boğuk bir fısıltıyla. Nefesinin sıcaklığı yanaklarını yıkadı. "Seni çok özledim."

"Sen...?"

Dudaklarının onunkilere değmesi onu durdurdu. Dondu kaldı. Ama dudakları o kadar sıcak, o kadar yumuşaktı ki; sert vücudu onunkine o kadar yakındı ve o kadar güzel kokuyordu ki...

Tanrım, o da onu özlemişti. Onu ne kadar da çaresizce özlemişti.

Dudakları ayrıldı ve onu öptü, yumuşak, sıcak dudaklarını kendi dudaklarıyla şehvetle keşfetti. Elinde değildi. Onun dokunuşuna verebileceği tek karşılık buydu. Ona duyduğu ihtiyacı inkâr edemezdi.

Alçak bir iniltiyle onu kendine çekti, öpüşmeyi tatlı ama bir o kadar da erotik bir şeye dönüştürdü, cinsel ihtiyaç yaktı

bacaklarının arasında.

Dili kızın üst dudağında gezindi ve kız şaşkın bir nefes aldı.

Geri çekildi. Yanakları kızarmıştı. İkisi de sert nefesler alıyordu. Amelia'nın kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi hissediyordu. Ama yanıyordu. Yanıyordu ve bu özel alevleri söndürebilecek tek bir kişi vardı: ondan uzaklaşan adam.

"Kahretsin," diye homurdandı, sesinde derin bir keder vardı. "Çok özür dilerim. Sana bir centilmen olacağıma söz vermiştim ama bu odada on dakika bile yalnız kalmadık ve ben şimdiden... Cehennemlik oldum. Sana bir daha dokunmayacağım. Yemin ederim. O kadar güzelsin ki, o kadar tatlısın ki ve gözlerindeki bakış - kendimi durduramadım - seni tatmam gerekiyordu." Ayağa fırladı ve ona baktı, gözleri kararmıştı ve kaşları acıyla çatılmıştı. "Çok özür dilerim. Beni affedeceğini söyle, Amelia. Affedilemez olduğunu biliyorum ama-"

Ayağa kalktı, kollarını adamın boynuna doladı, onu kendine doğru çekti ve dudaklarını bir kez daha onunkilere yapıştırdı. Onun konuşmayı kesmesine ihtiyacı vardı. Özür dilemeyi bırakmasına. Sadece onu öpmeye, o yumuşak, lezzetli dudakları tekrar ağzında hissetmeye ihtiyacı vardı.

Daha önce de öpülmüştü. Ama hiç ama hiç böyle hissetmemişti. Hiç bu kadar derin bir özlem uyandırmamıştı. Onu öpen kişi hiç Evan olmamıştı.

Evan. Tüm çocukluğu boyunca sevdiği çocuk ama her zaman çok çok yakışıklı, çok

güçlü ve onun gibiler için fazla çekici.

Ona güzel demişti. Onu her zaman güzel bulduğunu söylemişti. Uzun süre hayatında olmadıktan sonra tekrar buradaydı.

Ve onu öpüyordu.

Çok güçlü bir kombinasyondur. Arzu içinde kaynadı, ihtiyaca dönüştü, inkâr edemeyeceği bir şeye dönüştü. İnkâr etmek istemediği bir şeye.

Ellerini adamın sırtında gezdirdi ama daha fazlasına ihtiyacı vardı. Paltosunun kumaşı çok kalındı. Dudaklarını onunkilere kilitleyerek ellerini adamın önüne götürdü ve sabırsızca ceketinin düğmelerini açarak omuzlarından aşağı itti. Adam istenmeyen giysiyi silkeleyip atarken, elleri bir an için kadının etrafında kenetlendi. Yelek üzerinde çalışmaya başladı ve onu da çıkardıktan sonra gömleğinin paçalarını pantolonundan çekti.

Onu durmadan, daha da derinden öptü, onun sıcak, erkeksi tadını yeterince içemedi. Ağzını onun çenesine bastırdı, öğleden sonra kıllarının teninde yarattığı aşınmayı test etti ve dudaklarını, ardından dilini onun çenesinde tatmayı hayal ettiği yarığın üzerinde gezdirdi. Bunun verdiği zevkle neredeyse inliyordu.

Nihayet, nihayet, ona dokunabilirdi. Ona dokunmak istemediği bir zamanı hatırlayamıyordu. Buna umutsuzca ihtiyacı vardı. Ellerini gömleğinin altına soktu ve parmaklarını sırtında bir aşağı bir yukarı gezdirdi, parmak uçlarının altında dalgalanan kasların gücü karşısında nefesi kesildi.

Güçlüydü, çok erkeksi ve erkeksiydi. Teni daha fazlası için ağrıyordu. Çekirdeği derin, ritmik darbelerle sıkıştı. Vücudunun her santimi, içi ve dışı, ateşli bir arzuyla haykırdı ve bu yoğun ihtiyacın bir kısmını yatıştırmaya çalışarak ona sürtündü.

Ceketini ve pardösüsünü çoktan çıkarmıştı ve parmakları ustalıklarla sırtından aşağı inerek düğmelerini açtı. Yeşil muslin seyahat elbisesini, kombinezon ve ile birlikte aşağı iterek omuzlarını çıplak bıraktı. Dudakları boynunu sıyırdı ve adam aşağı doğru inerken, dişleri nazıkçe onu işaretleyerek arkalarında ateşten bir yol bırakırken, kadın başını geriye doğru eğdi.

Omuzlarına doğru ilerledi, dokunduğu her yerde tenini tutuşturdu, bugün onu ilk gördüğünden beri içinde tutuşan ateşi körükledi.

Adamın sırtını kavradı, avuçlarının altındaki deri sıcak ve sertti.

Ağzı daha aşağıya, göğsünün üst kabarıklığına doğru hareket etti. Eli eteğini kıvrıp yukarı çekerken dili kalçalarının üst kenarında gezindi, vücudunu daha da sıkıca kendine doğru çekti, sertleşmiş cinsel organını karnına sürttü.

Dudaklarını onun bedeninden ayırmadan, ikisi de tekrar yatağın kenarına oturana kadar onu yatağa geri itti. Parmakları jartiyerinin üst kenarını kavradı ve sonra yukarı doğru hareket ederek çıplak kalçasının üzerinden geçti.

Adam kadının merkezine yaklaştıkça kadın şiddetle ürperdi ve ardından adamın parmakları kadının sakladığı bukleleri kavradı.

Kadınlık organı ve nefesi kesildi, yüzünü adamın omzunun kıvrımına gömdü.

Adam kadının cinsel organının dudaklarını araladı, parmak uçlarıyla okşadı, okşadı.

"Tanrım, Amelia," diye mırıldandı. "Çok kaygansın. Çok ateşlisin. Bu benim için mi?"

"Evan." Sesi titriyordu. Onu daha sıkı kavradı, dudakları yakasında gezindi, dili boynunun erkeksi, tuzlu tadını tattı.

Yavaşça bir parmağını onun içine soktu.

"Oh!" haykırdı, vücudu ona doğru eğildi.

Neredeyse sonuna kadar çekti ve sonra hassas duvarlarına doğru okşayarak tekrar içine kaydı.

"Çok sıkısın, Amelia. Çok tatlısın. Tanrım," diye inledi, dudakları çenesinde ve göğsünde gezindikten sonra göğsünün üst kısmına yumuşak öpücükler kondurdu, "Seni istiyorum. Seni sikimin etrafında istiyorum."

"Ben de öyle." Neredeyse inliyordu. Onu her şeyden çok istiyordu. Onu içinde hissetmek istiyordu. Onu kadar derinden ve o kadar sert sahiplenmesini istiyordu ki, onu sonsuza dek işaretleyecekti.

Elini kadının bacakları arasında tutarak, parmağını hâlâ kadının kaygan iç etinde gezdiriyor, onun nefes nefese kalmasına ve kıvranmasına neden oluyor, yatağın kendi tarafına yatmak için hareket ediyor ve onu da kendisiyle birlikte aşağıya sürüklüyordu. Kadın, adamın bacaklarının arasında tutuşturduğu zevk ateşinden habersiz, isteyerek boşaldı.

Elini ondan çekerek kalçasının iç derisini okşadı ve sıcak, ıslak öpücükleri ağzına geri dönerken onu kendi kayganlığıyla boyadı.

Onları yuvarladı, böylece onun üzerindeydi, vücudunun sıcaklığı ve ağırlığı onunkinin üzerindeydi. Kadın kollarını ona doladı. Elinin birkaç hareketiyle pantolonunun paçalarını serbest bıraktı ve sertliğinin teni ipeksi ve sıcak bir şekilde kadının merkezine bastırdı. Kadın, her şeyi isteyerek ona karşı direndi. Onu istiyordu.

Ama sonra yumuşak kahverengi bakışları onunkileri yakaladı ve dondu kaldı, büyük bir eliyle onun omzunu yatağa sabitledi, böylece o da hareket edemedi. Kıpırdamadan, gözlerinde parlayan sıcaklığı hissederek ona baktı.

"Amelia?" İfadesinde çok şey vardı -ihtiyaç, duygu, özlem... hatta korku.

"Lütfen," diye mırıldandı.

Gözlerini uzun uzun kırpıştırarak kapattı.

"Bunu... istiyor musun?" Sesi arzuyla sertleşmişti.

"Evet." Daha fazlasını istediğini hiç hatırlamıyordu.

Uzun, tıslayan bir nefes verdi. Omzunu bıraktı ve sonra alçak bir iniltiyle kendini onun içine gömdü, onu sınırlarına kadar gerdi. Kollarını tekrar ona dolamaktan ve o derinlere doğru kabarırken sıkıca tutunmaktan başka bir şey yapamadı.

Kollarını yatağa dayadı, hareket ettikçe onu öpüyor, okşuyor, içini dolduruyordu. Onun her güçlü hamlesini karşılamak için pelvisini eğdi, içinde çok derin ve çok özel yerlere dokunduğunda inledi.

Adamın gömleğinden tutarak onu daha yakına, daha derine çekti ve dudaklarının teninde bulabildiği her yeri öptü. Adam ona sürtünürken kalçalarını kıvırdı ve içinde yeni bir ateş yaktı. Ve her itişinde, o noktaya çarpıyor, ateşi körüklüyor, alevleri çatırdayan sıcaklıkla akılsız kalana, kasları gerilene ve her siniri sonunda alevlere patlayana kadar alevleri inşa ediyordu.

Zevkle haykırdı, vücudu kontrol edemediği bir güçle dalgalanırken, adam içine doğru ağır bir şekilde sallanmaya devam etti.

"Amelia," diye mırıldandı, sesi alçak ve boğuktu. İçindeki alevler dindiğinde ve kaslarındaki gerginlik azaldığında, adam onun üzerinde kaskatı kesildi. Sonra serbest kaldı ve adam onu sıkıca tutup boynuna doğru alçak sesle inlerken, Amelia onun serbest kalışının zonklayarak kalçasına döküldüğünü hissetti.

Adam kadının yanındaki yatağa yığıldı, vücudu kadınınkine yaslanmıştı, kadının giysileriyle kendi giysileri birbirine karışmıştı.

Amelia gözlerini yarı kapalı tutarak hareketsiz yatarken, halsizlik kol ve bacaklarına ve zihnine yayıldı. Evan'ın bilincinin yerinde olup olmadığını anlayamıyordu ama kesinlikle hareket etmiyordu.

Vücudunu kaplayan memnuniyet hissinin tadını çıkarmak için anlatılamayacak kadar çok zaman harcadı. Ama yavaş yavaş, başka bir duygu, istenmeyen bir duygu içeri sızmaya başladı.

Az önce ne yapmıştı?

Aklını kaybetmişti. Delirmişti.

Donup kalmıştı ama yavaş yavaş cansız kasları yeniden kasılmaya başladı ve kalbi o kadar yüksek sesle çarpıyordu ki

Evan'ın gürültüden şikayet etmemesine şaşırdım.

Evan'la cinsel ilişkiye girmişti. Evan Cameron. Tek adam... Sevdğine inandığı tek adam. Ve nefret ettiğine inandığı tek adam. Yedi yıldır görmediğı ve artık hakkında hiçbir şey bilmediğı bir adam.

Kesinlikle deliydi.

Panik midesinde düğümlendi. Gidecek bir yer olsa, kaçacak bir yer olsa, kaçardı. Ama dışarıda kar yağıyordu ve bu küçük odadan çıksa bile dükle ya da tanıdığı başka biriyle karşılaşabilirdi.

Evan onun tedirginliğini hissetti. Ona döndü ve yüz ifadesi ağzının kurummasına neden oldu. Çok... saygılıydı.

"Ben, uh..." diye başladı ama sözcükler uçup gitti. Boğazını temizledi ve tekrar denedi. "Ben... genelde... ben... öyle biri değilim. O tür bir kadın değilim."

"Ne tür bir kadın değil?" sesi alçak ve yumuşaktı. Krema gibi pürüzsüz.

"Ben..." Nefesini içine çekti, içinde dönen paniğı yatıştırmaya çalıştı. Elini aralarındaki kıyafet karmaşasına doğru salladı. "Bu..."

"Ah." Dudakları yumuşak bir gülümsemeye kıvrıldı ve parmak ucuyla kızın yanağına dokundu. "Biliyorum."

Titrek bir nefes aldı. "Ne düşünüyordum bilmiyorum..."

"İkimizin de düşündüğünü sanmıyorum," diye mırıldandı. "Belki de sadece... tepki veriyorduk."

Elinden geldiğince aralarındaki giysiyi düzeltti, sonra yüz yüze gelene kadar kendini ayarladı. Parmak uçlarıyla kızın saçlarını taradı -ki saçları buklesinden düşmüştü- ve başının arkasını kavradı. Öne doğru eğildi ve kızın ağzına yumuşak bir öpücük kondurdu.

Geri çekildiğinde ona alaycı bir gülümseme verdi. "Ben de ne olduğunu gerçekten bilmiyorum. Centilmen olacağına söz veren bendim." Gülümsemesi soldu. "Ben genelde sözünden dönen bir adam değilimdir, Amelia. Özür dilerim."

Uzun, yavaş bir nefes verdi. Görünüşe göre ikisi de kendilerini kaptırmışlardı.

"Burada kal," diye emretti. Ayağa kalktı ve pantolonunu çekti, sonra bir adım atarak kapının yanındaki köşede duran küçük ayaklı masanın üzerinde duran leğene gitti. Bir bezi leğene daldırıp sıktıktan sonra kadının yanına döndü. Tekrar kızın yanına geldi ve bacak arasını nazıkçe temizledi, ardından eteklerini bir kez daha düzenlemeden önce bezi yapışkan kalçasının üzerinde gezdirdi. Elbisesinin düğmelerini yeniden ilikledikten sonra yatağın ayak ucuna oturmasına yardım etti.

Adam kendi giysilerini düzeltirken kadın ona baktı. Pantolonu kalın siyah yündü ama gömleği kabarık beyaz ketendi ve koyu renk saçları, koyu renk gözleri ve çenesindeki koyu gölgeyle oldukça vahşi görünüyordu. Tehlikeli.

Ellerini kucağında kavuşturdu ve onlara baktı. Daha önce hiç böyle bir durumda kalmamıştı ve

nasıl tepki vereceğini, ne söyleyeceğini bilemedi.

Buradan sonra nereye gidecekleri hakkında hiçbir fikri yoktu.

Üçüncü Bölüm

Evan ona baktı. Karmakarışık sarı saçları ve kızarmış yanaklarıyla şimdi daha önce olduğundan daha da güzeldi. Ama onu çok ileri, çok hızlı ittiği hissine kapıldı. Ne düşünüyordu acaba?

O kadar ateşli, o kadar istekli ve ki. Onu mantığın ötesinde istemişti. Hiç düşünmemiştir. Sadece hissetmek istemiştir. Onu kendine ait kılmak istemiştir. Ve kadın... mükemmelin ötesinde hissettirmişti.

Ama şimdi... düşünmekten başka çare yoktu.

Hayatının en büyük hatasını yapmamış olmayı umarak onu dikkatle izledi.

Çünkü onu tekrar istiyordu. Onu bu gece, yarın, Noel'de ve sonrasında da istiyordu. Onu istemekten asla vazgeçmeyeceğini hissediyordu.

Onun geri çekildiğini bedeninin kapalı dilinde, kenetlenmiş ellerinde ve dudaklarının gergin çizgisinde hissetti.

Hayır. Onun parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin veremezdi. Daha önce buna izin vermişti, çünkü ikisi de gençti ve daha iyisini bilmiyordu. Ama şimdi evindeydi, kalmak için İngiltere'deydi ve Amelia da buradaydı. Onu hayatı boyunca tanımıştı ama o artık bir kadındı ve bir zamanlar hayran olduğu kızıdan çok daha fazlasıydı. Güzeldi, zeki, tutkuluydu, bir kadında aradığı her şeye sahipti.

En azından bir geceliğine bu küçük odada kapana kısılmışlardı. En iyi şekilde değerlendirecekti.

Yatakta yanına uzandı ve elini kendi eline alarak ters çevirdi ve avucundaki çizgileri inceledi. Kızın eli küçük ve narindi; kısa, temiz tırnakları vardı ve üzerinde nasır ya da başka bir iz yoktu.

O bir leydi, bir kontun kızıydı. Doğuştan ayrıcalıklıydı.

"Çocukken senin hep benden çok üstün olduğunu düşünürdüm," diye mırıldandı.

Kadın şaşkınlıkla irkildi ama adam elini onun elinin üzerine kapatarak devam etti. "On yaşındayken anneme seninle evleneceğimi söyledim."

Amelia onun yanında kaskatı kesildi ve sözlerine devam etti: "Güldü ve bana senin bir kontun en büyük kızı olduğunu söyledi; baban seni kesinlikle unvan sahibi bir adamla evlendirmek isterdi, sadece bir beyefendiyle değil, ki benim kaderimde de bu vardı."

Amelia nefes nefese kaldı. "Sonunda bir beyefendiyle evlendim."

"Evet." Bu haberin onu bu incitmesinin nedenlerinden biri de buydu. Sonunda evleneceği adamın sosyal basamaklarda daha yüksekte olmadığını öğrenince ihanete uğramış gibi hissetmişti. Ona döndü, "Neden?" diye sorarken onu inceliyordu.

"Neden unvanı olan biriyle evlenmedim?"

"Evet."

Omuz silkti. "Ben Pudge'dım." "Amelia-"

Sanki dünyanın gizemlerini saklıyorlarmış gibi kucağındaki ellerine baktı ve esprisiz bir kahkaha attı. "Bu doğru. Ben Pudge'dım ve herkes Pudge'ın değersiz olduğunu bilirdi. Londra'daki sezonum boyunca hiçbir unvanlı beyefendi bana ikinci kez bakmadı ve ben de bir başkasına katlanmak zorunda kalmak istemedim. Bu yüzden yaşı çoktan geçmiş, topal ve kötü bir kalbi olan Edmund Witherspoon ile evlendim." Ona acı dolu bir gülümseme verdi. "Ama Edmund nazik biriydi, ki bu diğer pek çok kişi için söyleyebileceğimden çok daha fazlasıydı. Babam da iyi bir baba olduğu ve benim mutlu olmamı istediği için bu evliliği kabul etti."

Hiçbir unvanlı beyefendi ona ikinci bir bakış atmamış mıydı? Bu nasıl mümkün olabilirdi ki? Ama bir parçası biliyordu. Her zaman utangaç ve alçakgönüllü olmuştu, istediğinde kalabalığın içinde eriyebilme yeteneğine sahipti.

Onu fark etmemiş olmaları o adamların kaybıydı. Aptallar.

"Pudge değersiz değildi," dedi yumuşak bir sesle.
kendi sesindeki inanç.

Yüzünü eğerek ona baktı, gök mavisi gözleri parlıyordu. "Gerçi bundan daha fazlasıydı. Hatırlamıyor musun?"

Kafası karışmış bir şekilde başını salladı.

"Birbirimizi en son ne zaman gördüğümüzü hatırlıyor musun?"

"Tabii ki. Cambridge'e gitmemden bir gece önceydi." Annesi ve babası o gece ona büyük bir veda partisi vermiş, öteden arkadaşlarını ve komşularını davet etmişlerdi. Amelia da onunla birlikte gelmişti.

Ebeveynleri. Tatlı, utangaç bir on altı yaşındaydı ve partiye girdiğinde kalbinin nasıl teklediğini, o gece ne kadar güzel ve pembe yanaklı olduğunu hatırladı. Bütün yaz boyunca onu öpebilmek için nasıl yalnız kalmanın bir yolunu bulmak istemişti.

Hiç olmamıştı.

Tekrar ellerine baktı, şimdi onları kucağında çeviriyordu. Adam onun profiline baktı ve yanaklarındaki rengi gördü. Uzun zaman önce o gece olduğu gibi bu gece de aynı renk yanaklarını kaplamıştı.

Uyarılma onu tekrar çekiştirdi, ama ona konsantre oldu, çocukken orada olmayan bu yeni keskin kenarları içinde bilemek için ne olduğunu bilmek istiyordu.

"Fletcher Henry ve George MacBride'a ne söylediğinizi hatırlıyor musunuz?"

"Fletcher Henry ve George MacBride," diye tekrarladı, sesi düşünceliydi. Bir zamanların dostları ve komşuları. "O ikisini uzun zamandır görmemiştim."

Şu anda bile Fletcher ve George'u düşünmek içinde buruk bir his uyandırıyor. Arkadaşlıkları o gece bir nedenden ötürü sona ermişti.

Omuz silkti. "George Cheltham House yakınlarında yaşıyor, bu yüzden onu ve ailesini ara sıra görüyorum. Evli ve iki çocuk babası. Fletcher'a ne olduğunu bilmiyorum."

"Onunla birkaç yıl önce Fransa'da karşılaşmıştım," dedi Evan. "Sanırım şu anda Hindistan'da yaşıyor."

Başını salladı, yere bakıyordu, omuzları gergindi.

Adamın bakışları kızın üzerinde keskinleşti. "Onlara ne söyledim?" "Hatırlamıyor musun?" diye bastırdı.

Cehennemde. Yıllar önceydi. Yine de olanları dün gibi hatırlıyordu. Ama Amelia orada değildi. Onu tüm bunlardan koruduğundan emin olmuştu.

"Bir şey mi duydun?" sordu kaşlarını çatarak.

Bakışlarını kapıya doğru kaldırdı, sanki odadan dışarı fırlamak istiyormuş gibi, sanki burada hapsedilmiş ve tek kaçış yolu bu kapıymış gibi kapıya baktı. Parmaklarını onunkilerle birleştirdi ve elini iki eliyle kavradı.

"Bahçedeydin," dedi usulca. "Seni tek başına yakalamayı umarak dışarı kadar takip ettim-" Birden sözünü kesti, sonra bakışlarını ona çevirdi ve Amelia'da eski Amelia'yı, ona her zaman büyük zevk veren o ham, umut dolu utangaçlığı gördü.

"Sana veda etmek istedim... özel olarak," diye fısıldadı. "Düşündüm ki... şey, sana bir veda öpücüğü vermek istedim."

Kızarmış yanaklarının rengi derinleşti ve az önce yaptıkları her şey düşünüldüğünde, ona veda öpücüğü vermek için duyduğu gençlik arzusuyla telaşlanması çok tatlıydı.

Elini sıktı ve yanağına yumuşak bir öpücük kondurmak için eğildi. "Böyle mi?"

Alt dudağını çiğnedi. "Hayır." Sesinde sert bir ton vardı. "Düşündüm ki... Dudaklarını öpebileceğimi düşündüm. Bütün yaz dudaklarını düşündüm. Nasıl

benimkine karşı hissedecektim. Daha önce hiç öpülmemiştim ve ilk öpücüğün sen olmasını istedim."

Adam şaşkınlıkla ona baktı. "Ben de aynı şeyi istedim. O yazı, tadına bakabilmek için seni yalnız yakalamanın yollarını hayal ederek geçirdim."

Bunun üzerine gözleri büyüdü ama sonra inanamıyormuş gibi başını salladı ve tekrar ondan uzaklaştı. "Seni bahçede buldum ama yalnız değildin. George ve Fletcher'la birlikteydin... ve konuşuyordun. Benim hakkımda."

Yüreği ağzına geldi. George tam bir piçti, sonra da Fletch... "Konuşmanın hangi kısmını duydun?"

"Onlara şunu söylüyordun..." Gözlerini sıkıca kapadı, sonra tekrar açtı. Odanın kararan ışığında pırıl pırıl parlıyorlardı. Titreyen bir sesle devam etmeden önce uzun, derin bir nefes aldı, "Bana bakmaya dayanamadığınızı. Onların ilgisini hak etmeyen şişman, tembel bir inek olduğumu."

Evan ayağa fırladı ve dehşet içinde ona baktı. "Tanrım, Pudge... Amelia. Hayır!" Ve sonra midesini bulandıran bir şey oldu. "O Fletch'ti. Bunu o söyledi."

Gözlerini kucağına dikti. "Evet... önce o söyledi, ama sonra sen onun söylediklerini tekrarladın ve... sen de onunla aynı fikirdeydin."

Evan gözlerini kapattı. Kadın haklıydı.

"Düşündüm ki... Benden hoşlandığınızı sanıyordum. Arkadaş olduğumuzu sanıyordum."

Oh, Tanrım. "Öyleydik."

Başını iki yana salladı. "Benim hakkımda o şeyleri söylediğini duyduğumda..." Sözünü tamamlayamamış gibiydi ve kirpikleri gözyaşlarını temizlemeye çalışıyormuş gibi hızla titriyordu.

Aynen böyle, bağırsakları düğümlendi ve zorlukla nefes alabildi. Kadının önünde dizlerinin üzerine çöktü, topukları kapıya değiyordu. "Ne olduğunu anlamıyorsun. Her şeyi yanlış anlıyorsun."

Başını iki yana salladı. "Ne duyduğumu biliyorum. O şeyleri söylerken sesin... sesin benden iğrenmiş gibi geliyordu."

"Tiksindim. Ama senden değil. George ve Fletcher'dan iğrenmiş ve onlara kızmıştım."

Konuşmanın tamamını hatırlıyordu. Öfke ve panik içindeydi, George'u Amelia'nın peşini bırakması için korkutmanın yollarını arıyor, şafakta tabanca mı talep etmeli, yoksa piçin suratına bir yumruk atıp işi bitirmeli miydi diye düşünüyordu.

Sonra, Fletcher onun ne kadar itici olduğunu söyleyerek ikisini de şaşırttığında, George'un tepkisini görmüş ve Fletcher'la aynı fikirde olursa George'un Amelia'yı rahat bırakacağını içinden geçirmişti.

Amelia'ya atfen kullandığı "", "tembel" ve "şişman" kelimelerini kabul etmişti. Ve Amelia onu duymuştu.

Tanrım. İki parmağını burnunun üst kısmına bastırdı ve sıkıca sıktı.

George'un gözlerinde şehvetle ona bakmayı bırakmasını sağlamayı düşünüyordu. Hepsi bu kadar. Hiç düşünmemişti.

Bu sözlerin ardındaki gerçek anlamı ya da nazik, kibar Amelia bu sözleri duyup kalbine alırsa ne olacağını.

Onun arkadaşıydı. Ve ona korkunç bir şekilde ihanet etmişti. Ve şimdi, ona karşı davranışları tamamen anlamlıydı.

Başını eğdi.

"George seni istiyordu," dedi huysuzca. "O gece eve adımını attığın andan itibaren gözlerini senden alamadı. Fletcher ve bana onunla bahçede buluşmamızı söyledi çünkü seni baştan çıkarma planlarını paylaşmak istiyordu. Seni... mahvetmek için." Evan şimdi bile sesindeki acı öfkeyi tutamıyordu.

"Ona çok kızmıştım," diye alçak sesle devam etti. "Bırak sana dokunmasını, sana bakmasını bile istemiyordum. Senden uzak durmasını istiyordum. Bunu nasıl yapacağımı düşünemiyordum. Ona seni istediğimi, seni ondan koruyacağımı söylersem, bunun sadece onun rekabetçi içgüdülerini harekete geçireceğini, sana daha çok ilgi duymasını, sana ilk sahip olmak için daha kararlı olmasını sağlayacağını deneyimlerimden biliyordum."

Uzandı ve ellerini onun iki yanındaki yatağa dayadı. "Öfkeliydim. Düzgün düşünemiyordum. Ve yüzündeki o şehvet dolu ifadeyi sileceğinden şüphe duymadığım tek şeyi yaptım. Fletch sana iftira attığında, ben de ona katıldım. Benim için bir hiçmişsin, değersizmişsin gibi davrandım. George'a senin hakkında yalan söyledim çünkü seni arzulamaktan vazgeçmesini istedim."

Bir nefes aldı. "Senin hakkında böyle konuştuğum için kendimle gurur duymuyorum. Ama seni korumak için bunu tekrar yapmazsam namerdim, Amelia."

Ona baktı, gözleri hâlâ cam gibiydi. Ve sessiz bir sesle konuştu. "Bunu beni korumak için mi söyledin?"

"Evet."

Dudakları sertleşti ve başını salladı. "Eğer içinde bir parça doğruluk payı olmasaydı kabul etmezdin. Hepsi yalan olsaydı, yeterince ikna edici olamazdın. Bir parçan bu şeylere gerçekten inanıyordu."

"Hayır."

"Bir parçamın onlara inandığını biliyorum." "Bunların hiçbirine inanmamalıydın."

"Neden olmasın?" diye meydan okudu. "Tıknazdım, Evan. Her zaman daha hareketsiz uğraşları aktif olanlara tercih etmişimdir. Ve söylediğin her şeyde doğruluk payı olduğu gibi, bunları tam bir inançla söyledin. Sen, güvendiğim tek çocuk. Hayran olduğum ve sevdiğimi sandığım çocuk."

Bakışları onunkilere kilitlendi. "Beni sevdin mi?"

"Ben de öyle sanıyordum," diye düzeltti. "Benim hakkımda o şeyleri söylediğini duyana kadar." Sesi alçaldı. "Birkaç kelime, insanın kalbinde kalıcı olduğuna inandığı bir duyguyu ne kadar çabuk silip karanlık ve çirkin bir şeye dönüştürebilir."

Onu karda ilk gördüğünde yüzünde beliren ifadeyi hatırladı. O hoşlanmama. Hayır, hoşlanmama değil. Nefret.

Yine de onu buraya getirmiş ve kendisiyle sevişmesine izin vermişti. Bu yüzden mi şimdi yüz hatlarını ağır bir pişmanlık kaplamıştı?

Lanet olsun. İşleri gerçekten de eline yüzüne bulaştırmıştı. Son birkaç yıldır Leydi Amelia'yla ilgili tüm anıları, ona duyduğu büyük saygıya ve onunla ilgili hoş hatıralarına dayanan hoş anılardı. Oysa onun kendisiyle ilgili anıları... Tanrım. Cehennem gibiydiler. Onun kendisine korkunç bir şekilde ihanet ettiği inancı altında yaşıyordu. Daha da kötüsü, bu sözler derisinin altına işlemiş ve ona çok daha derin bir seviyede saldırmıştı.

Parmaklarını kavrayana kadar ellerini kollarında gezdirdi. Elleri dudaklarına götürerek parmak eklemlerini öptü.

"Seni asla incitmek istemedim. Sahip olduğum düşünce..." Başını iki yana salladı. "Bu dünyada istediğim son şey seni incitmektir."

Omuzlarını silkti, ama adam yine de onun gözlerindeki gölgeleri ve dikkatle işlenmiş ifadesindeki gerginliği açıkça görebiliyordu. "Uzun yıllar önce oldu."

"Ve bunu o kadar uzun süre sakladınız. Bu yüzden arabama binmeyi reddettin, değil mi?"

Başını sıkıca salladı, sanki kaçmak istiyormuş gibi tekrar kapıya baktı. Sonra gözlerini kapattı. "Ne büyük bir felaket oldu bu. Evde kalmalıydım. Keşke hava durumu konusunda John'u dinleseymdim."

Bu onu kesti. Eğer Londra'da kalsaydı, onunla asla sevişemeyecekti. Nihayetinde şimdi söylediği şey, pişman olduğuydu. Bu bir felaketti.

Kadının sözlerine verdiği tepkiyi bastırarak, "Noel'de ailenle birlikte olmayı özledin mi?" diye sorarken sesini eşit tuttu.

"Ailemle değilim, değil mi?"

"Yine de yarın seni Cheltham House'a götürmek niyetindeyim." "Sence fırtına dınecek mi?"

"Öyle olsa iyi olur." Fırtına hâlâ devam etse bile onu eve götürmeye kararlıydı. Bir yolunu bulacaktı. İşleri yoluna koymak için yapabileceği tek şey buydu.

Yanağına dokunarak dikkatini tekrar kendisine çekti. "Amelia."

Öne doğru eğildi ve dudaklarını onunkilere değdirdi. Kadın öpücüğe birkaç saniye izin verdi, sonra geri çekildi, bakışları odaklanmamıştı. Yumuşak çenesini birkaç dakika avucunun içinde tuttu, sonra elini bıraktı ve uzaklaştı.

"Bize biraz yemek getireyim," dedi ona. "Birazdan dönerim. İyi olacak mısın?"

Etrafına bakındı, sonra başını salladı. "Bekleyeceğim."

"Birkaç dakikadan fazla sürmez," diye söz verdi ona.

Gömleğini içine soktu, ardından yeleğini ve kuyruklu ceketini giydi ve odadan çıkarak kapıyı yavaşça arkasından kapattı. Tek bir amaçla aceleyle meyhaneye gitti. Burası gürültülüydü, fırtına yüzünden bütün gün içeride kapalı kalmış yarı sarhoş adamlardan oluşan gürültülü bir kalabalıkla doluydu.

Tezgâha doğru ilerledi, barmenin dikkatini çekmek için el salladı ve kendisi ile Amelia için bir tepsi yemek sipariş etti.

Kız ona, "Hemen getiriyorum efendim," dedi ve koşarak uzaklaştı.

Başını öne eğerek ve tanıdığı biriyle karşılaşmamayı umarak onu bekledi, akşam yemeğini yer yemez Amelia'nın yanına dönmek istiyordu.

Ama gizli kalmak umutsuzdu. Birkaç dakika sonra biri sırtını sıvazladı. "Cameron! Sen olduğunu sanmıştım! Nasılsın oğlum?"

Evan, orta yaşlarda bir adam olan ve geniş ailesiyle birlikte Amelia'nın babasının ve kendisinin evleri arasında kalan evde oturan komşusu Thomas Berwicke'in yüzüne baktı.

"İyiyim," dedi kibarca. "Siz nasılsınız, Bay Berwicke?"

Berwicke onun yanındaki tabureye yerleşti. "Sizi buraya getiren nedir?"

"Noel için eve gidiyorum," dedi Evan. "Ama fırtınaya mı yakalandınız?"

"Aynen öyle."

"Ben de öyleydim, eski dostum, ben de öyleydim." Berwicke'in bakışları keskinleşti. "Seni içeri gördüğümü sandım. Yanınızda bir kadın vardı, değil mi? Biraz Leydi Amelia'ya benziyordu."

"Öyle mi?" Evan sesini yumuşak tutarak,

"Öyle mi?" dedi. "Evet, kesinlikle öyle oldu."

Evan iç çekti. Berwicke ilçedeki en büyük işgüzardı. Evan ve Amelia'yı çocukluklarından beri tanıyordu. O kadar insan varken neden burada olmak zorundaydı?

Berwicke komplocu bir tavırla öne doğru eğildi. "Yani... Leydi Amelia mıydı?"

Evan soğuk bakışlarını yaşlı adama çevirdi. "Elbette değildi."

"Ahhhh." Berwicke sırttı. "Tamamen anlıyorum. Sağduyulu olmak istiyorsun." Evan'ın omzuna şakacı bir yumruk attı.

Barmen kız, içinde iki tabak dumanı tüten yemek ve bir şişe şarap bulunan bir tepsiyle geri döndü - açıkça iki kişiye yetecek kadar yiyecek ve içecek. Evan Berwicke'e ters ters baktı. "Hakkında hiçbir şey bilmediğin konularda konuşmadığın için sana teşekkür ederim."

Evan tepsiyi alıp uzaklaşırken Berwicke'in tek tepkisi bilmiş bir kıkırdamaydı.

Dördüncü Bölüm

Evan sözünü tuttu; yemek getirmek için sadece birkaç dakikalığına gitmişti. O yokken Amelia yatağın kenarına , ellerini kucağında sıkıca kavuşturmuş, son birkaç saat içinde olanları düşünüyordu.

Evan Cameron'dan nefret etmekten başka bir şeye dönüşmüştü. Muhtaçlık derecesinde umutlu hissettiren bir şeye. Uzun zaman önce beslediği o naif umutlara çok yakın hissettiren bir şey.

Onunla evlenme niyetini annesine bildirdiğini söylediğinde şaşırmıştı, çünkü on yaşındayken annesine onunla evlenmek istediğini söylemişti. Annesi başını okşamış ve gülümsemişti. "Bunu göreceğiz hayatım," demişti, bir yetişkinin bir gün daha iyi anlayacak bir çocuğa kullandığı o nazik ses tonuyla.

Sonra, Amelia on altı yaşındayken, Evan'a olan saygısının ve umutlarının zirvede olduğu o gece, o konuşmaya kulak misafiri olmuştu. Adamın sözleri onu yıkmıştı. Kendine olan güveni kaybolmuş ve bunu tekrar bulması yıllar almıştı.

Şimdi neredeyse yirmi dört yaşındaydı. Evlenmiş, kocasına ölümüyle sonuçlanan korkunç bir hastalık boyunca bakmış ve iki yıldır dul kalmıştı.

ve bir buçuk yıl. Özgüveninin yanı sıra gururunu da yeniden inşa etmişti. Aptalca lakaplar artık onu incitemiyordu. Bugünlerde sadece nadir anlarda kendini on altı yaşındaki o savunmasız kızla aynı kişi gibi hissediyordu.

Yine de o an, son yedi yıldır hayatını şekillendirmişti. Ve Evan'ı tekrar görmek, özenle inşa ettiği kalkanlarındaki bir zayıflığı törpüledi.

Gözlerini kapadı ve o gece olanlarla ilgili gerçeği hatırladığında yüzünde beliren dehşet ifadesini hatırladı. Yine de Fletcher'la söylediklerinde gerçeklik payı olduğunu inkâr etmemişti. Eğer gerçek olmasaydı, onu bu şekilde etkilemezdi.

Derin bir nefes aldı ve kucağında kenetlediği ellerine baktı.

Evan'dan hiçbir beklentisi yoktu. Yedi yıldır onunkinden oldukça ayrı bir hayat sürüyordu. Geleceğiyle ilgili planları hakkında hiçbir fikri yoktu. Bugünlerde evinin nerede olduğunu bile bilmiyordu.

Ama hâlâ inanılmaz derecede yakışıklı ve çekiciydi. Onu istemişti ve o da hâlâ onu istiyordu.

Kendi hayatı, kendi geleceği vardı. Evan'ın kaderi o geleceğin bir parçası olmak olmasa bile, bu gece onların. Fırtına dinene kadar, ki bu günler sonra da olabilirdi. Noel'den sonra da olabilirdi.

Uykudaki kadınsı cazibesi, adamın onu hâlâ istediğini söyleyecek kadar harekete geçmişti. Kendini cesur bir yaratık gibi hissediyordu, biri tamamen ayrı ondan her zamanki

Çekingen biriydi. Ama bu onun için uzun zamandır gizliden gizliye istediği tutkuyu yaşaması için bir fırsattı. Eğer bir ömür boyu özlemini bir ya da iki geceye sığdırmayı gerekiyorsa, o zaman bunu yapacaktı.

Bu Noel onun olacaktı.

Kapı kolu tıkırdadı ve Evan'a kapıyı açmak için ayağa fırladı. Evan elinde yemek ve şarapla dolu bir tepsiyle içeri girdi. Kapıyı arkasından kapattı ve tepsiyi yatağın üzerine yerleştirmesine yardım etti. Tepsinin iki yanına oturdular ve yumuşak et ve sebze lokmalarını paylaşmaya başladılar.

Adam ona yemeğin ilk lokmasını yedirirken gözleri kilitlendi ve kadının nefesi kesildi. Adam çok iyi görünüyordu. Onun yemek yemesini izlerken tahrik olmuş görünüyordu. Adamın kendisini izlerkenki yüz ifadesini görmek onu daha da acıktırdı.

atalına bir parça et aldı ve ağzına doğru kaldırırken utangaç bir ifadeyle ona baktı. Eğildi, atalın yolunu kesti ve ağzı kapalı bir şekilde geri kaymadan önce dişleriyle yakaladı ve çatalı temiz bıraktı.

iğnedi ve yutkundu, gözleri hâlâ kızdaydı ama kızın dili dudaklarını yalamak için dışarı kaydığında, bakışları kızın ağzına kaydı.

Yavaş ve sakin bir şekilde, yemek, konuşmak ve onlar için getirdiği kaliteli kırmızı şaraptan yudum almak arasında gidip gelerek lokmalarını değiş tokuş ettiler.

Sonunda yemeklerini bitirdiler ve Evan tabakları tepsiye topladı. "Bu mükemmeldi."

İçini çekti ve ona gülümsedi. "."

"Burada bekle. Ben bunlardan kurtulacağım." Ona alaycı bir sırıtış attı. "Burada bu tabaklara ve bize yer yok."

Adam tepsiyi alıp giderken kadın şarabından yudumlar alarak bekledi. Adam birkaç saniye sonra, kadın pencereye doğru bakarken geri döndü.

Dışarısı artık zifiri karanlıktı ve soğuk gece havasının neredeyse camdan içeri sızdığını hissedebiliyordu. "Acaba fırtına diniyor mu?" diye mırıldandı.

"Akşam yemeğimizi almaya gittiğimde kontrol ettim. Öyle görünmüyor."

İçini çekti, anne babasının ve kız kardeşlerinin onun için endişelenmesi midelerini bulandırıyor. Ya onu aramaya gelirlerse? Bu kadar tehlikeli bir şey yapmayacaklarını umuyordu; kendine bir sığınak bulacak kadar mantıklı olduğunu bileceklerini umuyordu.

Yatağa geri kaydı ve elini uzatarak ona katılmasını işaret etti. Kadın adamın elini tuttu ve onu yanına çekmesine izin verdi. Kalça kalçaya yerleştiklerinde, adam onun kadehini doldurdu.

Ona doğru eğildi. Adamın vücudu sert açılar ve düzlemlerden oluşuyordu ama kadının kıvrımları adama mükemmel bir şekilde uyuyor gibiydi.

Adam kolunu kıza dolayarak onu kendine daha da yaklaştırdı ve kız memnuniyetle iç çekti. Şaraplarını yudumlayarak uzun bir süre sessizce oturdular. Sonunda Evan şöyle dedi: "Özür dilerim."

yolculuklarımız yarıda kesildi. Ancak bu zamanı birlikte geçirebildiğimiz için üzgün değilim."

"Ailem için bu kadar endişelenmiyor olsaydım, buna değdiğini söyleyebilirdim."

" mıydın?"

"Evet."

"Yani tam bir felaket olmadı, öyle mi?"

Ses tonundaki tereddüdü duydu ve içindeki bir şey sertçe sıkıştı. Bunun bir felaket olduğunu söylediğinde onu incitmişti.

"Hayır," dedi dikkatle. "Bunu söylediğimde... seninle birlikte olduğum için pişman olduğumu kastetmedim"

"Öyle değil mi?"

"Hayır. Sadece..." Gözlerinin kapanmasına izin verdi. "Sadece geçmişi yeniden yaşıyordum. Genelde geçmişi düşünmekten mümkün olduğunca kaçınmaya çalışırım ama seninle..."

"Seninle geçmişi yeniden yaşamak istemiyorum Amelia," dedi. "Seninle şimdi ve burada birlikte olmak istiyorum."

Başını kaldırıp ona baktı, içinde kabaran utangaçlığı bastırmaya çalışıyordu. "Ben de öyle," dedi usulca. "Ve daha önce olanlardan pişman değilim. O bir felaket değildi... o..." Sesi kısılmıştı, çünkü sevişmelerinin onun için ifade ettiği her şeyi sadece kelimelerle nasıl ifade edebilirdi ki?

"Evet," diye kararlılıkla kabul etti. "."

"Bunun tekrar olmasını istiyorum," diye fısıldadı.

Başını salladı, ona bakarken gözleri kararıyordu. "Ben de öyle."

Şarap kadehini dudaklarına götürdü ve bir yudum aldı.

Sesi sertleşti. "Seninle sevişmek istiyorum, Amelia. Seni benim yapmak istiyorum."

"Senin olmak istiyorum," diye mırıldandı. "Burada sürece başka bir şey istemiyorum."

Bir parmağını kızın çenesinde gezdirdi. "Tanrım, sesini nasıl da seviyorum. Çok tatlı ve utangaç."

Yanakları kızardı.

"Sertçe boşalmanı istiyorum Amelia," diye devam etti, sesi her kelimeyle daha da ipeksi bir hal alıyordu. "Elimin altında, dilimin karşısında ve sikimin etrafında boşalmanı istiyorum."

Şarap kadehini tutan eli kadehin yarısına kadar dondu. Nefesini içine çekti. Bunu yapabilir miydi? Onu tüm bu yollarla boşaltabilir miydi?

Onun yapmasını istedi.

Parmaklarını bardağın sapından dikkatlice ayırdı ve bir kenara koydu. Sonra öne doğru eğildi ve dudaklarını onunkilere bastırdı.

Öpücüğü şefkatli bir okşayış olarak başladı. Yavaşça, ılık bir zevkin yumuşak dokunuşları ağzının üzerinde geziniyor, yanaklarına ve çenesine doğru ilerliyor, sonra da yavaşça giysilerini çıkarırken boynundan aşağı iniyordu. Kısa süre sonra üzerinde sadece kombinezonu kalmıştı. Etek ucunu kavradı ve eteği bacağından yukarı doğru sürükledi, parmakları teninde, sonra kalçasında ve yanında gezindi, yukarı çekerken göğsünün kenarını okşadı.

Onu oturması için cesaretlendirdikten sonra, sıcak öpücükleri bir an için onu terk etti.

Başının üzerinde bir gecelik.

Kadın çıplaktı. Yemek yemeden önce ceketini ve yeleşini çıkarmıştı ama onun dışında hâlâ tamamen giyinikti.

Çenesini kaldırdı ve onun gözlerinin içine baktı. Ona karşı dıştan utangaç olmayı reddediyordu ama içten içe bunu engelleyemiyordu. Midesinde milyonlarca kelebek uçuşuyormuş gibi hissediyordu.

Bakışları üzerinde gezindi. Göğüslerinden birini avucunun içine aldı ve şefkatle yanlarından öptü. Sonra yüzünü kaldırdı, hâlâ göğsünü avuçluyordu, onu incelerken ifadesi yumuşaktı. "Amelia. Sen hayatımda gördüğüm en güzel şeysin."

Huşu dolu ses tonu kelebeklerin çoğunu yatıştırdı, onların yerini sıcak bir uyarılma ve artan bir ihtiyaç aldı.

Onu gerçekten güzel buluyordu. Ona yalan söylemiyordu. Bunu adamın gözlerindeki takdir ışıltısında, pantolonunun üzerindeki ereksiyonunun kalın hatlarında görebiliyordu.

Bakışlarının bacaklarının arasında durduğu yere baktı, sonra tekrar ona baktı, yüz ifadesi biraz utangaçtı. Omuz silkti. "Bana yaptıklarına engel olamıyorum. Sen bir tanrıçasın. Keşke seni mermere oyabilsem ve bütün gün sana bakabilsem."

"Sen de çok güzelsin," diye mırıldandı gülümseyerek. "Ama bahse girerim o gömleği çıkarırsan daha da güzel olursun."

"Dileğiniz benim için emirdir leydim."

Tek bir yumuşak hareketle gömleğini başının üzerinden çekip yatağın ayak ucuna fırlattı ve gövdesini ortaya çıkardı.

Nefesini içine çekti. Bir erkeğin üst yarısını görmeyeli uzun zaman olmuştu ve bu adam şimdiye kadar gördüklerinin açık ara en yakışıklısıydı. Geniş, kaslı omuzlar güçlü bir göğse, keskin bir karına ve dar kalçalara uzanıyordu.

Amelia'nın ağzı kurudu. O kadar güzel bir erkeklik örneğiydi ki.

"G rd klerin hoşuna gitti mi?" diye sordu. Kız başını salladı ve "Evet" diye fısıldadı.

"Sevindim. Buraya gel." Onu kollarının arasına aldı ve kendine doğru çekti. Göğüsleri adamın sıcak, sert göğsüne çarptı ve içinden derin bir ürperti geçti. Kollarını ona doladı ve yanağını omzuna yasladı.

Parmakları saçlarında geziniyor, onu kucaklarken nazikçe düğümleri tarıyordu. Sonra onu tekrar öptü, kadifemsi dudakları sa  çizgisini sıyırdı, yanaklarında ve burnunda gezindi, sonra onu yatağa sırt üstü yatırırken dudaklarına gitti.

Adam geri çekildi ama nefes alışverişi yapacak kadar yakın kaldı. Kadın titrek lamba ışığında ona baktı.

"Bu gece benimsin, Amelia."

Ona sarıldı, parmakları kollarının sert kaslarında gezindi. "Ben seninim," diye fısıldadı. "Bu gece, her parçam senin."

"Tek istediğim sensin."

Yıllarca bunun tam tersinin doğru olduğunu düşündükten sonra, onun sözlerine inanmakta güçlük çekiyordu. Bu sözler, çok uzun zaman önce o gece şekillenen inançlarının özüne aykırıydı.

Ama sözleriyle, dokunuşlarıyla, ona bakışıyla -İçindeki inanabilen parçayı yeniden uyandırmaya başlamıştı. Ve bu onu her şeyden çok korkutuyordu.

Göğüslerine doğru eğildi ve dudaklarını göğüs uçlarına götürmeden önce tüm dikkatini onlara odakladı, öptü, yaladı, yoğurdu. Ve tıpkı bunun gibi, hızla artan ihtiyaç tüm korkusunu gölgede bıraktı.

Onu istiyordu. Hayatında hiçbir şeyi istemediği kadar çok.

Dilini meme ucunun üzerinde gezdirdi, dokunuşu sert, ıslak ve sıcaktı ve meme ucu sert bir tepe şeklinde kasıldı, o kadar hassastı ki bir sonraki yalayışında nefesi kesildi ve kıvrandı. Dudakları onu çevrelerken eli omzuna kenetlendi ve onu yatağa sıkıca sabitledi.

Duyguları içinden fırladı, güçlü arzu dalgaları ve karıncalanma, acı verici tatlılık. Elini onun yumuşak, kalın kahverengi saçlarına soktu ve onu göğsüne doğru daha sıkı çekti.

Her iki göğsüne de eşit ilgi göstererek, nefese kalana kadar onu emdi. O kadar çaresiz, ihtiyaçtan o kadar olgunlaşmıştı ki, teninin her santimi ağrıyordu.

Kadının tenini ısırıp yalayarak aşağı doğru indi, göğüslerinin alt kısımlarını, kaburgalarını ve

Karnını okşuyor, takdirkâr sesler çıkarıyordu; "hoş" ve "güzel" kelimelerini birden fazla kez duymuştu. Elleri aynı anda onun her yerine dokunuyor gibiydi. Göğüslerinin, belinin kıvrımlarının, kalça kemiklerinin ve karnının üzerinde geziniyorlardı.

Sıcak, ağır bir elini onun kalçasına koydu. Ona bakarken yüzündeki ifade niyetliydi.

Bu kadar cesur olabileceğini hiç düşünmemişti ama arsız ve kendine güvenen yanı ona her şeyi göstermek istiyordu. Kendini tamamen çıplak bırakmak istiyordu.

Kadının bacaklarını araladı ve vücudunu bacaklarının arasına yerleştirdi.

Bacaklarını ona göre açtı ve adam takdir dolu bir nefes verdi. "Çok güzel," diye mırıldandı.

Onun onayı kadının içinde yeni bir arzu dalgası yarattı.

Ağzı onun tümseğine dokunduğunda sıçradı ve şaşkınlıkla usulca ciyakladı.

"Şşşt." Adam onun en özel yerine nazik bir öpücük kondurdu ve kadın bir iç çekişle eridi. Dudakları onun üzerinde o kadar enfes hissettiriyordu ki, yalamaları o kadar yumuşak ve şefkatliydi ki.

Onu açmak için parmaklarını kullanarak, o tatlı hissi içinden dalgalandıran bir hareketle onu okşadı ve ardından dudakları ve diliyle izini takip etti.

"Oh, Evan," diye nefes aldı.

"Mmm," dedi onun hassaslaşmış etine karşı. "Tadın çok güzel, Amelia. Sıcak, baharat ve kadın gibi. Seninle sonsuza dek ziyafet çekebilirim."

Amelia kendini onun yarattığı zevke bıraktı. Ona dokunan Evan'dı. Uzun zamandır onun öpücüğüne dair masum, kız gibi hayaller kuruyordu. Şimdi bu masum bir öpücüğün çok ötesine geçmişti. Şimdi ona hiç hayal etmediği, kötü, cinsel şeyler yapıyordu. Ve kız buna bayılıyordu.

Dili bacaklarının arasındaki küçük çıkıntının etrafında dönerken parmaklarını onun üzerinde gezdirdi. Bir parmağı içine kayd, sonra iki parmağı.

Battaniyeleri kavradı ve topuklarını yatağa gömdü, çıgılık atmamak için dişlerini sıktı.

Hareketleri, yoğunluğu arttıkça büyüyen bir zevk dalgası gönderdi. Dili hassaslaşmış dış etinin etrafında dönerken parmaklarını daha derine pompaladı. Kısa süre sonra, kendini tamamen zevke kaptırarak yatakta çırpınmaya başladı.

İhtiyaçtan aklını yitirene kadar devam etti. Ve buna bir saniye daha tahammül edemeyeceğini düşündüğünde, parmaklarının ve dilinin üzerinde patladı. Kasları kasılırken vücudu katılaştı, sonra serbest kaldı ve orgazm parmak uçlarına ve ayak parmaklarına kadar uzanan derin, tatlı dalgalar halinde onu yıkadı.

Kız aşağı doğru süzülürken hareketleri yumuşadı. Sonunda parmaklarını ve ağzını kadının hâlâ nabız gibi atan merkezinden çekti. Adamın onun gevşek, durgun bedeninin üzerinde hareket ettiğinin sadece yarısı farkındaydı.

"İçinde olmak istiyorum. Şimdi." Kelimeler öyle bir şiddetle hırladı ki gözleri açıldı ve sert çizgiler, incelmış dudaklar ve daralmış gözlerden oluşan yüzüne baktı. Ona duyduğu arzu yoğun, vücudundan yankılanan neredeyse elle tutulur bir güçtü.

Kendi vücudu da karşılık verdi, neredeyse anında farkındalığa ve uyarılmaya geri döndü.

Bir saniye bile gecikmeden, derin ve sert bir şekilde içine girdi. Adam içini doldurduğunda kadın bir solukla doğruldu, vücudu içgüdüsel olarak adamın güçlü hamlesini karşıladı.

O sarılmış onu kollar etrafında Onu, hissetmek Her yerinden. Vücudunda derin bir ürperti yankılanırken, neredeyse sonuna kadar dışarı çekti ve sonra tekrar içine daldı. Bakışları kilitlendi. Kadın o kahverengi gözlere baktı, ve içinden aşk fışkırdı. Adamın görünüşüne, yüz hatlarının biçimine ve bir araya getirilişine, çenesinin koyu renkli öğleden sonra sakalıyla nasıl sertleştiğine, vücudunun doğal erkekliğine ve gücüne bayılıyordu.

Onun kendisine bakışını, onunla konuşma şeklini, yolda karşılaştıklarından beri ihtiyaçlarını özenle karşılamasını ve zevklerini gözetmesini seviyordu. Onun nazik ama aynı zamanda çok güçlü ve erkeksi oluşunu seviyordu.

Adamın hareketleri yavaşladı, sonra da kadını altından incelerken durgunlaştı, bakışları hâlâ onu esir alıyordu.

"Ne oldu Amelia?" diye sordu, sesi zorlukla kontrol altına alınmış bir tutkuyla pürüzlüydü.

"Ben..." diye fısıldadı. Ama ne diyecekti? Nasıl bitirmeli?

Masum bir aşktan onu böylesine hor görmeye nasıl geçebildi?

Peki "bu" neydi? On altı yaşındayken Evan'a karşı hissettiği şey aşksa, bu neydi? Bu... daha fazlasıydı. Daha fiziksel, daha cinsel, ama aynı zamanda bir şekilde daha derin.

İkisinin de değiştiği, nihayetinde farklı insanlar haline geldiği yedi yıllık bir ayrılıktan sonra, şimdi ona karşı daha fazla şey hissetmek nasıl mümkün olabilirdi?

Nasıl olduğunu bilmiyordu. Ama olmuştu. Onu seviyordu.

Göz kapakları korku dalgasına karşı çarparak kapandı.

Bunu yapamazdı. Onu sevemez ve geçen sefer olanlara benzer bir şeyi riske atamazdı. Sözleri onu öylesine yıkmıştı ki kendini yeniden inşa etmesi yıllarını almıştı. Bunun tekrar olmasına izin veremezdi.

Yüz ifadesi yumuşadı ve yüzü Amelia'nınkinden birkaç santim ötede olana dek kendini alçalttı. "Ben de, Amelia," diye fısıldadı, hafifçe hareket ederek vücuduna tatlı bir hazzın sıçrayan oklarını gönderdi. "Ben de."

Beşinci Bölüm

Evan onun içine girmiş, onunla yavaş ve tatlı bir aşk yaşıyordu. Yüzündeki ifadeyi şişeleyip sonsuza dek saklayabilseydi, bunu yapardı. Bu sadece onun güzelliği değildi, her ne kadar güzelliği ona ateşli, cinsel bir düzeyde hitap etse de. Ona bakma şekliydi. Mavi gözlerindeki tatlılıktı, ona sunduğu güvendi. Affediciliği idi.

Elini saçlarının arasına soktu, ipeksi teller parmak uçlarının üzerinden kayıyordu. Kadının içine daldı ve yuvarlak göğüslerinin uçları göğsünü okşayarak usulca inlemesine neden oldu.

Aşağıya doğru hareket etti, parmaklarıyla kulağının kabuğunda daireler çizdi, sonra çenesinin üzerinde gezdirdi ve göğüslerinden birinin yanını kavrayana kadar aşağıya indi. Kız elini tamamen doldurdu, et sıcak, yumuşak ve dolgundu.

"Çok güzel," diye mırıldandı, sonra sırtını döndü ve dudaklarını meme ucunun gergin tepesinin etrafına dolamak için eğildi, vücuduna ritmik bir şekilde girmeye devam ederken hassas etini emdi. Sırtını ona doğru eğerek kendini adamın ağzının derinliklerine doğru bastırdı.

Ona karşı çok duyarlıydı. Vücudu onun etrafında kenetlenmişti, sıkı ve mükemmel bir uyum.

Onunla ilgili her şey onu uyandırdı, yeniden uyandırdı ve ona aradığı şeyin o olduğunu kesin bir dille söyledi.

Bu cennetti - kadının vücudunun onu sıkması, adamın vücudunun kadının sıcaklığında kayması. Göğsünün elini doldurması ve meme ucunun dudaklarının altında gerginleşmesi.

Taşakları sıkıca kasıldı. Aleti onun içinde genişliyor gibiydi. Tüm kasları gerildi ve omurganın tabanının derinliklerinde bir ısı topu birleşti.

Boşalacaktı. Ve Tanrım, onun içine boşalmayı ne kadar da çok istiyordu. Başka hiçbir kadına yapmadığı şekilde onu kendine ait kılmak, kendini onun içine akıtmak, tohumlarını rahminin derinliklerine yerleştirmek istiyordu.

Bunun yerine, adam yukarı fırladı, sonra kızın içinden çekip çıkardı ve aldığı zevkle bağırmamak için dişlerini sıkarak, kız onu tutarken bacağına üzerine geldi, kolları onu sımsıkı sarmıştı.

Yüzünü onun boynuna gömdü, ipeksi sarı saçlarının altına gömüldü ve hassas tenine sokuldu. Akşam sakalının ona sürtündüğünü hissettiğinde, yukarı çekti.

"Özür dilerim," diye mırıldandı.

Onunla yüzleşmek için döndü, bakışları memnuniyetle doluydu. "Hm?"

"Seni çizdiysem özür dilerim. Sakalımla."

Tembel bir gülümseme verdi. "Bana karşı verdiği his hoşuma gidiyor. Sert..."

"Anlıyorum." Sırtışı sinsiliğe dönüştü. "Sert mi seviyorsunuz, Leydi Amelia?"

Kızın teninin kızarmasını izledi. Dudaklarını birbirine bastırdı ve cevap vermedi ama gözleri parlıyordu ve adam onun haklı olduğunu biliyordu.

Aynen böyle, tekrar sertleşmişti.

* * *

"Amelia, aşkım. ."

Amelia isteksiz göz kapaklarını zorla açtı, sonra Evan'ın karanlık gözlerinde bir parça endişe ile ona baktığını görünce gülümsedi.

"İyi misin?"

"Mmm," diye mırıldandı. Esnedi, sonra vücudunu deneysel olarak hareket ettirdi. Kasları ve karnı hafifçe ağrıyordu ama bu, zevkten kaynaklanan hoş bir ağrıydı. "Ben iyiyim. Aslında kendimi harika hissediyorum. Yıllardır bu kadar iyi bir gece uykusu çekmemiştim... sanki."

Amelia kaç kez seviştiklerinin sayısını unutmuştu. Evan'a, onun dokunuşuna, öpüşüne, vücuduna doyamıyordu. Evan'ın onun üzerine çıkıp güçlü bir şekilde içine girmesinin ona verdiği duyguya doyamıyordu. Ve onu ters çevirip arkadan girdiğinde, içinde onu inleyen ve kıvranmasına neden olan kısımlara dokunduğunda ona verdiği kötü zevk. Ya da sırt üstü yatıp onu üzerine oturttuğunda, kabaca, "Sür beni Amelia," diye fısıldadığında.

Evan'ın endişesi yerini gülümsemeye bıraktı. Amelia gerinerek yatakta doğruldu ve yatağın üstündeki pencereden dışarı baktı. Kasvetli griden başka bir şey göremiyordu.

" kaç?"

"Yediyi biraz geçe."

"Hava düzeldi mi?"

"Kar yağdı. Yerde hatırı sayılır miktarda kar olmasına rağmen kar yağışı durdu."

"Seyahat etmek için çok mu fazla?"

"Arabayla, evet. Ama"-gözleri parladı-"Bir kızak ödünç aldım."

"Bir kızak!" Ellerin göğsünde birleştirdi. "Ne kadar harika!"

Eğildi ve başını ellerinin arasına aldı. "Mutlu Noeller Amelia," derken yüzüne şefkat yayılıyordu.

Kollarını ona dolamak için uzandı ve adam onu nazikçe öptü, dudakları sıcak ve kuruydu. Dudaklarının dokunuşu kadının içinden rahminin derinliklerine doğru cızırtılar gönderdi, vücudunu yeniden uyandırdı ve ona verebileceği tüm şehvetli zevkleri hatırlattı.

Ama o geri çekildi. "Sana kahvaltı getirdim. İşini bitirir bitirmez gitmeliyiz. Ailenle akşam yemeği için seni zamanında eve götürmek istiyorum."

* * *

Evan kapıya yaslanmış, Amelia'nın küçük odaya getirdiği birkaç eşyayı toplamasını izliyordu. Son eşyasını, sadece kısa bir süre giydiği geceliğini dikkatlice katladı.

ve valizin içine yerleştirdi. Bir çırpıda kapattı ve yüzünü ona döndü. Gülümsedi. "İşte. Ben hazırım."

Başını salladı ama hareket etmedi.

Lanet olsun. Onu eve götürmek istiyordu, çünkü kızın istediğı de buydu. Çünkü ailesi için endişeleniyordu ve Noel'de onlarla birlikte olmak istiyordu.

Ama bu odada, bu küçük alanda, kız ona aitti. Oradan ayrıldıklarında, artık onun olmayacaktı. Dışarıda, gerçek dünyada kendi hayatı vardı, onunkinden tamamen ayrı bir hayatı.

O kurnaz mavi gözleriyle ona baktı. Yüksek belli, uzun kollu, beyaz bir elbise giymiş, koyu gri kurdelelerle süslemiş ve yakasına tüllü bir fichu sıkıştırmıştı.

elbiseyi çıkarmak istiyordu. Onun tüm kremsi tenini aç bakışlarına maruz bırakmak istiyordu. Kışın geri kalanı boyunca onu bu yatakta çıplak tutmak istiyordu.

Titrek bir nefes aldı, içindeki savaşan arzular çok güçlüydü.

"Gidelim mi?" sordu usulca.

Başını salladı. Hayır, gitmemeliler. Kalmalılar...

Ama Noel'de ailesiyle birlikte olması gerekiyordu.

Gözlerini kapattı. Kanında tahrik edici bir titreşim vardı. Bu Amelia ile geçirdiğı zamanın sonu olabilirdi. Bu erotik, yoğun, konsantre zaman içinde her şeyi

Birbirlerini. Ayrıldıklarında, yolun karlı kenarında bulduğu o soğuk, mesafeli, nüfuz edilemez kadına geri dönebilirdi.

Onun son şansı. Onunla birlikte olmak için.

Ona sahip olmak için. "Arkanı dön," dedi huysuzca.

Bir saniye daha ona baktı ve sonra döndü.

Kanı anında ısındı. Onu sorgulamamıştı.

Sadece emrettiği gibi yaptım.

Ustalar atlarla birlikte ön tarafta, onun ve Amelia'nın handan çıkışını bekliyorlardı. İçlerinden biri onu aramaya gelmeden önce Evan'ın sadece birkaç dakikası vardı.

İkisi arasındaki mesafeyi bir adımda kapattı. Ellerini kadının sırtında, elbisesinin düğmelerinin üzerinde gezdirdi ama onları çıkarmadı. Adamın elleri kızın yanlarından aşağı süzülürken kız kıpırdamadan durdu ve adam kızın belinin ve kalçalarının kadınsı girintilerini ve kıvrımlarını seyretti. Orada durdu, ellerini kalçalarının kıvrımlarına dayadı ve öne doğru eğilerek iki kıvrık sarı dalın arasından boynunda açıkta kalan teni öptü.

Elleri ön tarafına doğru kaydđ. Kadının sırtını sıkıca kendine doğru çekti, sonra avuçlarını yukarı doğru kaydırarak göğüslerinin yuvarlak kıvrımlarını elbisesinin sert kumaşının üzerinden kavradı. Kızın nefesi kesildi, sonra bir anda serbest kaldı.

Aleti, demir bir çubuk gibi sert bir şekilde kadının beline bastırıyordu. Onun bunu hissedebildiğini biliyordu. Onun teslimiyetini hissetti.

Kesik kesik nefesler, ona karşı kendini geri itmesi, bunu en az onun kadar istediğini gösteriyordu.

"Gitmemiz ," diye mırıldandı boynunun ipeksi tenine karşı.
"Kızak dışarıda bizi bekliyor."

"Evet."

"Ama önce seni bir kez daha istiyorum."

"Evet," diye fısıldadı. "Al beni, Evan. Beni bir kez daha al."

Eğildi ve kızın eteklerini yumruklarıyla kavradı. "Öne doğru eğil. Ellerini yatağın üzerine koy."

Tereddüt etmeden kendisine söyleneni yaptı ve Evan'ın nabızı hızlandı.

Eteklerini arkasından yukarı kaldırarak poposunun solgun, yuvarlak etini ortaya çıkardı. İpek çoraplarının kurdeleli jartiyerlerinin üzerinde iç çamaşırı giymemişti.

"Tanrım, çok güzelsin," diye mırıldandı. Onun sıcak, yumuşak tenine dokundu, kalçalarını avuçlarının içine aldı. Ona dokunmaya doyamıyordu. Duramıyordu.

Ona karşı kıpırdandı, nefesi kesildi.

Eğildi ve elleri düşerken kadının sırtının alt kısmına bir öpücük kondurdu. Pantolonunu çabucak çıkardı. Aleti o kadar sertleşmişti ki canı yanıyordu. Onun içinde olmaya ihtiyacı vardı.

Tekrar ona doğru bastırdı, şimdi çıplaktı ve elini ön tarafına getirerek parmaklarını bacaklarının arasına kaydırды.

"Benim için çoktan ıslanmışsın, Amelia."

"Evet." Adam onu okşarken kadın ona karşı kıvrandı, o gizli yerleri okşamaya özellikle dikkat etti.

öğrendiği yerler onu arzudan çılgına çevirdi.

Kendi arzusu içinde kalın bir sıcaklıktı, yanıyordu, arzuluyordu. Onun içinde olmayı talep ediyordu. Buna karşı gözlerini kapattı, parmakları onun kaygan sıcağında kayıyordu. "Sana... ihtiyacım var," dedi inleyerek.

Sırtını kamburlaştırdı, ahlaksızca adamın eline bastırdı ve ona ihtiyacı olduğunu açıkça belli etti.

Diğer elini kullanarak kadının poposunu yukarı kaldırdı ve sikini kadının girişine yerleştirdi. Dişlerini sıkarak yavaşça içeri itti. Tanrım, o kadar dardı ki. Çok sıkı ve çok sıcaktı.

Zevk içinde fırtınalar estirdi. Önce dışarı, sonra tekrar içine kayarken kalçasını kavradı. Kadın ona doğru geri çarptı ve birlikte yoğun, güçlü bir ritim oluşturarak eteklerini vücutlarının arasında ezdiler.

Bu kadın onu çözdü. Onu uzun zamandır sıkıca bağlayan düğümleri çözdü ve özgür bıraktı. O özeldi. Onun kızıydı.

Kalçalarını kavradı ve onu aldı. Ona ait olanı aldı. Asla bırakmaya niyetli olmadığı şeyi.

Ve onu da aldı. Onun kalbini, ruhunu aldı. Onun olan her şey artık ona aitti. Gitmesine izin veremezdi. Bir daha asla.

Kanalı onu sıktı, patlamaya yakın olduğunu anlayana kadar daha da sıktı. Hayır, henüz değil. Nefes nefese kalmış, onun altında kıvranıyordu, elleri

yanağını şilteye bastırmış, dudakları mest olmuş bir şekilde ayrılmıştı.

Ve sonra başını arkaya attı, onu öylesine sıkarken sırtı kamburlaştı ki, tüm konsantrasyonunu içine boşalmamak için harcaması gerekti. Orgazmı güçlü titremeler halinde içinden geçti, vücudu onun altında dalgalanıyor, kanalı sikinin üzerinde dalgalanıyordu. Adam onun kalçalarını kavradı ve dişlerini gıcırdatarak onun orgazm olduğunu gördü.

Bu böyle devam etti, serbest kaldığını haykırırken vücudu zevk içinde kasılıyordu. Yavaşça aşağı indi ve ancak yatağa geri gömüldüğünde ve onun altında titrediğinde tekrar hareket edebileceğini anladı.

Şimdi.

Onun içinde çılgınca hareket etti, onun zevkinin her dalgalanması kendi vücuduna zevk parçaları gönderdi. Birkaç dakika sonra, sert bir iniltiyle çekildi. Kadının poposunun yumuşaklığına karşı boşaldı, vücudu bunun gücüyle sarsıldı. Onun orgazmı da en az onunki kadar uzun ve güçlüydü. Orgazm bittiğinde onun üzerine eğildi ve avuçlarını ağır bir şekilde yatağa dayadı. Sersemlemiş bir halde tekrar boynunun arkasını öptü, sonra kendini zorlayarak ayağa kalktı.

Adam pantolonunu düzelttikten sonra bir havlu aldı ve onu temizlerken kadın gevşek bir şekilde yatıyordu. Eteklerini tekrar poposunun üzerine yerleştirdi ve düzeltti.

"Amelia?"

"Hmmm?" Hâlâ hareket etmemişti.

"Hazır mısın?"

Başını ona doğru çevirdi ve yanağını yatağa yasladı. Gözleri zevkle parlıyordu ve dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "Hareket edebileceğimi sanmıyorum. Sanırım gücümü yeniden kazanana kadar yatağın ucunda öylece kalmalıyım. Belki yarın."

"Seni taşıyabilirim."

Yumuşak bir kahkaha attı. "Dunsberg Dükü'nün beni kızağa taşıırken seni gördüğünü hayal edebiliyor musun? Dedikodular bizi mezara kadar takip ederdi." Acı dolu bir iç çekişle kendini yukarı kaldırdı. Ayağa kalktı, biraz sallandı, elleriyle saçlarını okşadı. "Az önce yuvarlanmış gibi hissediyorum."

Sırıttı. ". "

Mavi gözleri ciddi bir şekilde ona odaklandı. "Herkes görecektir mi? Bunu nasıl saklayacağım?"

Hâlâ gülümseyerek başını salladı. "Çok güzel görünüyorsun. Görecekleri tek şey bu, Amelia. Az önce ne olduğunu bilmeyecekler."

"Emin misin?"

"Olumlu." Kapıya dönerek derin bir nefes aldı. Bu odada her şey çok basitti. Kız onun olmuştu; adam da onun. Dışarıdaki dünya çok daha karmaşıktı.

Kapıyı açıp koridorun her iki tarafına da baktıktan sonra ona dışarı çıkmasını işaret etti. Dışarı çıktı ve kızağa doğru ilerledi; burada ostlerlar atlarla birlikte bu kadar uzun süre soğukta bırakıldıkları için sinirlenerek onlara kaşlarını çattı.

Kızakta sadece iki koltuk vardı ama Evan için sorun , çünkü şoförünün her halükarda geride kalmasını istiyordu, böylece hava düzelir düzelmez arabayı takip edebilecekti. Bu, Amelia'nın arabacısının da geride kalması gerektiği anlamına geliyordu ama bundan kaçış yoktu.

"Ailem buradan sadece bir mil uzakta yaşıyor," demişti John, Amelia ona haberi verdiğiinde. "Eğer sizi memnun edecekse eve yürüyerek gidebilir ve Noel'i onlarla geçirebilirim leydim."

Amelia çok memnun olmuş ve onu güvende olması ve ailesiyle birlikte harika bir Noel geçirmesi için cesaretlendirmişti.

Görünüşe göre herkes için iyi sonuçlanmıştı.

Ayaklarının dibinde kömürle ısıtılmış bir ayak ısıtıcısıyla, bol miktarda kürke bürünmüş olarak, sabah saat dokuzdan hemen sonra Postcombe köyünden yola çıktılar. Gökyüzü hâlâ griydi, gerçi kar yağışı henüz başlamamıştı ama dünya muhteşem, tertemiz bir beyazlığa bürünmüştü.

Dizginleri eline aldığıında Amelia sıcak ve yumuşak bir şekilde ona sokuldu. İlk kez değil, hayatının her günü Amelia'nın bu şekilde kendisine yaslanmasının nasıl bir his olacağını merak etti.

Buna bayılırdı. Ve bunu istiyordu. Leydi Amelia'nın tatlılığına asla doyamayacağından şüpheliydi.

Postcombe'u geride bıraktıklarında Amelia huşu içinde, "Ah, Evan, ne kadar güzel, değil mi?" diye sordu.

Sade, sessiz ve temizdi. Hiçbir ayak izi ya da at arabası izi, yuvarlanan kar yığınlarını bozmuyordu. Yapraklarından arınmıştı,

Ağaçlar sessiz nöbetçiler gibi duruyordu, eriyen kar damlaları dallarında parılıyordu.

Noel. Aile ve yeni başlangıçlar için bir zaman. Postcombe ile aralarındaki kilometreler uzadıkça ve saatlerini sessizlik ve sohbet arasında gidip gelerek geçirdikçe Evan bu Noel'in her ikisi için de yeni bir başlangıç olacağına karar verdi. Nihayet Amelia ile bir araya gelme, hayatlarının geri kalanını ortak, arkadaş, sevgili... ve karı koca olarak birlikte geçirme zamanı gelmişti.

Cheltham Evi'nin birkaç mil yakınına geldiklerinde Amelia ona daha da sokuldu.

"Annem ve babam ne düşünecek acaba?"

"Ne hakkında?" diye mırıldandı, ona bakarak. Kürklü şapkasının siperliği altında yanakları kızarmıştı.

"Beni eve getirmen hakkında."

Omuz silkti. "Eminim onlara arabanıza ne olduğunu anlattığımızda anlayacaklardır."

"Evet-evet..." Ama sesi pek ikna olmuşa benzemiyordu. "Sadece... şey, o geceden sonra beni eve götüren annemdi."

Kaşlarını çattı. "Hangi gece?"

"O şeyleri söylediğin gece," dedi usulca. "Beni arabayla eve götürdü ve ağlamamı durduramayınca olanları bir bir anlattı." Amelia ona kasvetli bir şekilde baktı. "Seninle diğer çocuklar arasında konuşulduğunu duyduğum her tek tek anlattım."

Evan kaskatı kesildi. "Beni hor görüyor olmalı."

Amelia'nın yaptığı gibi. "Ediyor. Seni asla affetmedi."

"Peki ya baban?"

İç çekti. "O da biliyor. Annem ona söylemiş."

Evan sıkılmış dişlerinin arasından bir nefes verdi. Kont ve kontesi kazanmak için Amelia'ya olan hisleri konusunda dürüst olmaktan başka bir şey yapamazdı. Muhtemelen onların affını kazanmak kolay olmayacaktı; Amelia'nın üzerine titriyor ve onun mutluluğunu her zaman çok ciddiye alıyorlardı.

Amelia'nın ailesinin fikirlerine ne kadar değer verdiğini biliyordu. Eğer onay vermezlerse, bu kesinlikle bir sorun olurdu.

Amelia kollarını ona doladı. "Onlara senin hakkında yanıldığımı söyleyeceğim. Uzun zaman önce o sözleri yanlış duyduğumu."

Dizginleri eldivenli bir eline aldı ve boştaki kolunu kıza doladı. "Böyle söyleme," dedi ona. "Gerçek bu değil."

"Ama artık seni tanıyorum, Evan. Annemi ve babamı da tanıyorum. O sözler senin kim olduğunla ilgili değildi ama yine de seni her zaman bu sözlere dayanarak yargılayacaklar."

"Belki de öyle yapmalılar," dedi usulca.

Onu daha sıkı sıktı. "Hayır," diye nefes aldı.

Birlikte geçirdikleri uzun geceden sonra bile, o geceye dair tüm anıları süpürene kadar ona zevk vermek istemiş olsa da, bunu asla tam anlamıyla yapamamıştı. O gece her zaman aralarında bir çirkinlik anı olarak kalacaktı. Ve bu onun hatasıydı. O geceyi hatırlamak için

ve o piç George MacBride'a başka bir şey söyle.

Karların üzerinden dışarı baktı. Güneş bulutları yakmak için cesurca bir çaba sarf ediyordu ve şimdi gökyüzünde alçakta asılı duran siluetli, puslu bir kreydi. Kar derin ve yumuşaktı, bu da atların normalde olduğundan çok daha yavaş hareket etmesine neden oluyordu ve onları daha yumuşak bir kar parçasına ya da tkezlemelerine ve kendilerini yaralamalarına neden olabilecek bir alana götürmemek için de dikkatli olması gerekiyordu. Alacakaranlık yakında tüm kırsalı kaplayacaktı. Cheltham Evi'ne vardıklarında muhtemelen hava tamamen kararmış olacaktı.

"Evan?" Amelia ona sordu.

"Evet?"

"yle olmadığını biliyorum. Artık sana inanıyorum. Ve ben... Seni affediyorum."

şapkasının tepesini öpmek için eğildi. "Teşekkür ederim. Beni affetmen alabileceğim en güzel Noel hediyesi."

Yüzünü tekrar ileriye döndü. İlerideki yolda bir at arabası kısa bir yokuşu açıp onlara doğru geliyordu. Bütün gün karşılaştıkları ilk trafikti bu.

Amelia gözlerini kısarak karşıdan gelen araca baktı. "Bu babama ."

Birkaç saniye sonra, arabanın yan tarafındaki arma azalan güneş ışığında parladı ve Amelia kaskatı kesilerek Evan'dan uzaklaştı. Vücudu onun sıcaklığını hemen özlemişti.

"Bu kesinlikle babamın arabası," dedi. "Böyle bir günde dışarıda ne işi var? Tanrım, umarım beni aramaya gelmemiştir."

Cevap iki dakika sonra araç birkaç metre yakınlarına geldiğinde ortaya çıktı. Arabacı "Oha!" diye bağırarak atları durdurdu ve bir adam arabadan inerek onlara doğru yöneldi.

"Amelia!" diye seslenerek uzun adımlarla onlara doğru ilerledi. Cheltham Kontu heybetli bir görüntüye sahipti; uzun boylu ve geniş omuzluydu, seyrelmiş sarı saçları ve büyük kızının delici mavi gözleri vardı. Üzerinde yürüdüğü karın beyazlığıyla tezat oluşturan kalın siyah bir palto giymişti. Kızağa ulaştığında, Amelia'ya uzanmadan önce kısa bir süre için Evan'a kaşlarını çattı. "İyi misin canım?"

"Elbette baba. Hiç endişelenmedin, değil mi?"

"Tabii ki endişelendik! Kendimizden geçtik!" Kont kızağın kapısını açtı ve kızını alarak dışarı çıkardı, onu ayaklarının üzerine oturttu ve tek parça olduğundan emin olmak istercesine aşağı yukarı baktı. Sonra onu kucaklayarak kendine çekti.

"Gerçekten mi baba!" diye haykırdı, sesi göğsüne çarpıyordu. "Ben gayet iyiyim." Ondan uzaklaştı ve açıkladı: "Dün fırtınanın en şiddetli anında arabamın dingili kırıldı. John ve ben birkaç saat sonra yolda Bay Cameron'la karşılaştığımız için çok şanslıyız."

"Ben tam olarak öyle duymadım," diye mırıldandı Kont. Bakışları tekrar Evan'a kaydı. Evan'a sert bir baş selamı verdi. "Cameron."

"Lordum," dedi Evan, aynı derecede soğukkanlı bir şekilde. Kont, "Onu buradan götüreceğim," dedi.

Lord Cheltham'ın sözleri üzerine soğuk hava kat kat giysilerinin arasından sızıp kemiklerine işlerken Evan dondu kaldı.

Eve gitme, ondan uzaklaşma, aralarına mesafe koyma düşüncesi... Hayır. Onu terk etmek istemiyordu. Ona mümkün olduğunca yakın kalmak istiyordu... mümkün olduğunca uzun süre.

Yine de başka seçeneği var mıydı? Kont, Evan'ı kollarını açarak evine kabul etmeye pek hevesli görünmüyordu. Evan'ın annesi ve teyzesi de onu bekliyor olacaktı.

"Ah, baba," diye mırıldandı Amelia. "Hava neredeyse kararmak üzere. Yollar bu haldeyken Bay Cameron'ı gece araba kullanmaya zorlamak istemiyorum. Bu gece Cheltham House'da kalsa ve yarın eve dönse olmaz mı?"

Kont dişlerini gıcırdattı, Evan bunu duyabiliyordu. Sonra soğuk bakışları Evan'a kaydı. "Adamın eve sağ salim dönebileceğinden hiç şüphem yok."

Amelia kaşlarını çatarak babasından bir adım daha uzaklaştı. Gözlerini babasının yüzünden ayırmadan, "Baba? Ne oldu?"

Lord Cheltham sert ve hırıltılı bir nefes verdi. "Bay Berwicke daha erken geldi. Sizi dün gece Postcombe'daki handa o adamla bir odaya girerken görmüş." O

Evan'a doğru sert bir hareket yaptı ama ona bir daha bakmaya tenezzül etmedi. "Belli ki Bay Cameron" -Evan'ın adını alaycı bir tavırla söyledi- "meyhanede bununla övünüyordu. Yani şimdi bütün Postcombe senin baştan çıkarıldığına inanıyor. Ve bu haber hızla yayılacak, bundan hiç şüphen olmasın."

Berwicke, lanet olsun ona. Evan bunu beklemeliydi.

Artık canına tak etmişti. Kızaktan indi ve Amelia'nın yanında durmak için hareket etti. Amelia ona şaşkın şaşkın bakıyordu ve nedenini biliyordu. Evan akşam yemeğini getirmeye gittiğinde, odasında onu kimin beklediğine dair söylentiyi bilerek yaydığına inanıyordu. Onun kendisine yine ihanet ettiğine inanıyordu.

Yılan gibi bir dedikodu onu sorgulamasına neden olabilirdi. Yıllar önce onun güvenini tamamen yok ettikten sonra bu çok mantıklıydı. Ama bu sefer bu işin önünü kesecekti.

"Bu adam ortalığı karıştırmaya çalışan bir işgüzar," dedi Evan ve eğer bakışlar dondurabilseydi, kontu katı bir buz kütesine dönüştürürdü. Amelia'ya döndü. "Bu doğru değil, Amelia. Yemek tepsisini beklerken benimle konuştu ve onun sen olup olmadığını sordu. Ben de olmadığını söyledim."

"Sen... yalan mı söyledin?" diye fısıldadı.

Yanlarında, babası nefesini içine çekti ama Evan bunu duymazdan geldi. Babasının öfkesini idare edebilirdi ama onunkini istemiyordu. Önemli olan Amelia'ydı. Onun güvenini kazanmak ve bunu korumak onun için her şeyden daha önemliydi.

"Evet, yalan söyledim," dedi ona. "Elbette söyledim. Yıllardır yoktum ama Berwicke'i hatırlıyorum. Çocukluğumuzdan beri ilçenin en büyük dedikoducusuydu. Senin hakkında söylentiler yaymasını istemedim. Bizim hakkımızda."

Yine de adamı hafife aldığı belliydi. Cheltham House'a koşmuş ve "bulgularını" kont ve kontese bildirmişti bile. Evan kendini hasta hissetti.

"Ama... o zaman nasıl...?" Eliyle babasını işaret etti.

Evan başını salladı. "Belli ki sana görüldüğünden daha iyi bakmış. Özür dilerim." Onu korumaya çalışmıştı ve yine başarısız olmuştu, lanet olsun.

Uzun bir süre sessizlik içinde ona baktı. Etraflarındaki dünya sessiz ve hareketsizdi, zeki mavi gözleri onun yüzünü değerlendirip dürüstlüğünü yargılarken öğleden sonra gökyüzü her geçen dakika daha da kararıyordu.

Sonra dudaklarının bir köşesi kıvrıldı ve başını salladı, tıpkı babasının birkaç dakika önce ona yaptığı gibi.

"Baba," diye başladı sessizce babasına dönerken, "ben yetişkin bir kadınam. Bu hayatta kendi seçimlerimi kendim yaparım ve eğer başkaları bunlar hakkında dedikodu yapmayı seçerse, bu beni ilgilendirmez. Ama şunu bilmelisiniz ki Bay Cameron, John ve beni karda yürürken bulduğu andan itibaren tam bir centilmen olmuştur. Yaptığı her şey iyilik ve nezaketten kaynaklanırken, ne sizin ne de bir başkasının onu kötülemesine izin vermeyeceğim. O bizi kurtardı."

Ona duyduğu sevgi Evan'ın göğsünde kabardı. O, erkeksi bir cüssenin önünde sinmiş bir bakire değildi.

Babasının öfkesini. Onun yerine, adama karşı durdu. Evan'ı korumaya çalışıyordu.

Onu hayatında hiç istemediği kadar çok istiyordu.

Kontun soğuk bakışları tekrar ona döndü. "Kızımı tehlikeye attın mı?"

"Baba!" Amelia dehşet içinde haykırdı. "Ben bir dulum! Masum bir sosyete kızı değilim."

Kont vahşi bir hırıltıya benzeyen bir ses çıkardı. "Sen benim kızsın. Dul ya da değil, hiçbir erkeğin seni tehlikeye atmasına izin vermeyeceğim."

Amelia küçük bir gıdak sesi çıkardı ve babasının yanağını avucunun içine aldı. "Seni seviyorum baba. Ve seni çok özledim."

Yaşlı adam ağzını açtı ama o konuşmadan kadın yumuşak bir sesle devam etti. "Şimdi beni eve götürür müsün? Hava soğuk, geç oldu ve Noel arifesindeyiz. Anneme ve kız kardeşlerime çok ihtiyacım var."

Onaylar gibi hırıltılı bir ses çıkardı.

"Ve," diye nazikçe devam etti, "Bay Cameron arabamızı takip edecek ve onu hoş karşılayacağız, çünkü nazik davrandı ve dün John'la beni vahşi bir fırtınadan kurtardı."

Kont bir ses daha çıkardı ve pek mutlu görünmüyordu. Ama sonra mırıldandı, "Çok iyi. Ama sadece ailesi zaten orada olduğu için."

Amelia ve Evan gözlerini kırpıştırarak ona baktılar.

"Bayan Cameron ve kız kardeşi Cheltham House'da mı?" Amelia söyledi.

"," dedi Kont sert bir sesle. "Annen tatilde yalnız kalmalarını istemedi, bu yüzden onları birkaç günlüğüne bizimle kalmaya davet etti. Gerçekten de evimiz bu yıl oldukça kalabalık."

Amelia gülümsedi ve Evan'ın içini minnettarlık kapladı. Leydi Cheltham'ın kızlarına karşı son derece korumacı ama aynı zamanda nazik ve özverili olduğunu hatırlıyordu; tıpkı büyük kızı gibi. Annesine ve teyzesine yaptığı düşünceli davet onu şaşırtmamıştı.

Amelia gülümsemesini ona çevirdi. "Mükemmel," diye mırıldandı.

Haklıydı, mükemmeldi. Kontun ondan açıkça nefret ettiği ve muhtemelen kontesin de nefret ettiği küçük gerçeği olmasaydı, öyle olurdu.

Amelia arabasına doğru yürümeye başladı ve Evan'a karanlık bir bakış attıktan sonra Lord Cheltham dönüp isteksizce onu takip etti.

Evan şaşkın bir halde kızağı Cheltham Evi'ne kadar arkalarından sürdü, düşüncelerinin Amelia ve Lord Cheltham'ın kontun arabasında ne konuşuyor olabilecekleri üzerinde durmasına engel olamadı.

Cheltham Evi'nin yoluna saptığında, Evan kırmızı tuğladan yapılmış uzun ve heybetli bir dikdörtgen olan büyük evi görebiliyordu. Neredeyse her pencereden altın rengi ışık sızıyordu ve şenlikli çobanpüskülü dalları büyük ön girişin üzerindeki tenteyi süslüyor ve kapıyı çevreleyen sütunların etrafında dönüyordu.

Evan kızıağı kontun arabasının arkasında durdurur durdurmaz, insanlar ön kapıdan akın etmeye başladı. Amelia'nın annesi kalabalığın en önünde, aceleyle arabaya doğru ilerledi. Kapı açılıp Amelia dışarı adımını attığında kontes kızını kollarına aldı. Evan kızaktan inip dizginleri bir seyise teslim ederken annesi gruptan ayrılarak ona yaklaştı, teyzesi de peşindeydi.

Yüzünü ona döndüğü anda annesi önünde durdu. Ona baktı ve gözleri yaşlarla doldu. "Ah, Evan," diye mırıldandı. "Seni özledim oğlum."

Annesine sarıldı, gözlerindeki camlaşmaya rağmen iyi görünmesine sevindi. Her şeye rağmen bu Noel'de birlikte olabildikleri için mutluydu. Onu bırakıp geri çekilmek istediğinde, annesi ona sıkıca sarıldı. "Burada hoş karşılandığınızdan emin değilim," diye mırıldandı onun kulağına. "Dedikodular var..."

"Biliyorum anne," dedi omzunu okşayarak. "Her şey yoluna girecek." Olacaktı. Öyle olmasını sağlayacaktı.

"Oh, Evan, emin değilim-"

"Sus," dedi ona usulca. Arabada insanlar heyecanlı seslerle konuşuyorlardı. Annesinin omzunun üzerinden baktığında, Amelia'nın annesinin gözlerini ona diktiğini gördü ve onun ne tür bir adam olduğunu düşündüğü çok açıktı.

İçini çekti ve annesi onu serbest bıraktı, kahverengi gözlerinde derin bir endişeyle ona bakıyordu. Ona bir oyun gülümsemesi verdi, sonra onun titrediğini fark etti. Annesi

Çoğu çoktan evin sıcak ışığına geri dönmüş olan diğerleri gibi paltosuz dışarı fırladı.

"Hadi içeri girelim," dedi ona.

"Evet," dedi ve Mary Teyze onu selamlamak için yaklaşırken nefesinin altından ekledi, "ama sadece başka bir yere gitmek için çok geç olduğu için."

Annesinin hiç evlenmemiş ablası, utangaç ve çekingen bir kadın olan teyzesiyle selamlaştı. Gözlerine bakmadan, "Tekrar hoş geldin, Evan," diye mırıldandı ve onun yanına geçmeden önce yanağına bir öpücük kondurdu.

Annesinin ve teyzesinin kollarını sıkıca kendi kollarının arasında tutarak iki yaşlı kadını aslanın inine götürdü.

Altıncı Bölüm

Evan sayesinde Amelia'nın dileği gerçekleşmişti; bu gece Noel arifesinde ailesiyle yemek yiyecek ve yarın da Noel'i onlarla birlikte geçirecekti. Annesi, Amelia'nın nerede olduğuna dair babasından haber alma umuduyla akşam yemeğini bekletiyordu. Kont Amelia'yla birlikte arabada döndüğünde annesi dışarı fırlamış ve Amelia'yı çağırarak, "Ah, bir tanem. Çok endişelendik. Önce o berbat fırtınada kaybolmandan korktuk, sonra da o korkunç Bay Cameron tarafından kaçırıldığını duyunca..."

"Kaçırıldı mı? Ne oldu? Bekle-" Amelia bir anda Bakışları kızağa ve içindekilere takılınca kaskatı kesilen annesi. Amelia annesinin kolunu sıkıca tuttu ama yaşlı kadının kısılan gözleri Evan'dan uzaklaşmadı.

"Anne! Tamamen yanlış bilgilendirilmişsin," dedi alçak bir sesle, etraflarını hızla saran insan kalabalığının farkındaydı. "Babam Bay Cameron'ı eve kabul etmeye hazır, sen de öyle yapmalısın."

Babasıyla birlikte arabada kat ettikleri mesafe en hafif tabiriyle rahatsız ediciydi. Kont, Evan'la olan ilişkisinin tam olarak ne olduğunu öğrenmek istemişti ve Amelia bunu nasıl tarif edeceğini bilemiyordu. Nasıl bir

dün gece itibariyle ilk sevgilisini edindiğini babasına bildirmesi mi bekleniyordu?

Her garip.

Ama . Hayatının bir döneminde sadece görüntüsüyle bile tüylerini diken diken eden babasına, Bay Cameron'a karşı güçlü hisler beslediğini söylemiş ve onun ilişkilerini yargılamasına izin vermemiştir.

Ona Cameron'ın küçük bir kızken kendisine yaşattığı acıyı hatırlatmıştı. "Evet baba, bunu konuşmuştuk. Söyledikleri benim anladığım şekilde değildi."

"Sizin hakkınızda söylediği o özel sözleri nasıl farklı bir şekilde algılayabileceğinizi anlamıyorum."

İç çekti. "Biliyorum. Ama gerçek şu ki, o genç ve pek de iyi düşünülmemiş haliyle beni korumaya çalışıyordu."

Babası bir an için konuşamayarak kekelemişti. Sonra buz gibi bir ses tonuyla, "Son duyduğuma göre, genç hanımları iftira atarak korumak tavsiye edilmezmiş," dedi.

"Hayır, değil. Ancak, o artık daha büyük. Ve... sanırım sözlerinin beni nasıl etkilediğini anlıyor. Ve bunun için üzgün."

Evan'ın şefkatli okşamalarını, yatıştırıcı öpücüklerini hatırlayarak bir ürperti gizlemişti. Evan her bir dokunuşun ona şifa vermesini sağlamak istercesine üzerinde düşünmüş gibiydi ve işe de yaramıştı. Teni onunkiyle her temas ettiğinde, içinde uzun zamandır var olan acının bir kısmı eriyip gitmişti.

Babası bu düşüncelerini evlenmeye niyetli olup olmadıklarını sorarak bölmüştü.

O anda Amelia'nın yüzünü saran sıcaklık, paltosunu çıkarmak istemesine neden oldu, o kadar rahatsız edici bir sıcaktı ki. Uzun bir süre nasıl cevap vereceği konusunda en ufak bir fikri bile yoktu. Sonunda, "Böyle bir konuşma için çok erken baba," diyebildi.

Babası buna kaşlarını çatmıştı. Aslında, Cheltham House'a yaptığı tüm yolculuğu kaşlarını çatarak geçirmişti. Alnındaki çatıklıkların orada donmamış olmasını umuyordu.

Şimdi babası annesinin omzuna dokundu ve kulağına doğru eğildi. Amelia onun alçak ve sert bir sesle bu konuyu daha sonra konuşacaklarını ama şimdilik kızları ve Cameron hakkında skandal yaratacak hiçbir şey duymamış gibi davranması gerektiğini söylediğini duydu.

Amelia annesinin doğrulmasını ve kendini toparlamasını izledi. Bakışlarını Evan'dan ayırdı ve hep birlikte salona gidip akşam yemeği servis edilmeden önce bir şeyler içerek ısınmaları gerektiğini söyledi.

Parti, Amelia'nın kız kardeşleri heyecanla onunla sohbet ederken, diğerleri onu evinde karşılayarak evin hoş konforuna geri döndü. Kalabalığın arasında, devasa Berwicke klanının tamamını, George MacBride ve ailesini ve tanıdık gelen başka bir adamı gördü. Bu sırada arkasındaki Evan'ın aşırı derecede farkındaydı. Annesi ve teyzesiyle yeniden bir araya gelmişti ve diğerlerinden ayrı olarak kalabalığın en arkasında yürüyorlardı.

Hepsi biliyor muydu? Hevesle karısıyla fısıldaşan Bay Berwicke'e baktı, o da Evan'a doğru bakışlar fırlatıyordu. Evet, kesinlikle biliyorlardı. Berwicke bu ilginç dedikoduyu kimseden saklamazdı.

Amelia aniden herkesin bakışlarının yargılayıcı baskısını hissetti. Yüce Tanrım, hepsi ne düşünüyordu? Dün gece Evan'la birlikte o küçük odada yaptıkları tüm o kötü şeyleri mi hayal ediyorlardı?

Amelia omurgasını dikleştirdi, gülümsedi ve kız kardeşlerine başıyla selam verdi. Cheltham Evi'nin yaldızlı mobilyaları, koyu renk halıları ve devasa kristal avizesiyle dolu salonuna girdiler. Bu gece bu geniş alan ökseotu ve çobanpüskülüyle süslenmişti ve ocakta kocaman bir Yule kütüğü neşeyle yanıyordu.

Amelia parmaklarını annesinin ellerine tutuşturduğu bordo şarabın etrafına doladı ve sıvının ardında bıraktığı sıcaklık izini takdir ederek büyük bir yudum aldı.

Annesi Evan'ı karşılamak için arkasını döndü ve Amelia onlara bakmamaya çalıştı. Annesinin bu kadar çok misafirin arasında kendi salonunda olay çıkarmaktansa kendi gözlerini oymayı tercih edeceğini biliyordu, bu yüzden Amelia onun her zamanki güler yüzlü halini takınacağından ve Evan'a hak ettiği karşılamayı yapacağından oldukça emindi - kontes onun bunu hak ettiğini düşünmese bile.

"Leydim!"

Amelia adama doğru döndü ve George MacBride'in ona sırtıttığını görünce midesi bulandı. Onun için

Sağında karısı vardı, iki çocuğunun üzerine titreyen ve üçüncüsüyle birlikte sayıları artıyor gibi görünen tatlı bir yaratık. Solunda ise tanıdığı ama kim olduğunu çıkaramadığı diğer adam vardı.

Amelia George'u hiç sevmemişti. Hiç arkadaş olmamışlardı. Ve o gece bahçede Evan'la yaptığı tartışmanın bir kısmını duyduktan sonra ondan daha da az hoşlanmıştı. Yine de hâlâ bir komşuydu ve Amelia sevmediği insanlara karşı bile son derece nazik olmayı bilecek kadar iyi yetiştirilmişti.

Onlar yaklaşırken dudaklarını hoş bir gülümsemeye zorladı. "Bay ve Bayan MacBride. Bu yıl Noel'de bize katılabildiğinize çok sevindim."

George yanındaki adama eliyle işaret etti. "Bay Henry'yi hatırlıyorsunuz, değil mi leydim? Hindistan'dan yeni döndü."

Amelia'nın göğsünde bir şey sıkıştı. Fletcher Henry, o gece bahçede bulunan üçüncü gençti. Gülmüş ve onun şişman, tembel bir inek olduğunu ve ona bir sığır sopasıyla dokunmaya tenezzül etmeyeceğini söylemişti.

O gecedен beri Fletcher'ı görmemişti. Ve şimdi buradaydı. Ona iftira atan üç genç de buradaydı.

Gülümsemesini olduğu yerde sabit tuttu. "Bay Henry. Elbette sizi hatırlıyorum. Sizi tekrar görmek ne güzel."

Fletcher zayıf, siyah saçlı, dik duruşlu ve keskin, köşeli yüz hatlarına sahip bir adamdı. Başını eğdi.

"Leydim. Sizi son gördüğümde çok güzeldiniz ama olgunlaştıkça güzelliğiniz on kat arttı."

Amelia'nın midesi bulandı. Ne yalancıydı. Onun güzel olduğunu düşünmüş gibi davranmaya nasıl cüret ederdi? Adamın küstahlığı!

Adam gözlerindeki öfke parıltısını görmeden önce başını eğmeyi başardı. Dişlerini sıkarken bile "Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

George, "Fletcher İngiltere'ye kalıcı olarak dönmeyi planlıyor," dedi.

"Gerçekten de öyle. Son birkaç yıldır Londra ve Hindistan'da servetimi artırıyorum, ancak artık düzgün bir İngiliz kır evine yerleşmenin ve diğerlerinin Hindistan'da çalışmasına izin vermenin zamanının geldiğini hissediyorum," dedi Fletcher.

Bir süre Hindistan ve seyahat hakkında konuştular, Amelia gülümseyip başını salladı ve uygun zamanlarda uygun soruları araya sıkıştırdı. Tam bahanelerini sıralayıp gitmeye hazırlanırken uşak akşam yemeğini anons etti ve Amelia rahat bir nefes aldı.

Ama sonra Fletcher kolunu uzattı. "Size yemek odasına kadar eşlik edebilir miyim leydim?"

"Ah, üzgünüm, Fletch," diye yumuşak bir ses geldi arkasından, "ama kont kızına akşam yemeğinde eşlik etmemi istedi."

Bakışları Evan'a kayınca Fletcher'ın ince kaşları alnına doğru fırladı ve Evan onun elini tutup kolunu kendi koluna dolayınca Amelia uzun, rahatlamış bir nefes verdi.

Babasının gerçekten de Evan'dan kendisine eşlik etmesini istediğini hayal bile edemiyordu ama şu anda yanında olduğu için son derece minnettardı.

Fletcher'ın gözleri birbirine kenetlenmiş kollarında kısıldı, sonra Evan'a sıkı bir gülümseme verdikten sonra Amelia'ya doğru eğildi. "O halde yemek odasında görüşürüz leydim."

* * *

Akşam yemeği bitmek bilmiyordu. Evan'ı rahatsız eden kendi rahatsızlığı değil, Amelia'nın rahatsızlığıydı. Ve rahatsız olduğu için onu sulayamazdı. Herkes ona sanki büyüleyici bir numuneymiş gibi bakıp duruyordu. Ve Evan her ne kadar her birine gözlerini dikip bakmaya çalışsa da, ilgileri Berwicke'in handa Evan'la olan ilişkisine dair dedikodularından kaynaklanıyordu.

Erikli puding, alev alev yanan bir konyak çemberinin içinde geldi ve herkes yemeğe daldı. Amelia'nın kız kardeşi Emmaline bir şey keşfeden ilk kişi oldu; göğsüne bastırđıđı bir bozuk para. "Zengin olacağım!" diye sevinçle haykırdı. Herkes kıkırdadı, çünkü herkes Emmaline'in zengin doğduğunu ve hep öyle kalacağını biliyordu.

Amelia erikli puding porsiyonunun derinliklerinde altın yüzüğü keşfettiğinde, kız kardeşleri zevkle çığlık attı ve herkes onun geniş mavi gözlerine ve yüzüğü elinde tutarken suskun şaşkınlık ifadesine güldü.

Evan'ın annesi Amelia'ya, "Görünüşe göre geleceğinizde bir evlilik daha var leydim," dedi. "Tebrikler."

Amelia pembenin hoş bir tonuna büründü ve yüzüğü yanındaki masa örtüsünün üzerine bırakırken gözlerini aşağıya dikti. Evan onu tüm bu insanlardan uzaklaştırıp güvenli bir yere götürme isteğiyle savaştı. Tercihen içinde yatak olan bir yere.

"Tekrar evlenmek istemiyor musunuz leydim?" Fletcher ona sordu.

Amelia, Evan'ın neredeyse duyamayacağı kadar alçak bir sesle, "Bir gün, belki," dedi. Sonra ona hızlı bir bakış attı, yanakları hâlâ alev alev yanıyordu.

Amelia'nın diğer tarafında Fletcher kıkırdadı ve Evan'ın duyabileceği kadar yüksek bir sesle, "Benim için ne büyük şans," dedi. Görgü kuralları ve Amelia'nın ailesinin akşam yemeğini mahvetmeme arzusu, o anda adamı boğazlamasını engelleyen tek şeydi.

Yemekten sonra işler daha da kötüye gitti. George çok fazla içiyordu, bu gençken bile yaşadığı bir sorundu. Berwicke'in kızlarından birkaçı bir Noel söylerken, salonun belli belirsiz mırıltıları arasında sesini kavgacı bir şekilde yükseltmeye başladığında, Fletcher onu kolundan tuttu ve bir süre yürümelerini önerdi. Belli ki Fletcher tempolu havanın arkadaşını ayıltacağını umuyordu. Evan'ın yanından geçerlerken George mırıldandı: "Dışarıda bize katıl, eski dostum. Fletch, Hindistan'da edindiği bazı süslü tütünleri paylaşmaya söz verdi."

"Bir süre sonra," diye mırıldandı Evan, kontesle şu anki konuşmasını bitirmeye tam olarak hazır değildi. "Siz önden gidin."

Onlar gitti ve o da yaşlı kadına döndü.

"Yani diyordun ki?" diye sordu ona, ela gözleri kurnaz ve değerlendiriciydi. Ona yolda Amelia'yla nasıl karşılaştığını sormuştu.

"Amelia'ya onu eve götürmekten mutluluk duyacağımı söyledim," dedi. "Ancak, ilk başta yardımımı reddetti."

"Tabii ki yaptı."

"O zaman nedenini anlamamıştım. Ama daha sonra bana anlattı."

Kontes dudaklarını büzdü. "Peki siz kendiniz için ne söyleyeceksiniz Bay Cameron?"

Kadının gözlerinin içine baktı. "Yaptığım şey affedilemezdi leydim. Ama kızınız beni affederek büyük bir onur verdi ve bunun için her zaman minnettar olacağım."

Kontes başını salladı. "Amelia'nın en büyük eksikliklerinden biri yumuşak kalpliliğidir. Beni affetmeyi o kadar kolay bulmayacaksınız, özellikle de sevgili kızınıza karşı böyle bir suç işlediyseniz."

"Anlıyorum," dedi ona. "Umarım bir gün affınıza layık olduğumu kanıtlarım."

Sadece ona baktı.

"Çünkü," diye devam etti, kalbi göğsünde dört nala atmasına rağmen ses tonunu eşit tutarak. "Kızınıza aşık olduğuma inanıyorum."

Bunun üzerine gözleri büyüdü. Sonra dudakları büküldü. "Bu mümkün değil. Onu bir gündür tanıyorsun."

"Tam tersine. Onu hayatım boyunca tanıdım."

"Artık ikiniz de yetişkinsiniz. Amelia kızlığının o masum günlerinden bu yana geri dönülmez bir şekilde değişti. Eminim siz de değişmişsinizdir."

Öne doğru eğildi. "Evet leydim, ikimiz de değiştik. Ama ikimiz de özünde hâlâ çocukluğumuzdaki insanlarız. Annem size hiç gençliğimde Amelia'yla evlenme arzumdan bahsetti mi?"

Şaşırmış görünüyordu. "Hayır."

"Benden çok üstün olduğu ve böyle bir olayın asla gerçekleşmeyeceği konusunda kesin bir dille bilgilendirildim. Yine de, yıllar sonra, kızınızla evlenme konusundaki hislerimin hiç değişmediğini görüyorum. Bununla birlikte, artık umutları kendilerini daha yaşlı ve daha bilge gören kişiler tarafından kolayca yıkılmayan bir adamım."

"Öyle mi?"

"Öyle," dedi usulca. "Ve eğer Amelia beni kabul ederse, yakında bir gün evlenerek oğlunuz olacağım leydim. Eğer bir komşunuzun günahını affedemiyorsanız, umarım bir oğlunuzu affedecek gücü içinizde bir yerlerde bulursunuz."

Ona düşünceli bir bakış attı. "Eğer affedilmeyi hak ettiyse oğlumu affederim."

"Seninkini hak etmeye niyetliyim," dedi Evan. Geniş odaya göz gezdirdi, Amelia'yı aradı ve onu göremeyince kaşlarını çattı.

Leydi Cheltham onun aklından geçenleri okuyarak, "Sanırım kız kardeşlerine iyi geceler dilemek için yukarı çıktı," dedi.

Yaşlı kadına dönüp baktı ve ona mahcup bir gülümseme verdi. "Elbette."

Bayan MacBride, misafirperverliği için Leydi Cheltham'a teşekkür etmek üzere onlara yaklaştı. Kadın telaşlıydı ve sarhoş kocası tarafından terk edilmiş ve utandırılmıştı. Evan zavallı kadın için üzülmekten kendini alamadı.

Evan izin isteyerek George ve Fletcher'ın peşinden dışarı çıktı ve bu karşılaşmayı mümkün olduğunca çabuk atlatması gerektiğini düşündü. George'un kendisini daha fazla utandırmadan yatağa yatırılmasını sağlayacaktı. Fletcher'a gelince, Evan'ın Amelia konusunda adamın niyetinin ne olduğunu öğrenmesi gerekiyordu. Fletcher'ın ona bakış şeklinden hoşlanmamıştı.

Hiç hoşuna gitmedi.

Yedinci Bölüm

Amelia pelerinini etrafına daha sıkı sardı. Hizmetkârlar yol boyunca aralıklarla fenerler yakmış olsalar da bahçeler karanlık ve gölgeliydi.

Amelia'nın annesi iç bahçenin bu bölümünün yıl boyunca bozulmadan kalmasını sağlar, çiçeklerin her mevsim açmasını sağlardı. Şimdi derin düşüncelere dalmış olan Amelia, yolun üzerine ağır gölgeler düşüren daha büyük çalıların desteklediği Atatürk çiçeği sırası boyunca ilerledi.

Edmund ona büyük bir servet bırakmıştı ve son iki yıldır bu serveti dünya üzerinde iyi bir izlenim bırakmak için kullanıyordu. Haftada birkaç gün çeşitli hayır işlerinde çalışıyordu, çünkü daha az şanslı olanlara geri vermek ona hayatının bir değeri olduğunu hissettiriyordu.

Fırsat buldukça ailesini görüyordu; huysuz babasından aceleci Veronica'ya kadar hepsini çok seviyordu. Londra'ya geldiklerinde onlarla kalıyordu. Ve ne zaman vakti olsa Cheltham House'a geliyordu. Hiçbir zaman ailesiyle birlikte olduğu zamanki kadar sevildiğini ve kabul gördüğünü hissetmemişti.

Şimdiye kadar. Şimdi, Evan vardı.

Son iki günde yaşadığı duygular - sanki yıllar süren bir uykudan uyanmış gibiydi.

ona iftira attığını duyduğu o gece başlamıştı. O zaman içinde bir şey ölmüştü ya da öyle olduğunu sanmıştı. Ama şimdi, sadece uykuda kalmış gibi görünüyordu ve onunla tekrar birlikte olmak onu yeniden uyandırmıştı.

Sadece iki gün oldu, diye hatırlattı kendine.

Ama bunun bir önemi yoktu. Kendini bildi bileli Evan'ı sevmişti. Son birkaç yılını onu hiç tanımadığını, onun bir tür canavar olduğunu düşünerek geçirmişti. Ama yanılmıştı. Onu tanıyordu.

Ve onu hala seviyordu. Umutsuzca.

Bu gece salonun öbür ucundan ona bakışını, gözlerindeki ihtiyaç ve özlemi çok sevmişti. Dün gece ve bu sabah ona dokunuşunu sevmişti, okşamaları çok nazikti. Onu el üstünde tutmuştu ve el üstünde tutulma hissi doğrudan kalbine girmiş, onu onarmış ve ısıtmıştı. Bu his, bırakıp gitmek istediği bir şey değildi. Asla.

Patikanın döndüğü köşede duraksadı ve bulutların ötesinden görünen yarım aya baktı, ışığı kabaran bulutların üzerine gümüş ve grinin farklı tonlarında ışınlar gönderiyordu. Şu anda kar yağmıyordu ama hava yeterince soğuktu ve bulutlara bakılırsa tekrar kar yağabilirdi.

Evan'ı istiyordu. Bunu iliklerine kadar işleyen bir kesinlikle biliyordu.

Yine de sadece iki gün olmuştu. Dün onu arabasına aldığından beri sürekli sohbet etmiş olsalar da, bu yeterli miydi? İki günlük derin sohbetler, bir

sevişme gecesi. Bir ömür boyu sürececek birlikteliğin temellerini atmak için bu nasıl yeterli olabilirdi?

Müthiş sesler onu hayal aleminden çıkardı ve kaşları birbirine çarparak tekrar yola baktı. Bu da neydi böyle?

Sesler, sağına doğru kademeli bir eğimle inen ve sonunda derede son bulan patikadaki dairesel pavyonun olduğu yönden geliyor gibiydi.

O yöne doğru birkaç tereddütlü adım attı, sonra durdu.

Ne düşünüyordu ki? Gizlice dinlemenin onun için iyi biten bir geçmişti yoktu.

Ama merakı sağduyusunu bastırdı ve aceleyle tepeden aşağı indi, ardından köşke giden dönemece yaklaşırken adımlarını yavaşlatarak sürünmeye başladı.

Duyabildiği ilk ses, "Burada çok güzel puroların var, Fletch," diye mırıldanan sarhoş George MacBride'in sesiydi.

"Teşekkür ederim." Fletcher'ın sesi geliyordu, hiç de sarhoş değildi. "Bunları sizinle paylaşmak benim için bir zevk."

Bir an sessizlik oldu, muhtemelen iki adam sigara içmenin keyfini çıkarırken. Sonra George sinsice kıkırdadı. "Sanırım gidip arkadaşımızın planlarını bozdun, Cameron."

Amelia kaskatı kesildi. Evan neden Fletcher Henry ve George MacBride'la birlikte dışarıdaydı? Sertçe yutkundu. Geçmiş sanki üzerine çöküyormuş gibi hissediyordu ama

olduğu yerde donup kalmıştı. Bunun nasıl sonuçlanacağını görmesi gerekiyordu.

"Ne demek istiyorsun?" Evan'ın alçak ve yumuşak sesi George'a sordu.

"Leydi Amelia için bazı büyük planları var."

Evan cevap vermedi. Neden hiçbir şey söylemiyordu? Amelia onun yüzündeki ifadeyi hayal etmeye çalıştı. Merak mı? Kızgınlık mı? Anlaşma mı?

"Orta kısmı hâlâ biraz kalın olsa da," diye devam etti George umursamazca, "çok da güzel."

Fletcher alaycı bir ses çıkardı. "Güzel mi? Ben olsam o kadar ileri gitmezdim."

Evan tek kelime etmedi.

Amelia birdenbire ortaya çıkan acı seline karşı gözlerini kapattı. Yolda donmuş bir şekilde durdu, başı öne eğikti, yumrukları iki yanında sıkılıydı ve acıya karşı mücadele ediyordu.

Sarhoş George, "Güzel gözleri var," diye itiraz etti.

"Eh," dedi Fletcher küçümseyerek. "Çok yuvarlaklar."

Evan onu savunmadı.

Bunun o an olduğunu biliyordu. Evan sonunda konuşacak ve Fletcher ile aynı fikirde olacaktı. Geçmiş kendini tekrar edecek ve Evan'la geçirdiği zamanın sadece bir yanılsama olduğu kanıtlanacaktı.

Hepsi buydu, gerçekten. Sadece o handa, o küçük odada, fırtına dinene kadar onun olacağına söz vermişti. Bunun sadece zaman sınırı olan kısa bir kaçamak olduğunu biliyordu.

"Saçları da sarının hoş bir tonu," diye devam etti George.

"Çok koyu. Bu renk tonu bana sürekli kirli görünüyor," dedi Fletcher.

Artık o on altı yaşındaki etkilenebilir kız değildi. Bu kez birkaç zalim sözün ağırlığı altında ezilmeyecekti. Omuzlarını dikleştirdi ve tırnaklarının avuçlarına battığını hissedene kadar yumruklarını sıktı.

"İyi bir yatak için yeterince olgun olduğunu inkar edemezsiniz."

Bunun üzerine Fletcher güldü. "Hayır, bunu inkar etmeyeceğim. Aslında, niyetim-"

Güm. Donuk sesi bir acı iniltisi takip etti.

"Seni piç kurusu." Evan'ın sesi öfke doluydu. "Leydi Amelia hakkında böyle konuşamazsın." Bir gümbürtü daha, ete değen bir yumruğun bariz sesi. "Sen de konuşmayacaksın. Asla. Beni anlıyor musun?"

Gözlerini açan Amelia başını kaldırdı.

"Ne oluyor be?" Fletcher kekeledi. "Neyin var senin be adam?"

Yolun son dönemecini pavyondan ayıran kalın bir çalının arkasından sürünerek .

Görüşü dallar ve yapraklarla bölünmüştü ama seyrek ay ışığında soluk beyaz parlayan küçük yapıyı görebiliyordu, çatısının çemberi ince Grek sütunlarıyla desteklenmişti. İçerideki üç adam da birbirlerine dönük duruyordu. Evan'ı tutuş şeklinden hemen tanıdı.

Kendini sert bir duruşa soktu. En yakınında, sırtı ona dönüktü. Onun ötesinde Fletcher çenesini ovuşturuyor, Evan'a kaşlarını çatıyordu. George Fletcher'ın yanında durmuş, bir elini göğüs kafesine bastırırken omuzları yuvarlanmıştı.

"Sen neden bahsediyordun?" Evan George'a doğru ısırıldı. "Leydi Amelia için ne gibi büyük planları var?"

"Senin neyin var Cameron?"

Evan soruyu duymazdan geldi, onun yerine Fletcher'a dönüp omzundan öyle sert bir şekilde itti ki Fletcher bir adım geriye doğru sendeledi. "Bana neden bahsettiğini söyle."

Fletcher ellerini kaldırdı. "Önemli bir şey değil. Sadece hanımefendinin benim gibi bir adamla eşleşmek isteyip istemeyeceğini görmek istedim."

Amelia buradan bile Evan'ın omuzlarının gerildiğini görebiliyordu.

"Neden?" hırladı.

"Eh"-Fletcher kurt gibi gülümsedi- "kusurlarına rağmen, hanımefendinin güçlü bir çekiciliğı olduğunu kimse inkâr edemez."

"Ne çekiciliğı?" Evan'ın sesi alçak ve tehlikeliydi.

"Onu baştan çıkarmayı planlıyor. Yaşlı adamdan miras kalan tüm o esrarla birlikte artık tam bir av," diye geveledi George, bakışları sarhoş bir hayranlıkla Evan'dan Fletcher'a gidip geliyordu.

"Kan ve para, adamım. Kan ve para," diye onayladı Fletcher.

"Buraya hiç saygı duymadığın bir hanımefendiyle eşleşmek için rüşvet almaya geldin." Evan'ın sesi karanlıktı ve Amelia'nın omurgasına bir ürperti gönderecek kadar tehlikeliydi.

"Ona olan saygım gerçekten de çok derin!" Fletcher tartıştı.

Evan alay etti. "Leydi Amelia'yı unvanı ve serveti için istiyorsun ama doğuştan onu küçümsüyorsun."

"Yargılayacak durumda değilsin Cameron," dedi Fletcher alaycı bir tavırla. "Onun da en az benim kadar itici olduğunu düşünüyordun, ama işte buradasın, taşra hanlarında onu baştan çıkarıyorsun-"

Evan hırladı. Kelimenin tam anlamıyla hırladı. Öfkeli bir hayvan gibi.

Aptal adam devam etti, "Belli ki dün gece onu baştan çıkardın -oh evet, Berwicke'in zırvalarının doğru olduğunu biliyorum- sana gözlerinde aylarla nasıl baktığını görüyorum. Bir kadın ancak baştan çıkarıldıktan ve güçlü bir şekilde yatağa atıldıktan sonra böyle görünür. Şimdi de kendini onun ailesinin gözüne sokmaya çalışıyorsun. Ne yapmaya çalıştığını anlıyorum. Sen de benimle aynı şeyin peşindesin. Onun servetinin."

"Onun servetine ihtiyacım yok, seni piç kurusu," diye çıkıştı Evan. "Benim var," dedi Fletcher hafifçe. "Bu nedenle, sanırım her şey açık. Onu benim almam adil olur. Sonuçta unvanlı çirkin bir inekten başka bir şey elde edemezsiniz.

Oysa ben unvanlı çirkin bir inek kazanacaktım. devam et
için canlı içinde ve moda için
hangi I am

alışkırım."

Amelia daha nefesini tutamadan ortadan kayboldular. Evan vücudunu diğer adaminkine çarpmış ve ikisi de pavyonun zeminine çakılmıştı.

Amelia kendini kaskatı kesmişti. Sadece George'u görebiliyordu, o da diğer iki adama bakıyordu, çenesi şaşkınlıkla sarkmıştı. Evan ve Fletcher görüş alanının altındaydı ama her zerresi Evan'a gitmek, iyi olduğundan emin olmak, sevdiği adama zarar veriyorsa Fletcher'ı en çok acı verecek yerinden yumruklamak için haykırıyordu.

George, "Lanet olsun sana Cameron!" diye bağırarak kavgaya atıldığında Amelia artık ikiye karşı bir olduğunu ve Evan'ın lehine olan ihtimallerin önemli ölçüde azaldığını biliyordu.

Çalıların arkasından fırladı, eteklerini kaldırdı ve köşke giden patikada kayarak ilerledi.

Onları iyice görür görmez durdu.

Evan kısa sürede üstünlüğü ele geçirmişti. İkisini de yere sermişti -nasıl olduğunu anlayamıyordu- ve onları acımasız bir vahşetle sarsıyordu. George ve Fletcher şaşkınlıkla ona bakmaktan başka bir şey yapamadılar. Hiçbiri onu görmemişti.

"Ondan asla böyle bahsetme. Ne bana, ne de başkasına. Anladınız mı?" Onlar Evan'a karaya vurmuş balık gibi bakakalınca, George'u dişleri takırdayana kadar salladı. "Söyle!"

"Ne diyeyim?"

"Onu kötülemeyeceğini söyle. Bu düşüncenin aklınızdan bile geçmeyeceğini söyleyin. Ona bir hanımefendi gibi, onurlu, nazik ve güzel bir kadın gibi davranacaksınız."

"Yüce Tanrım." George'un sesi sarhoşluğundan daha da bulanık çıkıyordu. "Söz veriyorum dostum. Elbette yapmayacağım, senin için bu kadar önemliyse olmaz."

"Ve sen!" Evan kükreyerek Fletcher'ın üzerine yürüdü. "Bu evi terk edecek ve bir daha asla kontun topraklarına ayak basmayacaksın. Leydi Amelia'ya bir daha asla bakmayacaksın, onunla konuşmayacaksın bile. Anlaşıldı mı?"

"Nereye gidebileceğimi ya da kiminle konuşabileceğimi dikte etmeye hakkınız yok," dedi Fletcher kibirli bir ses tonuyla.

"Öyle mi?" Evan soğuk sesle konuştu ve Amelia onun boştaki elini yumruk yapıp geri çekildiğini ve Fletcher'ın yüzüne acımasız bir darbe indirmeye hazırlandığını gördü.

Fletcher da bunu görmüş olmalıydı, çünkü vücudu şiddetli bir dönüş yaptı ve Evan'ın sıkıştıran dizinin altından kaymayı başardı. Evan ona doğru hamle yaptı ama Evan'ın hareketiyle serbest kalan George yakasına yapıştı ve onu geri çekip Fletcher'dan uzaklaştırmaya çalıştı.

George'un çabaları boşunaydı. Evan'ın yumruğu Fletcher'ın çenesine çarptı ve mide bulandırıcı bir çatırtıyla birleşti.

Amelia haykırdı ve ileri atıldı. "Dur! Lütfen, dur!"

Üç öfkeli erkek yüzü ona doğru döndü. Her bir adam onu tanıdıkça teker teker sarsıldı. Sonra herkes dondu kaldı.

Amelia omuzlarını dikleştirdi ve Fletcher'ın bakışlarıyla karşılaştı. Sol gözü daralıyor, etrafındaki et hızla şişiyordu. "Bay Henry," dedi yumuşak bir sesle, "bu gece Cheltham Evi'ni terk etseniz iyi olur. Artık burada istenmiyorsunuz."

Başını dik tutarak döndü ve eve doğru yürüdü.

* * *

"Teşekkür , Fanny. Gidebilirsiniz."

"Tamam o zaman ." Hizmetçi, Amelia'nın omzuna son bir rahatlatıcı yaparak ona Mutlu Noeller ve tatlı rüyalar diledi, sonra da ayrıldı.

Amelia sandalyesine çökmüş, aynada kendine bakıyordu. Yorgun görünüyordu... ama bunun ötesinde... Fletcher Henry'nin söylediği kadar çirkin miydi? Kendisinin çirkin olduğunu hiç düşünmemişti. Gözleri dışında yüz hatları küçüktü -ailesi her zaman onun "düğme burnuna" gülerdi-yüzü yuvarlaktı ama nahoş bir şekli yoktu. Gözleri iri, mavi ve uzun kirpikliydi. Kalın, sarı saçları en iyi özelliğiydi. Elbette daha önce toplanmıştı ama şimdi uzun dalgalar halinde omuzlarına dökölüyordu. Hiçbir zaman çok koyu olduğunu düşünmemişti... ama yaşlandıkça sadece açık sarı çizgiler kalmış ve geri kalanı açık kahverengimsi tonlarda koyulaşmıştı.

Onu her zaman en çok rahatsız eden ve en çok üzülmesine neden olan şey tombulluğuydu. Evlenmeden önce, kendi boyunda biri için ideal olduğunu düşündüğü kilonun her zaman bir taş üzerindeydi.

bir kadın için ortalamaydı. Edmund öldüğünde yarım taş kaybetmişti ama diğer yarısı inatçıydı ve sonsuza dek vücudunun bir parçası olarak kalmaya niyetli görünüyordu.

Edmund buna hiç aldırıyor gibiydi. Ona hoş, hatta güzel demişti ve ona karşı her zaman nazik ve ilgiliydi, ama hiçbir zaman ona gerçekten baktığını hissetmemişti.

Öte yandan... Evan ona bakmıştı ve gördüğü şey hoşuna gitmişti. Evan ona o yarım taşı unutturmuştu. Ona hayatında ilk kez gerçekten güzel olduğunu hissettirmişti.

Evan'ın ne düşündüğünü önemsiyordu. Fletcher ya da George zerre kadar umurunda değildi. Öyleyse neden onların sözleri kalbini parçalamıştı? Neden tüm o eski güvensizlik, yalnızlık ve değersizlik duygularını yeniden canlandırmışlardı?

Onlara izin vermemeli.

Fırçasını aldı ve buklelerinin arasından geçirdi. Gözlerinin arkası yaşlarla doldu ve onları uzak tutmak için gözlerini kırptırdı.

Evan'ı düşün. Bu gece seni nasıl savunduğunu.

Ve onu savunmuştu. Bu kez arkadaşlarıyla aynı fikirde değildi. Onun için ayağa kalkmış, ona saygı göstermiş ve onlardan da bunu yapmalarını istemişti.

Kapısı yumuşak bir sesle çalındı. Amelia doğruldu ve fırçayı saçındaki küçük bir düğümden geçirdi.

Yutkundu, sonra fırçayı tuvalet masasının üzerine bıraktı. Kalbi küt küt atarken ayağa kalktı, kenarları

sabahlığını sımsıkı sardı ve kapısına yaklaştı. Elini kapının koluna koyarak tereddüt etti.

"Kim o?" diye sordu, birden George ya da Fletcher'ın dışarıda gizleniyor olabileceğinden korkarak.

"Benim," diye koridordan Evan'ın hırçın sesi geldi.

Rahatlayarak kapıyı açtı. O sırada Evan öne çıktı ve onu kollarının koruyucu çemberine çekti, dudaklarını yanağına, çenesine, dudaklarına bastırdı, öpücükleri neredeyse çılgıncaydı.

Geriye doğru yatak odasına yuvarlandılar ve Evan kapıyı arkalarından tekmeleyerek kapattı. Sonra geri çekildi, karanlık ve endişeli bakışları kızın yüzünü taradı.

"Evan," diye nefes aldı, "kanaman var."

Uzandı ve ağzının kenarındaki kan damlasına dokundu. "Ah. Fletch iyi bir yumruk attı sanırım."

"Oh, hayır," diye mırıldandı. Aceleyle tuvalet masasına gitti ve elinde bir mendille ona döndü. Şefkatle, ince kan çizgisini sildi.

"Çok özür dilerim," diye mırıldandı.

Kaşlarını çattı. "Üzgün müsün? Kanama için mi?"

"Hayır... Yani evet, bu da bir parçası. Ve çok üzgünüm.

-..." Alçak bir tiksinti sesi çıkardı. "Lanet olsun, George yeterince kötü ama sarhoş bir hödük ve mutsuz, yani en azından hareketleri açıklanabilir. Fletcher'ın nesi var gerçekten bilmiyorum. Sadece onun bir piç olduğunu söyleyebilirim. Her zaman öyleydi. Ve," mırıldandı, gözleri kısılmıştı, "o kör bir piç kurusu. O kadar yanlış

Senin hakkında. Çok güzelsin. Her yönden şehvetli ve çekicisin. Sen tanıdığım en güzel kadınsın, hem içten hem dıştan."

Amelia ona baktı. Kahverengi gözleri sade ve dürüsttü ve Amelia onlara baktığında sözlerinin gerçekliğini, onun derinlerindeki dürüstlükten nasıl geldiğini görebiliyordu.

Onun hakkında tüm bunlara gerçekten inanıyordu ve eğer buna inanıyorsa, başkalarının ne düşündüğünün ne önemi vardı?

"Onlar umurumda değil. Artık değil. Sadece ben..." Bir nefes aldı, sonra devam etti. "Tek umursadığım sensin."

Onu kollarının arasına aldı ve yüzünü saçlarına gömdü. Amelia yanağını onun göğsüne bastırdı ve güçlü sertliğini hissetti. Elini mendilin etrafına sıkıştırdı ve kollarını adamın iri vücuduna doladı, ona kıyasla ne kadar küçük ve ne kadar kadınsı olduğunu hissetmenin tadını çıkardı.

"Seni seviyorum, Amelia."

Son incinmişliği ve güvensizliği de tavadaki su damlaları gibi akıp gitti. Kollarını ona sımsıkı doladı ve yanağını onun göğsüne bastırdı. "Bu gece benimle kalır mısın?"

"Evet," dedi.

Onu öptü. Yavaşça, derinlemesine. Ta ki dizleri jöleye dönene ve çekirdeğinde açığa çıkan ihtiyaçla nefes nefese kalana kadar.

Parmaklarını bornozunun altından geçirdi ve omuzlarının üzerinden kaydırды. Geceliğinin üzerinden aşağı fısıldadı ve

Parmaklarının arasında uçuşmasına izin verdiği mendiliyle birlikte yere yığıldı.

Ceketi ve yeleği de benzer şekilde yere düştü. Gömleğini pantolonundan kurtarmaya çalışırken eğildi ve dudaklarını boynuyla omzunun birleştiği yere bastırdı. Sonra ellerini ketenin altından geçirerek adamın gövdesinin üzerinde gezdirdi, dudakları boynundan çenesine doğru yükselerek onu tatmaya devam ederken ellerinin altındaki sertlikten zevk alıyordu.

Sonra onu kollarına aldı ve yatağına doğru yürüdü. Onu bir tüy kadar hafifmiş gibi tuttu ve kollarını onun boynuna doladı ve gülümseyerek gözleriyle buluştu.

Yatağı çocukluğunun yatağıydı, bir çocuk yatağına göre büyüktü ama bol miktarda pembe ve dantelle oldukça kadınsıydı. Onu nazikçe yatırdı ve sonra yanına uzandı, bu açıkça kadınsı alanda erkeksi erkekliğin karanlık bir parıltısı. Kadın ürperdi.

Bir parmağını kızın yanağında gezdirdi. "Üşüdün mü?"

Başını salladı. Hayır, ateşi vardı. Sıcak, ağırlı muhtaç. Sıcaklık, arzu ve beklentiyle dolup taşıyordu.

Bir an için ona baktı, ağzının kenarlarında bir gülümseme belirdi. Sonra parmakları onun yanağını kavradı ve kadın onun kavradığı elin sıcaklığına bastırdı, rahatlık kemiklerine sızarken göz kapakları çöktü.

"Hâlâ benimsin," dedi, sesi memnuniyetle dolup taşıyordu, yüz ifadesi az önce bir kase kremanın tamamını tüketmiş kedininki gibiydi. "Noel için benimsin."

Noel için onun. "Evet," diye iç geçirerek kabul etti.

"Ve Noel'in ötesinde. Sonsuza dek benim olmanı istiyorum."
"Evlen benimle." diye eklerken sesi ciddiye.

Gözleri birden açıldı ve geri çekilerek ona bakmaya başladı.

"Emin misin?"

Başını salladı. "Öyleyim. Her zaman istediğim şey buydu. Bu arzuyu ruhumun derinliklerine itmeye çalıştığım da bile."

Titrek bir nefes verdi. "Ben de hep bunu istemiştim. Ama..."

"Ama ne?" sordu usulca.

"Ama daha iki gün oldu Evan. Benim hakkımda -hayatım hakkında- bilmediğin çok şey var. Ve ben de senin hakkında aynı şeyi hissediyorum. Nerede yaşadığını bile bilmiyorum!"

Başını iki yana salladı. "Bunlar sadece ayrıntılar. Bunu halledeceğiz. Günlük hayatının ayrıntılarını bilmediğim doğru, ama bildiğim şey şu: Seninleyken bir bütünüm. Son yedi yılımı kendimi eksik hissederek, beni yeniden bütün bir adam yapacak o zor şeyi arayarak geçirdim. Şimdi onu buldum." Parmakları kızın yanağında sıkılaştı. "Ve onu bırakmaya hiç niyetim yok."

Ona bakakaldı, açıklamasının onun hakkında hissettiklerine ne kadar yakın olduğunu görünce dehşete kapıldı. "Ben de seninle kendimi tamamlanmış hissediyorum. Canlı. Sanki içimde saklı kalmış ve kış uykusuna yatmış bir parçam hayata geri dönmüş gibi."

"O zaman evlen benimle, Amelia."

"Evet, Evan." Gölümsemesi genişledi. "Evet. Seninle evleneceğim."

Sekizinci Bölüm

Evan uzun, titrek bir nefes verdi ve vücudundaki gerilim boşaldı. Ve sonra onu öptü, sertçe. Ona ait olanı, sonsuza dek ona ait olacak olanı sahiplendi.

Geceliğini üzerinden çıkardı. Ona dokunmaya doyamıyordu, onun tenine o kadar açtı ki. Onu ağzının ulaşabildiği her yerinden öptü, tatlı tadından, teninin yumuşaklığından, iç çekişlerinin ve inlemelerinin müziğinden zevk aldı.

O da orada pasif bir şekilde yatmıyordu. Adamın ona aç olduğu kadar o da adama aç görünüyordu. Elleri onun her santimini dolaşıyor, vücudunu öğreniyor, neyin nefesini kestiğini ve neyin onu zevkle inlettiğini öğreniyordu.

Dudaklarını baldırının iç kısmında gezdirdi, uyluğunun iç kısmına doğru ilerlerken onu hafifçe güldürdü ve sonra ağzını onun seksine bastırduğında nefesini tuttu. Onu derin derin içine çekti, emdi, tadı burada daha belirgin, daha kadınsıydı. Bir parmağını onun içine bastırdı, kalçalarının yataktan fırlamasına ve boğazından yumuşak bir çığlık çıkmasına neden oldu.

Tüm bunlar, bu güzel, sevimli, iyi kalpli ve harika kadının her bir parçası onundu. Zihni bunu tekrarlamaktan kendini alamıyordu. Dokunduğu ve tattığı her yeni yerle birlikte, bu kelime içinde yankılanıyordu: Benim.

Çok ateşliydi. Çok kaygan ve onun siki için hazırды. Ama henüz değil.

Önce parmakları ve diliyle onu tatmin etti, sertleşene ve ardından altında dalgalar halinde patlayana kadar onu çalıştırdı, içine çekti. Zevkten nefesi kesilene kadar onu orgazm boyunca kandırdı.

Dudaklarını son bir kez kızın tümseğine bastırdı, sonra dudaklarının tadına bakana kadar vücudunu öptü. Kadın kollarını tembelce adamın vücuduna dolamıştı ve dudakları yumuşak ve sıcaktı, adamınkilerin altında tamamen yumuşaktı.

Geri çekildi. "Amelia?" "Hm?"

"İçine boşalmak istiyorum."

Tereddüt etti, gözleri açıldı ve ona odaklandı.

Uzun bir süre ona cevap vermedi ve sonra ellerini yüzünü çerçevelemek için yukarı kaldırdı ve dudakları bir gülümsemeye dönüştü.

"Evet, Evan. Lütfen. İçime boşaldığını hissetmek istiyorum."

Ve onu kendine çekerek derin ve sert bir şekilde öptü, kararından emin olduğunu söyledi.

Bu kadının -sevdiği kadının- çocuklarının annesi olacağını fark ettiğinde içinde güçlü duygular kabardı. O ve Amelia birlikte bir aile kuracaklardı. Bir gelecek. Bir hayat.

"Sen benimsin," diye fısıldadı kabaca. Ve onun içine doğru itti, her ikisi de ezici bir hisle soluk soluğa kaldılar.

Bütünlük. Bütünlük. Böyle bir mutluluk ve böyle bir zevk. Neredeyse katlanılamayacak kadar fazlaydı. Böylece Evan, karısı olacak kadınla sevişmenin fiziksel hissine daldı. Hayatının geri kalanında yanında duracak olan kadınla.

Dudakları onunkileri okşarken tekrar tekrar içine daldı, sonra yanağına ve çenesine doğru ilerledi. Kadın ona sıkı, sıcak bir kılıf gibi uyuyordu. Vücuduyla mükemmel bir uyum içindeydi. Ve ruhuna.

Zevk, kan dolaşımına ve kemiklerine işledi, ta ki teninde hissedene kadar. Ona sarıldı, küçük zevk miyavlamaları çıkardı.

Boşaldığında kollarını ona doladı, sıkıca sarıldı ve sevdiği kadınla yakınlığın bu en derin seviyesini yaşamamanın verdiği zevkle aklını yitirmiş bir halde içinde boşalırken yüzünü onun ipeksi saçlarına gömdü. Ve bir parçası, onun da en az kendisi kadar boşalmakta olduğu gerçeğini fark etti.

Sonunda aleti kadının içinde kasılmayı bıraktığında, onu boğmamak yana doğru yuvarlanmayı - zar zor - akıl edebildi. Onu kendine doğru çekti ve dudaklarını alnına bastırdı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı. "Her zaman sevdim."

Kollarını onun etrafında sıktı. "Ben de seni seviyorum, Evan. Hem de çok."

Onun sözlerinin tatlı gerçekliği kafasının içinde şarkı söylerken, derin, rüyasız bir uykuya daldı.

* * *

"Mutlu Noeller, aşkım."

Amelia gülümsemenin dudaklarında kıvrılmasına izin vererek içini çekti ama gözlerini açmadı. Adamın kollarının arasında gerinerek dudaklarını göğsüne bastırdı.

"Mutlu Noeller," diye mırıldanarak onun iri bedenine daha da sokuldu.

Onlar tekrar sevişirken sabahın büyüyen ışığı perdelerin arasından içeri sızmıştı. Şimdi tam gün ışığı vardı ama Evan kendi odasına dönmek için hiçbir harekette bulunmamıştı. Kız da dönmesini istemiyordu. Herkes handa neler olduğunu zaten biliyordu, bu yüzden artık rol yapmanın bir anlamı yoktu, değil mi?

Birkaç dakika boyunca orada yattılar, sıcaklığını ve rahatlığını içlerine çektiler. Sonunda Evan içini çekti. "Gidip giyinmeliyim."

"Saat dokuzu geçmiş olmalı," dedi Amelia. "Eminim kız kardeşlerim sabırsızlıktan deliye dönmüşlerdir. Ne de olsa bu onların yılın en sevdikleri günü ve hediyeler getirdiğimi biliyorlar."

Kıkırdadı.

"Benimle aşağıya gelir misin?" diye sordu. Onun yanında ailesinin ve misafirlerinin karşısına çıkmak istiyordu.

"Evet," dedi. "Hadi giyinelim, sonra seninle burada buluşuruz."

Bir süre sessiz kaldılar, sonra "Bugün babanla konuşacağım" dedi.

"İkimiz de onunla konuşalım."

Sertleşti. "Bu gerekli mi? Sence reddedecek mi?"

"Hayır." Gölümseyerek yüzüne bakmak için geri çekildi, mutluluğunun gözlerinde parladığını biliyordu. "Ama senin yanında ne kadar mutlu olduğumu görürse, bunu daha az isteyecektir."

Uzun bir süre onu inceledi ve sonunda başını salladı. "O zaman ikimiz de onunla konuşacağız."

Mutlu bir şekilde iç çekti. "Harika bir Noel olacak. Benim ailem de burada, seninki de. Hepimiz bir arada olacağız."

"Evet. Gerçi" dedi, parmak ucuyla kızın burnuna dokunarak, "yakında 'benim ailem ve senin ailen' olmayacak - sadece bizim ailemiz olacak."

* * *

Yarım saat sonra, Fanny Amelia'nın saçına son rötuşları yaparken Evan kapıyı çaldı. Amelia aceleyle kapıyı açtı.

Evan'ın bakışları onun vücudunu taradı. "Çok güzel görünüyorsun," dedi yumuşak bir sesle.

Gölümsedi. Kırmızı kadifeyle süslenmiş siyah elbisesi içinde o da yakışıklı görünüyordu.

"Senin için bir şeyim var," diye mırıldandı.

Amelia Fanny'ye döndü ve onu başından savmak için başıyla onayladı. Hizmetçi gittikten sonra Evan kapıyı kapattı ve Amelia'yı odanın derinliklerine çekti. Geri çekildi ve cebinden kâğıda sarılı küçük bir paket çıkardı.

"Mutlu Noeller, Amelia." "Ne...? Nasıl zaman buldun...?"

Gölümsedi. "Sadece aç."

Kâğıdı soyarak açtı ve karmaşık bir altın ayar içinde iki küçük taneyle çevrelenmiş büyük bir lal taşı olan bir yüzük ortaya çıktı.

Nefes nefese ona baktı. "Bu çok güzel. Ama nasıl...?"

Paketten çıkardı ve kâğıdı tuvalet masasının üzerine koydu. Sonra onun elini tuttu ve yüzüğü parmağına geçirdi. "Bu babamın otuz yıl önce anneme verdiği söz yüzüğü. Her zaman takar. Babam öldüğünde, ben evleneceğim kadını bulana kadar onu parmağında saklayacağını söylemişti."

Amelia gözlerinde oluşan neme karşı sertçe gözlerini kırptırdı. "Yani... annene bizden mi bahsettin?"

Elini dudaklarına götürdü ve öptü. "Öptüm. Bizi onayladı ve yüzüğün artık senin olması gerektiğini kabul etti."

"Oh, Evan." Amelia kollarını ona doladı ve yüzünü onun göğsüne gömdü. Bir süre sonra, adam bir kahkaha atarken gövdesinin hareket ettiğini hissetti.

"Umarım bu hoşuna gittiği anlamına gelir."

"Bayıldım." Geri çekildi ve ona baktı, yüzüğü tutan parmağını esnetti, ağırlığını ve sembolik anlamını hissetti. "Lal taşı sabitliği simgeler," diye düşündü.

"Mükemmel bir sembol o zaman. Aramıza giren onca şeye rağmen seni hep kalbimde taşıdım." Onun elini kendi elinin içine aldı.

Uzun zamandır ilk kez kendini tamamen bütün ve tamamen mutlu hissederek adamın elini sıktı, ona baktı ve ona olan tüm hayranlığını ve bağlılığını yüzüne yansıttı.

"Bana bakışın, Amelia," diye mırıldandı, "dünyayı fethedebileceğimi hissettiriyor."

Parmak uçlarına çıktı ve onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Ailemle birlikte Noel'i fethederek başlayabilirsin."

"Ailemizle Noel," diye düzeltti, kulağının üstünü okşayarak.

"Aynen öyle," dedi sırtarak.

Amelia ve Evan el ele aşağıya indi ve aileleriyle yüzleşti. İstikrar, güven ve sevgiyle sadece o Noel'i değil, birlikte mutlu Noeller geçirecekleri uzun ve tatmin edici bir hayatı da fethettiler.

Buham Trent Evi serisinin ilk
kitabından bir alıntı için bir
sonraki sayfaya geçin,
Düşes Ayrı.

Önsöz

Sarah Osborne Ironwood Park'ta sadece birkaç gündür yaşıyordu ama şimdiden burayı çok sevmiştir. Kuşlar her sabah ona serenat yapıyor, cıvı cıvı ötüşleri babasıyla paylaştığı kulübenin küçük penceresinden onu selamlıyordu. Her öğleden sonra güneş Park'ın üzerinde ışı ışı parlıyor, arazide koşarken elbisesinin tülbentinden omuzlarına hafif bir sıcaklık yayıyordu. Akşamları ise fenerler, alçak, hafif eğimli bir tepenin üzerinde oturan ve Trent Dükü'nün geniş toprakları üzerinde bir kral gibi hüküm süren büyük evin ön cephesine altın ışıklar saçıyordu.

Sarah elmas camlı pencereden dışarı baktığında Babasıyla paylaştığı kulübenin dışındaki iki huş ağacının zarif, kıvrımlı beyaz dallarının çerçevelediği evi uzaktan görebiliyordu. Gün boyunca sık sık eve bakar, geceleri babam onu yatırmadan önce eve bir kez daha bakardı. Ev ona bakıyordu, kasvetli, büyük bir nöbetçi ve onu izlerken kendini güvende hissediyordu. Bir gün ona yaklaşılabileceğini hayal ediyordu. Önünü kaplayan o uzun, zarif sütunların arasından geçmeyi. Bir gün, belki içine bile girebilecekti.

Ama Sarah şu anda Ironwood Park'ı değil, bir kelebeği düşünüyordu. Aşağıya doğru koştu.

Bahçenin dış sınırını belirleyen çitin yaprakları arasında uçuşan siyah-beyaz benekli güzel yaratığın peşine düştü. Eteğini yukarı kaldırdı ve bahçeyi dış araziden ayıran dövme demir kapıdan geçerek onu kovaladı.

Sonunda kelebek bitkin bir halde cılız bir dalın üzerine kondu. Sarah yavaşladı ve temkinli bir şekilde yaklaşarak elini uzattı. Parmağı kanatlardan birinin üzerinde gezinirken uzun bir nefes verdi. Kelebek ona baktı. Çok narin ve nazikti. Ona başıyla selam verir gibi oldu, sonra yumuşak bir kanat çırpışıyla tekrar uçup gitti ve Sarah'yı çalıya bakarken bıraktı.

"Oooh," diye mırıldandı zevkle. Bu herhangi bir çalı değildi. -Bir böğürtlen çalısıydı. Geçen yaz annem çok hastayken Sarah neredeyse her gün böğürtlen toplamıştı. Böğürtlen kökü çayı annemin öksürükten bitap düşmüş midesini rahatlatmıştı ama Sarah böğürtlenlerin engebeli dokusunu ve bir tanesini ısırduğında ortaya çıkan tatlılık patlamasını seviyordu.

Böğürtlen mevsimi için henüz erkendi ama çalıları dolduran olgunlaşmış meyveler arasında Sarah yiyebileceği kadar olgunlaşmış küçük bir avuç buldu. Onları teker teker yerken etrafına baktı ve en ufak bir ekşilikle kenarlı tatlı tadın tadını çıkardı.

Burada sadece bir böğürtlen çalısı yetişmiyordu, çok sayıda vardı. Damlayan bir derenin kıyısı boyunca düzenli olmayan bir şekilde yere yayılmışlardı.

Sarah kaybolmadığından emin için geldiği yöne baktı. Binanın çatısının kubbeleri

Karaağaçların arasından görünen büyük ev, güven verici bir işaretti. Avuç dolusu meyvesi bitince, dikenlerle kaplı dalları karıştırarak olgun meyveleri aramaya geri döndü. Karnı doyana kadar aradı, topladı ve yedi, dikenlerden dolayı kollarında hafif çizikler oluştu ve koyu renkli meyve suyu ellerini boyadı. Üzüntüyle eteğine baktığında böğürtlen suyunun elbisesini de lekelediğini fark etti. Babası görürse hoşuna gitmezdi ama o fırçalayacaktı. eve gelmeden önce lekeleri çıkardı.

Saç örgüsü yine ; saç telleri dökülmüştü ve koyu renk saçları yanaklarına dökülüyordu. Yukarı doğru üfleyerek onları uzaklaştırmaya çalıştı ama işe yaramadı, bu yüzden onları itti ve kirli elleriyle kulaklarının arkasına sıkıştırdı.

Ve sonra kelebeği tekrar gördü.

En azından aynı kelebeğe benziyordu. Kanatları bir serçe yumurtası gibi benekli, güzel ve kocaman bir kelebek, böğürtlen çalılarında birinin derinliklerinde ve yükseklerinde bir dalın üzerine konmuştu.

Sarah devrilmiş bir dalın üzerine çıktı. Parmak uçlarında öne doğru eğildi ve ona baktı. "Uçup gitme," diye mırıldandı. "Korkma."

Uzandı - sefer dokunmak için değil, yakalamak için. Onu tutmak, narin, cılız bacaklarını avucunda hissetmek istedi.

Biraz daha... Çat! Dal ayağının altından kırıldı ve öne doğru savruldu, dengesini yeniden kazanmaya çalışırken elleri havada döndü. Ama bu

işe yaramadı. Bir gümbürtüyle böğürtlen çalılarının arasına yuvarlandı, dikenler elbisesine batarken ve derisini yırtarken nefesi kesildi.

Çalılığın içinde dizlerinin üzerinde durdu, elleriyle dikenli çalıları kavradı.

Acıdan nefes nefese kalarak gözlerini kapadı ve bir elini serbest bırakıp parmaklarıyla diğer elindeki dikenleri ayıklamaya başladı. Kollarında kan birikti, sıcak bir akıntı ön kolunun etrafından aşağıya doğru kayıyordu. Bıraktığı her nefes küçük bir acı iniltisiyle çıkıyordu. Dizleri korkunç derecede acıyordu ama tutunacak bir şey olmadan dengesini yeniden sağlayamazdı ve acı veren dikenli dallar dışında tutunacak hiçbir şey yoktu.

"Yardımcı olabilir miyim, bayan?"

Omzunun üzerinden sese doğru bakmaya çalıştı ama yanağına bir diken battı ve nefesini içine çekti.

Bir erkek sesiydi, diye düşündü. Nazik bir ses. "Evet, lütfen, efendim."

". Kıpırdamadan dur."

Sonsuza kadar sürecekmış gibi görünüyordu, ama yavaşça, küçük bir hançer kullanarak, etrafını saran dikenli dalları kesti. Onu belinden tutarak nazikçe çıkardı ve çıkarken onu sıyrabilecek herhangi bir dalı kesmek için durakladı.

Sonunda onu ayaklarının üzerine, sert, dikensiz toprağa yerleştirdi. Derin bir nefes alarak arkasını döndü ve ona baktı.

O bir çocuktu. İri bir ocuk, kendisinden çok daha büyük. Burnunun üzerinde iller vardı ve koyu sarı saçları omuzlarına değiyordu. Ona baktı, kristal yeğili gözlerinin arasında alnını ukurlağtıran bir endiğe .

"İyi misin?"

Sarah erkeklerle konuğmaya alığık değildi. Özellikle de pantolon ve ince koyu yn palto giyen yakığıklı oğlanlarla. Ve sesleri erkeklığe yaklağtıka kalınlağan oğlanlarla.

Nutku tutulmuğ ve gözleri fal tağı gibi aılmığ bir halde ona bağını salladı. Adamın ifadesi yumuğadı.

"İğte." meldi ve ceketinin cebinden bir mendil çıkardı. Çok nazık bir Şekilde bezi kadının yanağında gezdirdi ve ona dönmeye alığtığında akan kanı temizledi. Sonra mendili katladı ve ellerini temizlemeye alığtı. Sonra dizlerine baktı. Onun atık kağlı bakığlarını takip eden kadın da yere baktı.

"Olamaz," diye fısıldadı.

Eteği dizlerinden ayaklarına kadar ve çorapları da mahvolmuğtu. Daha da kütüğü, kan lekeleri elbisesini yırtık çoraplarına yapığtırmığtı.

Babam çok kızardı.

Bir ses ıkarmığ olmalı, çünkü çocuğun kağları çatıldı. "ok acıyor mu?" sordu, sesi ciddiyydi.

Sarah zorlukla yutkundu. "Hayır, hayır."

Dudaklarının kenarları bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı. "ok cesursun, değil mi?"

Bu sözler üzerine korkusu eriyip gitti. Omuzlarını dikleştirdi ve dik durarak doğrudan adamın yeşil gözlerinin içine baktı. "Evet, öyleyim."

"Nerede yaşıyorsun?" diye sordu.

Ironwood Park'ın çatısındaki büyük kubbeleri işaret etti. "İşte orada."

"Bu da bir şey değil mi? Ben de orada yaşıyorum. Yürüyebilir misin?"

"Tabii ki yapabilirim."

Eve doğru giden patikada yan yana yürüdüler. Sarah'nın dizleri ağrıyordu ve buna engel olamıyordu; biraz topallıyordu. Çocuk tek kelime etmeden kolunu Sarah'nın beline dolayarak onu sabitledi.

Sarah'nın babasıyla birlikte yaşadığı bahçıvan kulübesini geçtiler ve büyük evin arka tarafına doğru ilerlediler. Sarah konuşmadı, çocuk da konuşmadı. Alt dudağını ısırды ve göz ucuyla ona bakarak yürümesini izledi. Uzun boylu ve güçlüydü ve güneşin saçlarında parıldaması hoşuna gitmişti.

Ama eve yaklaştıkça ve babasının gerçekten eve girmeye niyetli olduğu anlaşıldıkça, vücudu kaskatı kesildi. Babasının nerede olduğunu bilmiyordu ama eve bu kadar yaklaştığını fark ederse çok kızardı. Her şeyden önce, onun ailenin yolundan uzak durmasının önemini vurgulamıştı. Eğer birini rahatsız ederse, babam pozisyonunu kaybedebilirdi.

Devasa evin gölgesinin altından geçerken çocuk yavaşladı ve sonra ona baktı. "Sen

İyi misin?"

"Mm hm." Sesi bir ciyaklamadan öteye geçmiyordu.

Tamamen durdu ve ondan uzaklaştı, sabit durduğundan emin olmak için onu dikkatle izledi.

"Adın ne?" diye sordu. "Sarah."

"Ben Simon." Adam evin arka tarafına baktı, o kadar büyük ve ağırdı ki kız nefes almakta zorlanıyordu, sonra tekrar ona döndü. "İçeri gel de sana iyi bakılmasını sağlayayım."

Dudaklarını yaladı, emin değildi. Sonra fısıldadı, "Babam aileyi rahatsız etmemem gerektiğini söyledi."

"Aileyi rahatsız etmeyeceksin." Bunu bir söz verir gibi söyledi.

Gözlerini ona dikti. Nedenini bilmiyordu ama ona tamamen güveniyordu. Ona her gün ayın yüzeyinde yürüyüş yaptığını söyleyebilirdi ve o da ona inanırdı.

"Oldukça kötü bir doktorum, bu yüzden Bayan Hope'un şu kesiklere bir bakmasını istiyorum. Kendisinin bu tür çizikleri hemen iyileştiren bir merhemi var."

Sarah'nın Bayan Hope'un kim olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ama çizikler hâlâ acıyordu; batıyor, ağrıyor ve kaşınıyordu. Onları hızlı bir şekilde iyileştirebilecek bir merhem, yasak olanın içine çekilmiş bir yem kadar işe yarıyordu.

Küçük bir baş sallama hareketi yaptı.

Onun en az etkilenmiş elini tuttu, çiziklerine nazikçe müdahale etti. "Gel o zaman."

Onu merdivenlerden yukarı çıkardı ve tereddütlü adımlarının durmasına neden olan geniş bir odaya soktu. Şimdiye kadar gördüğü en büyük odaydı. Açık, soğuk ve uçsuz bucaksızdı; duvarları kaplayan birkaç bank ve masa dışında mobilya yoktu. Ama bunlar bank bile denemeyecek kadar süslüydü. Sarmaşık şeklindeki metal ayaklar devasa mermer levhaları tutuyordu. Masalarda güzel vazolar ve önemli görünümlü adamların büstleri vardı. Oda neredeyse ezici bir şekilde solgundu - duvarları oluşturan dev taşlar kirli beyaz renkteydi ve duvarları ve tavanı süsleyen alçı işleri saf beyazdı. Tek renk, karo döşeli zemindeki siyah kareler, bankların metal işçiliğı ve odanın ortasında asılı duran devasa yaldızlı avizeden geliyordu.

Sarah başını kaldırdı, avizenin ve galeri parmaklıklarının arkasından özenle oyulmuş tavana baktı; tavan cennetin kendisi kadar yüksek görünüyordu.

Simon onun yanında durdu ve o da başını kaldırıp baktı. Ona bir bakış attı, sanki o da odayı ilk kez görüyormuş gibi yüzünde beliren düşünceli ifadeyi izledi.

Onun elini daha sıkı kavradı. "Her şeyin yolunda olduğuna emin misin?" Fısıltısı boşlukta yankılanıyor gibiydi.

Simon aklından geçenleri silkeledi ve ona gülümsedi. "Elbette. Burası Taş Oda. Burada fazla vakit geçirmeyiz. Gel bakalım."

Elini tutarak onu çekiştirdi. Uçsuz bucaksız alanı geçip iki binadan birine ulaşmak sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyordu.

Kapılar sakallı, çıplak bir adam ve iki çıplak oğlanın muhteşem metal heykelini çevreliyordu. Vücutlarının etrafında devasa bir yılan dolanıyordu. Yüzlerindeki acı ifadesinden, yılanın onları ezdiğinden emindi.

Kapının hemen önünde durdu, şüphesiz heykellere bakarken çenesinin düştüğünü görmüştü. "Laocoön'ün hikâyesini biliyor musun?"

Konuşmadan başını salladı. "Laocoön" diye bir şey duymamıştı. Daha önce hiç çıplak bir adam ya da çıplak çocuklar görmemişti. Bu kadar vahşi bir şey de görmemişti.

"Truva Savaşı'nı duydun mu?" Kadın tekrar başını sallarken adam duraksadı. "Troya ve Yunanlılar arasında bir savaş vardı. Laocoön, Truva Kralı'nın oğluydu. Yunanlılar Troyalılara dev bir tahta at hediye ederek onları kandırmaya çalıştıklarında, Laocoön onlara hiç güvenmemiş. Onları 'hediye getiren Yunanlılardan sakınmaları' konusunda uyarmış. Ancak tanrılar Yunanlıların tarafındaydı ve Laocoön'ün uyarısı onları kızdırdı. Poseidon, deniz tanrısı-"

"Adını duymuştum!" Sarah, hikâyenin kendisine tanıdık gelen tek unsurunu yakalayarak haykırdı. Annesi ona geceleri Poseidon ve diğer tanrılarla ilgili hikâyeler anlatmıştı.

"Poseidon, Laocoön ve iki oğlunu öldürmesi için denizden bu dev yılanı gönderdi. Bu heykel de bunu temsil ediyor."

Sarah heykele baktı. Gerçek ölüm görmüştü. Son zamanlarda. Gerçek ölüm yeterince kötüydü, o zaman neden

insanlar bunu kendilerine günlük olarak hatırlatmayı seçerler mi?

Simon tekrar heykele bakmak için ondan uzaklaştı. "Ben de beğenmedim," dedi alçak bir sesle.

İkisinin de korkunç heykele kaşlarını çatarak baktıkları bir dakikadan sonra Simon kapıyı açtı ve onu daha küçük ama aynı derecede görkemli olan başka bir odaya götürdü. Bir nceki odanın yankılanan mağara havasının aksine bu oda sıcak, renkli ve kahkahalarla doluydu. ocuk oyuncakları kırmızılar, altınlar ve kahverengilerden oluşan bir halıyı kaplıyordu ve devasa ocakta büyük bir ateş hararetle ıtırđıyordu.

Oda insanlarla dolup taşıyor gibiydi ve Sarah eşikte durdu, kalbi göğsüne fırladı. Çünkü o ve Simon içeri girer girmez tüm gözler onlara çevrildi.

Olamaz, diye düşündü kalbi sıkışarak. Odanın ortasında duran kadın ve kuşağında tuttuğ yürümeye başlayan ocuk dışında, oda kendi yaşından Simon'dan daha büyük görünen birine kadar değışen çocuklarla doluydu ve hepsi de erkekti.

Aile buydu. Öyle olmalı. Hizmetçiler saten elbiseler ya da bu çocukların giydiğ gibi ince yönler ve çarşaflar giymezdi. Hizmetçiler hiçbir zaman ipek asmalı ve İran halılı mekanlarda oynamazlardı. Hizmetçilerin oyuncakları fildişinden oyulmamış ve yaldızlarla sslenmemişti.

Babam çok kızacaktı.

Sarah'nın midesi bulandı. Simon onu tam da babasının asla gitmemesini söylediği yere götürmüştü. Ve hiçbir şey ona babasını hayal kırıklığına uğratma fikrinden daha ağır gelmiyordu. Annesi öldüğüne göre sahip olduğu tek şey oydu.

Elini Simon'ın elinden çekmeye çalıştı ama Simon elini bırakmayarak onu yanında tuttu.

Odanın ortasında duran kadının gri benekli maun rengi saçları başında özenle toplanmıştı ama birkaç bukle yüzünün yanlarından aşağıya doğru sarkıyordu. Giydiği tüm o güzel mavi saten, hacimli göğüslerini ve dar belini vurguluyordu. Yeni yürümeye başlayan çocuk annesinden -ya da ondan, Sarah emin olamıyordu- daha koyu renk saçlıydı, yumuşak lüleleri ensesini okşuyordu ve yuvarlak, pembe yanaklı bir yüzü vardı.

Sarah gözlerini kırıştırdı. Evin hanımı bir düşesti. Bir gün, bir düşesle tanışmayı hayal etmişti.

Sarah'nın aklında hiç şüphe yoktu. Bu kadının etrafını çocuklar sarmış olsa da, hatta bir tanesini kucağında taşısa da, o bir bakıcı değildi. Hayır. Çok fazla zarif, çok fazla asildi. Trent Düşesi olmalıydı.

Ve işte Sarah sonunda gerçek bir düşesle yüz yüze gelmişti. Ama Sarah kanlar içindeydi, kirliydi, çorapları ve elbisesi yırtıktı ve hain parmakları bu güzel kadının vücuduna yapışmış mavi sateni okşamak için kaşınıyordu.

Eğer ölümden ölmek mümkün olsaydı, Sarah hemen o anda düşüp ölürdü.

Düşes, Simon'ın elini tutan eline baktı -karşısında tam olarak kimin olduğunu anladığında elini sıkıca kavramıştı-sonra gülümsedi. "Bu sefer bize ne tür bir yaratık getirdin, sevgilim? Bir orman perisi mi?"

Sarah'nın kaşları saç çizgisine doğru kaydı. Sevgilim mi?

Simon omuz silkti, yüz ifadesine biraz hüznün sızmıştı. "Emin değilim. Onu dere kenarındaki bir böğürtlen çalısının saldırısı altında buldum."

"Yaklaş, çocuk." Düşes, yürümeye başlayan bebeği kalçasında yükselterek onlara yaklaştı. Ne büyük bir çelişkiydi bu; böylesine kibar bir hanımefendinin bir bebeği kalçasına oturtmak gibi sıradan bir şey yapması. Bu tür eylemler Sarah'nın kendisi gibi daha alçakgönüllü insanlara mahsus değil miydi?

Simon düşesi karşılamak için bir adım öne çıktı ve Sarah'yı da yanına çekti.

"Adın ne senin? geliyorsun?"

Sarah ağzını açtı ama hiçbir kelime çıkmadı.

"Adının Sarah olduğunu ve buralı olduğunu söyledi," diye ekledi Simon.

Düşes kara kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi?"

"Aşağı, anne!" diye yakındı yürümeye başlayan çocuk, kıvranarak. "Aşağı, aşağı, aşağı."

Düşes iç çekerek çocuğu indirdi ama bakışlarını Sarah'dan ayırmadı. Yeni yürümeye başlayan çocuk bir süre merakla Sarah'ya baktı, sonra erkeklerin oluşturduğu kümeye doğru koştu ama Sarah odanın diğer tarafında neler olduğunu görecektik kadar uzun süre gözlerini düşesten ayıramadı.

Düşes, "Ironwood House'da küçük kızların kaldığını hatırlamıyorum," diye düşündü. "Öyle mi, Trent?"

"Hayır, hanımefendi. Ama evde değildim. Bu yaz hiç yeni gelen olmadı mı?"

"Hayır, sadece..." Düşesin kahverengi gözleri parladı. "Yeni bahçıvan. Fredericks onu işe aldı. Benim bununla hiçbir ilgim yok. Bahse girerim kız ona aittir."

Simon Sarah'ya baktı. "Bahçıvanın kızı mısın?"

Dudağını ısırarak ve kirli ayaklarının bastığı güzel halıya bakan Sarah korkunç bir hata yaptığını biliyordu. Bahçıvanın kulübesini geçtiklerinde Simon'ı durdurmalıydı. Eve asla girmemeliydi. Aklından ne geçiyordu ki?

Hiç düşünmemiştir. "Evet,"
diye fısıldadı.

Sert parmaklar çenesini kavrayarak onu düşesin sert yüzüne bakmaya zorladı. Sarah'nın gözleri yaşardı. Şimdi tek şansı vardı.

"Lütfen," diye fısıldadı. Boğazı, cırlak bir sesle konuşmasına yetecek kadar açıldı. "Lütfen babamı kovmayın."

Kadının gözleri kısıldı ve Sarah'nın kalbi o kadar derine indi ki, ayak parmaklarında attığını hissedebiliyordu.

"Baban ne yaptı?" Sarah kaskatı
kesildi. "Hiçbir şey!"

"O zaman onu neden kovayım?"

Sarah'nın gözleri Simon'a doğru kaydı, yardım için yalvarıyordu. "Anne," dedi sessizce, "onu korkutuyorsun."

Düşes çenesini indirdi ve Sarah'yı alev alev yanan yanaklarla baş başa bıraktı. Anne mi? O zaman Simon da aileden biriydi. Oh, o bir kraliyet aptalıydı.

"Onu buraya getirdim çünkü tıbbi müdahaleye ihtiyacı var." Simon'ın yumuşak sesine bir parça sinirlilik sızmıştı. "Bayan Hope nerede?"

"Hiçbir fikrim yok." Düşes çocuk grubuna doğru döndü. "Mark, aşkım, gidip Bayan Hope'u bulur musun? Bir yeriniz kesildiğinde siz serseriler için kullandığı merhemden getirmesini söyle. Sam, koş yeni bahçıvanı getir, olur mu? Kızının yaralandığını ama ciddi bir şey olmadığını söyle. Eğer isterse onu eve geri getir."

Sarah irkildi. Babası onu daha önce hiç dövmemişti ama kırbaçlanmayı hak edecek kadar ağır bir suç işlemişti. Umarım biraz yalnız kalana kadar beklerdi. Simon'ın önünde dayak yemekten daha utanç verici bir şey olamazdı.

"Sam'le gidebilir miyim anne?"

"Evet Luke, ama onunla kal ve doğruca buraya gel. Anladın mı?"

"Evet, hanımefendi."

"Ben de mi?" dedi çocukların en küçüğü. "Ben de Sam'le gitmek istiyorum anne."

"Theo, ama kardeşlerinin yanında kal."

Kapı dört oğlanın arkasından sessizce kapanırken, yürümeye yeni başlayan çocuk düşese doğru yürüdü; Sarah, çocuğun kıyafetinden ziyade yüz hatlarından yola çıkarak bir kız olduğunu düşündü. Düşes onun tombul küçük elini tutarak Sarah'ya döndü. "Gerçekten, çocuğum, korkman için bir neden yok. Sen yanlış bir şey yapmadın." Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Dük çalının sana saldırdığını söyledi. Muhtemelen onu teşvik bile etmedin."

Sarah yavaşça, sanki kalın bir şurup kovasının içinden geçer gibi Simon'a döndü. "Dük mü?" diye fısıldadı.

Gözleriyle tam olarak buluşamayan Simon omuz silkti ve Sarah'nın kalbi vücuduna geri dönmeye başladı.

"Görüyorum ki kendini doğru dürüst tanıtmamış." Düşes oğluna döndü. "Gerçekten sevgilim, artık dük olduğun gerçeğini her zaman görmezden gelmek zorunda mısın? Neredeyse üç yıl oldu."

"Tam olarak düzgün bir tanışma olmadı. İnan bana anne," diye ekledi kuru bir sesle, "ne zaman düzgün bir tanışma faslına dahil olsam, unvan asla unutulmaz."

Düşes bir an oğluna baktı, sonra gülümsedi. "Elbette değil." Boştaki elini Sarah'ya uzattı. "Şimdi gel çocuğum ve otur. Bacağın hâlâ kanıyor. Üzerinde durmak sana acı veriyor olmalı."

Sarah düşesin işaret ettiği tertemiz ipek kanepeye baktı ve başını salladı. Çok güzeldi, şimdiye kadar gördüğü en koyu mor renkteydi ve parlıyordu.

pencereden içeri süzülen güneş ışığında. "Oh, hayır, hanımefendi. Yapamam. Çok kirliyim."

"Eğer biraz kir ve kandan korksaydım, tek bir çocuk yetiştirmeyi asla kabul edemezdim. Ama ben altı çocuk büyütüyorum ve sizi temin ederim, kanepemde oturamayacak kadar kirli değilsiniz."

Simon ona cesaretlendirici bir bakış attı. "Bence oturmalısın."

Bu yüzden düşesin elini tuttu ve büyük hanımefendinin onu kanepeye doğru yönlendirmesine izin verdi. Simon, Sarah'nın yanına oturmadan önce şık ipek döşemeye yerleşmesine yardım etti ve yürümeye başlayan çocuk odanın köşesindeki parlak oyuncak yığınının doğru dolaşırken düşes karşılarındaki zarif koltuğa oturdu. Sarah düşesi inceledi. Tahtında asil bir şekilde oturan güzel bir peri masalı buz kraliçesine benziyordu. Ta ki Sarah'ya, nezaketiyle oğlununkine rakip olan bir gülümseme verene kadar. "Çay ister misin, Sarah? Zili çalıp getireyim."

"Um...?" Yol göstermesi için Simon'a baktı.

Başını salladı, sonra göz kırptı, annesine dönmeden önce onunla henüz deşifre etmediği bir iletişim kurmuş gibi hissetmesini sağladı. "Biraz ılık süt?"

Sarah gülümseyerek kucağına baktı. Kulağa hoş geliyordu.

"Elbette." Düşes bir zil çaldı ve zarif bir hizmetçi mutfaktan biraz ılık süt siparişini almak için içeri girdi. Hizmetçi küçümseyici bir bakış bile atmadı.

Sarah'ya karşı, yorum yapmadan Düşes'in emirlerini yerine getirmek için acele etti.

Kapı arkasından kapandığında, dük ve annesi Sarah'ya beklenti içinde baktılar ve durumun saçmalığı Sarah'nın üzerine çöktü.

Bir dükün salonunda uzanıyordu. Daha yeni çay ikram edilmişti ve şimdi bir dük ve bir düşes, sanki önemli bir sohbe başlamasını bekliyormuş gibi ona bakıyorlardı. Ve işte burada oturuyordu, yırtık ve kanlar içinde, bacakları yetişkin boy kanepesinden sarkıyor, ince ipeğe kir ve kan bulaştırıyordu.

Tamamen farklı türde bir kurtarma için biraz çaresiz hisseden Sarah kapıya baktı.

"Çok çekici, değil mi Simon? Ve sanırım tüm o kirin altında çok da sevimli. Bütün gün başımıza gelen en güzel şey." Düşes sanki yeniden düşünüyormuş gibi bir yüz ifadesi takındı. "Şu berbat sıyrıkları saymazsak tabii."

Tam o sırada kapı açıldı ve kabarık beyaz saçlı yaşlı bir kadın telaşla içeri girdi. Simon ayağa kalktı. "Bayan Hope. Bu kadar çabuk geldiğiniz için teşekkür ederim."

Kadın reverans yaptı. "."

Sarah'nın hem düke hem de düşese reverans yapıp "Majesteleri" demesi gerekirdi ama artık çok geçti. En azından kanepeden kalkacaktı ama yaşlı kadın elinde bir şişeyle telaşla ona doğru geldi ve Sarah minderlere yaslanarak geri çekildi.

"Gel bakalım küçüğüm, şu kesiklere bir bakalım." Bayan Hope kanepenin önüne çömeldi, önce Sarah'nın her bir kolunu nazik elleriyle tuttu, ardından dizlerindeki en kötü çiziklerden çoraplarını dikkatlice sıyırdı. "Önce onları yıkamamız gerekecek. Binnie, bana bir havlu ver."

Sarah, Bayan Hope'la birlikte içeri giren genç, siyah saçlı hizmetçiyi daha önce fark etmemiştir. Elinde bir leğen ve birkaç küçük beyaz havlu tutarak kanepenin yanında hazır olda durdu ve birini Bayan Hope'a uzattı. Bayan Hope Sarah'nın çoraplarını çıkarmayı bitirdi ve dizini temizledi, yaraların korkunç görüldüğünü ama aslında çok küçük olduklarını ve temizleyip biraz merhem sürdükten sonra Sarah'nın kendini yeni gibi hissedeceğini mırıldandı. Bir ara Bayan Hope Sarah'nın elbisesini iki dizinin üzerine kadar çekince Simon'a baktı. "Eğer biraz daha büyük olsaydı, Majesteleri, sizi odadan çıkartırdım."

Simon'ın ifadesi hiç değişmedi. "Onu ben buldum, bu yüzden ondan ben sorumluyum. İyi olacağından emin olana kadar burada kalacağım."

Ona utangaç bir gülümseme verdi. Onun sayesinde zaten iyiydi. Bir dükün bu kadar nazik olabileceğini hayal bile edemezdi. Ya da bir düşesin.

Babasıyla birlikte Ironwood Park'a gelip devasa evin gölgesi altında yaşadığından ve aileye yaklaşması halinde babasının korkunç uyarılarıyla karşılaştığından beri, Trent Hanesi'nin soğuk, kaba aristokratlardan oluşan bir grup olduğu ve onu bir kenara bir gibi fırçalayacağı imajını oluşturmuştu.

sinir bozucu bir sinekti - eğer ona burun kıvırmaya zahmet etselerdi. Ama hiç de öyle değillerdi. Büyük çatılarının altında, mermer, ipek ve yaldızların ötesinde, şaşırtıcı derecede sıradan bir aileydiler.

Çocuklardan biri -Mark, diye hatırladı Sarah- öne çıktı, elinde dumanı tüten bir fincan tutuyordu; düşes fincanı aldı ve yüzeyine biraz üfledikten sonra Sarah'ya uzattı. Tatlı, ılık ve yatıştırıcıydı; Sarah yudumladı ve Bayan Hope odunsu kokulu merhemi sürerken vücudunu Laocoön heykeli kadar sert tuttu. Eğer Laocoön devasa bir yılan tarafından boğulurken bu kadar hareketsiz kalabiliyorsa, o zaman Sarah da kesikleri acırken ve yanarken hareketsiz kalabilirdi.

Simon onun cesur olduğunu düşündüyse, öyledir de.

Tam o sırada kapı açıldı ve başka bir hizmetçi içeri girdi, onu da babası takip etti. İçeri koştu, sonra aniden durdu, çocuklar arkasından içeri yuvarlanırken kendini yukarı çekti ve geniş kenarlı bahçıvan şapkasını çıkarmak için uğraştı.

"Majesteleri." Simon ve annesine doğru eğildi. "Lütfen beni affedin. Kızım-"

"Ah, siz Bay Osborne olmalısınız." Düşes onu selamlamak için sandalyesinden kalktı. "Ironwood Park'a hoş geldiniz. Umarım manzarasını beğenmişsinizdir."

Babamın bakışları, ona korkulu bir bakış atan Sarah'ya kaydı, ama Sarah hâlâ Bayan Hope'un bakımının arkasında sıkışıp kalmıştı, bacağı tutulmuştu ve yüz ifadesi onu çağırmasına rağmen onun yanına gidemiyordu.

"Ironwood Park cennet gibi bir yer, Majesteleri. Burada çalışmaktan onur duyuyorum. Manzara sanatsal bir saheserden farksız ve onun ihtişamını korumak için elimden geleni yapacağım."

Sarah sertçe yutkundu. Babasının ne yaptığını biliyordu. Düşesi, kızının asi davranışlarına rağmen görevini layıkıyla yerine getirmeye kararlı olduğuna ikna etmeye çalışıyordu.

Pozisyonunu korumaya çalışıyordu. Ve bunu yapmak zorunda kalması Sarah'nın suçuuydu.

"Çok güzel, değil mi? Çocuklar" -düşes oğullarına hitap ederken elini kapıya doğru salladı- "izinlisiniz. Akşam yemeğine kadar dışarıda kalabilirsiniz. Birbirinize göz kulak olun ve lütfen bugün kıyafetlerinizi mahvetmemeye çalışın."

"Evet, anne!" Dört çocuk yuvarlanarak odadan çıktılar ama Simon annesinin yanından ayrılmadı. Omuzları dik, elleri arkasında kenetlenmiş bir şekilde sessizce durdu. Ciddi yeşil gözleriyle babasına baktı, yüzü bir nezaket maskesiydi.

Düşes Sarah'nın babasına gülümsedi. "Dük kızınızı böğürtlen çalılarının saldırısından kurtardı." Kara kaşları mükemmel kemerler halinde yükseldi. "Sizi işe aldığımızda kimse bana bir aileye sahip olduğunuzu söylemedi, Bay Osborne. Fredericks ihmalkâr davrandı. Ona defalarca Ironwood Park'ta evi olan herkes hakkında bana her şeyi anlatması gerektiğini söyledim."

Babam başını eğdi. "Sadece Sarah ve ben varız, Majesteleri. Karım geçen yıl öldü." Babam hâlâ sesinde bir tutukluk olmadan annem hakkında konuşamıyordu. "Bay Fredericks'e çocuğu ailenin yolundan uzak tutacağıma dair güvence verdim."

Düşes elini salladı. "Bu soğuk ve ıssız yerde ne kadar çok çocuk mutlu bir şekilde oynayırsa, burası o kadar sıcak ve dostane olur. Ve kızınız, kabadayı görünümüne rağmen, tam bir tatlılık timsali. Bu evde dişi kanı eksikliğinden bahsetmiyorum bile."

Simon annesine döndü. "Esme var anne," diye işaret etti.

Düşes güldü. "Bazen en küçük çocuğumun kız olduğunu unutuyorum. Ama o zavallı çocuk, beş ağabeyi daha var, düzgün bir genç kız olmaktansa diğerleri gibi bir kabadayıya dönüşmesi daha olası."

Babası küçük kıza baktı, sonra nasıl cevap vereceğinden emin olamayarak düşese döndü.

Düşes, "Şimdi," dedi, "Sarah sorununa geri dönelim. Size söylediğim gibi, dikenli bir saldırganın acımasız saldırısına uğradı. Ancak hizmetçisi bana hasarın küçük olduğunu söyledi. Çiziklerin derin olmadığını ve Bayan Hope'un mucizevi merhemi sayesinde, belki dizindeki hariç, yara izi kalmayacağını size bildirmek beni rahatlattı."

Babam başıyla kısa bir selam verdikten sonra boğazını temizledi. "Kızımın başıboş dolaşmaya eğilimi var. Ancak, sizi temin ederim ki

bir daha olmayacağına söz veriyorum. Şu andan itibaren bizim kulübemizde kalacak." Adamın sesinde gelecekteki disiplini vaat eden bir nota vardı ve Sarah bunu duyunca içten içe ürperdi.

"Ah, ama Bay Osborne, çocukların gezinmesi, çevrelerini keşfetmeleri ve keşfetmeleri doğaldır. Özellikle de bilmedikleri bir yerde. Çocuklarımı her zaman merakları ölçüsünde keşfetmeye teşvik etmişimdir."

Babam buna biraz şaşırdı ama sonra aklını başına topladı ve şapkasını göğsüne bastırarak başını öne eğdi. "Yine de hanımefendi, kızım bu arazinin sahibiymiş gibi ortalıkta dolaşmamalı. Bundan böyle bunu yapmaktan kaçınacaktır."

Düşesin ifadesi yumuşadı. "Onun yaşında ve mizacında bir çocuğun, siz görevlerinizi yaparken her gün o küçük kulübenizde oturmasını gerçekten bekleyebilir misiniz? Hiçbir çocuk bu şekilde zorlanmamalı, Bay Osborne."

Babam tekrar Sarah'ya doğru baktı ama cevap vermedi. Belli ki bu büyük evden çıkmak ve sevgili çalılarıyla ilgilenmeye geri dönmek istiyordu.

Düşesin bakışları Sarah'dan babasına kaydı, kahverengi gözlerinde tuhaf bir parıltı vardı. "Söylesene, Sarah harfleri biliyor mu?"

Babamın vücudu konunun değişmesiyle sarsıldı, sonra biraz doğruldu. "Evet, hanımefendi. Annesi oldukça bilgiliydi - biz evlenmeden önce kilisenin hayır okulunda müdireydi. Kıza okumayı ve yazmayı o öğretti."

Düşes uzun tırnaklı ellerini önünde birleştirdi. "Ah! İkinizin konuşma tarzında bir şeyler olduğunu düşünmüştüm..." Düşünceli bir ifadeyle, kolunu Bayan Hope'a uzatmış olan Sarah'ya döndü; yaşlı kadın ön kolundaki kesiğe merhem sürüyordu. "Çalışmalarına devam etmek ister misin, canım?"

Nasıl cevap vereceğini bilemeyen Sarah babasına baktı. Cevap evetti, elbette daha fazlasını öğrenmek isterdi. Her şey hakkında. Özellikle de Simon'ın daha önce bahsettiği Truva Savaşı hakkında. Annesi hâlâ hayatta olsaydı, Sarah eve koşar ve hikâyeyi hemen anlatması için ona yalvarırdı.

Ama babam nasıl cevap vermesini isterdi?

Düşes onun bakışlarını takip etti. "Görüyorum ki size dönüyor Bay Osborne. Peki, kızınız annesinin öğretilerinden hoşlandı mı?"

Babam isteksizce, "Öyle," diye itiraf etti. "Hem de çok."

Düşes ellerini çırparak, "Güzel!" haykırdı. "Anlaştık o zaman."

Simon da dahil olmak üzere herkes ona bakıyordu. "Ne anne?" diye sordu.

"Yarından itibaren Bayan Sarah Osborne, kardeşlerinizin Bayan Farnshaw ile olan çalışmalarına katılacak."

Kimse tek kelime etmedi. Sarah babasının çenesinin yavaşça açılmasını izledi.

Ve bir bahçıvanın kızı, bir dükün çocuklarıyla birlikte eğitim görmeye böyle başladı.

Birinci Bölüm

On Altı Yıl Sonra

Evinize hoş geldiniz, Majesteleri."

Simon dizginleri kendisinden alan seyise baktı. "Teşekkür ederim, Tanner. Kardeşlerim geldi mi?"

"Evet, efendim. Lord Lukas hariç hepsi."

Simon atından inerken dişlerini sıktı. Luke'un onu görmezden gelmesine şaşırmamalıydı; nitekim Simon, Luke'un orada olup olmadığını bile bilmeden notu kardeşinin Londra'daki evine göndermişti. Bir genelevde ayyaşlık yapıyor ya da sarhoş eğlencelerinden birine katılıyor olabilirdi. Simon'ın gönderdiği talimatın kardeşinin eline hiç geçmemiş olması da mümkündü.

Simon evin ön kapısını çevreleyen devasa sütunlara yaklaşırken Tanner köpürtülmüş hayvanı ahıra doğru götürdü. Atalarının evini son ziyaretinden bu yana neredeyse üç yıl geçmişti ama Ironwood Park hiç değişmemişti. Değişmesini de beklemiyordu. Ironwood Park asla değişmezdi.

Bayan Hope da değişmemişti. Onu karşılamak için merdivenlerin başında durdu, yüzü zevkten çalkalanıyordu, solgun teni, pembe yanakları ve başının üzerine yığılmış beyaz saçlarıyla her zamanki gibi görünüyordu.

İçini bir doğruluk hissi kapladı. Her zaman böyleydi - Ironwood Park'ın kendisi değil ama burada yaşayan insanlar ona eve dönmüş gibi hissettiriyordu.

"Majesteleri," dedi Bayan Hope sıcak bir sesle. "Evinize hoş geldiniz." Sonra endişeyle kaşlarını çattı ve o da anladı. Bu koşullar altında evde olduğu için üzgündü. Bugünlerde o kadar meşguldü ki, onu eve getirebilecek tek şey bu büyüklükte bir acil durum olduğu için üzgündü.

Bayan Hope'un kenetlenmiş ellerini kendi ellerinin arasına aldı ve sıktı. "Teşekkür ederim, Bayan Hope."

Sonra Esme hizmetçinin arkasında belirdi, elbisesi de saçları kadar kasvetli ve koyu renkti ve hizmetçi onu selamlamak için döndü.

"Esme. İyi görünüyorsun."

Öyle de oldu. Simon bir sarsıntıyla onu son gördüğünden bu yana neredeyse bir yıl geçtiğini fark etti. O zamandan beri kızın boyu daha da uzamış ve kadınlığa adım atmıştı.

"Teşekkür ," diye mırıldandı, gözleri kısılmıştı. "Size de."

"İçeri gelin, Majesteleri," diye buyurdu Bayan Hope. "Kardeşlerinizi görmeden önce üzerinizi değiştirmek isteyeceksiniz. Akşam yemeğinden önce salonda buluşmayı planladılar ve akşam yemeği..." Fob'una baktı. "Bir saatten biraz fazla."

Alacakaranlık evin üzerine yumuşak bir battaniye gibi çökmüştü - Ironwood Park'ta akşam yemeği Londra'dakinden her zaman daha erken olurdu. "Mükemmel," dedi. Kız kardeşine de, "Birkaç dakika içinde salonda görüşürüz," dedi.

Ona ve ancak o zaman Esme'nin gözlerindeki parıltıyı gördü. Bir anlık dürtüyle elini Esme'nin omzuna koydu ama Esme'nin onun altında kaskatı kesildiğini hissetti. Niyeti rahatlatmaktı ama dokunuşu Esme'ye o kadar yabancıydı ki, belki de istenmeyen bir şey olmuştu. Elini çekti ve alçak sesle, "Merak etme. Onu bulacağız."

Esme başını salladı, bakışları parlıyordu, sonra hızla gözlerini kırpıştırarak başka tarafa baktı. O anda Fredericks büyük merdivene açılan kemerde belirdi. Simon kâhyayla selamlaştıktan sonra Bayan Hope onu üst kata, masanın üzerinde bir leğenin buğulandığı ve üstünü değiştirmesi için giysilerin çamaşır makinesinin üzerine serildiği soyunma odasına götürdü.

Yıkandı ve tıraş oldu. Londra'nın gürültüsünden ve Burton'ın bitmek bilmeyen gevezeliğinden sonra odanın sessizliği yüksek görünüyordu. Bu ziyaretin aciliyeti nedeniyle, uşağını Londra'da bırakmıştı, muhtemelen yokluğunda Simon için diktirdiği yeni bir kıyafet üzerinde mutlu bir şekilde telaşlanıyordu.

Simon devetüyü pantolonunu giymiş, şarap çizgili yeleğini ve koyu renk kuyruk ceketini iliklemiş, saçlarını taramış ve aynadan kendisine bakan kasvetli çehreye bakmıştı. Gözlerinin kenarlarındaki kaz ayakları yorgunluğunu gösteriyordu; dün Parlamento kapanışında Londra'dan doğruca ata binmiş, at değiştirmiş ama uyumak için durmamıştı. Gözleri donuk görünüyordu, gözlerinin yeşili her gibi açık değil, koyu ve yosunluydu.

Kardeşleriyle yüzleşmenin ve eylem planını açıklamanın zamanı gelmişti. Ne yazık ki bir planı yoktu.

Soyunma odasından çıktı ve aşağıya indi, yavaş, bilinçli adımlarla salona doğru ilerledi. Kapiya ulaştığında tereddüt etmeden içeri adım attı ve odayı incelemek için dönmeden önce kapiyı arkasından kapattı.

Herkes oradaydı. Luke hariç.

Simon'ın büyük üvey kardeşi Samson, odanın uzak tarafındaki dikdörtgen camlı devasa pencerenin pervazına yaslanmıştı. Annesi, Trent Dükü'yle evlenmeden bir yıl önce Sam'i evlilik dışı doğurmıştı. Dk'le evlenirken ne srdėėu şartlardan biri de Sam'in kendisinde kalmasına ve onu diğer çocuklarıyla birlikte büyütmesine izin verilmesiydi. Simon'ın bilmediği nedenlerden dolayı babası bunu kabul etmiş, hatta Sam'e Hawkins adını vermişti ve bu sözünden asla dönmemişti ama Sam'e bir oğul gibi davranacak kadar da ileri gitmemişti.

Sam dışarıya bakıyordu ama Simon içeri girdiğinde ona doğru döndü. Bu Sam'in yaklaşık beş yıldır evine yaptığı ilk ziyaretti. Kraliyet hizmetindeki işi onu meşgul ediyordu ama Simon onu zaman zaman Londra'da görüyordu. Sam'in her zaman ciddi bir tavrı vardı ama ordu onu sertleştirmiş, Simon'ın artık asla geçmeyeceğini dřndėėu, görünüşte kalıcı bir soğukluk ve mesafeli bir ifade vermişti. Kardeşi çok fazla şey görmüştü.

Simon'un küçük kardeşleri Theodore ve Markos, erik rengi ipek kanepede yan yana oturuyorlardı; kumral kafaları ve gözleri o kadar benziyordu ki, insanlar onları hep ikiz sanmıştı. Ama huyları çok farklıydı. Theo da Esme gibi sessiz ve çalışkandı; Mark ise ailede her sohbe neşe katabilen tek kişiydi. Ancak bugün Mark'ın yüzü asık ve sertti, normal coşkusu durumun ciddiyeti yüzünden azalmıştı.

Simon, Esme'nin çay doldurduğu odanın ortasındaki masaya döndü ve bakışları sonunda kız kardeşinin yanında durup ona yardım eden Sarah Osborne'a takıldı.

Bunca zaman sonra bile onu gördüğünde vücudu anında canlandı. Bu şartlar altında bile. Şehvet. Arzu. İhtiyaç. Hepsi sıcak bir telaşla içinden geçti.

Lanet olsun. Her zamankinden daha güzeldi.

Ironwood Park'a en son geldiğinde, ellerini ondan uzak tutamamıştı. Tanrı biliyordu ki denemişti.

Ağzının onunkini okşaması, ellerinin altında vücudunu hissetmesi... Üç yıl geçmişti. Şimdiye kadar hepsini unutmuş olmalıydı.

Ama şimdiye kadar tattığı en tatlı dudakları nasıl unutabilirdi? Onun poposunun kıvrımını, ellerinin altındaki yumuşak, dolgun göğüslerini nasıl unutabilirdi?

Bir masumdan faydalandığını nasıl unutabilirdi? Onun evinde, onun emrinde çalışan birini.

Çalıştırmak mı? Asla ve asla aşmaması gereken bir çizgiyi aştığı için kendini nasıl ?

Geniş gülümsemesinin tüm gücünü ona yöneltti ve ardından başını eğerek reverans yaptı. "Majesteleri."

"İyi akşamlar, Sarah." Koyu siyah saçlarını, siyah çerçeveli mavi gözlerini, porselen tenini, söğüt gibi boyunu belki bir saniye fazla uzun süre süzdükten sonra dikkatini zorla kardeşlerine verdi. "Hepinizin bu kadar çabuk gelmesine sevindim," dedi onlara.

"Luke nerede?" Theo sordu. "Ona da yazmıştın, değil mi?"

Sarah'nın kendisine uzattığı porselen çay fincanı ve tabağını alan Simon ona teşekkür ettikten sonra bir adım öne çıktı. "Söyledim. Belli ki cevap vermemeyi tercih etti."

Sam pencerenin yanındaki pozisyonundan konuşana kadar herkes sessizliğe gömüldü. "Ya da mektubu almadı. Luke'un annem hakkında ne hissettiğini hepimiz biliyoruz."

"Bunu almamış olması mümkün," diye onayladı Simon. Bu doğrudu - tüm kusurlarına rağmen Luke annelerine hayrandı. "Onu nerede bulacağımın emin değildim. Luke'u bilirsin. Her yerde olabilir."

Sarah ona ve Mark'a çaylarını uzatırken Theo alçak sesle ıslık çaldı. "Teşekkür ederim, Sarah. Sağ ol. O zaman sadece biz varız. Ama Luke onsuz bulduğumuz için mutlu olmayacak."

Simon en küçük kardeşine kaşlarını çattı. "Ya arada bir lojmanını ziyaret etmeli ya da bize haber vermeli."

önemli aile haberlerinden haberdar olmak istiyorsa, dünyanın neresinde olduğunu bilmelidir."

Theo fincanını kaldırdı. "Doğru." Fincanı ve tabağı kanepenin önünde alçakta duran tik ağacından oyma dikdörtgen masanın üzerine koymadan önce bir yudum aldı.

Simon kendini Theo ve Mark'ın karşısındaki Mısır tarzı bronz ve ipek maskeli imparatorluk koltuğuna bıraktı. Kız kardeşine baktı ve yanındaki aynı sandalyeyi işaret etti. "Lütfen otur, Esme."

Esme yaklaşırken Sarah çaydanlığı bıraktı ve odadan çıkmak için döndü.

"Sarah, sen kalacaksın." Ses tonu kesikti ve tartışmaya yer vermiyordu. Kardeşlerine bir göz attı. Kimse bu yersiz emre tepki vermemiştii, bu da Sarah'yı neden onlarla birlikte odada istediğini tam olarak anladıkları anlamına geliyordu.

Bu bir aile meselesiydi ve çoğu kişi çayı bitirdikten sonra bir hizmetçiyi kovabilirken, bu özel hizmetçi kendini Ironwood Park'taki yaşamın o kadar derinlerine gömmüştü ki, bazen burada olup biten ve diğerlerinin bilmediği şeyleri biliyordu. Kardeşleri de onun varlığının değerli olabileceğini en az onun kadar iyi anlıyordu.

Ayrıca... kahretsin, ona yakın olmak hoşuna gidiyordu. Kardeşlerinin bunu bilmesine gerek yoktu.

"Evet, ." Cevabı otomatikti, tıpkı başını sallayarak yaptığı reverans gibi. Olduğu yerde kaldı, gümüş çay servisinin arkasında durdu, dikkatli ama sessizdi.

Herkesin tüm dikkatini topladıktan sonra Simon kız kardeşine döndü.

"Bize neler olduğunu anlat Esme. Her ayrıntıyı duymalıyız. En başından itibaren."

Başını salladı. Bakışlarını tik ağacından masaya sabitleyerek ve sandalyesinin oymalı kollarını elleriyle kavrayarak başladı. "Annemi artık her gün görmüyorum, malikâneye taşındığından beri görmüyorum. Bu yüzden ne zaman olduğunu bilmiyorum ama... ama... daha dikkatli olmalıydım. O benim annem. Her gün ziyaret edip iyi olduğundan emin olmalıydım..."

"Onu en son ne zaman gördün?" Sam'in sesi her zamanki gibi soğuk ve mesafeliydi.

Esme'nin gözleri yaşlarla doldu. "Bir hafta önce." Simon başını salladı. "Devam et."

"Evvvelsi gün onu birkaç gündür görmediğimi fark ettim ve ziyaret için malikâneye gittim. Ve..."

"Ve?" Theo öne doğru eğilmiş, dirseklerini dizlerine dayamış ve gözlerini kız kardeşlerine dikmiş bir halde sordu.

Odağını Theo'ya çevirdi. "Evde kimse yoktu. Binnie ve James yoktu, annem de yoktu. Üçü de ortadan kaybolmuştu."

Simon kaşlarını çatı. Binnie ve James, annesi yazlık eve taşındığında yanına aldığı iki hizmetçiydi. Onların da ortadan kaybolduğunu bilmiyordu.

"Kapıyı çaldım, çaldım. Kapıyı denedim ama kilitliydi ve annemin kapısını nadiren kilitlediğini bilirsiniz. Eve geri koştum ve Bayan Hope'tan anahtarı istedim.

Sarah benimle geldi ve içeri girdik ama kimse yoktu."

"Neden doğrudan polis memuruna gitmedin?" Mark kaşlarını nadiren çatarak sordu.

"BEN... BEN..." Esme sözünü kesti ve Sarah'ya doğru çaresiz bir bakış fırlattı.

"Aile dışından kimseyi bu işe karıştırmadan önce Majestelerine bir mesaj göndermenin en iyisi olacağını düşündük," diye açıkladı Sarah. "Çünkü yetkililerle temasa geçtiğimizde herkes spekülasyon yapmaya başlayacak. Onları bu işe dahil edip etmeme kararını Majestelerine bırakmanın daha ihtiyatlı olacağını düşündük."

Simon ona, "Doğru kararı verdin," dedi. Elinden gelse yetkilileri bu meseleye hiç karıştırmayacaktı. Sarah onu ailevi meseleleri gizli tutmayı tercih ettiğini anlayacak kadar iyi tanıyordu, çünkü söz konusu Hawkins'ler olduğunda dedikoducular gerçekleri alıp bir şekilde süsleme eğilimindeydiler. Her halükârda, annesini bulmak için herhangi bir polis memurunun sahip olabileceğinden çok daha fazla kaynağa sahipti.

Sam pencerenin pervazını iterek bir adım öne çıktı, soğuk bakışları Esme'ye odaklanmıştı. "Kulübenin içi ne durumdaydı? Temiz miydi? Yağmalanmış mıydı? Annemin eşyalarından herhangi biri kayıp mıydı?"

"Temizdi," diye fısıldadı Esme.

"Anlayabildiğimiz kadarıyla, eşyalarının çoğuna dokunulmamıştı," diye ekledi Sarah. "Ama kasası açık ve boştu. Mücevherlerinin yanı sıra tüm parası da gitmişti."

Cehennemde. Annesinin küçük bir köyü yıllarca lüks içinde yaşatmaya yetecek kadar mücevheri vardı.

Mark'ın kaşları daha da çatıldı. "Soygun mu?"

Eğer biri Ironwood Park'ı soymak isteseydi, sadece gözlerden uzak olmakla kalmayıp - arazinin kuzey kenarındaki ağaçların arasında gizlenmişti - aynı zamanda iyi korunmadığı ve annesini tanıyan herkesin onun kilit gibi anlamsız şeylere pek önem vermediğini bildiği göz önüne alındığında, çeyiz evi başlamak için en iyi yer olurdu.

Ama eğer biri mücevherleri çalmak niyetiyle eve girmişse, hırsız annesine ve hizmetçilerine ne yapmıştı? Bu düşünce Simon'un ağzına safra getirdi.

Mark'a "Muhtemelen," dedi ama sesinde şüphe vardı.

"Çeyiz evini ilk kim aradı?" Sam Sarah'ya sordu.

"Bayan Hope, Leydi Esme ve ben, efendim. Bu sabah yine sizin gelişinizi beklerken dışarıdaydık."

Sam Simon'ın bakışlarıyla karşılaştı. "Kapsamlı bir arama yapacağız."

Taş üstünde taş bırakmayın."

"Sadece evi de değil," diye ekledi Simon, "ormanı ve çevresindeki alanları da. Ve"-güçlendirici bir nefes aldı-"gölü de sürüklememiz gerekecek."

Esme burnunu çekti. Arazinin içinden geçen dere, evin yakınındaki küçük gölü besliyordu... gölü sürüklemek, annelerinin boğulmuş olabileceğini kabul etmeye benziyordu. Simon kız kardeşine doğru döndüğünde, bir damla gözyaşının yanağından aşağı süzülürken omuzlarının çöktüğünü gördü.

Kahretsin, kardeşleriyle birlikte büyümüşü. Esme, o on yaşına gelip Eton'a gidene kadar doğmamıştı bile. Annesi her zaman güçlülüğün timsali olmuştu; onun yanında asla gözyaşı dökmemişti. Ağlayan bir kadını nasıl teselli edeceğini hiç öğrenememişti.

Kafasını kaldırdı ve bu konuda ne yapacağını bilemeyen tek kişinin kendisi olmadığını fark etti. Kardeşleri oldukları yerde donup kalmışlardı. İnleyen kız kardeşlerine bakarken yüz ifadeleri bile değişmemişti.

Sarah sessizliği bozdu. Aceleyle Esme'nin yanına gitti, yanına diz çöktü, ona bir mendil uzattı ve kız Sarah'nın omzuna doğru hıçkırırken Esme'ye sarıldı. Sarah, Esme'nin başının üzerinden Simon'a baktı ve Esme'nin koyu renk saçlarını okşadı. Genellikle canlı bir sıcaklıkla parlayan mavi gözleri sempatiyle kararmıştı... ve kendi endişesiyle. Sarah annelerini en az çocukları kadar seviyordu.

"Sus." Tekrar Esme'ye baktı ve sırtını nazik daireler çizerek ovdu. "Onu bulabilecek biri varsa o da Majesteleri'dir."

Esme'nin omuzları titredi. Sarah tekrar ona baktığında, söylemesi gereken şeyin bilgisi içine doldu. "Onu bulacağız, Esme. Buna söz veriyorum."

Kardeşlerine baktı, hepsi de başlarıyla onayladı.

Esme yutkunarak derin bir nefes aldı, sesi Sarah'nın omzuna çarptı. "Ama ya o... ya o değilse... ya o..."

"Majestelerinin herhangi bir zarara uğradığı sonucuna varmamızı sağlayacak hiçbir kanıt yok," diye yatıştırdı Sarah.

"Bu doğru," dedi Sam, sesi her zamanki soğukkanlılığından bir kademe daha alçaktı. "Ve onu bulmaya bu şekilde yaklaşmalıyız."

"Annem yapmaz-" Theo kaşlarını çatarak sözünü kesti. "Ne yapmazdı?" Simon ona sordu.

Theo kasvetli gözlerle ona baktı. "gitmez, değil mi?"

Herkes Theo'ya baktı. Sarah bile dudaklarını ayırarak ona baktı. Sonunda Mark, "Neden kaçsın ki?" diye sordu.

Theo başını salladı. "Bilemem." Omuz silkti. "Sadece bir düşünceydi."

Mark, "Annem Ironwood Park'tan ayrılmaya karar verdiyse, nereye gittiğini birilerine haber vermesi beklenirdi," dedi.

Simon gözyaşları dinmiş olan Esm'e'ye baktı. Sarah hâlâ onun yanına çömelmiş, rahatlatıcı kolunu kız kardeşinin etrafında tutuyordu ve ona kalmasını söylediği için memnundu. "Annemiz herhangi bir şekilde dengesiz davranıyor muydu?"

Mark homurdandı. "Bu nasıl bir soru böyle, Trent?
Annemiz her zaman
dengesizdir." "Yani
normalden daha fazla."

Esm'e kasvetli bir şekilde başını salladı. "Hayır. Her zamankinden fazla değil. Gelecek hafta düzenleyeceği hanımlar yemeği için heyecanlıydı. Hanımların her biri için fular işlemişti ve onları hediye olarak vermeyi planlıyordu."

Theo düşünceli bir ifadeyle, "Demek ki kaçmayı planlamıyordun," dedi.

"Ama onu tanıyorsun. Bir hevesle planlarını değiştirir," diye belirtti Mark.

"Doğru," diye kabul etti Sam. "Windermere Gölü yakınlarındaki evinin yanı sıra Londra'daki konağını da kontrol etmeliyiz."

Simon, "Ve kız kardeşlerinin evlerini de, son dakika ziyareti yapmaya karar verirse diye," dedi.

Theo başını salladı. "Annemiz bir hevesle bir yere gittiyse, İngiltere'nin herhangi bir yerinde olabilir."

"Ama birileri onu bir yerlerde görmüş olmalı," dedi Mark. "Hep birlikte, onun en sevdiği uğrak yerlerini ve buralara gitmek için kullandığı rotaları biliyoruz."

Simon, "Hepsini kontrol edeceğiz," dedi.

Kapı çalındı ve uşak onlara yemeğin hazır olduğunu söyledi. Simon adamı kovduktan sonra kardeşlerine döndü, midesi sıcak bir yemek beklentisiyle gurulduyordu. Dünden beri bir şey yememişti.

"Yemekten sonra sağlam bir plan oluşturacağız." Sarah'ya döndü. "Kaldığınız için teşekkürler. Saat dokuzda bizimle burada buluşur musun?"

"Eğer isterseniz, Majesteleri." "İstiyorum."

Başını eğdi ve büyük, gri-mavi gözleriyle ona baktı. "O zaman ben burada olacağım."

Jennifer Haymore tarafından da

Bir İpucu Kötülük

Bir Dokunuş

Skandal

Baştan Çıkarma Mevsimi

Uygunsuz Bir Gelinin İtirafı

Kötü Bir Gecede (e-orijinal) Kazara Düşes

Olan Bir Kadının Sırları Baştan Çıkarılmış

Bir Kadının Zevkleri

Düşes Avı

Şeytanın İncisi (e-orijinal)

Serserinin Teklifi

Alçağın Baştan Çıkarması

Yazar Hakkında

Jennifer Haymore, James serisi, Donovan serisi ve House of Trent serisinin ulusal çok satan yazarıdır. Jennifer çocukken ailesiyle birlikte ev yapımı yelkenlileri ile Güney Pasifik'i gezdi. Bazen sakin, bazen azgın denizlerde geçirdiği aylar, macera ve büyük romantizm aşkını ateşledi. O zamandan beri, bilgisayar bilimi ve eğitim alanında dereceler aldı ve kitapçılıktan şehirdeki çocuklara öğretmenlik yapmaya ve oyunculuğa kadar çeşitli işlerde çalıştı, ancak yazmayı asla bırakmadı.

Jennifer'ı Güney Kaliforniya'da kocasını bir başka İngiltere seyahatine ikna etmeye çalışırken, üç çocuğuna ev ödevlerinde yardım ederken ve beş dakikalık yeni bir akşam yemeği menüsü için beyin fırtınası yaparken ya da yerel kitapçının bir köşesine çömelmiş bir sonraki romanını yazarken bulabilirsiniz.

Daha fazla bilgi edinebilirsiniz:

JenniferHaymore.com

[Twitter @JenniferHaymore](https://twitter.com/JenniferHaymore)

Facebook.com/JenniferHaymore.Author

Dük'ün Noel Mucizesi

Christina Britton

New York Boston

Benim kişisel Noel Baba'm olan babam için.

Teşekkür

Facebook okuyucu grubum Wallflowers in Bloom'a, bu doğma büyüme Kaliforniyalı'nın karı inandırıcı bir şekilde tarif etmesine yardımcı oldukları için çok teşekkür ederim. Jayci, Hannah ve Julie'ye yardımlarınız ve desteğiniz için, Cathy'ye de muhteşem içgörünüz ve bu kitabın beta okumasını yaptığı için teşekkür ederim. Hepinizi seviyorum.

İnanılmaz menajerim Kim Lionetti'ye, muhteşem editörüm Madeleine Colavita'ya ve Dana, Ambriah, Luria, Jodi, Estelle ve Forever'daki her bir harika insana teşekkür ederim. Hepinizle çalışmaktan büyük onur duyuyorum.

Synne Adası'nı ve onun romantik uyumsuzlarını hayal ettiğimden çok daha fazla sevmeye başlayan okuyucularıma teşekkür ederim. Yazdıklarımı benimsediğiniz için kesinlikle alçakgönüllüyüm ve size sonsuza dek minnettarım.

Ve tabii ki kocama, oğluma ve kızıma, sevgilerini ve desteklerini hiç eksik etmedikleri ve bana her zaman inandıkları için teşekkür ederim (hala hiçbir kitabıma kabzasında gizli bölmesi olan bir kılıç koymayı başaramamış olsam da). Hepinizi çok seviyorum.

Birinci Bölüm

Synne Adası, Aralık 1819

Eğer öfkesine yenik düşmezse -ve bunun sonucunda pozisyonunu kaybetmezse- bunu bir mucize sayacaktı.

Bayan Poppy Tilburn gülümsemek istercesine dişlerini sıktı ve hiçbir zaman güçlü olmadığı sabır için dua etti. "Genç hanımların sizi aşışlamak istemediklerinden eminim, hanımefendi, varış karmaşası ve her şey bir yana," dedi etkileyici derecede sakin bir sesle, kızın saçına son tokaları takarken.

Bayan Arabella Linley tuvalet masasının aynasından Poppy'ye baktı, mavi gözleri ateş saçıyordu. Poppy, Linley'lerle birlikte daha o sabah Hollyton Dükü'nün küçük malikânelerinden birinde verdiği tatil partisi için Synne Adası'na gelmişti; gerçi Poppy'nin burası için kullanacağı son sözcük "küçük "tü, çünkü burası daha önce gittiği bütün evlerden daha büyüktü. Ancak Bayan Linley'e göre böylesine "önemsiz" bir yere davet edilmek bir hakaretti ve Dük'ün geldiğinde onu neredeyse hiç kabul etmemesi, ağırlama işini yaşlı büyük teyzesi, düşes ve arkadaşı Leydi Tesh'e bırakması daha da kötüleştirmişti.

Orada bulunan genç ve bekâr hanımların sayısı onu daha da öfkelen-dirmişti ve görünüşe bakılırsa bu kadınlar hiç de sıcak davranmamışlardı. Poppy onların selamlaşmalarındaki samimiyetsizliğin, Dük'le evlilik şanslarıyla ilgili herhangi bir düşmanlıktan çok, Bayan Linley'den hoşlanmamalarından kaynaklanmış olabileceğini düşündü. Ne de olsa bu kız Poppy'nin yanında çalışma talihsizliğine uğradığı en gereksiz zalim insandı ve onun huysuz doğasının hizmetçilerle sınırlı olduğu da kuşkuluydu.

Bayan Linley elini karnına götürüp kaşlarını çatmadan önce, "Toplum hakkında hiçbir şey bilmiyorsun," diye tersledi. Yolda zor zamanlar geçirmişti ve görünüşe göre hâlâ . Mumlu teni, bunu gizlemek için yanaklarına bolca sürdüğü rujla daha da kötüleşmişti.

Ama midesi bulansın ya da bulanmasın, öfkesinden vazgeçmeyecekti. Yavaş bir nefes aldı ve omuzlarını dikleştirdi. "O kızların yaptığı şey doğrudan kesime tehlikeli bir şekilde yaklaştı," diye devam etti, dikkatini aynadaki kendi yansımasına geri döndürerek. "Londra'da olsaydık ve dul düşes ile o keskin gözlü vikontes tarafından yakından izlenmeseydik, onlara bana böyle davranamayacaklarını gösterirdim."

Mineli mücevher kutusuna uzandı ve açarak içindeki parıldayan parçaları karıştırdı. Elmas bir küpeyi kaptığı gibi lobuna tuttu ve tiksintiyle oflayıp kutuya geri fırlattı. Poppy değerli mücevher şangırdarken yüzünü buruşturmamak için kendini zor tuttu.

sayısız taş ve altın zincirin arasında. O yığından aldığı tek bir mücevherle küçük bir köyü bir yıl boyunca doyurabilirdi.

Ama beyninden çok parası olan bir baronet olan Sör Reginald Linley'nin tek kızı olan Bayan Linley, mücevherlerine gösterişli bir şekilde davranmasının da kanıtladığı gibi, açlık gibi küçük sorunların varlığından oldukça habersizdi. "Elbette, bir insanın sosyal konumunun ne kadar önemli olduğunu nereden bilebilirsin ki?" diye devam etti, Poppy'nin özenle düzenlediği samur buklelerini eleştirel bir gözle inceleyerek. "Ne de olsa sen sadece bir hanımefendinin hizmetçisisin. Ondan önce de sıradan bir mutfak hizmetçisiydin, amatörce saçımı düzeltmeye çalışman da bunu kanıtlıyor." Poppy'nin midesi bulanırken bile dudağı kıvrıldı. "Doğrusu Prudence, burada olduğun için şanslısın."

Poppy, yıllar önce evini neden terk ettiğini kendine hatırlatmak için saç gömleği gibi giydiği bir etiket olan doğum adının kullanılmasından irkildi. Poppy onun kalbinde kim olduğuydu, tüm gücüyle tutunduğu özel bir parçasıydı. En yakın -ve tek- çocukluk arkadaşı Marcus ona bu ismi vermiş, alev saçları ve zorluklar karşısında bile gösterdiği dirençle annesinin bahçesindeki gelinciklere çok benzediğini söylemişti. Ebeveynleri hakkındaki gerçek, kendisinin ve dünyanın geri kalanının inandırıldığından çok daha kötü bir şekilde ortaya çıktığında, bu arkadaşlığa bir son vermek zorunda kalmıştı. Ama onu asla unutmamıştı. Ne de onun kendisini sanki o bir değilmiş gibi hissettirdiğini unutmuştu.

Dışlanmış, annesi doğum sırasında öldüğünde onu gönülsüzce yanına alan teyzesi ve amcası tarafından zar zor tahammül edilen zavallı bir akrabaydı.

Ama Poppy şimdi bunların hiçbirini düşünmeyecekti. Burnundan yavaşça bir nefes aldı ve eğer Sir Linley'nin Londra'daki rezidansında çalışanlara inanılacak olursa -ki bu konuda oldukça açık konuşuyorlardı- Bayan Linley'nin, leydisinin hizmetçiliğini üstlenmeye istekli birini bulduğu için şanslı olduğunu kendine hatırlattı.

İş bulma kurumu bir ay önce ona bu işi teklif ettiğinde Poppy sonunda bu işi bulduğu için kendini kutsanmış hissetmişti. Aylarca umutsuzca aradıktan sonra, o zamana kadar sahip olduğu korkunç pozisyonlardan tek bir referans bile alamadan, Poppy bir şey bulabileceğine dair umudunu neredeyse tamamen yitirmişti.

Ancak bu pozisyonun sadece nüfus dairesinin başka seçeneği olmadığı için teklif edildiğini öğrenmesi uzun sürmemişti. Görünüşe göre Bayan Linley, bir yıldan kısa bir süre içinde altı hizmetçiden kurtulmuş ve genç hanımın değişken doğasıyla başa çıkma gibi muazzam bir görevi üstlenmeye istekli kadın kalmamıştı.

Görünüşe göre Poppy hariç. Kalifiye değildi ama müsaitti. Ve çaresiz.

Bayan Linley uzun boynunu bükerek omzunun üzerinden ona baktı. "Orada bir embesil gibi dikilip duracak mısın? Git ve bu akşam giyeceğim kırmızı ipek elbisemi havalandır. Böyle bir renkle diğerlerini gölgede bırakmam mümkün değil."

"Evet, hanımefendi," dedi Poppy sakın bir sesle.

"Bu öğleden sonra ben dışarıdayken, gidip bana birkaç dal çobanpüskülü keseceksin; eve giden yolda birkaç çalı gördüm. Onları her gün saçıma takacağım, Majesteleri'nin unvanının şerefine. Eminim ki böyle bir çabamı takdir edecektir."

Kaşlarını çattı, bardağın içindeki solgun yüzünü inceledi. Poppy'nin göğsüne endişe dolu bir sızı yerleşti. Sonunda Hollyton Malikânesi'ne vardıklarında genç kadının çabucak iyileşeceğini düşünmüştü. Ama midesinin düz zeminde olmaya pek alışık olmadığı anlaşıyordu.

"Belki de öğleden sonra burada kalıp dinlenmelisiniz, Bayan Linley," diye cüret etti. "Akşamki eğlenceden önce kendinize zaman ayırmak için-"

Kızın öfkeli bakışları Poppy'nin çenesinin dişlerini kırarak kapanmasına neden oldu. "Delirdin mi sen?" diye ısırdı. "Ve aşağıdaki harpilere dükle bir dakika daha zaman mı kazandırayım? Onlara avantaj sağlamayacağım. Şimdi git."

Poppy'nin daha fazla ısrar etmesine gerek yoktu. Aceleyle bitişikteki soyunma odasına gitti ve iç çekerek kapıyı arkasından kapattı. Zalim hizmetçiler ve öfkelenip tavaları fırlatan aşçılar altında çalışmıştı. Ve ondan önce, onlardan aldığı her kırıntı için minnettar olması gerektiğini unutmasına asla izin vermeyen bir çift tarafından büyütülmüştü. Elbette, diye düşündü zarif kırmızı ipek elbisesini asarken, şımarık bir sosyete kızıyla başa çıkabilirdi.

İkinci Bölüm

Bütün şımarık sosyete kızlarına lanet olsun, diye düşündü Poppy bir süre sonra taze karda yürürken.

Bayan Linley'in geldiklerinde gözüne kestirdiği çobanpüskülü çalsını ne kadar aradığını bilmiyordu. On dakika da olabilirdi, on saat de. Gerçi Poppy'ye ikincisine daha yakın gelmişti. Ayakları ayakkabılarının içinde uyuşmuş, ince yün pelerinini omuzlarında daha sıkı tutmaya çalışırken dişleri takırdıyordu. Genç bir kadın bir erkeği etkilemek için saçına birkaç dal takabilirdi.

Hayal kırıklığına uğramış bir of çekti, nefesi soğuk havada bir bulut oluşturdu. Bildiği tek şey, Hollyton Malikânesi'nin sonsuzluk gibi görünen uzun yolunda uzun süredir yürüdüğü ve tek bir çobanpüskülü çalsı bile görmediğiydi. Hiç kuşkusuz kız yanılmıştı. Poppy pes etmeli ve eve dönmeliydi.

Ama eli boş dönerse Bayan Linley'nin kellesini alacağının da acı bir şekilde farkındaydı. Ve bu pozisyona çok ihtiyacı vardı. Referansları olmadığı için -ki Linley'ler onu bırakırsa referans alamayacağından hiç şüphesi yoktu- oda hizmetçisi olarak bir iş bulabilirse şanslı sayılırdı.

Çocukluğunun geçtiği evden bu kadar genç yaşta kaçtığı için asla pişman olmayacaktı elbette. Gerçi oraya "yuva" demek en verimli hayal gücü için bile zordu. Sadece bir evdi, ne sevgi ne de şefkatin olmadığı soğuk bir yer. Ve sonra, Marcus'u uzaklaştırmak zorunda kaldıktan sonra, tüm köyde Poppy'ye şefkat gösteren tek kişi olan papaz öldüğünde çok daha kötü bir şey haline gelmişti. Teyzesi bu olaydan sonra istenmeyen yeğeninden kurtulmak için hiç vakit kaybetmemiş, Poppy'yi on beş yaşında köyün en büyük çapkınına satmıştı. Kalmış olsaydı kaderinin ne olacağını düşündükçe soğuktan başka bir şeyle ürperdi. Hayır, kaçtığı için pişman olamazdı.

Yine de, ayrılırken onu lanetleyen teyzesinin, hayatını cehenneme çevirmeye niyetli ateşli bir şeytanı peşine takıp takmadığını merak etmeye başlamıştı. Düelloda bir adamı öldürdükten sonra işvereni ülkeden kaçtığında ilk işini kaybetmesinden, bir sonraki işverenin teklifini reddettikten sonra sokağa atılmasına, değerli bir servis tabağını kırmakla suçlanmasına ve böylece sadece işini değil, kazandığı azıcık maaşı da kaybetmesine kadar, talihsizlik peşini bırakmamıştı. Aylar süren arayıştan sonra son bir deneme olan bu pozisyon ona yıllar sonra ilk umut kıvılcımını vermişti; hayat nihayet onun lehine dönüyor gibiydi.

Ne kadar aptal bir yaratık olmuştu.

Pelerinin içine daha da gömülerek ısınmak için elinden yaptı ve karda devam etti.

Çalıdan herhangi bir iz bulmak için etrafı tararken ayaklarının altında çıtırdıyordu. Soğuk ısırganı geçirir ve bir parmağını kaybederse, kötü düşünölmüş iyimserliğinden sonra bunu hak etmiş olacaktı. Ama her zaman olduğu gibi ilerlemeye devam edecekti. Ve şu anda ilerlemek, o lanet olası çobanpöskölü çalıını bulmak anlamına geliyordu.

Sonunda onu gördü, bir çalı canavarı, parlak koyu yeşil yaprakları ve kar örtüsünün altındaki parlak kırmızı meyveleri bir umut ışığı gibiydi. Rahatlayarak iç çekti ve aceleyle ona doğru koştu. Sonra belindeki cepten küçük bir makas çıkarıp en güzel dallardan birkaçını tuttu, onları kopardı, keskin yaprakların ince eldivenlerini delip geçmemesi için onları kavradığı yere yerleştirdi.

Tam geri dönüp eve doğru uzun yürüyüşüne başlamak üzereydi ki, tek bir atın dört nala koşan toynaklarının sesini duydu. Uzun yola hızlıca bir göz attığında hayvanın hızla kendisine doğru geldiğini gördü. Devasa toynaklarının kaldırdığı kar yığınları, burun deliklerinden çıkan sıcak hava pöskürtöleri ve sırtındaki iri yarı binicisiyle, ruhunu almaya gelen mahşerin dört atlısından biri gibi görünüyordu.

Bu görüntü, bir an sonra soğuk havada derin bir sesin yankılanmasıyla tamamlandı. "Sen Prudence mısın?"

İçinden alarm sesi yükseldi. Çobanpöskölü dallarını daha sıkı kavradı. "Evet," diye tereddötle cevap verdi.

Sadece birkaç saniye içinde at ve binicisi onun önündeydi. Adam eyerden indi ve onunla yüzleşmek için ayağa kalktı.

İnanılmaz derecede uzun boylu ve geniş omuzluydu, vücudu uzun bir yün paltoyla kaplıydı. Şapkası gözlerinin üzerine kadar inmiş, boynuna ve yüzünün alt yarısına bir eşarp sarmıştı. Adamın görünen tek parçası gözleriydi; sıcak, delici bir kahverengiydi ve kadının içinde bir farkındalık sarsıntısı yaratmıştı.

"Özür dilerim, umarım sizi korkutmamışımdır," dedi, sözcükler eşarptan etkilenmiş olsa da sesinin derin tınısına göre son derece nazikti. "Evde bulunmanız gerekiyor. Bayan Linley'nin size acilen ihtiyacı var-"

Birden durdu, sanki bir hayalet görmüş gibi şaşkınlıkla ona bakarken gözleri büyüdü. "Poppy?"

Kasları şok içinde kasıldı. Bu ismi sadece ve sadece bir kişi kullanmıştı. Pelerinini daha sıkı kavradı ve içgüdüsel olarak bir adım geri çekildi. "sen?" diye sordu, şaşkınlıktan sesi titriyordu.

Adam büyük, eldivenli elleriyle uzandı ve yüzündeki atkayı açtı. Bir daha asla görmeyi düşünmediği bir insanın yüz hatları ortaya çıktı.

"Marcus?" diye nefes aldı. Ama hayır, bu olamazdı. Şüphesiz onu daha önce hatırladığı için burada olduğunu düşünmüştü. Yolculuğun yorgunluğu ve derin soğuğun getirdiği hayal gücünün bir ürünü. Karşısındaki kişi sadece gençliğindeki sevgili arkadaşına benziyordu. Bu yabancının aynı yarık çeneye, aynı şahin burna, aynı nazik gözlere sahip olması önemli değildi. Marcus ince ve nazik biriydi ve

alışılmadık derecede garipti. Bu adam gücün kişileşmiş haliydi, iri, güçlü ve çekiciydi.

Ancak adam gülümsediğinde, içindeki tüm şüpheler kış havasında aldığı nefes kadar çabuk kayboldu.

"Tanrım, Poppy. Bu sensin."

Kendini ileri atarken uyuşmuş dudaklarından kaçan çığlığı zorlukla duydu. Kolları ona sarıldı, kahkahası soğuk havada cınladı ve kar yüklü ağaçlardan sekerek kendi sevinç çığlıklarına karıştı, bir sevinç senfonisi.

"Buna inanamıyorum!" Güldü, boynuna ulaşmak için ayak parmaklarının üzerinde durması gerektiğinin fazlasıyla farkındaydı. "Ama Tanrım, ne kadar da büyümüşsün. Seni son gördüğümde cılız, sakar bir şeydin."

Onun omzuna doğru kıkırdadı. "Hayatta olduğun için bu kadar mutlu olmasaydım ben de sana sataşırdım."

"Canlı mı?" Kadın irkilerek kahkaha attı ve adamın da ona katılmasını bekledi. Ama o katılmadı, sadece onu daha sıkı tuttu. Endişelenen kadın, adamın kucağından çekildi ve yüzüne baktı. Adamın bakışlarında alaycı bir ifade yoktu; onun yerine gözleri şüpheli bir şekilde nemlenmişti, duyguları gözlerini ağzına kadar doldurmuştu.

"Anlamıyorum," dedi kaşlarını çatarak. "Öldüğümü nereden çıkardın-"

Ama bir anda anladı. Sersemlemiş bir halde ona baktı. "Teyzem ve amcam öldüğümü yaydılar, değil mi?"

Kaşlarını çattı, farkına varmaya başlaması yüz hatlarını keskinleştirdi. ". Okul dönemi bittikten sonra döndüm.

Papazın ölümünü bana ilk olarak amcam haber verdi." Yüzünden sessiz bir keder ifadesi geçti, bu duygu Poppy'ye de yansdı. Adam katı olmasına rağmen nazikti ve ikisi de onu sevmiştı.

"Sonra bana senin de öldüğünü söyledi," diye devam etti. "Buna inanmayı reddettim. Yanıldığını kanıtlamak için teyzene ve amcana bile gittim. Ama onlar da her şeyi doğruladı, hastalandığını ve bu kadar çabuk yenik düştüğünü. Tanrım, neden böyle korkunç yalanlar yaymış olabilirler ki?" Yüzü buruştu, öfke ve eski kederin izleri yüzünü kararttı, sonra başını sallayarak kendini toparladı. Bakışları sanki onu içine çekiyormuş gibi yüzünü taradı. "Senin yanında olamadığım için kendimi suçladım. Kendimi hiç affetmedim." Birden o harika gülümseme dudaklarını tekrar gerdi ve yüzünü aydınlattı. "Ama sen buradasın. Gerçekten buradasın."

Poppy kendini gülümsemekten başka bir şey yapamaz halde buldu. Kızgın olmak istiyordu. Ve içten içe öyleydi de; Howstern'lara duyduğu öfke midesini yakıyordu. Onları hayatından çıkardıktan sonra bile zalimlikleri devam etmişti, hem de sadece ona değil, Marcus'a da. Şüphesiz daha , az önce olanları anlayacak zamanı olduğunda, onlara özel olarak öfke duyacaktı.

Ama o anda, Marcus'un sevgili ama değişmiş yüzü görüşünü doldururken, sevinçten başka bir şey hissedemiyordu.

"Ben buradayım," diye doğruladı, kelimeler duygu yoğunluğu içindeydi. "Ve sen de buradasın. Marcus, seni bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim. Özellikle de sonra-"

Ama kelimeler boğazında düğümlendi: Özellikle de onu ittiği son kavgalarından sonra.

Yüzü kızardı, anılar kafasına üşüştü. Çocukken, naifken ve kafaları anne ve babasının kim olabileceğine dair fantezilerle doluyken farklılıklarını görmezden gelmek bir şeydi. Ama kökenlerinin yalın ve yıkıcı gerçeğiyle yüzleştğinde, kendisiyle kurulacak herhangi bir bağın Marcus'un geleceğine leke süreceğine dair acımasızca bilgilendirildiğinde, aralarındaki ilişkiyi bitirmekten başka çaresi kalmamıştı.

Aceleyle bir adım geri attı. Ayakkabılarının altındaki kar çıkartıyor, soğuk hava aralarında dönüyordu. Adam tek kelime etmedi, sadece ona baktı, aniden kasvetlenen gözlerinde hatıraların hayaletleri görünüyordu. Ve onun da hatırladığını biliyordu. Yine de kaşlarının arasındaki küçük çukurdan, onun kararına hâlâ katılmadığı çok açıktı. Ve kökenlerine dair tüm çirkin gerçeği bilmediği için hiçbir zaman da kabul etmeyeceğinden kuşkusu yoktu.

Birdenbire anlaşılmaz bir şekilde gerildi ve onunla kavga edemeyecek kadar kırılganlaşarak gülümsemeye zorladı. "Bunca zaman sonra karşılaştığımıza inanamıyorum. Ama nasıl burada olabiliyorsun?"

Eğer eski tartışmalarını tekrarlamak üzereyse, sorusu neyse ki dikkatini dağıtmayı başarmıştı. Yüz ifadesi değişti, gözleri şok içinde kocaman açıldı. "Ah, Tanrım, tamamen unutmuşum. Bayan Linley'nin size ihtiyacı var. Sizi malikâneye geri götürmeliyiz."

Duygularının karmaşası içinde, adamın geldiğinde söylediklerini hatırladı. "Bayan Linley."

Hatta yüz ifadesi daha da sertleşti. "Dönüş yolunda her şeyi açıklayacağım. Sen de gel, kalkmana yardım edeyim."

Poppy ne olduğunu tam olarak anlayamadan, onu bineğinin yanına götürdü. Hemen ardından iri ellerini Poppy'nin beline doladı ve sanki bir yapraktan daha ağır değilmiş gibi onu eyerin üzerine yanlamasına oturttu. Kadın itiraz etmek için sesini bulana kadar, adam arkasına geçip onu sıkıca kendine doğru çekmiş ve atın başını eve doğru çevirmişti.

Ancak Poppy birden neden ata bindiklerini, hatta birkaç dakika önce soğuktan donmak üzere olduğunu bile unutmuştu. Farkında olduğu tek şey Marcus'un ona karşı duyduğu sıcaklık, beline doladığı güçlü kolu ve yan tarafına bastırıldığı geniş göğsüydü. Tanrım, ama o artık büyümüş bir adamdı, değil mi? Sertçe yutkundu. Bu Marcus'tu, kendi kendine söylemeye çalıştı, şimdiye kadar sahip olduğu en yakın arkadaşındı. Aralarında cinsel bir şey yoktu ve hiçbir zaman da olmamıştı.

İlişkilerini bitirmeden önceki son aylar hariç. dostluk, onu daha fazlası olarak görmeye başladığında...

Bu anı onu çok etkilemişti, zihninden tamamen sildiği için daha da güçlenmişti. Ve aniden onun hakkındaki farkındalığı arttı. Vücudu dokundukları yerde elektrikle vurulmuş gibi hissediyordu, ısı yayılan ondan garip yapıyordu

ona bir şeyler söyledi. Nefesi, topuzundan kaçan saç tutamlarını karıştırdı, iki yanındaki kolları atı yönlendirirken esneyip büküldü. Ve uylukları... Ah, Tanrım, kalçasına ve bacağına yaslanan uylukları sertti, kaslarla örülmüştü. Ve bacaklarının arasında garip bir his yaratıyordu.

Konuşmalıydı, aralarındaki gergin sessizliği bozmak için bir şeyler söylemeliydi -aynı zamanda ona karşı verdiği utanç verici fiziksel tepkiden uzaklaşmak için de. Ama dudakları kapalı kaldı, tek ses atın toynaklarının taze kar tabakası üzerindeki sessiz yürüyüşü ve ağır nefes alışığıydı. Yoksa bu onun nefes alış veriş miydi? Kendini kesinlikle nefessiz hissediyordu...

Birden konuştu, sesi derin bir baritonda ve kolunun göğsüyle birleştiği yerde yankılandı. "Daha erken dönmediğim için üzgünüm. Öfke ve gururun beni uzak tutmasına izin verip seni bu kadar uzun süre onların merhametine terk etmek yerine daha erken dönmeliydim."

Neyse ki sözleri onun yakınlığına verdiği tuhaf tepkiyi yok etti. Ne yazık ki, hâlâ inanılmaz derecede acı veren bir konuya değinmişti. Howstern'lerin sürekli zalimliklerine ve kalsaydı kaderinin ne olacağına dair düşünceler ona saldırdı. Birkaç dakika önce onun yakınlığından rahatsız edici bir şekilde etkilenmişken, şimdi onun kucağında olmaktan memnundu. "Peki sen ne yapardın?" diye sordu sessizce.

"Bilmiyorum," diye mırıldandı. Tekrar sustu, sonra sesi öncekinden daha güçlü bir şekilde, "Ama sen

değil mi? Bununla başa çıkabilecek kadar güçlü olduğunu bilmeliydim. Şimdi de bir hanımefendinin hizmetçisi mi oldun? Seninle gurur duyuyorum, Poppy."

Göğsündeki yeni sıcaklık yayılırken boğazı kapandı, gözleri yandı. Biri ona iltifat etmeyeli ne kadar uzun zaman olmuştu? Biri ona en ufak bir şefkat göstermeyeli ne kadar olmuştu?

Ama konuşmaları tehlikeli sulara doğru sürükleniyordu. Artık onu tekrar bulduğuna göre gitmesine asla izin vermemek . Ki bu asla gerçekleşemezdi, şimdi her zamankinden daha fazla. Küçük bir kahkaha atmak zorunda kaldı. "Saçmalama. Gurur duyulacak bir şey değil. Ama bana kendinizden bahsedin? Hollyton Dükü'nü tanıyor musun?"

Marcus'un öksürük nöbeti onu susturdu. İri bedeni onunkine çarptı, kolu onu sıkıca kavradı. Kadın telaşla kolunu sıkıca kavradı ve ona baktı. Yüzü saçları kadar kızarmış, gözleri yaşarmıştı.

"Marcus! İyi misin?"

"Evet," diye mırıldandı öksürükler arasında. "Sadece boğuldum, hepsi bu." "Neye, havaya mı?"

Gölmeyi başardı. Ama bu kaba, neredeyse vahşi bir şeydi. Dük'le olan tanışıklığını bir kez daha sorgulamasına fırsat kalmadan adam konuştu.

"Ama size neden bu kadar acele dönmemiz gerektiğini söylemedim. Bayan Linley ikindi çayında hastalandı. Oldukça hasta."

Gözlerini kırptırdı. Ah evet, Bayan Linley. Son dakikalarda genç kadını tamamen unutmuştu. Onu hissetti

Yanakları kızarmıştı ama mahcubiyeti kısa sürdü. "Oldukça hastayım da ne demek?"

Kadının artan telaşına karşılık, adamın ifadesi rahatsız edici bir hal aldı. "Güzel kadife elbisesinin muhtemelen atılması gerekeceğini söyleyelim. Ceketimin de öyle," dedi bir kenara çekilerek.

"Olamaz," diye inledi Poppy, her şeyi çok iyi hayal ederek. "Yolculuğun yorgunluğunu atmak için odasında kalması gerektiğini biliyordum." Kaşlarını çattı. "Ama ceketini kirletmeyi nasıl başardı? Ona o kadar yakın mı oturuyordun?" Tuhaf bir şey. Bayan Linley asla sıradan bir beyefendiyle vakit kaybetmezdi; yüksek bir unvanın peşindeydi ve bunu gizlemiyordu. Ve kraliyete başvurmadan elde edebileceği en yüksek unvan olan bir dük varken, kız oldukça odaklanmış .

"Yakın oturduğumuzu söyleyebilirsin," diye mırıldandı.

Tam o sırada geniş ön arabaya atlarını sürdüler. Bayan Linley' geri dönmeye odaklanması gerektiğini bilmesine rağmen Poppy, Marcus'un kendisinden bir şeyler sakladığı düşüncesinden bir türlü kurtulamıyordu.

Her zaman alışılmadık derecede yakın olmuşlar, birbirlerinin duygu ve düşüncelerini ürkütücü bir doğrulukla okuyabilmişlerdi. Ve onu gördüğünden bu yana geçen on yıl içinde, vücudundaki gerginliği fark etmesinin de doğruladığı gibi, birbirlerini anlamaları azalmamış gibi görünüyordu.

"Marcus," dedi yavaşça, ona daha iyi bakabilmek için kollarında dönerek, "Bayan Linley neden sana bu kadar yakın oturuyordu?"

Adamın ona bakışı ancak acılı olarak tanımlanabilirdi. Yine de ona cevap vermedi. Ancak kadın ona tekrar soru soramadan ön merdivenlere ulaştılar ve adam atı yukarı çekti. Hemen bir uşak dizginleri almak için koşarak geldi.

"Teşekkür Bill," dedi Marcus.

"Elbette, Majesteleri."

Sözler Poppy'ye kaçak bir arabanın tüm gücüyle çarptı. Majesteleri mi? Herhalde uşak Marcus'u başka biriyle karıştırmıştı. Arkadaşı attan indi ve inmesine yardım etmek için ellerini beline koydu. Ama kadın attan kaymak için kıpırdamadı. Kıpırdayamadı, adamın gözlerindeki acımasız bakış karşısında kaskatı kesilmişti.

"Marcus?" sormayı başardı, sesi zayıftı.

İçini çekti, parmakları kızın belinde sıkılaştı. "Sanırım er ya da geç öğreneceksin," dedi. "Ben düküm, Poppy. Hollyton Dükü."

Üçüncü Bölüm

Marcus düktü. Poppy eski dostuna inanamayarak bakmaktan başka bir şey yapamadı. Herhalde şaka yapıyordu. Böyle bir şeyin doğru olması mümkün değildi.

Ama o sadece ciddi ve temkinli gözlerle ona baktı. Ve kadın onun doğruyu söylediğini biliyordu. Eğer daha önce aralarında bir uçurum varsa, şimdi koca bir okyanus vardı. O anda attan kaydı ama bu, sağlam bir zeminde durma isteğinden kaynaklanmıyordu. Kendi haline bırakılırsa bacaklarının altında ezileceği konusunda iyi bir fikri vardı. Ama oturduğu yerde bir an daha kalmaya dayanamadı. Neyse ki Marcus ellerini kızın beline sımsıkı sarmış, hiç şüphesiz gelecek soruları bekliyormuş gibi ona bakıyordu. Nasıl gibi? Ve neden? Ve ne ? Ancak kelimeler soğuk kış havasında şekillenemedi. Sör Reginald yanlarına geldi. "Aman Tanrım, kızım. Yeterince uzun sürdü. Dük'ü sıradan bir fahişe gibi mıncıklamayı bırak; Arabella'mın sen."

Adamın etli eli bir anda kızın kolundaydı. Marcus'un ağzı gerildi. Kızın belini bıraktı ama sadece onunla Sör Reginald'ın arasına girmek için. İtirafının etkisiyle hâlâ sersemlemiş olan Poppy sadece dehşet içinde izleyebildi.

"O bir fahişe değil, efendim. Ondan bir daha asla böyle bahsetmeyin."

Baronet'in eli sanki kızgın bir kmrmŝ gibi kolundan çekildi. Marcus'un kolları artık onu sarmadığı için -ve çoktan kaynaklanan uyuŝukluęu geçmeye için- daha önce ne zaman bu kadar üŝüdüęünü hatırlayamıyordu.

"zr dilerim, Majesteleri," dedi Sir Reginald yağlı bir itaatkrlıkla.

Poppy bir an için takasın kendisi için hiçbir yankı uyandırmadan geçeceğini düşündü. Bu görevi kaybetmeyi göze alamazdı. Ta ki baronet ona öfkeli bir bakış fırlatana kadar.

"Gel o zaman, Prudence. Arabella'yı bekletmemeliyiz."

Poppy sertçe yutkunarak pelerinini bir kalkan gibi omuzlarına sıkıca sardı ve Marcus'un etrafından dolandı. Lütfen bunu daha da kötüleŝtirecek bir şey söyleme, diye sessizce yalvardı, ona aklından geçen her şeyi ifade ettiğine dua ettiği uyarıcı bir bakış fırlattı.

Neyse ki anlamış görünüyordu ama gözlerindeki fırtınalı bakıŝa ve çenesindeki öfkeli çıkıntıya bakılırsa bu durumdan hiç de memnun değildi. Poppy rahat bir nefes alarak başını eğdi ve patronunun peşinden eve girdi.

* * *

Marcus, Poppy'nin Sr Reginald tarafından gtrlŝn aciz bir öfkeyle izledi. Karıŝmak bana düŝmez, dedi kendi kendine sertçe. Ona attığı yalvaran bakış

sanki yüksek sesle söylemiş gibi açıktı: pozisyonu için korkuyordu ve onun herhangi bir müdahalesi işleri daha da kötüleştirecekti.

Ama bu, onu baronetten derhal uzaklaştırmak için duyduğu yakıcı arzuyu söndürmeye yetmedi. Hatırı sayılır iradesinin her bir zerresini kullanarak -ve bu çaba sırasında neredeyse arka dişlerini kırarak- bir şekilde kendini onların peşinden gitmemek için tutmayı başardı, kafasını boşaltmak ve öfkesini yatıştırmak için buz gibi havadan derin nefesler aldı.

Onu tekrar görmenin şokunu hâlâ üzerinden atamamıştı. Tanrım, bunca zaman onun öldüğünü sanmıştı. Oysa Howstern'lar, cehennemden gelen o şeytani iblisler, başından beri onu zalim bir yalana inandırmışlardı. Ona daha önce dönmediği için kaç gece kendinden nefret ederek uyanık kalmıştı? Onun için ne kadar sık yas tutmuştu?

Ve o burada, ev partisinde miydi? Öyle bile olsa, Bayan Linley'nin geçirdiği kazadan sonra evden kaçmak için çaresiz kalmasaydı, kadının hizmetçisini getirmeye gönüllü olmasaydı, onun burada olduğunu hiç bilmeyebilirdi. Hayalperest bir adam olsaydı, bunun bir Noel mucizesi olduğunu düşünürdü.

Ancak Noel mucizeleri, en azından onun için, gerçekleşen bir şey değildi.

Yavaş bir nefes aldı, eski kederini, yılın bu zamanına odaklanan onca yıllık acıyı kovdu. Ama şimdi bunu düşünmek istemiyordu. Poppy'yi geri almıştı.

Tatillerde ona bir nebze olsun neşe veren tek kişiydi. O da güvende ve iyiydi ya da Sör Reginald'ın yanında ne kadar iyi olunabilirse o kadar iyiydi.

Botlarındaki karı tekmeleyip ön salona girdiğinde, Poppy'yi yakalayan adamın anısı zihninde yanıp sönerken öfkesi yeniden kabardı. Dış giysilerini uşağa uzatırken, zihni dönüp dursa da, dalgın bir şekilde başını sallayarak teşekkür etti. Poppy çocukluğuyla ilgili en iyi şeydi; zamanının çoğunu suçluluk ve üzüntü içinde, katı sorumluluk ve görevlerle dolu bir geleceğe hazırlanarak geçirirken, Poppy ona özlediği tek şeyi vermişti: çocuk olma özgürlüğünü.

Ama ne yapabilirdi ki? Ona nasıl yardım edebilirdi?

Büyük, geniş merdivenlere doğru körlemesine ilerlerken, iki kambur figür topallayarak yoluna çıktı.

Bir anda durdu ve bir çift çok meraklı - dürüst olmak gerekirse, korkutucu derecede meraklı

-Yaşlı kadın yüzleri: Gerçekte çok uzak bir kuzen olmasına rağmen büyük teyzesi olarak anılmakta ısrar eden Hollyton Düşesi; ve sevgili arkadaşı, Synne Adası'nın büyük anası, huysuz, yaşlı Vikontes Tesh.

Marcus onları selamlayarak, ", leydim," dedi. Bu resmiyet ona düşesin kızgın bir bakışını ve arkadaşının da gözlerini devirmesini kazandırdı. Her ne kadar düşes ona, yanında törensel bir tavır takınmasına gerek olmadığını söylemiş olsa da, Marcus hâlâ yeni pozisyonuna alışamamıştı ve bu yüzden de

Heyecanlı ya da gergin olduğunda toplantıya geri dönerdi. Birincisi ki o anda kesinlikle öyleydi.

"Yani," diye düzeltti özür dileyen bir gülümsemeyle, "Ginny Teyze."

Düşesin ağır çizgilerle kaplı yüzü zevkle buruşurken, Leydi Tesh sabırsızlıkla bir kahkaha attı. Freya'nın artık tipik sertliği olarak tanıdığı bir tavırla ona baktı. "Sevgili Freya'mı neredeyse çiğniyordun, biliyorsun."

Leydi Tesh'in ayaklarının dibindeki minik beyaz köpeği görünce yüzünü buruşturarak aşağıya baktı. Bu yaratık o güne kadar gördüğü en tuhaf köpekti; inanılmaz derecede küçük ve cılızdı, tüyleri başının üzerinde karmakarışık bir taç şeklinde yükseliyordu. Ancak en tuhaf yanı bu değildi; bir hayvan için inanılmaz derecede insani ifadeleri vardı. Şimdi kanıtladığı gibi, iki küçük siyah gözü ona haklı bir öfkeyle bakıyordu.

Leydi Tesh'e, "Affedersiniz," diye mırıldandı.

Yine o göz devirme. "Benden özür dileme, evlat."

Hırlamak mı yoksa gülmek mi istediğinden emin olamadan köpeğe baktı ve etkileyici bir ciddiyetle "Özür dilerim Freya," dedi, bir yandan da kendini tam bir göt gibi hissediyordu.

Gözleri onu yanıltıyor muydu, yoksa köpek gerçekten de başıyla ona selam mı veriyordu? O daha ne olduğunu anlayamadan Leydi Tesh tekrar konuştu.

"Bayan Linley'in hizmetçisi Prudence miydi?"

"Poppy," diye düzeltti düşünmeden, içgüdüsel bir tepkiydi Poppy'ye verilen isim.

onun ruhunu ezme girişimi. Gizli bir isyanla özel olarak reddettikleri bir şey.

Dul Vikontes'in kurnaz gözlerinde rahatsız edici bir memnuniyet parıltısı belirdi. "Sanki ikiniz birbirinizi tanıyor olmalısınız diye düşündüm."

Neden birdenbire Poppy'yi bu kadının merakından korumak için bir kalkan ve kılıç alması gerekiyormuş gibi hissetti? Arkadaşı onun kendisini savunmasını hiç istememişti. O her zaman cesur olmakta, her şeyi kendi bildiği gibi yapmakta ısrar etmişti. Tıpkı dostluklarını sonsuza dek bitirdiği o son gün yaptığı gibi. Bir an için o kavgayı, kendisine çok yabancı gelen ama çok geç olana kadar ne olduğunu anlayamadığı soğukluğunu hatırladı. Kızın korumak için ondan ayrıldığından şüphelenmişti; kız her zaman gururlu ve özsaygısı son derece düşük biri olmuştu. Ama o, kendi gençlik öfkesi ve gururuyla, sonsuz üzüntüsüne rağmen onun kendisini uzaklaştırmasına izin vermişti. Sonunda bunun üstesinden gelip ona geri döndüğünde, kız evden kaçmıştı ve Howstern'lar, düpedüz zalimlikten değilse de, komşularının gözünden düşmemek için, onu öldü olarak kabul etmişlerdi.

Ama şimdi bunu düşünemezdi. "O eski bir çocukluk arkadaşı," diye cevap verdi, bunun dul vikontesi tatmin edeceğini umarak.

Ancak teyzesinin tepkisi keskin ve beklenmedikti. Bir elini ağzına götürdü. "Tanrım, Hollyton.

Poppy mi? Bana bahsettiğin şu zavallı kız mı? Ama o öldü!"

"Görünüşe göre bana yalan söylenmiş."

"Aman Tanrım." Merdivenlerden yukarı, Sör Reginald'ın Poppy'yi sürüklediğı yöne baktı. "Ama o burada mı? Ne kadar harika!"

Bu harikaydı. Göğsünde, öfkesini ve hayal kırıklığını bastıran bir sıcaklık başladı. Bu, yıllar önce onu kaybettiğinden beri hissetmediğı bir duyguydu. O zamandan beri günleri sadece görev yapmakla, kendisinden ne istenirse yapmakla ama bunun arkasında pek bir şey hissetmemekle geçmişti. Daha önce tanımadığı bir kuzeninden düklüğün kendisine miras kaldığına dair beklenmedik haberi aldıktan sonra bile, Ginny Teyze onu açık yüreklilikle karşıladıktan sonra bile, tıpkı hayatı boyunca yaptığı gibi, sadece başını öne eğip yoluna devam etmiş, bu yeni sorumluluğı üstlenmiş ve içten içe uyuşmuş hissetmesine rağmen elinden gelenin en iyisini yapmıştı.

Ancak şimdi, kendini sert bir kıştan sonra çözülen bir bitki gibi hissediyor, güneş onu yeniden hayata döndürüyordu. Tüm bunların nedeni Poppy ile birbirlerini bulmuş olmalarıydı.

Ve onu tekrar kaybederse lanetlenecekti.

Bu düşünce o kadar ani olmuştu ki, bir an öylece kalakaldı. Buna bir anlam veremedi -ya da ne kadar doğru hissettiğini anlayamadan- Ginny Teyze tekrar konuştu.

"Zavallıcık bu öğleden sonra zor anlar yaşayacak, korkarım," dedi, gümüş kaşları birbirine yaklaşarak

endişeliydi. "Bayan Linley geçirdiği küçük kazadan sonra hiç de mutlu değildi."

Leydi Tesh kaba bir ses çıkardı. "Ve hiç şaşırmadım. Her gün bir düke hesap sorulmuyor. Ve bu daha ilk gün; bu ev partisinin geri kalanının ne getireceğini Tanrı bilir."

Marcus dudaklarını sıkıca bastırırken onlar ileri geri konuşmaya devam ettiler. Bir Noel ev partisi istediği son şeydi. Düklükte yeni olduğu ve statüsüne hâlâ alışmaya çalıştığı gerçeğini saymazsak, tatiller onun için bir acı kaynağıydı ve hayatının büyük bölümünde de öyle olmuştu.

Poppy ile geçirdiği yıllar hariç. Küçük, neşeli kutlamalar, odasına gizlice koyduğu çam ve biberiye dalları, onun için hazırladığı basit hediyeler aklına geldi. Ona verdiği en büyük hediye, hayatına getirdiği neşe olmuş, yılın bu zamanlarında bir hayalet gibi ona eşlik eden kederi kısa bir süreliğine kovmuştu. Sadece o kısa günlerde, papazla dersleri dışında birlikte geçirebildikleri tüm zamanı şarkılar söyleyerek, oyunlar oynayarak ve birbirlerine hayalet hikayeleri anlatarak geçirdiklerinde, onu terk eden ve daha sonra Noel'de ölen annesini unutabilmişti.

Poppy'yi kaybettiğinden beri bir daha asla bayramları kutlamamıştı. Ginny Teyze ondan cömert ve neşeli bir kutlama yapmasını istemeseydi, kutlamayı reddetmeye devam edecekti.

Eskiden yaptığı gibi Noel kutlaması. Ve onu karşılama, yeni görevlerinde ona rehberlik etme ve her çabasında onu destekleme şeklinden sonra, onun için her şeyi yapardı. Hatta bir grup yabancı için bir Noel ev partisi bile düzenleyebilirdi.

Ama ona Poppy'yi getirdiği için bundan korkmuş olsa da, bunun için sadece minnettar olabileceğini fark etti.

Şimdi onu tekrar görmenin şoku geçtiğine göre, ondaki değişiklikleri düşünmeden edemiyordu. Yıllar önce onunla ilk tanıştığında, etekleri derisi yüzülmüş dizlerinin üzerinde, saçları ateşten bir haleye dönüşmüş, kir pas içinde bir çocuktur. Hayatında ilk kez evden uzak kalmıştı, annesi sevgilisiyle kaçtıktan sonra büyükbabası ve amcası Marcus'un zamanını iki ev arasında paylaştırmaya karar vermişlerdi.

Dokuz yaşındaki dar omuzlarında çok fazla acı ve kayıp vardı. Şimdiye kadar tanıdığı tek sevgi dolu figürü kaybetmiş, hiç tanımadığı bir amcayla birlikte katı ve soğuk bir atmosfere atılmışken korkmuş ve kalbinin sıkışmış olmasına şaşmalı mıydı? Bir gün içinde buranın ağırlığı onu boğulduğunu hissedene kadar yıpratmıştı. Evden kaçmış, ormanda saklanmış ve içinde gözyaşı kalmayana kadar ağlamıştı. O zaman daha önce hiç dua etmediği gibi dua etmişti; bir arkadaş, bir yoldaş, güvenilebileceği ve sırtını dayayabileceği biri için.

Ve sonra karşısında Poppy vardı. Ve dedikleri gibi, olan olmuştu.

O kader öğleden sonrasından bu yana o kadar çok yıl geçmişti ki, Poppy ile papazın küçük oturma odasında derslerini öğrenerek geçirdikleri sonbahar ve kışlar, oynamaya ve keşfetmeye kaçmadan önce, büyükbabasının yanında geçirdikleri ilkbahar ve yazlar, yanında olmadığı için o kadar yalnızdı ki.

Onu sonsuza dek kaybettiğini düşündüğü renksiz yıllar.

Ama şimdi onun hayatına geri dönmüştü. Ve her zaman sahip olduğu bağımsız ruha sahip olmasına rağmen, görünüşü çok farklıydı. Oh, hala o ateşli saçları, o geniş mavi gözleri, burnunun çillerin yoğun dağılımı vardı. Ancak şimdi yüzü olgunlaşmış, çenesi bir noktaya kadar daralmış, yanakları yüksek ve zarifti. Ve boynu, şimdi çok uzun, bir kuğu gibi. Onun şekli de olgunlaşmıştı, artık bir kızın dar, köşeli vücudu değildi. Hayır, onu kollarına aldığı anda yumuşak ve sıcaktı, tatlı kıvrımları vardı...

Yüzü kızardı. Ne halt ediyordu bu? Poppy'ydi. Evet, artık büyümüştü ve tüm doğru yerlerini doldurmuştu -içinde yükselmekte ısrar eden istenmeyen arzuyu kovmak için boğazını yüksek sesle temizledi- ama o her şeyden önce en yakın arkadaşıydı. Onun için aileden biri gibiydi. İlişkilerini bu tür düşüncelerle kirletemezdi.

Ne mutlu ki, insanların uzun süre üzülmesine izin vermeyen Leydi Tesh'in yanındaydı. "Konuştuğumuz tek bir şeye bile kulak asmadığına göre, Hollyton," diye ve ona başını sallayarak baktı.

"Belki de en iyisi emekli olup üstünüzü değiştirmenizdir. Ve yıkan." Kadın ona yukarıdan aşağıya baktı, burun delikleri alevlendi. "Bayan Linley'nin kirlettiği ceketten kurtulmuşken, insan çok dikkatli olamaz. Şimdi sevgili Freya'mı getir ve bize odalarımıza kadar eşlik et."

Kendisine söyleneni yaptı, küçük köpeği kucağına aldı, merdivenleri çıkarken iki kadının arkasından takip etti, Leydi Tesh'in arkadaşına tatil izni verilmesinden duyduğu hayal kırıklığını dile getirmesini ve düşesin kendisine bir arkadaş bulmasını önermesini yarım kulakla dinledi. Bir yandan da kemiğe sarılmış bir köpek gibi Poppy konusunda endişeleniyordu.

Onu tekrar kaybedemezdi. Bu kez düşüncede şok yoktu, sadece bir doğruluk hissi vardı. Poppy'ye o kadar çok şey borçluydu ki. Statü ve kendi aşağılığı hakkındaki görüşleri ne olursa olsun -daha önce onu vazgeçiremediği ve şimdi zihninde iki kat daha sağlamlaşmasından korktuğu bir düşünce- onu bir şekilde daimi misafiri olarak kalmaya ikna etmeliydi. Aile olarak.

Elbette bu önemli bir başarıydı; Poppy inatçılığıyla nam salmıştı ve kemiklerine kadar işlemiş bir gururu vardı. Doğduğundan beri içinde bir tutam ayırık otu gibi yeşermiş olan önemsizlik duygusunun üstesinden gelmek hiç de kolay olmayacaktı. Yüzünü buruşturdu. Özellikle de artık toprak sahibi bir beyefendinin torunundan çok daha yüksek bir statüde olduğu için.

Ama onun izini bir kez kaybetmişti; bir daha olursa lanetlenirdi.

Dördüncü Bölüm

Üst koridora ulaştığında Poppy'nin karşılaştığı ilk şey kapının diğer tarafına çarpan narin bir şeyin sesiydi. İçine korku salması gereken bir gerçektir bu.

Ama o anda korkunun ötesindeydi. Aksine, son bir saat içinde olanlardan sonra hissizleşmişti. Sör Reginald'ın öfkesi, Marcus'un duyma mesafesinden çıktıklarında gerçekten de kabarmıştı - hayır, o artık sadece Marcus değil, lanet Hollyton Dükü'ydü. Midesi bulandı ama bunu düşünme lüksü yoktu. Elinde tutmayı umduğu bir işi vardı. Çobanpüskülü dallarını göğsüne bastırarak -şimdiye kadar nasıl düşürmemişti, asla bilemeyecekti- Bayan Linley'nin kapalı yatak odasının kapısına yorgun bir kabullenişle baktı, sivri yaprakların batmasına aldırmadan. Çılgınca bir an için tekrar karların içine koşmayı düşündü. Açık havanın soğuşunu, o ağır ahşap panelin diğer tarafında yanan ateşe tercih edeceğini düşündü.

Sonunda omuzlarını dikleştirdi ve ilerledi, odaya girmeden önce kapıyı hafifçe çaldı. Tanrı biliyordu ki gecikirse daha iyi olmayacaktı.

Ama onu karşılayan manzara hayal edebileceğinden çok daha kötüydü.

Bayan Linley iç çamaşırlarıyla volta atarken vahşı bir yaratığa benziyordu. Koyu renk bukleleri yüzüne dökölüyordu, teni artık solgun değildi ama öfkeden ya da ağlamaktan ya da her ikisinden dolayı lekelenmişti. Öğle yemeğinde giydiğı güzel yeşil kadife elbisesi yerde bir yığın halindeydi, Poppy'nin çok yakından bakmak istemediğı koyu bir madde onu lekeliyordu. Porselen bir heykelcikle üfleme camdan bir lambanın kırık parçaları kapının hemen önündeki zemini kirletiyordu.

Diğer kadın nihayet artık yalnız olmadığının farkına vardığında, alev alev yanan gözlerini Poppy'ye doğru çevirdi.

"Sen," diye hırladı.

Poppy daha fazla şok geçirebileceğini düşünmemiştir. Ama Bayan Linley'den dökülen sıcak öfkeyle yeniden canlandı. Bir adım geri çekilirken Poppy'nin topuğı bir zamanlar çok pahalı olduğuna şüphe olmayan bir şeyin parçasına değdi. Ama diğer kadına o kadar odaklanmıştı ki bunu fark etmedi bile. Kendini, kelimenin tam anlamıyla, vahşı bir tazi tarafından yere serilmiş bir tilki gibi hissediyordu.

"Bunların hepsi senin suçun," diye öfkelenildi Bayan Linley.

Sessiz kal, diye fısıldadı temkinli bir ses kafasının içinde. Ama zihni karmakarışık olduğu için bu sese, aya uçmaktan daha fazla kulak veremedi.

"Bu nasıl benim hatam oluyor?"

Bir anda söylediği Şeyin yanlış olduğunu anladı. O anda söylenen hiçbir Şey doğru olmazdı. Ama belli ki bu özellikle kötü düşünölmüştü. Bayan Linley'nin ağız bir balık gibi açılıp kapandı, sonra masaya doğru dönerek kurutma kâğıdını kaptı ve Poppy'ye doğru fırlattı. Föy sağ tarafta bir yerde duvara çarptı. Sersemlemiş olan Poppy, genç kadının bu kadar kötü nişan alabildiğine şükretmekten başka bir Şey yapamadı.

"Beni diğerlerine katılmaktan alıkoymalıydın," diye bağırdı kadın. "Eğer sesini çıkarsaydın, şimdi alay konusu olmazdım."

Poppy burnundan yavaşça bir nefes çekti, öfkesi hızlı ve sıcak bir Şekilde kaynıyor olmasına rağmen başını sakın tutmaya kararlıydı. "Hatırlarsanız, Bayan Linley, bu konudan bahsetmiştim.

."

"Yalancı!" Kız öfkeyle terlikli küçük ayağını yere vurdu, zarif elleri beyaz yumruklara dönüştü. "Senin yüzünden kuyruğunu bacaklarının arasına kısırmış bir köpek gibi Londra'ya geri kaçmak zorunda kalacağım. Senin yüzünden dükü yakalama şansımı kaçıracağım."

Dük. Marcus. Hayır, dedi kendi kendine zorla, onu daha sonra düşünecekti, onu tekrar görmeyi anlamlandırabildiği zaman. Şimdilik, bu pozisyonu korumaya odaklanmak zorundaydı.

"O kadar da kötü olmadığına eminim Bayan Linley," dedi yatıştırıcı bir sesle. "İki gün sonra Noel arifesi yaklaşıırken, kısa sürede unutulacaktır."

Ancak Poppy'nin yumuşak bir sesle söylediği sözler genç kadını sakinleştirmek yerine daha da kızdırdı. "Bana patronluk mu taslıyorsun?" diye sordu.

Poppy bembeyaz kesildi. "Hayır, tabii ki hayır."

"Bunun benim için sosyal bir ölüm olmadığına gerçekten inanıyor musun?" Keskin bir kahkaha attı, bu ses Poppy'nin omurgasında bir huzursuzluk yarattı. "Ama tabii sen böyle şeyleri bilmezsin. Sen aptalsın ve benden gülünecek kadar aşağıdasın."

Poppy tepki veremedi -bu Poppy'nin daha önce duymadığı bir şey değildi ama insanların ne kadar acımasız olabileceğı onu şaşırtmayı asla başaramamıştı- Bayan Linley masanın üzerindeki küçük kristal hokkayı kaptı.

"Çekil gözümün önünden," diye hırladı. Sonra kolunu geri çekerek mürekkep hokkasını Poppy'ye fırlattı.

Neyse ki Bayan Linley'in nişancılığı eskisi kadar korkunçtu. Ne yazık ki hokka Poppy'nin ayaklarının dibinde paramparça oldu ve üzerine koyu mürekkep sıçradı.

Kıpırdayamadan yıkıma bakakaldı. Bu da Bayan Linley'in hoşuna gitmedi.

"Git buradan," diye bağırdı diğerkadın. "Seni bir daha asla görmek istemiyorum."

Poppy gözlerini kırptıştırdı. Kesinlikle demek istememişti-

"Anlamıyor musun, seni aptal şey?" Bayan Linley hırladı - gerçek anlamda hırladı- ve ayaklarının dibindeki kırık cam ve porselenlere aldırmadan Poppy'nin üzerine yürüdü. "Görevinden azledildin. Biliyordum.

sıradan bir mutfak hizmetçisini asla almamalıydım. Şimdi git!"

Bir anda Poppy kapının diğer tarafındaydı ve kapı suratına sertçe çarpıldı.

Beşinci Bölüm

Marcus geceyi atlatmak için elinden geleni yaptı. Ne de olsa görev ve sorumluluk hayatının itici gücüydü ve ev sahibi olarak ilgilenmesi gereken konukları vardı, tıpkı Poppy'nin yapması gereken bir işi olduğu gibi. Onu kalmaya ikna etme çabaları sırasında mümkün olan en kısa sürede söz konusu işten kurtarmayı planlıyor olsa da, onu zorlamayacaktı.

Böylece salonda diğer konuklarla sosyalleşmeyi, uzun süren akşam yemeğini, hatta ilk birkaç dakika . içmek Liman ile ve Bayanlar salona çekildikten sonra diğer beyler.

Lord Figgerly, Bayan Linley ve babasını getirene kadar.

O sırada Lord Buntford'la sohbet etmekte olan -daha doğrusu, Kent'teki arazisi üzerine inşa etmekte olduğu çılgınlık hakkında şiirsel bir şekilde ağdalı konuşan adamı dinlemek zorunda kalan- Marcus'un dikkati, masanın diğer ucunda yüksek sesli bir kahkaha korosu duyduğunda dağıldı.

"Bayan Linley korkunç bir gürültü koparıyordu," diyordu Lord Figgerly, arkadaşları etrafında kıkırdarken, cheroot'unu uzun uzun çekerken. "Bir şeyler fırlatıyor ve bir balık karısı gibi çılgılık atıyordu. Katherine'sosyalleşmesini istediğim bir bayanın davranışları değil. Bu sadece

Chit ve babası sabahın ilk ışıklarıyla yola çıkıyorlar. Bir daha yüzlerini nasıl gösterebilecekler bilmiyorum."

Kimse cevap veremedi. Marcus konuştu, sesi sarhoş adamların gürültüsünün üzerinde yükseliyordu. "Özür dilerim, Lord Figgerly. Bayan Linley ve babasının gidişiyle ilgili olan neydi?" Elbette kendisi de akşam boyunca onların yokluğunun farkındaydı. Ama bunun anlık bir utançtan kaynaklandığını ve sabah partiye yeniden katılacaklarını düşünmüştü. Gideceklerini hiç düşünmemişti.

"Uşağımdan duydum, Majesteleri," diye cevap verdi Lord Figgerly, geniş göğsü böyle bir dedikodunun habercisi olduğu için oldukça kabarmıştı. "Görünüşe göre, Katherine'imin asla alçalmayacağı bir öfke nöbeti geçirdikten sonra, genç hanım hizmetçisini kulağından tutup dışarı atmış."

Marcus ayağa kalkana kadar adam konuşmayı bırakmamıştı. Diğer adamların şaşkın bakışlarını görmezden gelerek odadan hızla çıktı. O bir aptaldı, tam bir aptal. Poppy'yi hemen arayıp bulmalıydı. Serbest bırakılalı saatler olmuştu; şimdiye kadar her yerde olabilirdi. Yine de ince giysileriyle donmadan çok uzağa gidebileceğinden şüpheliydi. Bu düşünce onu paniğe sürükledi. Elbette önce onu aramadan gitmezdi, birbirlerini yeniden bulduktan sonra değil. Ama içini kemiren bir duyguyla bunun çok mümkün olduğunu biliyordu. Ne de olsa bu Poppy'ydi.

Bayan Coltern'i bulma niyetiyle hizmetçilerin salonuna koştı. Bu evde Poppy'nin nerede olduğunu bilecek biri varsa, o da hizmetçiydi.

Ama arayışı dar merdivenleri döner dönmez sona erdi. Kendisine şaşkın gözlerle bakan uşakları ve hizmetçileri atlatarak loş salonun kenarındaki tahta sandalyede oturan Poppy'yi gördü, kucağında bir bohça vardı, gri elbisesi mürekkep lekesi gibiydi. Kelimenin tam anlamıyla, bir insanın olabileceği kadar umutsuz görünüyordu.

Kayarak durdu. "Poppy."

Ona baktığında gözlerini aydınlatan kısa mutluluk kıvılcımı çabucak söndü, yerini dehşet ve korkuya benzer bir şey aldı. "Bana böyle dediğini duymalarına izin vermemelisin," diye fısıldadı adam yanına ulaştığında nefes nefese, çaresiz bir sesle. "Referansım olmadan işten atılmam yeterince kötü zaten; dostça ilişkilerimiz olduğu duyulursa ve daha fazlası olduğumuz anlaşılırsa, asla bir iş bulamam."

Ki bu çok doğrudu. Ve geleceği için neye karar verirse versin, itibarının sağlam kalmasını sağlayacaktı. Salona şöyle bir göz gezdirdi. Hizmetkârların çoğu onu görmezden gelse de, Poppy'nin isteyeceğinden çok daha fazla dikkat çekiyordu.

Hayal kırıklığına uğramış bir halde, mahremiyete ihtiyaçları olduğunu bilerek omuzlarını dikleştirdi ve düklüğü devraldığından beri benimsediği sert, sade tonuna geri döndü.

"Benimle gelir misin, Prudence? Düşes ve ben Bayan Linley'in eşyaları konusunda yardımınıza ihtiyacımız var."

Poppy elbette onun ne demek istediğini hemen anlamıştı. Ayağa kalktı, bohçayı hâlâ vücuduna yakın tutuyordu ve onu merdivenlerden evin zemin katına kadar takip etti. Olabildiğince sakın yürüyordu, adımları yavaş ve düzgündü, ama konuşabilecekleri özel bir köşeye gitmek için acele etmek istiyordu. Bir yandan da koridoru tarıyor, etraftaki birkaç hizmetçiye başıyla selam veriyor, tüm misafirlerin meşgul olmasından dolayı sessizce rahatlıyordu.

Sonunda boş bir koridor bulup oturma odasının kapısını iterek açtı ve Poppy'yi de kendisiyle birlikte içeri çekip kapıyı sıkıca kapattı.

Oda zifiri karanlıktı ve pencereleri çevreleyen ağır perdelerle rağmen neredeyse dışarısı kadar soğuktu. Körü körüne etrafı karıştırdı, sonunda kapının yanındaki küçük sehpayı buldu ve oradaki lambayı yaktı. Sonra dönüp Poppy'ye baktı, işin aslını öğrenmeye kararlıydı. Ancak beklemediği şey, onun bu kadar yakınında durmasıydı.

Adamın dirseği elindeki bohçaya takılıp neredeyse dengesini kaybetmesine neden olunca nefesi kesildi. Uzanarak onu sabitlemek için üst kollarını kavradı. Ve onu görünce hemen sustu.

Gerçekten çok güzeldi. Şaşırması gerektiğinden değil. Bir anda onu en son gençliğinde gördüğü zamanı hatırladı, onu genç kızlıktan çıkarıp güzelliğe dönüştürmeye başlayan değişimleri.

inatçı, cılız arkadaşını genç bir dönüştürdü. Ve vücudunun bu değişikliklere nasıl tepki vermeye başladığını.

Bunu on yıldır düşünmemiştir. Belki de onun ölüm haberinden duyduğu suçluluk ve keder yüzünden bilinçsizce unutmuştu, onu düşünmekten uyuyamaz hale gelmesine neden olan o beklenmedik çekimi. Ancak Poppy'nin yaşayanlar diyarına dönmesiyle birlikte, ona duyduğu istenmeyen arzular da geri dönmüş gibi görünüyordu.

Geri çekilmesi gerektiğini düşündü. Bu Poppy'ydi, onun arkadaşıydı. O zamanlar ona duyduğu arzuyla ilişkilerini kirletmek istememiştir, şimdi de kesinlikle istemiyordu. Ama kendini ona sarılmaktan ve sanki kendisi kavrulmuş, o da en tatlı şarapmış gibi ona bakmaktan başka bir şey yapamaz halde buldu.

Teni lamba ışığında parlıyordu, gözleri geniş ve parlaktı, sanki o da onun kadar şaşkındı, kumral saçlarının küçük tutamları beyaz başlığından kaçıyordu. Saçlarının ne kadar yumuşak olabileceğini biliyordu, çocukken Howstern'lardan daha şamatacı maskaralıklarını gizlemek için saçlarını örmeyi öğrenmişti. Elleri şimdi uzanmak ve o serseri bukleleri parmaklarının arasında gezdirmek, onları o saf çocuk gibi değil de bir erkek gibi hissetmek için kaşınıyordu.

Yumuşak bir ses çıkardı, bir tür inilti, bir kucaklama gibi onun etrafında kıvrıldı. Adamın bakışları sanki bir ip tarafından oraya çekilmiş gibi kızın ağzına kaydı. Kadının dolgun, pembe dudaklarını görünce, odadaki soğuğu kovan bir sıcaklık kapladı içini. O izlerken, dili ıslatmak için dışarı fırladı

Onlar. Eğer tam o anda erimiş bir su birikintisine dönüşmüş olsaydı, hiç şaşırmayacaktı.

O dudakların tadı olurdu? Karmakarışık zihninde fısıldayan bu soru, onu çağırın bir cazibeydi. Ne mutlu ki bu soru aynı zamanda beyninin daha sorumlu köşesini de uyandırdı; uzun zamandır kontrolü elinde tutan, değişim ve çalkantılarda ona şaşmaz bir şekilde rehberlik eden o parçasını. şimdi kontrolü ele geçirmiş, onu mantığa geri çekiyordu.

Poppy'den aceleyle bir adım geri çekildi ve yeleğini dzelitti, kafasının içinde ona tamamen arkadaşça olmayan şekillerde bakmakta ısrar eden sesi susturdu ve elindeki ilgili konuya odaklandı. Yani görevini kaybetmiş olmasına.

"Ne oldu, Poppy?"

Sanki bir rüyadan yeni uyanıyormuş gibi şaşkın görünüyordu. Ancak bir an sonra başını salladı ve yanakları karararak zayıf lamba ışığında ona baktı. "Bayan Linley artık beni işe almak istemediğini bildirdi."

Onu Hollyton Malikânesi'nde kalmaya ikna etmeye çalışırken içinde bulunduğu durum sadece ona yardımcı olabilecek olsa da, kadının katlanmak zorunda kaldığı şey karşısında duyduğu suçluluk duygusu onu derinden etkiledi. "Bunun nedeni Sr Reginald ve benim n arabada yaşadığımız sahne miydi?"

"Hayır," diye onu temin etmekte gecikmedi. "Bunun seninle hiçbir ilgisi yok. şey," diye dzelitti, "doğrudan değil. Sanırım onun utancı yüzünden

herkesin önünde hesap vermesi onu sinirlendirdi. Öfkesini benden çıkarması kesinlikle sizin suçunuz değil."

"Senin de değildi. Ama yine de bunun bedelini ödeyen sizsiniz." Kaşlarını çattı. Sözleri yeterince cesurcaydı. Ama o her zaman cesur bir yüz ifadesi takınırdı. Onun kalbini görebilen tek kişinin kendisi olduğunu düşünüyordu.

Ve tam o anda, ağzının kenarlarındaki gerginlik ve gözlerini saran koyu halkalarla bitkin görünüyordu.

Ayaklarının üzerinde sallanıyordu. Daha fazla ısrar etmesine gerek yoktu.

"Gel ve ben ateşi yakarken otur," diye emretti. "Sonra da gönlümüzce konuşabiliriz."

"Yapamam," diye zayıfça itiraz etti, onu gölgelerin arasından ocağa bakan bir sandalyeye yönlendirmesine izin verirken bile. "Konuştuğumuz gibi beni yerel hana götürmek için bir araba çağırıyorlar, böylece Londra'ya dönen posta arabasını yakalayabilirim. Ayrıca ben bir hizmetçiyim. Bu uygun değil. Ve senin de bakman gereken misafirlerin var."

"Düzgün, ayağım." Ortamı yumuşatmak için gülümsedi, sonra da ateş yakmaya başlamak için ızgaranın önünde kalçalarının üzerine çöktü. Omzunun üzerinden ona baktı. "Burası benim evim, benim tarafımdan çalıştırılmıyorsun ve istediğim her şeyi yapabilirim."

Dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. Ancak adam ateşi yakıp ona döndüğünde gülümsemesi kaybolmuş ve yüzü endişeyle gerilmişti. Koltuğunda büzülmüş, yenilmiş görünüyordu.

"Çok uğraştım Marcus," diye fısıldadı, gözlerini ona dikmiş, sanki anlaması için yalvarıyordu. "Her şeyin Bay Kimbal'la evlendirilmekten daha iyi olacağını düşündüm."

"Kimbal?" Adam şok içinde ona baktı. Adamı çok iyi hatırlıyordu, yağlı saçlarını ve daha da yağlı gülümsemesini, kendisine cesaret eden genç kızları nasıl çimdiklediğini. "Senin o zamparayla evlenmeni istemiş olamazlar, değil mi?"

Başını salladı. "Ama belki de hak ettiğim tek şey budur."

Bir anda onun yanında, ayaklarının dibinde diz çökmüş, göz göze gelebilecekleri kadar yakınına eğilmişti. "Hak ettiğin tek şey bu değil, Poppy," dedi, sözleri şiddetliydi ve kalbindeki tüm kesinliği yansıtıyordu. "Mutluluğu bulmayı, sevmeyi hak ediyorsun."

Sadece başını acıyla salladı ve gözlerini onunkilerden kaçırdı.

Hayal kırıklığına uğramış bir nefes verdi. Bir kez kararını verdiğinde, onu vazgeçirmek için kimsenin yapabileceği çok az şey vardı. Evden kaçmasına ve kendi hayatını kurma kararlılığına neden olan şeyin bu özellik olduğuna şüphe yoktu ve bu yüzden sadece bunun için minnettar olabilirdi.

Ne var ki, kendisi hakkındaki düşüncelerinin bu kadar düşük olduğu böyle zamanlar yürek parçalayıcıydı. Hafif adımlarla yürümesi gerekecekti; ona sunabileceği her türlü yardıma layık olmadığını hissettiği ve kendisine ne kadar faydası olursa olsun bunu reddedeceği çok açıktı.

"Pekala," dedi adam, ayağa kalkıp onun yanındaki koltuğa oturarak, "sanırım tüm bunların nasıl ortaya çıktığını merak ediyorsunuzdur." Bir elini sallayarak sadece küçük, samimi, ışıltılı çemberleri dışında gölgeler içinde olan odayı değil, evi ve unvanı da gösterdi.

Beklediği gibi, dikkatini dağıtmak işe yaramıştı. Doğruldu ve ona doğru döndü, gözlerindeki keder silinmiş, yerini parlak bir merak almıştı. "Dikkatimi dağıtmaya çalıştığını çok iyi biliyorum ama umurumda olmadığını fark ettim. Ne oldu da Marcus, seni her şeyden önce bir dük yaptı?"

Sessizce kıkırdadı, her şeyden çok rahatlamıştı, sonra hızla ayıldı. "Hatırlayacağınız üzere babam ben daha bebekken ölmüş ve Hollyton Dükü'nün uzaktan kuzeniymiş. Miras almayı bekleyemezdi. Ancak şans -daha doğrusu talihsizlik- düklerin mirasçılarının pek de verimli olmadığını gösterdi. Son Hollyton Dükü bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce miras bırakmadan öldü. Ben de yerini buldum ve dük oldum."

Gözlerini kocaman açarak ona baktı. "Sanki böyle şeyler her gün oluyormuş gibi çok basitmiş gibi konuşuyorsun."

Dudakları büküldü, iyi mizahı saf bir iradeyle tutundu. "Bunu görmenin en kolay yolu bu, değil mi?"

Sözlerini hafif tutmayı başarmıştı. Poppy elbette bu sözlerin gizli ağırlığını duymuştu. Kız elini uzatıp kendi eliyle sıkıca kavradığında, adam bir an bile daha fazla rol yapamadı. Çocukken yaptıkları gibi parmaklarını onunkilere doladı, onu inceledi

İnce, işle pürüzlendirilmiş elini onun daha koyu renkli, çok daha büyük olan eline dayadı. Çok uzun zamandır kimseden böyle bir teselli görmemişti. Bu zayıflığı bile göstermek ona yabancı geliyordu. Yine de Poppy'nin yanında doğru hissetmişti.

Sessiz kalarak onun düşüncelerini toplamasına izin verdi. Her zamanki gibi, onun için sessiz bir güçtü. Sonunda başparmağını elinin tersine sürterek bir nefes verdi.

"Hayatımdaki her şey görev, sorumluluk, yapılması gerekeni yapmakla ilgiliydi. Yine de bu hayata hazır değilim Poppy," diye homurdandı. "Düşes, yolumu kolaylaştırmak için elinden gelen her şeyi yaptı elbette. Yeni görevlerimde bana rehberlik edecek daha sabırlı bir akraba isteyemezdim. Bu onun için kolay olmamıştır, özellikle de sevdiği herkesi kaybettikten sonra. Yine de bana hiçbir zaman kendimi davetsiz misafir gibi hissettirmedi, bana zerre kadar kötü niyet göstermedi. Onun için her şeyi yaparım."

"Noel ev partisi bile mi düzenliyorsun?"

Sorusu sessizdi, durumu derinlemesine anladığı açıktı. Bakışlarını onunkilere doğru kaldırırken dudakları mizahi bir şekilde kıvrıldı. Kadının berrak mavi gözleri sonsuz derecede hüzünlüydü. Yılın bu zamanından neden nefret ettiğini, ona annesinin terk edilmesini ve ölümünü hatırlattığını ve sonrasında hiçbir şeyin eskisi gibi olmadığını anlıyordu.

"Noel ev partisi bile düzenliyoruz," dedi. Sessizce güldü. "Yine de bana seni getirdiği için şanslı bir şey olduğunu düşünüyorum. Kader böyle bir şekilde araya girmişken, görevinizi de kaybetmişken, burada kalmayı reddetmeniz mümkün değil."

Ona bakakaldı ve elini onun elinden çekti. "Burada mı kalacaksın?"

"Tabii ki."

Ama kaşlarını çatıyordu. "Bir hizmetçi olarak demek istiyorsun, değil mi?" "Aile olarak," diye nazikçe cevap verdi.

Nefesi onu aceleyle terk etti. "Aile."

"Evet."

Başını iki yana salladı. "Hayır, yapamam." "Elbette yapabilirsin."

Ama kadın onu duymamış gibiydi. "Ben bir hizmetçiyim, hiçbir önemi olmayan yoksul bir yetimim." Gözlerinden acı dolu bir şey geçti. "Bir dükün evinde yaşayamam. Şu anda burada seninle bile olmamalıyım."

Ve beklediği inatçılık da vardı. Ancak beklemediği şey, onun bu süreçte kendini ihbar ettiğini duymanın kalbini nasıl parçalayacağıydı.

Koltuğunda kaykıldı, ona doğru eğildi ve tekrar elini tuttu. Parmakları soğuktu.

"Poppy," dedi yavaşça ve sertçe, "sen benim için önemlisin ve hayatın sana verebileceği tüm iyiliklere layıksın. Ayrıca" - yüz ifadesi bir gülümsemeyle yumuşadı- "bugün Noel. Noel'de yalnız kalamazsın."

Ama gözleri akmayan yaşlarla dolmasına rağmen, kasvetli bir kesinlikle başını salladı. "Yapamam, Marcus."

Hayal kırıklığı içinde içini çekti. Vereceği yanıt elbette bekleniyordu. Bu, onu duymayı daha kolay hale getirmedi. Bunun onu burada tutmak için son şansı olduğunu, ona doğru şekilde yaklaşmazsa ürkmüş bir kuş gibi kaçacağını biliyordu.

bir tavırla onun gözlerinin içine baktı ve tüm kalbiyle, "O zaman benim için kal, Poppy," dedi.

Nefesini sertçe içine çekti, dişleri alt dudağını ısırıldı. Bu manzara karşısında, o dudakları ısırarak kişi olma arzusuyla birlikte, içinden bir sıcaklık fışkırdı.

Düşüncelerinin aldığı rahatsız edici yönden dehşete kapılarak, olması gerekenden çok daha yüksek sesle, "Yani bana yardım etmek için. Düşese mutlu bir Noel yaşatmak istiyorum. Beni bilirsiniz; bu tür kutlamalar için hiçbir zaman yeteneğim olmadı."

Sessiz kaldı, bakışları üzerinde sabitti, araştırıyordu. Ne için?

Sonunda konuştu. "Pekâlâ Marcus. Ben kalacağım."

Ancak o daha başardığını anlayamadan, kadın devam etti.

"Ama senden bile sadaka kabul etmeyeceğim. Sadece geçimimi sağlayabilirsem kalacağım ve bunun sonunda bir referans. Ve sonra, On İkinci Gece'den sonra, yoluma gideceğim." Kucağındaki bohçaya baktı, elleri bohçayı sıkıca tutuyordu. "Sadaka kabul etmeyeceğim," diye tekrarlardı fısıltıyla.

İstediği bu değildi elbette. Ve kesinlikle hak ettiği şey de bu değildi. Hayır, Poppy sevimli ve ilgi görmeyi hak ediyordu.

Ama bunu küçük bir zafer kabul edecekti. Ve şanslıysa, Noel'in on iki gününü onu temelli kalmaya ikna etmek için kullanabilirdi.

Şimdi, onun kendi geçimini sağlamasına izin vermenin ve onu hâlâ kendisine yakın tutmanın bir yolunu bulmalıydı.

Bir anda Leydi Tesh'in o öğleden sonra Ginny Teyze'ye söylediği sözleri hatırladı, ona bir arkadaş tutmasını önermişti.

"," dedi onu korkutup kaçırmamak için tarafsız bir tonda, "taleplerinizi kabul ediyorum. Ve seni işe alacağım. Dowager Düşes'in refakatçisi olarak."

Ona uzun uzun baktı, hem umutlu hem de kuşkuluydu. Nefesini tutmuş, onun cevabını bekliyordu.

"Ve bir referans?"

"Evet," diye doğruladı, bir yandan da bunu yazmasına hiç gerek kalmayacağını umuyordu.

". Ama sadece On İkinci Gece'ye kadar."

Başını salladı. "Sadece On İkinci Gece'ye kadar." Umarım o zamana kadar seni temelli kalmaya ikna etmiş olurum.

Altıncı Bölüm

Reddetmeliydi. Bu pozisyon için gerekli niteliklere sahip değildi. Yol arkadaşları genellikle fakir akrabalar ya da iyi ailelerden gelen ve talihleri dönen kadınlardı.

Ve yine de...

Yine de başka bir iş bulabilmesi için bu referansa ihtiyacı vardı. Ama bunu düşünürken bile, bunun kabul etmek için ihtiyaç duyduğu son itici güç olduğunu biliyordu. Hayır, onu kalmak için acı çektiren ve bu süreçte neredeyse kalbini kıran tek şey, Marcus'un Noel'i bu mevsimin ona hatırlattığı kederi anlamayan insanlarla geçirme fikriydi.

Amcasının evinde geçirdiği o ilk Noel'i asla unutmayacaktı. Tatil yaklaştıkça daha da üzölmüş ve içine kapanmıştı. Annesinin Noel'de sevgilisiyle kaçtığını ve On İkinci Gece'de bir araba kazasında öldüğü haberini aldıklarını biliyordu elbette. Ama Poppy Marcus'un yaralarının ne kadar derin olduğunu bilmiyordu.

Ona biraz mutluluk getirmeyi umarak, tatilleri onun için yeniden neşeli hale getirme fikrini bulmuştu. Mutlu bir Noel'in ne olduğunu hiç deneyimlememiş olmasına rağmen

Howstern'lar en iyi günlerinde bile onun evlerinde zorla bulunmasına i erlemişlerdi; papazın evindeki dersleri sırasında geçinmek için yeterince şey öğrenmişti.

Böylece kendi özel kutlamalarına başlamışlar, fırsat buldukça derslerinden erken kaçmışlar, dans etmişler, hayalet hikâyeleri anlatmışlar ve Marcus'un amcasının aş ısını onlar için pişirmeye ikna ettiği hamur işleriyle karınlarını doyurmuşlardı. Bu, ergenlikleri boyunca sürdürdükleri bir gelenektir, acılarını unutmanın bir yoluydu.

Ayrıldıktan sonra bu kutlamalara devam etmemişti. Görünüşe göre o da devam ettirmemişti. Yuletide mevsimi onun için bir kez daha kederli geçtiği için kalbi acıyordu. Eğer ona o eski neşeyi biraz olsun geri verebilirse, her şey bittiğinde ayrılırken yaşayacağı her türlü acıya değecekti. Ve bu acı oldukça büyük olacaktı. Bayan Linley ile olan görevini kaybetti inde onu terk etme düşüncesi neredeyse dayanılmaz olmuştu. Noel'in bu on iki gününden sonra daha ne kadar kötü olabilirdi? Özellikle de onun kalma teklifini kabul etmeyi o kadar çok istemişti ki. Doğumunun gerçek kökenine dair sahip olduğu bilgiyle asla yapamayacağı bir şeydi bu.

Ama acıya katlanacaktı. Artık birbirlerinde teselli bulan o iki yetim çocuk olmasalar da ve dük olduğu için aralarındaki uçurum çok daha geniş olsa da, bir zamanlar paylaştıkları yakınlık h     oradaydı.

Ama artık büyümüş bir adam, değil mi? Ve yakışıklı biri.

Poppy, yeşillikleri birbirine bağlamanın ortasında, parmakları kokulu am ve biberiyelerle uğraşırken yüzü kızardı. Özellikle kötü niyetli bir dal kendisine dokunulmasını pek hoş karşılamadı ve hemen başparmağını dürttü. Nefesini içine çekerek elini salladı. Acı çabucak azaldı. Ancak Marcus'la ilgili tamamen uygunsuz düşünceleri başka bir konuydu.

"İyi misin canım?"

Poppy düşese hastalıklı bir gülümsemeyle karşılık verdi. İşe alınmasının üzerinden iki gün geçmişti; düşesi takip ettiği, partinin geri kalanı gerekli yeşillikleri aramaya çıkarken ihtiyaç duyabileceği her konuda ona yardımcı olduğu günler endişe ve belirsizlik içinde geçmişti. Düşesin nazik olduğunu, Poppy'nin düşündüğünden çok daha nazik olduğunu öğrenince rahatlamıştı. Ne var ki, etrafı insanlarla çevrili olmasına ve sevgili dostu Leydi Tesh'in gölgesinde kalmasına rağmen -Poppy'yi dehşete düşüren bir kadındı bu- kadında sürekli bir keder havası vardı ve bu hava Poppy'yi hiç beklemediği bir şekilde çağırıyordu.

şimdi, eve getirilen yeşilliklerin hepsi, önümüzdeki günlerde malikâneyi süsleyecek olan şenlikli ve hoş kokulu dalları oluşturmak için uzun yemek odasında toplanmıştı. "Ben iyiyim, Majesteleri," dedi kadına. "Teşekkür ederim."

Düşes daha da yaklaşarak Poppy'nin çalışmasını inceledi. "Bu dalları yapmakta oldukça iyi olduğunu ," dedi.

onaylayan bir baş sallamasıyla söyledi. "Kompozisyon için mükemmel bir gözünüz var."

Kendisine iltifat edilmesine hiç alışık olmadığı için Poppy'nin parmakları bir kez daha dalla oynadı ve bir parça kurdeleyle tutturmaya çalıştığı elmayı düşürdü. Devasa yemek masasının genişliği boyunca yuvarlanarak Marcus'un önünde durdu. Marcus ona baktı, dudakları eğlenerek kıvrıldı.

Bu da tabii ki onu daha da telaşlandırdı. Tanrım, onun nesi vardı böyle? Arkadaşından gelen sadece bir gülümsemeydi, daha önce görmediği bir şey değildi.

Ama aynı şey değildi. Yakın bile değildi. Çocukken, onlar... çocuktular. Şimdi kesinlikle değillerdi.

"Biz küçükken Bayan Tilburn en güzel dalları yapardı," dedi büyük teyzesine.

"Gördüğüm kadarıyla size aktarılmamış," dedi Leydi Tesh, el işine bakarak.

"Biraz bile değil," dedi hayıflanarak, kendi denemesini kaldırarak. Onlar izlerken dalın bir parçası koptu ve masaya düştü.

"Hmmp. İhtiyacın olan şey bir yardımcı." Poppy'yi şaşırtan şey, dul Vikontes'in keskin bakışlarının onun üzerinde durmasıydı. "Bayan Tilburn, neden çocuğa yardım etmiyorsunuz? Belki yeteneğinizin bir kısmı sonunda ona da bulaşır."

Ne olduğunu anlayamadan Leydi Tesh bastonuyla onu ayağa kaldırdı. Poppy düşese baktı,

Kadının ihtiyaçı olduğunu umuyordu ama o sadece gülümseyip başını sallamakla yetindi. Böylece Poppy, Marcus'un yanına ulaşmak için yeşillik yığınlarını ve neşeyle sohbet eden konukları atlatarak masanın ucundan dolaşmaktan başka bir şey yapamadı.

Ona verdiği tepkiler onu şaşırtmaya devam etti. Duygusal olarak eskisi kadar yakındılar. Ama adam fiziksel olarak onu istenmeyen şekillerde etkiliyordu. Derin bir nefes aldı ve onun yanındaki sandalyeye çöktü, ona karşı duyduğu çekimi kesinlikle kontrol altında tutmaya kararlıydı. Bunun tek nedeni, onun şu anda olduğu gibi yetişkin, erkek ve çekici olmasına alışkın olmamasıydı. Ondaki değişikliklere bağışıklık kazanması ve onu eskiden olduğu gibi sevgili bir arkadaş olarak görmesi kesinlikle uzun sürmeyecekti.

Ancak adam ona kuşatılmış dalı uzatırken ve elleri birbirine değdiğinde teni cızırdarken, bunun o kadar kolay olmayacağını biliyordu.

Dikkatini dağıtmayı umarak hemen işe koyuldu, dalları birbirine tutturdu, kırmızı kurdeleyi iğnelerin arasından geçirdi. Biberiyenin güçlü ve keskin kokusu, Noel yeşilliklerini bir araya getirmek için toplandıklarından beri olduğu gibi burnunu doldurdu.

Ancak çalışmasını incelemek için yaklaştığında, bu koku kayboldu ve yerini nereye giderse gitsin onu takip ediyor gibi görünen sıcak baharatların lezzetli aromasına bıraktı.

"Sadecedallardan güzel bir şey yaratmayı her zaman başardın," dedi bir ile hayretle nazik bir ile

takdir ediyorum. "El emeğiniz olmasaydı, odalarım gerçekten de kasvetli olurdu."

"İyi ki ben varım o zaman," diye takıldı, ona takılarak dikkatini dağıtmayı umuyordu.

Geri tepti. "Aynen öyle," diye kabul etti, sesi bir okşayış gibi teninde gezinen alçak, samimi bir gürültüydü.

Kendi kendine, diğerlerinin duymasını engellemek için onunla konuştuğunu söyledi. Birbirlerini çocukluklarından beri tanıdıklarını öğrenmiş olsalar da, birbirlerinin hayatlarındaki en önemli kişiler olduklarını açıklamak doğru olmazdı.

Hâlâ onun için en önemli kişi olduğunu. Ve her zaman da öyle olacaktı. Ama o bunu asla bilemezdi.

Bunca zaman sonra bile amcasının öfkeli sesinin kulağında cınladığını duyabiliyordu: "Sana bağlanırsa hiçbir geleceği olmaz. Böyle biriyle yakınlaşarak tüm başarı ve saygınlık şansını kaybetmesini mi istiyorsun?"

Bu, kendisi hakkında zaten inanmadığı bir şey değildi. Howstern'ler ona defalarca boyunlarında istenmeyen ve üzerlerinde bir lanet olan bir taş olduğunu söylememişler miydi?

Ama o anda her şey çok daha kötü olmuştu. Marcus'un amcası, annesi hakkında Howstern'lerin asla açıklamadığı bir bilgiye sahipti. Bu gerçek, Marcus'un soyuyla ilgili tüm umutlarını ve geleceğiyle ilgili tüm hayallerini yerle bir etmişti.

Yıkılmıştı, utanmıştı. Ve Marcus'un asla bilmemesine kararlıydı. Kaç öğleden sonrayı annesinin gizlice uzak diyarlardan gelen bir prenses olduğuna dair hayali hikâyeler uydurarak geçirmişlerdi? Anne ve babasının hayatta ve evli olduklarına ve bir gün onu bulup eve getireceklerine dair kaç masal uydurmuşlardı? Hayır, ona gerçeği asla söyleyemezdi, onların hayallerinden o kadar farklıydı ki, bu kadar korkunç olmasaydı gülünç olurdu.

Ve böylece kendisine emredildiği gibi arkadaşlıklarını bitirmişti. Marcus'un mutlu ve başarılı olduğundan emin olmak için her şeyi yapardı, bunun ona verdiği acı ne olursa olsun.

Yine de mutlu görünmüyor.

Kafasının içindeki o sesi aceleyle susturdu. Elbette mutluydu; o bir düktü. Ve insanlar ona saygı duyuyordu. Partideki hanımların ona attığı hayranlık dolu bakışlarda, diğer erkeklerin ona duyduğu saygıda bunu görebiliyordu. Eğer amcasını dinlemeyip Marcus'la arkadaşlığına son vermeseydi, eğer bir şekilde birbirlerine karşı arkadaşlıktan öte duygular besleselerdi, evlenip birlikte bir hayata başlasalardı, şimdi olduğu gibi saygı görmeyecekti. Gülünç duruma düşerdi; farkında olmadan, onun olduğunu düşündüğü yoksul yetimden bile daha kötü bir yaratığa bulaşan yeni dük olurdu.

Hayır, pişman olamazdı. Ama onunla birlikte çalışırken ona baktı, özenle onu takip ediyordu

Dalları okşarken, olabilecekler için yas tutmaktan başka bir şey yapamadı.

Yedinci Bölüm

Marcus daha mutlu bir Noel hatırlamıyordu.

Çok küçükken, annesi gitmeden önce Noel'i sevmiş olduğunu tahmin ediyordu. Ama annesiyle ilgili anıları silikti ve bunların gerçekten yaşanıp yaşanmadığını ya da genç bir çocuğun kalbinin umutsuz arzuları olup olmadığını bilmiyordu.

Poppy'yi bulduktan sonra, tatillerde kendileri için bir neşe kaynağı yaratmışlardı elbette. O zamanlar onunla birlikte olmaktan mutluydu.

Ama bugün farklı bir şey olmuştu.

Karla kaplı bahçe yollarından geçerken Ginny Teyze'nin elini kolunun kıvrımına daha güvenli bir şekilde sıkıştırdı, günü yeğeni Dane Dükü ve geliniyle Ada'nın uzak tarafında geçirmiş olan Leydi Tesh'i garip bir şekilde özlemişti. Hepsi de Aziz Clement'in sessiz taş kilisesindeki ayine katılmış ve Hollyton Malikânesi'ne döndüklerinde, uzun vaaz ve ardından gelecek olan ziyafet arasındaki zamanı bölmek için biraz egzersiz yapmanın iyi olacağına oy birliğiyle karar vermişlerdi. Soğuk arazide dolaşırken herkesin keyfi yerindeydi, kahkahalar ve sohbetler çınlıyordu, bir önceki geceden kalan taze karın verdiği sessizlik daha da neşeli hale gelmişti. Yolun ilerisinde

Poppy'nin diğ er genç  anımlarla birlikte yürüdüğünü ve konuştuğ nu görebiliyordu. Sıcak karşılamaları onu şaşırtmış, aralarına katılmaya davet etmeleri daha da şaşırtmıştı. Hayatı boyunca katlanmak zorunda kaldığı ve Bayan Linley'nin birkaç gün önceki davranışlarıyla son bulan şeyler düşünüldüğünde buna şaşmamak gerekirdi.

Ama onu rahatlatmak için kızların onunla kol kola girmesine ve onu karlı patikadan aşağı s r klemelerine izin vermişti. Her ne kadar kendini tutsa da, bazen sesinin ona katıldığını duyuyordu ve diğ erlerinininkiyle birlikte yükselen yumuşak kakhahalarının sesi kalbini kabartıyordu.

"Senin Poppy'n çok tatlı bir kız."

Büyük teyzesinin sesi onu düşüncelerinden kopardı. Onu tanıdığ ndan beri ilk kez kederden arınmış olan çizgili yüzüne ve bulanık gri gözlerine baktı.

"Oh, o benim Poppy'im değ l."

Ginny Teyze küçük bir kakhaha attı. "Sanırım haklısın. O kendinden başka kimseye ait değ l. Sevimli, nazık bir genç kadın olmadığını söylemiyorum. Ama onda bir şey var, sahiplenilmeyeceğini ilan eden bir duruş ve bağımsızlık."

Ona meraklı bir bakış attı. Sözlerinde herhangi bir kınama yoktu. Aksine, neredeyse huşu içinde görünüyordu. "Bunun için ona hayranlık duyuyorsun."

"Gerçekten de  yle."

Marcus'un göğsünde bir sıcaklık filizlendi, başka biri onda bunu görebilirdi. Poppy'ye bakmak için geri döndü.

"Ben de öyle," diye mırıldandı.

Bir süre sessiz kaldılar, her biri kendi düşüncelerinde kaybolmuştu. Poppy giymek için birkaç elbiseyi kabul etmişti ama sadece bulunabilecek en sade olanları ve sadece Düşes'in refakatçisi olarak arkadaşlarıyla olması ve ona göre giyinmesi beklendiği için. Bununla birlikte, teslim olmayı reddettiği tek şey dış giyimiydi. Çok ince pelerini gitmiş, yerine kumral saçlarını mükemmel bir şekilde ortaya çıkaran koyu yeşil renkli kalın bir yün pelerin gelmişti. Gözden uzaktı ama hâlâ aklındaydı, onu ikna etmeyi başardığı diğer aksesuarlar: sıcak eldivenler, çoraplar, ağır botlar. Sör Reginald'ın ona sağladığı bu ince giysilerle dolaşmak zorunda kaldığını düşünmek onu öfkelenendiriyordu.

Ginny Teyze'nin tombul kolunu kendine doğru yaklaştırdı. "Onunla ilgilendiğin için teşekkür ederim," dedi sessizce.

"Oh, bana teşekkür etmene gerek yok, sevgili oğlum," diye cevap verdi. "Benim için bir zevkti. Geçtiğimiz yıllarda ne kadar yalnız olduğumu fark etmemiştim. Ve görünüşe göre senin üzerinde de olumlu bir etkisi olmuş. Seni hiç bu kadar mutlu görmemişim. Yine de" -ona kurnazca bir bakış attı- "hâlâ On İkinci Gece'den sonra kalmayacağı konusunda ısrar ediyor."

Dudaklarını sıkıca bastırdı. Poppy'yi bu konuda zorlamamaya çalışmıştı ama ne zaman bu konu açılrsa, Poppy buradaki görevinin geçici olduğunu ısrarla yinelemişti. "Evet," diye cevap verdi.

"Sanırım onun fikrini değiştirmek için bir şeyler planladınız?"

Marcus şaşkın bir kahkaha attı. "Bu seni memnun eder mi?"

"Olurdu. Kızdan hoşlanıyorum. Son derece."

Çocukluklarını, sadece Howstern'ların değil, neredeyse tüm köyün onu ne kadar mutsuz ettiğini düşünerek ona hüznü bir gülümseme verdi. "Benim dışımda, bu dünyada bunu bilen tek kişi sensin gibi görünüyor. Korkarım ki kolay bir hayatı olmadı. Her zaman dışlanmış biriydi, sahip olduğu tek aile tarafından bile istenmeyen yoksul bir yetimdi."

Büyük teyzesi onun kolunu okşadı ve yumuşak ve kararlı bir sesle, "İkimiz -ve tabii ki Leydi Tesh- sevgili Poppy'yi kalmaya ikna edebiliriz," dedi.

Poppy'nin donmuş bir çeşmenin etrafındaki küçük bir grubun içine çekilmesini izledi ve Bay Nodderns'in söylediği bir şeye gülümsedi ve belki, sadece belki, gerçekten başarılı olabileceklerini düşünmeye başladı.

* * *

Poppy o Noel gecesi önüne serilen ziyafete benzer bir şeyi daha önce hiç yaşamamıştı. Kızarmış kaz, geyik eti ve keklik, sırlı havuçlar ve yaban havuçları, enginarlar, deniz tarakları. Ve tatlılar, her biri bir öncekinden daha çökertici, ardından alev alev yanan Noel pudingi. O sırada tüm hizmetkârlar yemek salonunda toplanmıştı ve top yakılırken büyük bir tezahürat yükseldi.

Yemek boyunca yüksek ruh hali ve dostluk bulaşıcıydı. Poppy artık kendini uzak tutamıyordu.

Ayaklarının üzerinde bir fili dengede tutarken bir elinin üzerinde durabileceğinden daha fazla eğlenceden.

Lord Figgerly'nin kızı Bayan Katherine Dalton, o akşam yemekten sonra salonda dinlenirken karnını okşayarak, "Hayatımda hiç bu kadar doymamıştım," dedi.

Bayan Hortense Nodders gülerek, "Sanırım burada kaldığımız süre boyunca elbiselerimizin içine sığamayacağız," dedi. "Bayan Tilburn," diye seslendi düşesin rahatıyla ilgilenmekle meşgul olan Poppy'ye, "harikasınız. O yemekten sonra nasıl hareket edebiliyorsunuz anlamıyorum."

Ekselanslarının omuzlarına bir şal örtmekte olan Poppy gülümseyerek başını kaldırdı. "Meşgul olmaya alışkınım."

"Gel bakalım canım," dedi düşes, yanındaki kanepeyi okşayarak, "otur ve rahatla. Noel'in tadını çıkarmanı istiyorum."

Poppy dudağını ısırarak kendisine söyleneni yaptı ve yavaşça onun yanına çöktü. Bu insanların arasına aitmiş gibi oturmak çok tuhaf bir his olmalıydı. Yine de onu gruplarına kabul etmek için kendi yollarından çıkmış gibi görünüyorlardı. Göğsünde giderek artan sıcaklıkla savaşmak için yapabileceği tek şey buydu.

Ancak koltukların arasında gözlerini Marcus'a diktiğinde savaşı tamamen kaybetti. Koyu mavi ceketinin içinde muhteşem görünüyordu, altındaki altın iplikle işlenmiş yeleği ince belini ve cömert

göğsünün genişliği. Ama daha da önemlisi, rahat ve mutlu görünüyordu ki onun için önemli olan tek şey de buydu.

Lord Buntford, "Bu görkemli günün kapanışı için biraz dans etmek isterdim," dedi ve sanki artık kendini dik tutamayacakmış gibi koltuğunda ağır ağır geriye yaslandı, "ama sanırım hepimiz bunun ötesindeyiz."

"Gerçekten de öyle," diye homurdandı Bay Nodders. "Kağıt oynamak için masa hazırlayacak enerjim bile yok. Ve herhangi bir müzik beni hemen uyutur. Ama bir şeyler yapmaya karar vermeliyiz, çünkü bu güne sırtımı dönmeye hiç hazır değilim."

Grup sessizliğe gömülürken Poppy, Marcus'la birlikte yaptıkları kutlamaları, oynadıkları oyunları düşündü. Sessiz sinema oynadıkları bir olayı ve gittikçe daha zekice hale gelen ama birbirlerinin zihinlerini okuyabildikleri halde asla birbirlerini şaşırtmayı başaramayan bilmeceleri hatırlayarak gülümsedi.

"Ne hatırlıyorsun, Poppy?" Marcus mırıldandı, sesinde bir gülümseme vardı.

Ona bakarak küçük bir kahkaha attı. "Sadece eskiden yarattığımız o çirkin bilmeceler."

Gülümsemesi genişledi. "Sessiz sinema konusunda çok başarılıydın." "Yine de seni asla şaşırtamazdım."

Bir an için birbirlerine baktılar, aralarındaki boşlukta anılar dönüp duruyordu. Adamın ifadesi yumuşayıp gözleri kızın ağzına kayınca kalbi göğsünde çarpmaya başladı. Sertçe yutkundu, aniden kavruldu. Sonra nerede olduklarını hatırladı - ve bunun

Marcus'a aç gözlerle bakıyordu -Poppy'nin yüzü kızardı ve bakışlarını aceleyle kucağına indirdi.

"Sessiz sinema mı?" Bayan Dalton heyecanla ellerini çırpı. "Oh, evet, hadi! Sessiz sinemaya bayılırım."

Odanın havası değişti, koltuklarında doğrulurken partide bir beklenti oluştu.

"Emin misin, canım?" Lord Figgerly sinsi bir gülümsemeye kızına şöyle dedi. "Bu tür bilmeceler beni hiç yanıltmadı, biliyorsun ve yenilmeyeceğimi de söyleyebilirim."

"Yani," diye sordu kızı küstahça, "benim dehamdan şüphe mi ediyorsun?"

Bay Eustace Dalton sırtarak, "Oh, şimdi de sen başlattın, baba," dedi. "Kız kardeşimin bir meydan okumadan geri adım atmayacağını sen de benim kadar iyi biliyorsun."

Ve bilmeceler başlayana kadar iyi huylu sataşmalar böyle devam etti. Poppy'nin kalbinde bir sıcaklık filizlendi ve sanki sıcak hava balonundaymış gibi garip bir şekilde ağırlıksız hissetti. Bir şeyin parçası olmak böyle bir şey miydi? Hoş karşılanmak?

Marcus'a baktı. Yüzünde küçük bir gülümsemeye ona bakıyordu. Ve onun, bunun kendisi için ne anlama geldiğini çok iyi anladığını gördü.

Bayan Hortense bir süre sonra yüzünde memnun bir gülümsemeye kız kardeşine, "Bu zekiceydi," dedi. "Ama benim gibiler için yeterince zeki değil."

"Ah, sen," diye homurdandı Bayan Lydia Nodderns. "Burada sizi şaşırtabilecek biri olmalı. Bayan Tilburn,"

Kız aniden seslendi, "Sıra sende değil mi? İçimden bir ses kız kardeşime sözlerini yedirebileceğini söylüyor."

Poppy yanakları kızarmış bir halde başını eğdi. "Eğer isterseniz." Bayan Dalton o mutlu haliyle, "Elbette," diye haykırdı.

"Lütfen, Bayan Tilburn."

Poppy bir an için afalladı. Bu genç kadınlar ona nezaketten başka bir şey , Bayan Linley'nin saçmalıklarından sonra beklediğinden çok farklıydılar.

Neyse ki Marcus onu bunaltıcı duygularından kurtarmıştı. "Hepinizi uyarıyorum, Poppy'nin bu konularda alışılmadık bir yeteneği var. Yine de" -dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı- "beni şaşırtabileceğinden şüpheliyim."

Güldü. "Sanki böyle bir yemi görmezden gelebilirmişim gibi. Pekâlâ." Sonra gözlerini kapatıp kaşlarını çatarak hızlıca düşündü ve bir şey bulduğuna emin olduktan sonra nefesini tutup partiye baktı.

"Benim ilkim, ruhun lambalarından bakıyor,
Evrenin gizemleri, bir filozofun hedefi. İkincisi,
karnında hayatın demini taşıyor,
Susuzluktan kavrulanlar onun çiyinden
içiyor. Bütün varlığım kibrin gözü için bir
kafes,

Gerçeklerden nefret ediyor, yalan istiyor."

Herkes, her biri bir diğerinden daha olan tahminlerini haykırmaya başlayınca salonda haykırışlar yükseldi. Birkaç dakika sonunda kimse bir çözüm bulamayınca, Bay Nodderns teslimiyet içinde şöyle seslendi: "Bu sefer siz kazandınız Bayan Tilburn. Hepimiz zekânızın önünde saygıyla eğiliyoruz."

Bayan Dalton parlak gözlerle, "Bu iyiydi," dedi. "Cevap nedir?"

Poppy, her santimetrekaresini mutluluk kaplamışken Marcus'la göz göze geldi. Yüzündeki kendinden memnun gülümseme Poppy'yi güldürdü. "İnanıyorum ki," dedi, "Majesteleri cevabı biliyor."

Sırttı. "Bu bir ayna."

Poppy zaferini başıyla onaylarken Bayan Hortense, "İkiniz de çok zekisiniz," diye haykırdı.

"Bayan Tilburn," dedi Bay Dalton neşeyle, "bu oldukça iyi. Aferin, Majesteleri."

Salonda tebrik sesleri yükselirken Marcus kadehini ona doğru kaldırdı, gözlerinde gurur parlıyordu. Marcus diğerlerine dönerken kendi kendine, işte bu yüzden kaldığını söyledi. Evet, gidiyordu ama bu, Marcus'a bu Noel'de biraz neşe getiremeyeceği anlamına gelmiyordu. Ve onun profiline bakıp yüz hatlarını aydınlatan mutluluğu gördüğünde, tam da bunu yapmaya karar verdi.

Sekizinci Bölüm

Noel'den birkaç gün sonra ve herkesin onun bir misafir değil, bir hizmetçi olduğunu görmeyi reddetmeye devam etmesiyle, Poppy her şeyin geçici olduğunu hatırlamakta giderek zorlanıyordu.

Noel gecesi hava değişmiş, kar yavaş ama neredeyse hiç durmadan yağmış, sessiz taneler süzülerek her yeri bembeyaz bir örtüyle kaplamıştı. Ancak şimdi, Yeni Yıl hızla yaklaşırken, bulutların ağır gri örtüsü ortadan kalkmış ve gökyüzü, Hollyton Malikanesi'nin arazisinde kalmaları için çok cazip olduğunu kanıtlayan parlak, berrak bir maviye bürünmüştü. Hepsi de şehre bir gezi yapmanın iyi olacağına karar vermişti.

Poppy, Leydi Tesh'in köpeğini kucağında daha güvenli bir şekilde taşıırken, Leydi ve düşesi Admiralty Row'a kadar takip etti. Synne Adası'nın ana caddesi çok güzel bir yerdi, Poppy'nin şimdiye kadar gördüğü en güzel yerdi; yoldaki gri çamurlu kar, güzelliğini azaltacak hiçbir şey yapmıyordu. Kaldırımlar temizlenmişti, her binanın üzerinde pırıl pırıl saf beyaz kalın bir örtü vardı, yeşillikler ve her lamba direğinden sarkan parlak kırmızı kurdeleler. Ve kokular. Bu kokular karşısında ağzı sulandı.

Etli etlerden mayalı ekmeklere ve tatlı hamur işlerine kadar birçok koku.

Grup geniş ana cadde boyunca dağılmıştı: hanımların bir kısmı modacıya yöneldi, bazı beyler kuyumcunun vitrinine baktı ve daha da fazlası amaçsızca dolaştı.

En çok farkında olduğu kişi elbette Marcus'tu. Kolunda Bayan Dalton olduğu halde dulların hemen önünde yürüyordu. Hemen yanlarında Bayan Nodders, Bay Dalton, Bayan Justine Buntford ve kardeşi Bay Oscar Buntford neşeli bir topluluk oluşturmuşlardı.

Tüm gençlerin bu kadar eğlenmesini görünce küçük bir iç çekti, sonra hemen kendini tuttu. Kesinlikle onlara katılmak istemiyordu. Partinin geri kalanından gördüğü sıcak karşılamaya rağmen -ki gerçekten de çok sıcak karşılamışlardı, onu her kutlamaya, her etkinliğe dahil etmişler, ona ait olduğunu hissettirmişlerdi- yerini unutamıyordu. Hâlâ bir hizmetkârdı, Majesteleri'ne eşlik ediyordu ve yaşça kendisine yakın olmalarına rağmen gençlere umduğundan daha sık refakat ediyordu.

Bu, daha önce istemesine asla izin vermediği şeyler için göğsündeki özlem kıvılcımını durdurmadı: yakın bir arkadaş grubu; bir aile; saygı ve sevgi. Sevgi.

Leydi Tesh ve düşes aniden kaldırımın ortasında durdular ve ona döndüler. Vikontes bir uşağa Freya'yı şaşkın Poppy'den almasını emrederken, Majesteleri ona gülümsedi.

"Leydi Tesh ve ben Quayside Circulating Library'nin sahipleriyle bazı işler yapacağız ve şu anda size ihtiyacımız yok. Diğerlerine katıl canım," dedi Leydi Tesh önünden topallayarak söz konusu dükkâna doğru ilerlerken. "Sıcak bir şeyler içmek için Beakhead Çay Salonu'na gidiyorlar; eminim size eşlik etmekten hoşlanacaklardır." Bununla birlikte, arkadaşını takip ederek yola koyuldu.

Poppy bir an için kaldırımın ortasında donup kalmış, kaybolmuştu. Sonra Marcus dirseğindeydi ve dünyasının yeniden düzene girdiğini hissetti.

"Ne büyük şans," dedi gülümseyerek. "Bayan Peacham'ın nefis mallarını kaçırmamanızı istemem. Bunlar Ada'nın en iyileri."

"Bu çok eğlenceli olacak," diye haykırdı Bayan Dalton. "Bize katılabildiğiniz için çok mutluyuz, Bayan Tilburn."

Marcus'un serbest koluna girdi ve cadde boyunca ona rehberlik etti. Ve hayatında hiç bu kadar mutlu olduğunu düşünmemişti.

* * *

Sonraki bir saat sohbet ve kahkahalarla, sıcak içeceklerle ve fırından yeni çıkmış sıcacık hamur işleriyle geçti. Olay boyunca Marcus Poppy'yi izledi ve gördükleri ona öyle bir neşe verdi ki, kendini zor tuttu.

Parlıyordu. Bunu anlatacak tek kelime buydu. Gözleri ısıldı, yüz ifadesi hayatına geri döndüğünden beri olduğundan daha rahattı. Bayan Dalton, Bayan Buntford ve Bayan Nodderns'in arasında oturuyordu ve onlarla sanki hayatları boyunca konuşacaklarmış gibi hararetle konuşuyordu.

arkadaşlar. Onun için böyle olması gerekirdi, diye düşündü bir parça üzüntüyle. Etrafı her zaman arkadaşlarıyla çevrili olmalı, dahil edildiğini ve sevildiğini hissetmeliydi.

Çok sevdim.

Bu kelime nedense aklına takılmıştı ve bundan kurtulamıyor gibiydi. Kahvesinden bir yudum alırken kaşlarını çattı. Elbette onu seviyordu. O onun en yakın arkadaşıydı.

Ama ilişkilerinin her zamanki erevesi, çok özel ve rahat, birdenbire doğru uyum gibi hissettirmedi. Sınırlarını aşmış ve daha fazlası haline gelmişti...

"Majesteleri, yarın hava müsait olursa kızakla kayma partisi planlarımız hakkında ne düşünüyorsunuz?" Bayan Buntford, onu düşüncelerinin aldığı şok edici yönden uzaklaştırarak sordu.

Papazın evinin yakınındaki en dik tepeden aşağı kızakla kayarken, Poppy'yle dibe kadar yarıştığı, onu yendiğinde sevinç çığlıkları attığı, onun kazanmasına izin vermek için kasıtlı olarak bir kar setine çarptığını bilmediği bir anı su yüzüne ıktı. Ona doğru baktı, gözlerindeki sıcaklığı ve dudaklarındaki küçük gülümsemeyi gördü ve onun da hatırladığını biliyordu.

"Bence bu harika bir fikir," dedi.

Aralarında bir tezahürat yükseldi ve bu zarif genç yetişkinlerin -ilerinden hiçbiri yirminin altında değildi-neşyle çocukluk şakalarına geri dönmelerine güldü.

Bay Dalton iyi huylu bir tavırla, "Umarım Bayan Tilburn bizi yine zor durumda bırakmaz," dedi.

Poppy sırttı, Marcus'un kalbinin daha hızlı atmasına neden olan kaygısız bir ifadeydi bu. "Alışılmadık derecede inatçıyım ve sporda da oldukça iyiyimdir," diye açıkladı. "Biz çocukken Mar-er'i, Majesteleri'ni sık sık yenerdim." Burada kendini beğenmiş bir ifadeyle ona baktı ve bu durum Marcus'un çok hoşuna gitti.

"Yine de kazandın mı?" diye alay etti.

Ağzı bir karış açık kaldı. "Sakin kazanmama izin verdiğini iddia etmeye cüret etme!"

"Asla yapmam," diye .

Gözlerini kısmıştı. "Adımı lekelediniz efendim," dedi alaycı bir tavırla. "Onurumu geri almak zorundayım."

"Dört gözle bekliyorum," diye sırtarak cevap verdi.

Ardından masanın etrafında ertesi günkü yarışları kimin kazanacağına dair bahse girildi. Kısa bir süre sonra, Bayan Peacham'ın neşeli vedalaşmalarıyla, buz gibi havada onları takip eden neşeli bir gürültü içinde çay salonundan ayrıldılar. Ancak Marcus, Poppy'nin gruptan ayrıldığını, onlar Promenade'den Admiralty Row'a doğru geri dönmeye başlayana kadar fark etmedi.

Endişeyle, nereye gitmiş olabileceğini görmek için etrafına bakındı. Fazla uzağa bakmasına gerek yoktu. Caddenin karşısındaydı, karlı kumsalın üzerinden çalkalanan okyanusa bakıyordu.

Gri çamurdan sıyrılarak yolun karşısına geçti ve kadının yanına geldi. Kadın ona doğru dönmedi, bakışları ufka sabitlenmişti. Ama küçük bir gülümseme dudaklarını kaldırdığında onun varlığının farkında olduğunu anladı.

"Çok güzel, değil mi?" diye sordu.

"Öyle." Hafif bir duraklama oldu ve sonra, "Biliyor musun, Ada'ya yaptığımız geziye kadar okyanusu hiç görmemiştim. Tabii ki geldiğimde feribotta çok hasta olan Bayan Linley ile ilgileniyordum ve manzarayı tam olarak takdir edemedim. Ama şimdi..."

Manzaraya baktı, onun gözleriyle gördü. Okyanus ne kadar uçsuz bucaksız, ihtişamıyla ne kadar muhteşem görünüyor olmalıydı. Ne kadar çok şiddet, güzellik ve mucize.

Rüzgâra doğru küçük, kederli bir iç çekiş bıraktı. "Orayı yazın, güneşin ısıttığı kumsallarda görmeyi ve ayak parmaklarımı dalgalara daldırmayı ne kadar isterdim."

Yumuşak, düşünceli sesi, içinde derin bir özlem taşıyordu. Çıplak ayaklarının gelgit tarafından okşandığı, suyun ayak bileklerini yaladığı görüntüsünden sıyrıldı - insan okyanusu nasıl kıskanabilirdi ki? "Yapabilirsin, biliyorsun," dedi sessizce.

Eğer kadın geri çekilseydi onu suçlamayacaktı. Halkın içindeydiler ve bu korkunç derecede uygunsuzdu. Ayrıca onu itmeyeceğine dair söz vermişti. Ama onun yüzündeki üzüntüyü görmeye dayanamıyordu.

Onu başından savmak yerine elini sıkıca kavradı. Konuştuğunda sesi gergindi ve o kadar kısıktı ki

neredeyse okyanus esintisiyle sürükleniyordu. "Marcus, yapamam."

Hayal kırıklığı içinde ulumak istedi. Bunun yerine çenesini tuttu ve dalgalara döndü. Soğuk, tuzlu deniz havasını derin, yavaş bir nefesle içine çekerek gerginlik dolu bir dakika geçirdikten sonra kendini sakinleştirmeyi başardı.

"Tiyatroyu tercih etmediklerine sevindim. Sahnede tökezleyerek kendimi rezil etmek gibi bir niyetim yok."

Kısa bir kahkaha attı ve bu kahkahada, adamın önceki konuşmalarını sürdürmemiş olmasından dolayı rahatladığını gösteren bir soluk vardı. "Ah, bilemiyorum. Biz çocukken senden çok iyi korsan olurdu."

Kıkırdadı. "Bir göz bandıyla oldukça gösterişli olacağımı söyleyebilirim."

"Oh, kesinlikle." Yüzünde alaycı bir ifade varken birden ciddileşti ve onu incelerken başını öne eğdi. "Evlenmemiş olmana şaşırdım. Her zaman geniş bir aile istemiştin."

Evet, ama ben sadece seninle bir tane istedim. Kelimeler zihnine çarparak onu nefessiz bıraktı. Kafası karışmış bir halde, kenetlenmiş parmaklarına baktı.

"Sanırım çok meşguldüm," diye mırıldandı.

"Peki ya şimdi?"

Ses tonundaki gerginliği hayal mi ediyordu? Başını kaldırıp ona baktı. "Hâlâ meşgulüm."

Başını salladı ve okyanusa doğru dönerek onun duygularını okumasını etkili bir şekilde engelledi.

gözleriyle baktı. "Bayan Linley sizinle evlenmeyi düşünüyordu, biliyorsunuz," dedi hazırlıksız bir tavırla.

"Şey, onunla evlenmeyi düşünmüyordum." Kıkırdadı. "Paltomun üzerinde hasta olmadan önce bile. Ama bu kadar evlilik beklentim ya da beklentisizliğim yeter. Doğru dürüst konuşacak vaktimiz olmadı. Herkes başka bir yerde meşgulken ve bizi sadece sert okyanus esintisi duyarken, bundan daha iyi bir zaman olamaz. Bana yaşadığınız her yerden en sevdiğiniz şeyleri anlatın."

Ona şaşkın bir gülümseme verdi ama dediğini yaptı, neredeyse her gün yerel kasaptan taze et almak için yürüdüğü ormandaki güzel patıkayı, bir evin sebze bahçesinde keşfettiği ve saklamayı başardığı tavşanların tüylü yuvasını, güneş tam doğru konumda olduğunda bir vitray pencerenin onu gökkuşağının tüm renkleriyle nasıl yıkadığını anlattı.

Yarım saatin sonunda durdu ve mutlu bir iç çekti. "Bunun için teşekkür ederim."

Başını öne eğdi. "Ne için?"

"Kötü şeylerin yanında iyi şeylerin de olduğunu fark etmemi sağladığın için." Ve sonra gülümsedi, öyle mutluluk dolu bir gülümsemeydi ki adamın nefesi kesildi.

Lanet olsun ama her zamankinden daha da güzeldi. Kış rüzgârı yanaklarına renk katmış, burnunu pembeleştirmiş ve kumral saçlarının birkaç telini bonesinin altından çekip yüzüne dolamıştı. Hiç düşünmeden uzanıp bir tutamı parmaklarının arasına aldı ve eldiven giymemiş olmayı tüm kalbiyle diledi.

Ne olduğunu anlamadan, rahatsız edici eşyayı soydu ve kilidi bir kez daha nazikçe tuttu. İpek gibiydi, hatırladığından bile daha görkemliydi. Kız bütün bu süre boyunca onu izledi, kocaman gözleri onun yüzündeydi. Ve sonra parmaklarının ucuyla onun yumuşak yanağını okşamasına izin verdi. Kızın dudakları aralandı, küçük bir nefes kaçtı.

Artık soğuk yoktu, artık kar ve soğuk okyanus rüzgârı yoktu. Onun yerine, vücudu saf bir sıcaklıktaydı, onun için yanıyordu. Bakışları onun ağzına odaklandı ve onu tatma arzusu dayanabileceğinden çok daha fazlaydı. Şaşkınlık içinde gözlerinin ağzını bulduğunu gördü, sessiz bir yakarışla başını yukarı kaldırışını izledi. Eğildi-

Bir martının ani çığlığı onu şimdiki zamana geri döndürdü.

Herkesin gözü Poppyyi öpmek üzere olduğu için dehşete düşerek tökezledi. Gözlerinin içine bakmak zorunda kalmamak için kelepçelerini ayarlayarak -Poppy hakkında ne ki- sesi gergin bir şekilde, "Diğerlerine yetişsek iyi olur. Yakında Hollyton Malikânesi'ne dönmek istiyor olmalılar ve Tanrı biliyor ya, onları geciktirdiğimiz için Vikontes'in öfkesini üzerimize istemiyorum." Ona bir kolunu uzattı.

Poppy uzun bir süre sessiz kaldı, muhtemelen hayatının en uzun anıydı bu. Sonunda kıpırdandı, usulca koluna girdi ve Promenade'den aşağı inmeye başladılar.

Dokuzuncu Bölüm

Ertesi gün öğleden sonra Poppy karlı bir tepenin zirvesinde durmuş, kendini neyin içine soktuğunu merak ediyordu.

Önceki günün de kanıtladığı gibi artık çocuk . Bunu düşünmek bile içini ısıtıyordu. Aslında o kadar sıcaktı ki, karın altından eriyip gitmemesine şaşırdı. Onu öpmek üzere miydi? Hayır, kesinlikle değildi. Onlar arkadaştı, hepsi bu. Adamın kıza karşı romantik bir eğilimi yoktu, kızın da ona karşı kesinlikle yoktu. Olsa bile bundan bir şey çıkmazdı. O bir düktü, etkileşimlerinde her şeyden önemli olması gereken bir gerçek.

Yine de bir şekilde bu bilgi parçası en önemsiz şey haline gelmişti. Özellikle de Bay Dalton tepeden aşağıya doğru kayarak inerken, kestane rengi saçlarından sevimli bir tutam alnına dökülürken o kadar şamatalı bir şekilde güldüğünde ve , aşık olmaya başladığı o o kadar net görebildiğinde...

Yanaklarının ısındığını hissederek başını salladı ve tepenin dibindeki sahneye odaklandı. Bay Dalton aniden kızağının kontrolünü kaybetti ve yana doğru savrularak bir kar setine çarptı. Bir an sonra sırtarak ve siyah saçlarındaki karları silkeleyerek ayağa kalktı.

"Ben de seni dağın kralı sanıyordum," diye seslendi kız kardeşi, sesinde kahkahalar vardı.

"Senden daha uzağa gidebildim, imp," diye bağırdı, tepeyi tırmanırken sözleri biraz nefes nefese kalmıştı.

Bu, grubun iyi huylu rekabetinde yapılan ilk azarlama değildi ve şüphesiz sonuncusu da olmayacaktı. Poppy kendini tüm bunlardan uzak tutmak istiyordu; son günlerde gardını çok fazla düşürmüştü ve dünden sonra... Zamanı geldiğinde ayrılmayı kendisi için daha da zorlaştırıyordu.

Ama diğerlerinin şakalaşmalarını ve gülüşmelerini dinledikçe, yüzlerindeki neşeyi izledikçe yumuşamaktan kendini alamadı. Bu insanlar neden bu kadar misafirperver olmak zorundaydı? Neden bu kadar iyi olmak zorundaydılar?

Bayan Hortense sanki onun düşüncelerine yanıt verircesine Poppy'nin yanına sokuldu ve kolunu onunkine doladı. "Ekselansları gezimize gelmen için ısrar ettiği için çok mutluyum," dedi gülümseyerek. "Ve kızak yarışında Majestelerini alt etmeni görmek için sabırsızlanıyorum. Erkeklerin yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi silmek çok eğlenceli olacak."

Kendine rağmen, heyecan Poppy'nin damarlarında dolaşmaya başladı. Kızakla kaymayı, soğuk rüzgâr yüzüne vururken tepeden aşağı uçmayı, hızın verdiği heyecanı ve kontrolü kaybetme tehlikesini hissetmeyi hep sevmişti.

Ama rol almak ona düşmezdi. Bir refakatçi böyle yapmazdı, değil mi? Bir yol arkadaşının işverenin yanında kalıp ona eşlik etmesi gerekmiyor muydu?

Ancak Majesteleri onu başka bir yere göndermeyi tercih ediyor gibiydi. Daha o sabah, genç grubun geri kalanı öğleden sonraki maceralarını planlarken -gerçekten, yetişkinlerden çok çocuklar gibi davranıyorlardı- Poppy geride kalmak için neredeyse yalvarmıştı.

Poppy, "Elbette bana burada ihtiyacınız var, Majesteleri," demişti. Kendi kendine, sadece işini düzgün yapmak istediğini söylemişti. Ne de olsa kazanması gereken bir referansı vardı. Bu ısrarının ne bir gün önce Marcus'la neredeyse öpüştükten sonra mahcup olmasıyla ne de başladıkları işi bitirmek için yanıp tutuşmasıyla hiçbir ilgisi yoktu.

"Saçmalama," dedi düşes nazık bir şekilde. "Nasıl olsa günün büyük bölümünde uyuyor olacağım. Beni uyurken izlemenin bir anlamı yok. Ayrıca," diye devam etti, "her şeye göz kulak olması için güvenebileceğim birine ihtiyacım var. Tanrı bilir bu gençler ne yaramazlıklar yapacaklar, şimdi yılbaşı ruhu onları keyifli bir ergenliğe geri döndürmüş gibi görünüyor."

Kadın ona güvendiğini söylemeseydi Poppy tartışmaya devam edebilirdi. Yaşlı kadın için büyük olasılıkla önemsiz olan bu küçük açıklama Poppy'yi başka hiçbir şeyin yumuşatamadığı kadar yumuşatmıştı. Ve işte şimdi burada, bir grup şamatacı yetişkin-çocuğa "şaperonluk" yapıyordu.

"Nasıl kızak yapıldığını hatırladığımdan emin değilim," diye uyardı. "Bunu yapmayalı çok uzun zaman oldu."

"Size güveniyorum Bayan Tilburn," dedi diğer kız sırtarak.

Bayan Hortense, Bayan Dalton'la konuşmak için arkasını dönerken Poppy, kızın nazik sözleri karşısında neden ağlamak istediğini düşündü. Bu tehlikeli, diye kendini uyardı. Bu insanlara olması gerekenden çok daha fazla bağlanmasına izin veriyordu. On İkinci Gece'den sonra onları bir daha asla göremeyecekti. Ve ayrıca, eğer onun ne kadar skandal ve düşük bir başlangıç yaptığını bilselerdi, anında ondan uzaklaşırlardı.

Aklının sert uyarılarına rağmen kalbi onu dinlemedi. Bay Dalton tepenin zirvesine henüz dönmüşken kızığını ona uzatırken kalbi heyecanla çarpıyordu.

"Ne dersiniz Bayan Tilburn?" diye sordu sırtarak. "Bir deneme turu için hazır mısınız? Hollyton'la uzun süredir devam eden rekabetiniz ilgimi iyice çekti ve onu desteklemekle büyük bir hata yapıp yapmadığımı görmek istiyorum."

Dün kumsalda Marcus'la aralarında istenmeyen bir gerginlik oluşmuştu; aralarındaki rahat arkadaşlık yerini belirsiz bakışlara ve genel bir kaçınmaya bırakmıştı. Yine de kızığı tereddütle kabul ederken bakışlarının ona kaydığını fark etti. Onun kendisine cesaret verici bir şekilde gülümsediğini görünce kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Devam et o zaman," diye mırıldandı. "Bakalım hâlâ sende mi?"

Yüzüne yayılan sırıtışa engel olamadı. Tepenin hafifçe inmeye başladığı noktaya doğru adım atarak, kızığı dikkatlice yerleştirdi ve sonra yavaşça oturdu. Pürüzsüz ve vernikli, kavisli bir ön

ve dümen için halatla donatılmıştı, o ve Marcus'un çocukken kullandıkları dökme kalaslardan çok daha iyiydi.

Yine de tepeden aşağı bakarken cesareti kırıldı. Tepeyi ilk gördüğünde ve hatta diğerleri sırayla inerken bile yokuş aşağı iniliyormuş gibi görünüyordu. Ama uçuşunun kenarında durduğu ve kendini setten aşağıya atmaya hazırlandığı anda, tozlu beyaz karların oluşturduğu uzun alan ve uzaktaki ağaç sırası gözünü korkutmuştu. Sertçe yutkundu, eldivenli elleri halatı sıkıca kavradı.

"Cesaretini kaybetmedin, değil mi?" Marcus arkasından seslendi.

Cur. Onu böyle bir sataşmayı görmezden gelemeyeceğini bilecek kadar iyi tanıyordu. Hiç düşünmeden ona döndü ve çocukken yaptığı gibi dilini dışarı çıkardı, sonra hızla öne doğru eğilerek kızağını tepeden aşağı gönderdi.

Rüzgâr açıkta kalan tenini ısıyor, midesi boğazına doğru fırlarken bile nefesini çalıyordu. Bu harikaydı. Poppy en son ne zaman bu kadar kaygısız hissettiğini hatırlayamıyordu. Tepeden aşağı hızla inerken bir çığlık attı, altındaki mükemmel cilalı ahşap hafif, tozlu karda onu yavaşlatacak hiçbir sürtünme sağlamıyordu.

Çok geçmeden dibe ulaştı. İpi sıkıca çekerek, dönüşü doğru eğilerek, kızağını kabarık bir kar setinin yanında zarif bir şekilde durdurdu.

Tepenin zirvesinde hemen bir kaos başladı. Bayanların hepsi parmak uçlarında zıplayarak tezahürat yaptılar. Bay Dalton ve Bay Buntford, yanlarında, acı içinde haykırıyorlardı.

"Kahretsin! Öğleden sonra bitmeden tüm paramı kaybedeceğim!" dedi.

Ama Poppy'nin gözleri sadece Marcus'taydı. Sırıttıyor ve alkışlıyordu, yüzündeki gurur bu mesafeden bile açıkça görülebiliyordu. Ve Poppy göğsünün sevinçten patlayacağını düşündü.

* * *

Yarışlar bittikten ve herkes yorgunluktan bitap düştükten çok sonra, küçük grup Hollyton Malikânesi'ne doğru yürüyüşe başladı. Marcus, Bayan Dalton'la konuşurken Poppy'ye bir bakış attı ve o öğleden sonra kalbini ele geçiren mutluluk her tarafına yayıldı. Yüz ifadesi rahattı, yüzünde küçük bir gülümseme vardı, gözleri parlıyordu. Muhteşemdi, son derece muhteşem. Keşke o da bunu görebilseydi.

Neredeyse malikânenin yan bahçelerine varmışlardı ve Marcus daha şimdiden kükreyen ateşi ve içini ısıtacak sıcak çayı düşünüyordu ki aniden kafasının arkasında bir kartopu patladı. Şok içinde etrafına bakınırken Dalton'ın kendisine sırtıttığını gördü.

"Buntford'a ve bana küçük bir servet kaybettirdiğin için seni cezalandırmadan bırakmamı beklemiyordun, değil mi?" diye gülerek takıldı.

Kendini yeniden bir çocuk gibi hisseden Marcus, eğilip yavaşça karı toplarken diğer adama hınzırca bir bakış attı

eldivenli ellerinin arasına alıp bir top haline getirdi. "Bana ateş ettiğin güne pişman olacaksın, Dalton," dedi. "Bayan Tilburn kartopu konusunda oldukça iyi olduğumu doğrulayabilir."

Koluna bir top daha isabet etti ama bu kez top Dalton'a değil, karşısında donmuş bir halde duran, yüzünde şaşkın ve sevinçli bir gülümseme olan Poppy'ye isabet etmişti. Marcus kuşkulu gözlerle döndüğünde eldivenleri karla tozlanmış Poppy'nin ona mahcup bir bakış atıp omuz silktiğini gördü.

Bir kahkaha attı. "Bugün sana bir kez yenildim," diye ilan etti. "Bir daha kaybetmeyeceğim." Bununla birlikte kartopunu ona doğru fırlattı.

Poppy çığlık attı, eteklerini topladı ve koşmaya başladı. Partinin geri da kavgaya katıldı; onların çığlıkları ve kahkahaları, ağır pelerinli figürlere çarparak patlayan kartoplarının seslerine ve ayaklarının altındaki karın çıtırtılarına karıştı.

Ancak Marcus Poppy'nin peşine düştüğünde tüm bu sesler çabucak kayboldu. Onun kaçmasına izin verecek değildi. Sırtarak onun peşinden çalıların arasına daldı, grubun neşesinden uzaklaştıkça uzaklaştı, ilerlerken kar topladı ve ona doğru yumuşak toplar fırlattı. Kız onun her çabasından kaçıyor, kısa bacakları neredeyse dizlerine kadar gelen karda hızlı bir yol açmak için mücadele ederken nefes nefese gülüyordu.

"Hiç adil değil!" diye bağırdı adam ona yaklaşırken. "Senin bacakların daha uzun."

Güldü ve sonunda ona dokunabilecek kadar yaklaştığında, uçarak bir sıçrayış yaptı ve onu belinden yakalayarak

yere.

"Seni yakaladım, benim boy özörlü düşmanım!" diye haykırdığında, onu altına sıkıştırana kadar yuvarladı. Ancak bu hakarete eklemek üzere olduğu her şey, ona bakarken dudaklarında öldü.

Bembeyaz bir çerçeveye sahip, ateşli saçlı bir melek gibiydi. Kar taneleri kirpiklerini elmas gibi süslüyordu; mavi gözleri parlak ve neşe doluydu; dolgun, pembe dudakları bir gülümsemeyle kalkmıştı. Hayatında gördüğü en güzel şeydi.

Birden yüz ifadesi değışti, katıksız bir neşeden derin bir özleme dönüştü. Gülümsemesi kayboldu, nefesi sert ve hızlı geliyordu. Yanaklarını boyayan narin pembe derinleşti, göz kapakları ağırlaştı, gözleri sanki onu ilk kez görüyormuş gibi yüzünde gezindi. Sonra gözleri aşağıya kaydı ve adamın ağzına takıldı.

"Marcus," diye fısıldadı.

Adının söylenişı fiziksel bir okşama gibiydi. Bunu ondan daha önce milyonlarca kez duymuştu elbette. Yine de o anda, altında karlara gömülmüşken, her cömert kıvrımı vücudunun sertliğine teslim olurken ve o boğuk ses tonuyla söylerken, en iyi, en baş döndürücü şarap gibiydi. Ve daha fazlasını istiyordu.

Ağzı onunkini kapladı. Ve bir anda diğer her şey unutuldu. Soğuk yoktu, görüş alanının hemen dışında parti müdavimleri yoktu ve kesinlikle beklenmedik bir düklük ve

Poppy'nin kalamayacağı konusundaki ısrarı. Sadece ikisi vardı ve bir yapbozun parçaları gibi birbirlerine uyuyorlardı. Sanki dünyası düzelmiş gibi, sanki her anın sonu buna varacakmış gibi hissediyordu.

Kızın tepkisi anlık oldu. Kollarını adamın boynuna doladı ve onu vücudunun sıcaklığına daha da çekti. Onu kalbine daha da gömdü. Tanrım, cennet gibi hissettiriyordu. Onun tadına bakmak için yanıp tutuşan adam, dilini nazikçe dudaklarının iffetli dokunuşuna doğru itti. Nefes nefese kalarak ağzını ona açtı ve dilini onunkine değdirdiğinde bir his bombardımanına tutuldu. Kızın tadı güneş ışığının, sıcaklığın ve evin, şimdiye kadar yediği her lezzetli ikramın ve yaptığı her neşeli şeyin tadındaydı.

Öpüşmeyi derinleştirirken ağzının içinde inledi, eldivenli elleri saçlarına daldı, vücudu onunkine doğru yaylandı. Elini onun yan taraflarında gezdirdi; kışlık giysilerinin içinden bile göğüslerinin kabarıklığını, belinin eğimini, kalçasının genişliğini hissedebiliyordu. Kız onun altında hevesle kıvranırken vücudu alevler içinde kaldı. Acaba o da son günlerde bunu kendisi kadar çaresizce istemiş miydi? Onun için acı çektiği kadar o da acı çekmiş, bunun hayalini kurmuş muydu?

Ağzını serbest bıraktı, yanağını öptü ve dudaklarını çenesi boyunca takip etti. Kadın başını geriye atarak ona daha fazla erişim sağladı.

"Marcus, istiyorum-"

"Bana ne istediğini söyle, Poppy," diye mırıldandı, onun da kendisine ihtiyacı olduğunu duymak için yanıp tutuşuyordu.

Ancak aniden sustu. Sonra sesi kısık ve gergin bir şekilde, "Lütfen beni kaldırır mısınız?" dedi.

Kafası karışan adam geri çekildi ve ona baktı. Sanki ona bakmaya dayanamıyormuş gibi gözlerini sımsıkı kapatmıştı. Yanakları artık tutkuyla kızarmamıştı ama neredeyse etrafını saran kar kadar solgundu.

İçini bir utanç duygusu kapladı. Ayağa kalkarak ona yardım etti ve içgüdüsel olarak sırtındaki karı fırçalamaya başladı.

"Yapma," dedi, sesi karla kaplı arazide çok yüksek çıkıyordu. Titrek bir nefes aldı, kendini sıkı bir kontrol altına almış gibi görünüyordu. Yine de ona bakmıyordu.

"Diğerlerinin yanına dönmeliyiz," diye mırıldandı. Onun cevap vermesini beklemeden ağaçların arasında ilerlemeye başladı. Sözsüzce onu takip etti, kalbi ağırlaşmıştı.

Ona arkadaşlığın ötesinde değer verdiği artık acı verecek kadar açıktı. İpuçları çok açıktı: gençken ona karşı beslediği ve tam olarak anlayamadığı derinleşen sevgi; hayatına geri döndüğü andan itibaren kendini belli eden olgun arzu; her zaman yanında olması için artan ihtiyaç.

Yıllardır, onu kaybetmeden önce de ona aşıktı. Onu yeniden bulduğu için şimdi çok daha güçlüydü, bir insanın ruhunun diğer yarısına duyduğu sevgi.

Onu aile olarak kalmaya ikna etmek zor bir çaba gibi görünüyordu; daha fazlası olarak kalmaya ikna etmek neredeyse imkansızdı.

Ama denemek zorundaydı.

Onuncu Bölüm

Poppy o gece Hollyton Malikânesi'ni terk etmeyi düşündü. Gezintiden döndükten ve kendini odasında yalnız bulduktan sonraki korkunç bir an boyunca, her şeyi kafasında planlamıştı; toparlanmayı, gece kaçmayı, elindeki azıcık parayla Londra'ya dönmek için gereken yol parasını nasıl karşılayabileceğini. Belirsizlik, korku, rahatsızlık ve zorluklar ne olursa olsun, Marcus'un öpücüğüne büyük bir hevesle karşılık vererek yaptığı gösteriden sonra onunla yüzleşmek ona daha iyi gelmişti.

Neyse ki o panik anı çok kısa sürmüştü. kısa sürdü. Öpücük hiçbir şey değildi. Onlar sadece kendilerini kaptırmış iki yakın arkadaşı. Herkesin başına gelebilirdi. Böylece nemli giysilerini değiştirmiş, omuzlarını düzeltmiş ve Leydi Tesh ile düşesin hazırladığı şenlikler için partinin geri kalanına katılmak üzere merdivenlerden aşağı inmişti. Şüphesiz Marcus da aynı şeyi hissedecek ve tüm bu fiyaskoyu unutmak isteyecekti.

Ancak Marcus'un bugün onu şaşırtması bitmemişti.

Eşiği geçer geçmez önünü kesmiş, iri gövdesiyle yolunu kapatmıştı. "Poppy, konuşmamız gerek."

Yüzü kızardı, adamın etrafından dolanmaya çalışırken bile gözlerine bakmayı reddetti. "Söyleyecek bir şey yok."

"Ama var."

Başını salladı ve adam kaba bir fısıltıyla "Lütfen" demeseydi, ondan kaçmak için yoluna devam edecekti.

Zorlukla yutkunarak isteksizce düşese döndü. "Majesteleri, Dük benimle konuşmak istiyor. Yardıma ihtiyacınız yoksa?" diye sordu, sesindeki çaresizliği gizleme zahmetine girmeden.

Ama dul kadın sadece gülümsedi. "Hiç de değil. Lütfen, istediğin kadar zaman ayır canım."

Kadına hastalıklı bir gülümseme verdikten sonra Marcus'a döndü ve sarsakça başını salladı, sonra onu pencerenin yanındaki bir çift sandalyeye kadar takip etti, diğerlerine uygun olacak kadar yakın, ancak duyulmadan konuşabilecekleri kadar uzaktı.

Ancak onun konuşmasını beklemedi; burada kontrolün kendisinde olması gerekiyordu. "Olanları unutmamız gerekiyor, Marcus."

"Yapamayacağımı biliyorsun, Poppy. Ve bahse girerim sen de yapamazsın."

"Yapmak zorundayız."

Sinirli bir nefes verdi ve sanki onu ölçüp biçiyormuş gibi temkinli bir bakış attı. Onun ne yaptığını biliyordu. Onun savunmasını aşmanın en iyi yolunu bulmaya çalışıyordu. Bu tür şeylerde her zaman usta olmuşlardı.

Her şey yolundaymış gibi davranmaya çalışsalar da birbirlerine teselli veriyorlardı.

Ve bu yüzden de kadının geri adım atmayacağını biliyor olmalıydı. "Aptalca bir hataydı. Kendimizi o ana kaptırmıştık."

"Belki de," dedi dikkatle. "Ve belki de sadece zaten orada olan bir şeyi ortaya çıkardı."

Sevinç göğsünde kabardı. Bu, onun için arkadaşlıktan daha fazlasını hissettiğinin, onun kendisini istediği gibi kendisinin de onu istediğinin ilanı gibiydi.

Ancak mutlulukla birlikte hayal edilemez bir keder de vardı. Keşke oldukları kişi olmasalardı, keşke doğum koşulları birbirleriyle mutluluğu yakalamalarını engellemeseydi.

"Bence," diye cevap verdi, ağlamak istese de, "çok fazla anlam yüklüyorsun."

"Belki de," diye mırıldandı tarafsızca, ama söylediklerinin tek kelimesine bile inanmadığını görebiliyordu. Birden öne doğru oturdu, yüz ifadesi gerginleşti, gözlerini endişe kapladı. "Sadece bana düşüncesizce bir şey yapmayacağına söz ver."

Elbette onun kaçmayı düşündüğünü tahmin edebilirdi. İçindeki gitme dürtüsü yeniden yükseldi. Ödünç aldığı elbisesinin sade kahverengi kumaşı üzerinde birbirine sıkıca kenetlenmiş, pürüzlü elleriyle yaptığı işe baktı. "Belki de gitsem daha iyi olacak," diye fısıldadı. "Ben buraya ait değilim, Marcus."

"Kahretsin, Poppy," diye homurdandı iri eli onunkini kapatırken. Bir an için onun dokunuşundaki elektrik şırıltısı ve cızırtı dışında her şeyi unuttu.

O da bunu hissetmiş olmalıydı ki keskin bir nefes çekti. Geri çekilmek yerine parmaklarını onunkilere daha sıkı doladı.

"Bu öğleden sonra ne olursa olsun, yüzleşmek istesen de istemesen de aramızda başka hiçbir şey değişmedi," dedi sesi kısık bir şekilde. "Ben hâlâ her zaman tanıdığın Marcus'um."

Ama o çoktan başını sallamaya başlamıştı. İnanılmaz bir iradeyle ellerini onun ellerinin altından çekti ve kendisini saran kaybı görmezden geldi. "Her şey değişti. Görmüyor musun? Artık o saf çocuklar değiliz. Tanrı aşkına, sen bir düksün. Ve ben-"

Ağzını bir çırpıda kapattı, neredeyse itiraf edecekken kanın yüzünü terk ettiğini hissetti.

Neyse ki Marcus onun kendisinden bir şey sakladığından şüphelenmemişti. "Ailenin fakir olması hiçbir zaman umurumda olmadı," dedi nazikçe. "Şimdi de kesinlikle umurumda değil. Bu benim için asla önemli olmayacak."

Ama önemli olacak, ağlamak istedi. Özellikle de tüm gerçek ortaya çıktığında. Her şeyi açığa vurmamak için dudaklarını sıkıca kenetleyerek pencereden bahçeye baktı. Gökyüzü kararmaya başlamış, kar yeniden yağmaya başlamıştı. Güzel bir manzaraydı, bir tablodan fırlamış gibiydi. Ama yine de kendisini kapana kısılmış hissetmesine neden oluyordu.

"Poppy?"

İç çekti. "Kalacağım, Marcus," demeyi başardı. "Bu havada hiçbir yere gidemeyeceğimi düşünüyorum zaten."

Adam neredeyse belli belirsiz bir rahatlama nefesi verdi ve kadının yüreği burkuldu. "Ama bu öğleden sonra olanları asla konuşmama isteğime kulak verdiğin sürece kalacağım," dedi sert bir sesle, yüzünü ona dönerken.

Hayal kırıklığına uğramıştı. Bunu dudaklarının gergin duruşunda, kaşlarının arasındaki derin kırışıklıkta gördü.

Ancak sonunda başını salladı ve akıcı bir hareketle ayağa kalktı. "Diğerlerine katılmalıyız."

Kafası karışmış, kalbi sıkışmış bir halde adamın kendisine yardım etmesine izin verdi. Ancak düşesin yanına oturup mekanik bir şekilde kadının rahatına bakarken, nasıl bir cehennemde yaşamayı kabul ettiğini merak etmekten kendini .

* * *

Sözüne sadık kalan Marcus, Poppy ile aralarında hiçbir şey olmamış gibi davrandı. Ve geçen her gün bir öncekinden daha eziyetliydi.

Zaman ve mekân verildiğinde onun yumuşayabileceğini ummuştu. Ama kadın ona karşı daha önce hiç olmadığı kadar kapalı kalmıştı. Şimdi, Yeni Yıl gelip geçmiş ve On İkinci Gece hızla yaklaşırken, hem zamanı hem de onu kalmaya ikna etme şansı tükeniyordu. Özellikle de kız her fırsatta ondan kaçmakta ustalaşmışken.

Şimdi olduğu gibi. Ginny Teyze'nin bir işi için odadan çıkmasını umutsuzca izledi. Kendisi de dahil olmak üzere grubun çoğunluğu göle doğru kızakla yapılan bir gezintiden henüz dönmüştü; Poppy'nin

Tüm aksi yöndeki çabalarına rağmen kendini ondan uzak başarmıştı. Ona öğleden sonranın nasıl geçtiğini sorduğu anda, kendisini onun varlığından uzaklaştırmak için hemen yapacak bir şeyler bularak işleriyle meşgul olmaya başlamıştı. Çay fincanına bakıp çiçekli demi içine çekerken, batan tortuları düşündü, geleceğini ve Poppy konusunda ne yapması gerektiğini belirleyebilmeyi diledi. Günlerce acı çektikten ve onu çoktan kaybetmiş gibi hissettikten sonra, ona tamamen ve bütünüyle aşık olduğunu biliyordu.

"Daha inatçı bir kız tanımadım," diye homurdandı Leydi Tesh dirseğinin dibinde. "Ve inan bana, ben de kendi payıma düşeni gördüm. Ben de onlardan biriydim."

Marcus onun bu inatçılığı hâlâ fazlasıyla taşıdığını düşünüyordu ama bunu dile getirecek değildi. Yüzünü düşüncelerinden uzak tutarak iki yaşlı kadına doğru döndü. Ginny Teyze bir parça nakış işliyordu, Leydi Tesh ve Freya da onun yanındaydı.

"Onu kalmaya ikna etmenin bir yolu olmalı," diye söyleniyordu dul Vikontes. "Özellikle de On İkinci Gece ve planlanan ayrılışı hızla yaklaşırken. Ne de olsa, kızın sizi en az sizin onu önemseydiğiniz kadar önemseydiği ortada."

Marcus'un yüzü, duyguları bu kadar göze battığı için kızardı. "Aşk hakkında hiçbir şey söylemedim," diye inkar etti.

"Ben de öyle," diye mırıldandı Leydi Tesh, arkadaşına keskin bir bakış attıktan sonra dikkatini Marcus'a çevirdi ve gümüş bir kaşını kaldırdı.

Tanrım, kadın tehlikeli derecede kurnazdı. Ne mutlu ki o an başka bir yorum yapılmadan geçti ve Marcus yeniden nefes alabildi. Poppy'yi kalmaya ikna etmek için yeterince uğraşması gerekiyordu; dul vikontes de işin içine girerse işinin ne kadar zorlaşacağını düşünmek bile istemiyordu.

"Haklısın, elbette," diye araya girdi Ginny Teyze, elindeki işlemeyi kucağına indirerek, Marcus'un anlam veremediği ama çok şey anlatıyormuş gibi görünen bir ifadeyle yaşlı Vikontes'e baktı. "On İkinci Gece çok yakında burada olacak. Poppy'nin aramızdan ayrılacak olması bir yana, yeni düşesi bulmaya da pek yakın değiliz gibi görünüyor."

Marcus doğru duymadığından emin bir şekilde ona bakakaldı. "Bir sonraki düşes mi?"

Leydi Tesh gözlerini devirdi. "Majesteleri neden benden yardım istedi ve her ailenin evlenme çağında bir kızı olan bu rengarenk grubu Noel için davet etti sanıyorsunuz? İçlerinden birinin sizi baştan çıkarabileceğini, aralarından bir eş bulabileceğinizi ummuştuk. Ne de olsa evlenmek senin görevin. Sen soyunun sonuncususun, düşes ve ben de hayatın ne kadar çabuk değişebileceğinin farkındayız, bu yüzden işleri hızlandırmaya karar verdik."

"Bilmen gerektiğinden emindim," diye ekledi Ginny Hala. Onun şaşkın bakışları karşısında kolunu okşadı. "Bütün bu insanları buraya kendim için davet ettiğimi düşünmedin, değil mi?"

"Hiçbir şeyden haberi yok," diye mırıldandı Leydi Tesh. "Çocuğun burnunun ucundakini görmemesine şaşmamalı."

Marcus daha bu son ifşaat karşısında ne hissedeceğini ya da Leydi Tesh'in şifreli yorumunun ne anlama geldiğini anlayamadan büyük teyzesi tekrar konuştu.

"Umutlarımı daha açık ifade edemediğim için özür dilerim Marcus.

Bana çok mu kızgınsın?"

Kadının nazik gözlerindeki özür, onu dönüp duran düşüncelerini kontrol altına almaya zorladı. Büyük bir çabayla kendini toparlayarak gülümsemeyi başardı. "Elbette sana kızgın değilim teyze. Leydi Tesh'in de dediği gibi, dükalığa karşı bir görevim var. Ve geldiğim ilk günden itibaren yapılması gerekeni her zaman yapacağıma dair size söz verdim." Yine de Poppy yanında olmadığı sürece bu yükümlülük soğuk ve kalpsiz görünüyordu.

Artık büyük teyzesi ve Leydi Tesh'in evlenmesi için aileden ve servet sahibi bir kadın bulmayı planladıklarını biliyordu ve bu ev partisinin nedeninin ortaya çıkması bir gösterge ise mümkün olduğunca çabuk. Ne statüsü ne de serveti olan Poppy ile evlenme planları hakkında ne düşüneceklerdi? Bunu düklüğe karşı görevlerine ihanet olarak görürler miydi?

Ama hayatında ilk kez görevin umurunda olmadığını fark etti. Eğer Poppy ile mutlu bir gelecekte vazgeçmesini gerektiriyorsa, o zaman bunun bir parçası olmak istemiyordu.

"Elbette görevini yapacaksın oğlum," diye devam etti düşes, onun çalkantılı düşüncelerinden habersiz, şefkatli bir gülümsemeyle. "Sana bir gelin bulmak için Londra sezonu yaklaşıyor."

"Peki ya toplumun dışında bir eş bulursam?" Marcus dikkatle sordu.

Büyük teyzesi ona uzun ve düşünceli bir bakış attı, sanki onun zararsız görünen sorusunun ardındaki yüklü anlamı duymuş gibiydi. Yüz ifadesi yumuşadı. "Görevini yerine getirmenin asıl kanla evlenmekten başka yolları da var. Kendine ve kalbine karşı da bir görevin var, sevgili oğlum."

Marcus kelimelerin ötesine geçerek sadece bakabildi. Anlıyor muydu? Kalbinin nerede olduğunu biliyor muydu? Ancak o daha konuşmadan, kız ona tüm cevapsız sorularını yanıtlar gibi görünen parlak bir gülümseme verdi.

"Ve bu ev partisi boşuna değildi, çünkü bize sevgili arkadaşınızı buldu," diye nazikçe devam etti. "Şimdi onu sadece kalmaya ikna edebilirsek."

"Ah, evet, Poppy," araya girdi Leydi Tesh, dudakları düşünceli bir şekilde büzülmüş, Marcus ile büyük teyzesi arasındaki hassas andan habersizmiş gibi görünüyordu. "On İkinci Gece balosu, kızın kendini kurtaramayacağı kutlamaların bir parçası. Bu yüzden önümüzdeki birkaç günü bu etkinliğe göre ayarlamalıyız."

On İkinci Gece balosu. Lanet olsun, zamanı tükeniyordu.

Konuşmuş olmalı ki Leydi Tesh bastonuyla bacağına vurdu. "Böyle mağlup konuşmalar duymayacağım. Bu benim engin yeteneklerime bir hakarettir. Daha önce daha az zamanla çalıştım ve başarılı oldum. Şimdi de kesinlikle başarısız olmayacağım."

İki kadın sohbete dalıp gelecek günleri planlarken, Marcus içinde ilk gerçek umut kıvılcımını hissetti

Poppy'yi kalmaya ikna edebileceğini düşünüyordu. Şans, Leydi Tesh ve bir dizi Noel büyüsüyle bunu başarabilirler.

On Birinci Bölüm

"Baloda dans etmeye hiç niyetim yok," Poppy birkaç gece sonra düşes onu salona yönlendirirken. Etkinlik için neredeyse hiç aksatılmadan yapılan planlamalara katılmış, diğerleriyle birlikte kurdele ve çiçek almak için şehre gitmiş, düşes ve Leydi Tesh'in Beakhead Çay Salonu'nun sahibesiyle yaptıkları toplantıya katılarak çökmekte olan tatlıların tadına bakmış ve On İkinci Gece pastasının ihtişamını tartışmış, hatta majestelerini utandırmamak için eski ama şaşırtıcı derecede güzel bir balo elbisesini yeniden diktirmeyi bile kabul etmişti. Şaşırtıcı bir şekilde, etrafındaki coşku ve heyecanın etkisiyle her saniyesinden keyif almıştı. Hollyton'daki son gecesi için çok uygun olacağını düşünerek, bu neşeyi ve aidiyet duygusunu asla geride bırakmama arzusunu bastırmaya çalıştı.

Ama baloda dans etmeyi reddetti, çünkü Bunun bir parçası olduğunu ve sadece buradan geçen bir yabancı olmadığını ima etti.

"Ayrıca," diye devam etti, "çocukluğumdan beri dans etmedim." Marcus'la, ama o bunu düşünmezdi. "Ve sonra sadece ülke dansları oldu. Balo ile sadece

İki gün sonra yeni dansları öğrenmek için çok geç olacak."

Ancak dul düşes, Poppy'nin giderek çaresizleşen reddinden en ufak bir şekilde etkilenmiş görünmüyordu. "Saçmalama canım," dedi neşeyle. "Bu Londra'daki gibi şık ve gösterişli bir etkinlik değil, coşkulu bir Onikinci Gece balosu olacak. Kır dansları tam size göre. Bir ya da iki tane daha eklersiniz ve hazır olursunuz."

Dowager onu grubun geri kalanına doğru yönlendirirken Poppy, "Ama ben bir refakatçiyim majesteleri, ondan önce de sadece bir hizmetçiyim," demeye çalıştı. Mobilyalar duvarlara doğru itilmiş, halılar arkaya yuvarlanmıştı ve Leydi Buntford piyanonun başına oturmuş, balo için biraz dans alıştırması yapabilmeleri için müzik sayfalarını çeviriyordu.

"Sadece bir hizmetçi mi?" Dowager durdu ve yüzünü ona döndü. Gözlerinde Poppy'nin daha önce hiç görmediği bir ateş vardı. "Bunun seni daha mı değersiz yaptığını sanıyorsun? Sen her şeyden önce bir insansın, canım. Kimsenin seni farklı şekilde ikna etmesine izin verme."

Sersemlemiş, boğazını tıkayan duygular yüzünden konuşamayan Poppy, yaşlı kadın yoluna devam ederken sadece tökezleyebildi.

"Ayrıca, gördüğünüz gibi, saflarımızı doldurmak için burada birkaç uşak ve hizmetçimiz de var. Reddetme şansınız yok."

Argümanlarının her biri normalde yumuşak konuşkan düşesin şiddetli tarafından yok edildi ve kalbi etkilendi.

Haşhaş kendini grubun dış kenarına yerleştirilmiş olarak buldu. Herkes eşleşmiş ve heyecanla konuşuyordu.

"Bayan Tilburn," dedi Leydi Tesh odanın kenarındaki koltuğundan, "sonunda bize katılmaya karar vermişsiniz, görüyorum. O zaman size dans edecek birini bulalım. Hollyton," diye bağırdı. "Partnerin yok. Buraya gel ve Bayan Tilburn'e piste kadar eşlik et."

Hayır. Dehşet verici kelime dilinin ucundaydı. Ancak bu kelime ağzından kaçamadan adam karşısında belirdi ve tüm tutarlı düşünceleri uçup gitti.

Son günlerde ondan uzak durmak için elinden geleni yaparak o kadar çok zaman geçirmişti ki, şimdi karşısındaydı ve kendini... şey, ne hissettiğinden emin değildi. Çok geniş bir duygu yelpazesi vardı: sıcak ve soğuk; endişeli ve coşkulu; korkmuş ve heyecanlı. Karda öpüştüklerinden beri kontrolü elinde tutan yanı, daha mantıklı olan yanı, kontrolü elinde tutmak için elinden geleni yapıyordu. Ama onu çok özleyen, onun tarafından tekrar kucaklanmak ve öpülmek isteyen, en sevgili arkadaşını ve paylaştıkları yakınlığı özleyen diğer yarısının sesi giderek yükseliyordu. Özellikle de adam bu kadar yakındayken, sıcak kahverengi gözleri sanki o da aynı şeyi hissediyormuş gibi ona bakarken.

"Poppy." Kızın adı adamın dilinden yuvarlandı ve teninde dans ederken titreyen bir nefes verdi. Hareket ettiğinin farkına varmadan, aniden eli adamın elindeydi ve adam onu diğer çiftlerin ortasına doğru götürüyordu.

Çocukken sık sık birlikte dans ederlerdi. Howstern'lar ona dans etmeyi öğretme zahmetine hiç girmemişlerdi elbette ve papazın evinde geçirdikleri zaman tamamen akademikti. Öte yandan, Marcus'un ailesi onun eğitimini sanat eğitimiyle desteklemeye özen göstermişti. Elinden geldiğince bilgisini paylaşmıştı. Buna, almak zorunda bırakıldığı dans dersleri de dahildi. Orkestraları kuşlar, şaperonları ağaçlar olduğu halde ormanda nasıl da gülüp dönmüşlerdi.

Şimdi gülmüyorlardı, çünkü bu o kaygısız günlere hiç benzemiyordu. Hayır, bu çok yoğun ve daha önce hiç yaşamadığı bir farkındalık ve elektrikle doluydu. Ona sessizce bir adım atmasını söylediğinde, kulağına gelen sesinin alçak tınısından ürperdi. Ve iri elleri onu bir harekete yönlendirdiğinde, giysileri onu avuçlarının sıcaklığından korumak için hiçbir şey yapmadığında, kollarında dönmekten, yüzünü onunkine kaldırmaktan, onu bir öpücük için aşağı sürüklemekten başka bir şey istemedi.

O da bunu hissetmiş olmalıydı. Eli kızın belinde oyalandı ve onu olması gerekenden biraz daha yaklaştırdı. Kendi iradesi dışında, kendini ona doğru eğilmiş, cennet baharatlarının kokusunu içine çekerken buldu ve zorlukla nefes alana kadar ciğerlerine dolmasına izin verdi.

Ancak adam onu nazikçe kollarının arasına alıp vals yaparak pistte dönmeye başlayınca, diğerleri gibi eş değiştirmediklerini fark etti.

Yüzü kızarmıştı. "Birlikte bir set daha dans etmemeliyiz," diye fısıldadı, etraflarına kaçamak bakışlar göndererek. "Korkunç bir skandala neden olacağız."

"Bu büyük bir balo değil, Poppy," dedi. "Bu sadece küçük bir arkadaş grubunun sıradan bir dans akşamının tadını çıkarması, başka bir şey değil. Burada kimse böyle sosyal incelikleri önemsemez."

"Öyle bile olsa," diye mırıldandı, bakışlarını adamın kravatında tutmaya çalışarak. Bu da doğal olarak gözlerini, üzerinde sakalın belli belirsiz gölgesi olan çenesine çekti. Bu da tabii ki onun ağzına bakmasına neden oldu, o sert, yontulmuş dudaklara... Sertçe yutkundu.

"İki eski dostun birlikte dans etmesinde hiçbir sakınca yok," diye cevap verdi sessizce.

Tuhaf olan, sadece iki eski arkadaş dans ediyormuş gibi hissetmemesi. Aksine, ait olduğu yerdeymiş gibi hissediyordu; sanki geçmişi, bugünü ve geleceği bu adamın güçlü kollarındaydı.

Nefes nefese kaldı ve tökezleyerek durdu. Adam ona baktı, ifadesi okunamıyordu, gözleri onunkilere sabitlenmişti. Titreyerek adamın kucağından indi.

"Bunu yapamam, Marcus."

Dans etmekten çok daha fazlasını ifade ediyordu. Adam kaşlarını çattı, kadının söylemediği her şeyi anlamış gibiydi. Etraflarında çiftler dönüyor ve gülüyordu, bir renk kasırgası ve onlar da bu kasırganın merkezindeydi.

Başını onunkine doğru eğdi. Dehşete kapıldığı bir an için adamın kendisini herkesin ortasında öpeceğini düşündü. Fakat

"Sadece birkaç gün içinde gideceksin, Poppy. Yaşadığımız onca şeyden sonra aramızdaki şeyleri yarım bırakamazsın."

Dudağını ısırđı. O haklıydı. Tabii ki haklıydı. Onun kendisinden bu şekilde kaçmasını hak etmiyordu. Ona her şeyi anlatmaya dayanamasa da, en azından aralarındaki ilişkinin neden bitmesi gerektiğini anlamasına yardımcı olabilirdi.

Onun içindeki değişimi hissetmiş gibiydi. Sözsüzce uzandı, elini tuttu ve onu nazikçe kollarına çekti. Adamın parmaklarını o kadar nazikçe kavradı ki, kız adamın elini kolayca kırabilirdi. Ama bunu yapmak istemedi. Tüm bunlar yakında sona erecekti; onunla geçirdiğı her son anı hatırlayacak ve değerini bilecekti.

"Seninle konuşacağım," dedi kısık sesle, adam onu zarif bir dönüşle savururken. "Ama burada değil."

"Ne zaman?"

Bir süre düşündükten sonra, olacaklar için mahremiyete ihtiyaç duyacaklarını bildiğinden, "Bu gece, ev halkı uyuduktan sonra. Kütüphanede buluşalım."

"Orada olacağım," diye söz verdi sessizce.

On İkinci Bölüm

Sözüne sadık kalan Marcus, kütüphaneye vardığında onu çoktan bekliyordu. Bir an için kapı aralığında durdu, ocağın içine bakarken onu seyretti, gergin profili ateşle sert bir şekilde aydınlanmıştı.

Tanrım, çok güzeldi. Çocukluklarında onun görünüşü hakkında pek düşünmemişti. Ta ki onu yeni bir ışık altında görmeye başladığı, belki de daha fazlası olarak görmeye başladığı o son aylara kadar.

Ancak şimdi.

Birdenbire ona doğru baktı. Sertçe yutkunarak odaya girdi ve kapıyı arkasından kapatarak titrek bacaklarının üzerinde adamın durduğu yere doğru yürüdü. En iyisi bu işi bitirmektir.

"Bir an için fikrini değiştirdiğinden korktum," dedi. Sesi odanın içinde gümbürdüyor, onu karanlık bir lezzetle sarıyordu.

"Bir an için öyle düşündüm," diye itiraf etti belli belirsiz. "Ama haklısın, her şey bu haldeyken gidemem. Sen daha iyisini hak ediyorsun."

"Peki sen neyi hak ediyorsun, Poppy?"

Bu sessiz soru onu neredeyse çözüyordu. Ocaktaki ateşin, çam dallarının ve Marcus'un kokusunu içine çekerek derin bir nefes aldı ve sanki onu duymamış gibi yoluna devam etti.

"Başka kimsem yokken arkadaşım olduğun için çok minnettarım. Hayatımdaki tek iyi şey sendin Marcus ve bunun benim için ne kadar önemli olduğunu, beni nasıl kurtardığını sana asla anlatamayacağım."

Ona bir adım daha yaklaştı. "Bu duygunun karşılıklı olduğunu bilmelisin, değil mi Poppy?" Uzandı ve onun elini tuttu. Temas karşısında nefesi kesildi ama geri çekmedi, çekemedi.

"Biliyorum," diye fısıldadı. Adamın göğsüne baktı. Kravat takmamıştı ve gömleği açıktı, ateş ışığı boynunun güçlü kordonlarını yalıyordu. Tam da yapmak gibi. Sertçe yutkundu. Odaklan, Poppy.

"Ama şunu bilmelisin ki," diye devam etti sesi kısık bir şekilde, "çocukken sorgulanabilir olan dostluğumuz artık imkânsız."

"Hayır, göremiyorum."

Onun cevabına o kadar hazırlıksızdı ki gözleri onunkilere kaydı. Bunun ölümcül bir hata olduğunu çok geç fark etti. Adamın bakışları mıknatıs gibiydi ve onu esir almıştı.

"Bunu anlamıyorum Poppy," dedi ona daha da yaklaşarak, "çünkü bu hiç de doğru değil. Servetimiz ya da servetsizliğimiz bizimle ilgili en önemsiz şey olmalı."

"Dükaliğa gelen adam söylüyor bunu," diye belli belirsiz konuşmayı başardı.

onun ekiişinden.

Dudakları köşeden kıvrıldı. "Bunu bana karşı mı kullanıyorsun?" diye sordu, bir adım daha yaklaşarak başparmağını kızın parmak eklemlerine sürttü.

Gözlerini kırıştırdı, kafası karışmıştı. "Düklüğü sana karşı mı tutuyorum? Aptal mısın sen?"

Omuz silkti. "Yerinde bir soru gibi görünüyor."

"Neye uygun?"

"Yeni elde ettiğim ve hiç de hoş karşılanmayan unvanımı bana karşı kullanmadığınıza göre, fakir bir yetim olarak doğmuş olmanızı kesinlikle size karşı kullanmıyorum."

Acı içini parçaladı. Ne söylediğini bilmiyordu, kökenlerinin ne kadar kötü olduğunu asla bilemezdi. Amcasının bunu ona açıklarkenki sert yüzü, Marcus'u geçmişle kirletmemesi için onu rahat bırakması gerektiği yönündeki tehditleri gözünün önüne geldi.

Birdenbire acı verici bir şekilde yorulunca, onun göğsüne kıvrılıp ağlamamak için tüm iradesini kullandı.

"Hiç de aynı şey değil," diye fısıldadı. "Öyle olduğunu da iddia etme. Toplumda çok katı bir hiyerarşi olduğunu sen de benim kadar iyi biliyorsun."

Alçak bir küfür savurdu. "Sanki toplum umurundaymış gibi." "Yapacaksın. Yakında bir gün statüm aleyhime kullanılacak.

Sen. Birlikte hareket ettiğim herkesin mahvolacağı konusunda uyarılmıştım. Ve benim yüzümden çamurda sürüklendiğini görmeye dayanamam."

Kaşlarını çattı, alçak turuncu ışıkta yüzünde uğursuz bir ifade vardı. "Uyarıldınız mı? Böyle bir şey için seni kim uyardı? Howstern'ler mi? Son baktığımda fakir olmak günah değildi; neden böyle bir şey yaparak bırakın kendinizi, başkalarını bile mahvedesiniz ki?"

Ama çok fazla şey söylemişti. Başını öfkeyle sallayarak dudaklarını sıkıca bastırdı.

Hayal kırıklığına uğramış bir nefes verdi. "Bu bizi hiçbir yere götürmüyor," diye mırıldandı. Sonra gözlerinde kararlı bir parıltı belirdi, ardından da acı veren bir şefkat. "Seni sevdiğimi bilmelisin, Poppy."

Acı ve sevinç göğsünde patladı. Ama hayır, onun sözlerini olduğundan daha fazla . Gençliklerinde birçok kez birbirlerine olan sevgilerini dile getirmişlerdi, karşılıklı sevgi beyanları, çocukların açık kalpleri. Bu da farklı değildi. "Elbette," diye cevap verdi olabildiğince tarafsız bir şekilde. "Ben de seni seviyorum."

Ama o başını sallıyordu. "Hayır, anlamıyorsun. Evet, seni bir arkadaş olarak seviyorum. Ama bundan da öte, seni bir insanın hayatını birlikte geçirmek istediğı kişi için sevdiğı gibi seviyorum."

Kendini tutma çabasından titreyerek, "Bu sadece mevsim, yeni hayatının gerginliğı ve yılın bu zamanının getirdiğı eski acılar. Beni sevmiyorsun, bu şekilde değil."

"Sizi temin ederim, biliyorum." Bir adım daha yaklaştı. "Ve sen de beni aynı şekilde seviyorsun, değil mi?"

Tanrı yardımcısı olsun, öyle yaptı. Gözlerini kırpıştırarak adamın yüzüne bakarken, hem aşkını çatılardan haykırmak hem de sefalet içinde ağlamak istiyordu.

Kadın konuşmayınca, adam daha da yaklaştı. Bir kolu beline dolandı; diğeri yanağını okşamak için yukarı çıktı. Yüz ifadesi çok şefkatli, çok sevgi doluydu.

"Söyle bana, Poppy," diye fısıldadı, ağzı onunkinin üzerinde geziniyor, nefesi yüzünü havalandırıyor. "Eğer beni seviyorsan, bütün günlerimi seni mutlu etmek için harcayacağım. Ama eğer aynı şekilde hissetmiyorsan, yemin ederim bu konuyu bir daha açmayacağım. Benim onayıyla gitmene izin vereceğim. Beni seviyor musun, Poppy?"

Onu uzaklaştırmak için mükemmel bir fırsattı. Bunu daha önce bir kez yapmıştı, değil mi? Onun gözlerinin içine bakmış ve arkadaşlıklarının bittiğini söylemiş, aralarında filizlenmeye başlayan her şeyi bilerek sona erdirmişti. Hepsi de onu bir skandaldan kurtarmak içindi.

Ama o anda, onun gözlerinin içine bakarken, kalbi kendi kalbine çarparken, yapamadı. Yapamadı işte.

"Seni seviyorum." Kelimeler boğuk bir itiraf gibi döküldü ağzından. "Ama bu hiçbir şeyi değiştirmez-"

Söyleyeceklerinin geri kalanı, adamın ağzı onunkini kaptığında kayboldu. Zihninin uzak bir kısmı ona onu itmesini, aralarındaki mesafeyi korumasını, böylece başladığı şeyi bitirebileceğini, nihayet ve kesin olarak aralarındaki şeyleri bitirebileceğini söyledi.

Ama çok yorgundu ve çok yalnızdı. Ve onu o kadar çok özlemişti ki canı yanıyordu. Artık ondan ayrılma zamanı yaklaştığına göre iyiliği için o o değildi.

tamamen bencilce. Bunu istiyordu, onunla ilgili anılarını soğuk ve renksiz geleceğe taşımak istiyordu.

Kollarını adamın boynuna doladığında küçük bir çığlık attı. Adamın onun teslimiyetine tepkisi anında ve tam oldu. Ağzının içine doğru inledi, kolları, kasları bükülüp onu kendine doğru çekerken dili içeri girip onunkine karıştı.

Onu son öptüğünden ne kadar da farklıydı. Altında kar yoktu, kalın giysiler yoktu, manzara tarafından gizlenmiş bir grup insan da yoktu. Bunun yerine, giysileri adamın sert göğsünün göğüslerine bastırdığı hissine neredeyse hiç engel olmuyordu, kapalı kütüphane kapısı onlara daha önce sahip olmadıkları bir mahremiyet sağlıyordu.

Elleri onun üzerinde dolaştı, göğüslerinin yanlarından aşağıya doğru fırçaladı, beline uzandı, kalçalarının üzerinden geçti. Daha fazlasına ihtiyaç duyarak onun içine doğru yükseldi. Adam onun sessiz yalvarışını anlamış gibiydi -tabii ki anlayacaktı- çünkü aniden elleriyle onun poposunu kavradı ve onu sertliğine doğru bastırdı.

Adamın uyarılmışlığının kanıtı, karnının alt kısmına karşı bu kadar ısrarcı olunca, vücudundaki her sinirden ısı fışkırdı ve uyluklarının arasında birikti. Nefes nefese kaldı, ağzını serbest bıraktı ama sadece onun daha fazla tadına bakmak için. Dudaklarını yanağı boyunca boğazına götürdü ve dilini boğazın güçlü uzunluğuna doğru sürükledi. Adam inledi, ona daha iyi erişim sağlamak için başını eğdi.

"Tanrım, Poppy. Bana neler yapıyorsun. Seni o kadar çok seviyorum ki."

Ona da aynı şeyleri hissettiğini, onu sonsuza dek sevdiğini, sevgisinin geçen hafta daha da arttığını ve ölene kadar onu sevmekten asla vazgeçmeyeceğini söylemek için yanıp tutuşuyordu.

Bunun yerine ağzını onun teninde tutarak, dile getirmeye cesaret edemediği şeyi hareketlerinin göstermesine izin verdi.

Ama bunun geçici olduğunu, yarın aralarında hiçbir şeyin farklı olmayacağını ve birlikte bir geleceğin söz konusu olmadığını bilse de, bir yanı tedbiri elden bırakıp bu adama ve onun sunduğu hayata sahip çıkmaktan başka bir şey istemiyordu.

Hayır. Aceleyle bu düşüncüyü susturmaya çalıştı. Ama artık şekillenmişti ve susturulamazdı. Daha önce hissetmesine hiç izin vermediği bir umudun etkisiyle, bir solukta geri çekildi. "Marcus."

"Poppy," diye mırıldandı, başını kaldırmasından yararlanarak dudakları boğazını buldu. Boynun omuzla birleştiği yere kadar öpücükler yağdırdı. Oraya vardığında, hafifçe emerek tenini ağzına çekti.

Gözleri kafasının içinde geri yuvarlandı. Ah, Tanrım, bu ne kadar iyi hissettiriyordu. Ve ne kadar da doğruydı. Adam köprücük kemiğinden aşağıya, gergin göğüslerinin tepesine doğru ilerlerken, kendini nefesini tutarken, yukarı doğru eğilirken, daha fazlası için can atarken buldu.

Sonra adamın kolları kadının altındaydı ve kadın kanepenin yumuşak minderlerine gömülmüştü, adamın sert vücudu kadınınkini yarı yarıya örtüyordu.

"Seni mahvetmeyeceğim," diye yemin etti, sözcükler tenine karşı sıcak ve aceleciydi. "Bana kendi isteğinle gelmeni isterdim."

Özgür irade. Sadece seni biraz sevmeme izin ver. Seni sevmeme izin verecek misin, Poppy?"

Onu daha fazla sevebileceğini sanmıyordu. Onu zorlamak, masumiyetini ve seçme özgürlüğünü aynı anda elinden almak ne kadar kolay olurdu.

Bunun yerine kendini onun üzerinde tuttu, kolları onun her iki yanında titriyordu ve ona dilerse reddetme gücü veriyordu.

Yüzünü ellerinin arasına alırken gözyaşları gözlerini yaktı. "Sev beni Marcus," diye fısıldadı.

Sanki alevler ocaktan gözlerine sıçramıştı, öyle şiddetli yanıyorlardı ki. Adamın ağzı kadınıninkini kavradı ve kadının göz kapakları kapandı. Duygudan, buradan, şimdi ve Marcus'tan başka bir şey yoktu.

Uzun, nazik parmakları sanki onun her santimini ezberlemiş gibi üzerinde geziniyor, elbisesini kenara iterek omzunun üzerinden süzülüyor, göğüslerinin üstünden aşağı iniyordu. Elinin tenine her dokunuşu vücudunu daha da sıkılaştırıyor, ikiye ayrılacağını düşünene kadar onu daha da yukarı çekiyordu. Avucunun göğsünü avuçlamasından daha iyi bir his nasıl olabilirdi? Nasıl oluyordu da elbisesinin kumaşı üzerinden onu okşayan başparmağı, kalçalarının arasındaki o gizli yere neredeyse dayanılmaz bir sıcaklık gönderebiliyordu?

Ancak adam kumaşı aşağı çektiğinde ve ağzı oradaki hassas tomurcuğu ele geçirdiğinde, düşünceleri tutarsız bir karmakarışıklığa dönüştü. Onun altında kıvrandı, bacaklarını birbirine sürttü, anlamadığı bir serbest bırakılma için sessiz bir yalvarış.

Ama bu Marcus'tu, onu kendisinden daha iyi . Onu her zaman tanıyan. Geceliğinin eteklerini buldu ve serin gece havası kızın sıcak bacaklarını okşayana kadar yukarı, yukarı çekti. Bir sonraki anda eli kalçalarının birleştiği yerdeydi ve hızla dünyasının odak noktası haline gelen o ağrıyan noktaya bastırıyordu.

Parmakları, o uzun, zeki parmakları, onu saran girdabın merkezini bularak ona sürtündü. Ağzını kadının göğsünden ayırdığında kadının nefesi adamın alçak iniltisiyle karıştı.

"Çok ıslaksın," diye homurdandı. "Seni tatmalıyım."

O daha ne demek istediğini anlayamadan, adam vücudunun aşağısına, bacaklarının arasına doğru ilerledi. Ağzının sıcaklığı onu bulup sarmaladığında, aklının uzak bir köşesinde şok olması gerektiğini biliyordu. En çılgın hayallerinde bile böyle bir şeyin mümkün olabileceğini düşünmemişti.

Bunun yerine kendini tamamen ona teslim etti. Bacaklarını açarak adamın kalbine daha fazla erişmesine izin verdi, elleri onu teşvik etmek için saçlarına daldı. Titreşimleri hassas bedeninde dalgalanırken onun tatmin hırıltısını duymak yerine hissetti.

Sonraki anlar hem sonsuz hem de sonlu hissettirdi. Dişleri, dudakları ve dili onun üzerinde sihirli bir şekilde çalışarak onu daha da yükseğe çıkardı, ta ki parıldayan bir altın patlamasıyla tüm varlığının yıldız tozuna dönüştüğünü hissedene kadar.

Bir saniye içinde onun yanındaydı, kollarını ona doladı, salıverilmesinin titremeleri vücudunu titretirken onu yakınında tuttu, kulağına fısıldadığı aşk sözcükleriyle daha da enfes hale geldi. Kalp atışları yavaşlarken onu sıkıca kavradı, bu anı ezberledi, bir saniyesini bile unutmamak için kalbinin derinliklerine gömdü. Ama ne kadar isterse istesin, hayatın acımasızlığını sonsuza dek uzak tutamazdı. Ve istiyordu, hem de çok. Onu kendi çocuğu olarak sahiplenmek, asla ulaşamayacağını düşündüğü bir mutluluğa şans tanımak için nasıl da çaresizce yanıp tutuşuyordu.

Düşüncelerinin tamamen değişmesinden korkarak, neden ayrı kalmaları gerektiğine dair tüm nedenleri hatırlamaya çalıştı. Ama artık onun üzerinde bir zamanlar sahip oldukları güce sahip değillerdi.

Kendini onun kucağından kurtardı, ayağa kalktı, titreyen parmaklarıyla kıyafetlerini düzeltti ve kollarını beline doladı, her şeyden çok ona uzanmamak için. "Düşünmem gerek."

Ona acı içinde bakıyordu, yüreği gözlerinden okunuyordu. Ama kalması için ona baskı yapmadı, bunun yerine başını salladı ve ayağa kalktı. Bir an içinde onun ayağa yardım etti ve kütüphaneden çıkıp merdivenlerden yukarı, aile odalarına ve kendi odalarına doğru ona rehberlik etti.

Ancak adam onu yatak odasının kapısında bırakıp gittiğinde ve o da arkasından koşma dürtüsüne karşı savaşılarak kendini aceleyle içeri kapattığında, bu gece uyumakta zorlanacağını biliyordu.

On Üçüncü Bölüm

Onu seviyordu.

Ertesi gün ne kadar telaşlı geçerse geçsin, misafirlerini ağırlamakla, On İkinci Gece balosuna hazırlanmakla ve bunun getirdiği tüm meşguliyet ve gerginlikle dolu olursa olsun, Marcus'un aklının bir köşesinde hep o parlak gerçek vardı: Kız onu seviyordu. Ve Marcus onu burada kalıp kendisiyle bir hayat kurmaya ikna etmekten hâlâ çok uzak olsa da, itirafının ateşlediği umudu hiçbir şey söndüremezdi. Gözleri her kilitlendiğinde bu kıvılcım daha da parlıyor, yaklaşan balo her bakışta daha da önem kazanıyordu. Yeni düğün olarak ilk kez böyle bir etkinliğe ev sahipliği yapacak olması ve yaklaşan incelemelerden duyduğu kaygı bir yana, bunun Poppy'yi kalmaya ikna etmek, ona geçmişinin önemli olmadığını ve hayatındaki en önemli şeyin kendisi olduğunu kanıtlamak için son şansı olduğunu biliyordu.

Konuklar henüz odalarına çekilmişlerdi ki Poppy çıktıktan sonra gözleri uzun süre merdivenin tepesinde kalan Marcus, giyinmeden önce son dakika işlerini halletmek için çalışma odasına gitmek üzereydi ki, ön zil çaldı. Yine de durmayabilirdi, eğer bir

Uşak kapıyı açtığında tanıdık bir ses ön koridora ulaşmadı.

"Lütfen Dük'e amcası Bay Edgar Prouty'nin burada olduğunu bildirin."

Marcus durdu, afalladı ve döndü. "Amca?"

Adam ona baktı, her zamanki gibi soğukkanlı ve duygusuzdu. Yine de Marcus'u içine çekerken gözlerinde bir onay vardı. "Hollyton."

Marcus adamın elini sıkmak için ilerlerken gülümseyerek, "Oh, hiç de bile," dedi. "Benim için tören yapmanıza gerek yok."

Yaşlı adamın kaşları hemen aşağı indi. "Size Hollyton demem uygun olur ve ben de bu konuda çok titizimdir. Bunu biliyorsun."

Gerçekten de Marcus biliyordu. "Pekâlâ amca," dedi, az önceki neşesi uşağa döndüğünde azalmıştı. "Çok özür dilerim Williams, balo hazırlıklarıyla meşgul olduğunu biliyorum ama lütfen Bay Prouty için bir oda hazırlatabilir misin?"

"Çok iyi, ."

Kâhya zaten telaşlı olan hizmetkârlara talimat vermek üzere arkasını dönerken, Marcus amcasını çalışma odasına götürdü. Salonun gürültüsünden sonra oda sessizdi, ocakta neşeyle yanan bir ateş vardı. "Lütfen oturun," dedi Marcus odanın kenarındaki arabaya giderken. "Brandy?"

"Evet."

İçkileri doldurdu, yaşlı adamın yanına döndü ve karşısına oturdu. Ve hemen anladı ki

azarlanmak üzereydi.

İç çekti. "Lütfen amca, beklenmedik varlığının tadını çıkaramaz mıyım?"

Ama adamın kaşları daha da çatıldı. "Hizmetçilerden özür dileyemezsin, Hollyton. Sana bundan daha iyisini öğrettim."

Marcus içkisinden sağlıklı bir yudum aldı ve adamın her şeyi bir ders haline getirme kararlılığına duyduğu kızgınlığı bastırmaya çalıştı. "Onlar da insan amca ve saygıyı hak ediyorlar."

"Onlar kiralık yardımcılar," diye karşılık verdi amcası. Birden arkasına yaslandı ve içkisinden bir yudum aldı. "Ama bu buluşmayı kirletmememiz gerektiği konusunda haklısın. Çok uzun zaman oldu."

Marcus derin bir nefes aldı, kendi tepkisinden dolayı hayal kırıklığına uğramıştı. Bu tür konularda adamı görmezden gelmeyi uzun zaman önce öğrenmişti. Onun fikrini asla değiştiremeyecekti.

O zaman neden bu kadar savunmacı bir tepki vermişti?

Ama şimdi zamanı değildi. Gülümsemeyi başardı. Aralarındaki büyük farklılıklara rağmen yaşlı adamı seviyordu. Ne de olsa annesi onu terk ettikten sonra Marcus'un yanında olmuştu.

"Noel şenlikleri için bize katılma fikrini değiştirdiğine çok sevindim. Gerçi bu akşamki On İkinci Gece balosu ve diğer konukların ertesi gün ayrılacak olması nedeniyle ne yazık ki sonlarına yetiştiniz." Poppy'yi bile kalmaya ikna edemezse. Ama hayır, şimdi bunu düşünemezdi.

"Dük olarak ilk sosyal etkinliğinizi kaçıramazdım. Şimdi," dedi yaşlı adam, "zamanımızın kısıtlı olduğunu ve ikimizin de akşam için giyinmemiz gerektiğini biliyorum. Ama bana konuklarınız hakkında bilgi verin. Önemli biri var mı?"

Marcus itaatkâr bir şekilde gerekli isimleri sıraladı. Amcası başını sallayarak eşlik etti ve düşünceli bir şekilde konyasını yudumlayarak garip yorumlar yaptı.

"Güzel, güzel," diye mırıldandı. "Etkileyici unvanlardan, eski ailelerden oluşan iyi bir koleksiyonunuz var. Bu kadar çok yeni tanıdık edinmekten memnun olacağım."

Marcus gülümseyerek, "Ama baloda zaten birilerini tanıyor olacaksın," diye cevap verdi, kol ve bacaklarına bir sıcaklık yayılmaya başlamıştı.

"Öyle mi? Kim?"

"Poppy'yi hatırlarsın, çocukken papazın evinde birlikte ders aldığım kız?" Amcasının şaşkın bakışları karşısında kendini düzeltti. "Prudence Tilburn demek istiyorum. Teyzesi ve amcası Howstern'lar tarafından büyütüldü."

Şaşkınlıkla amcası durdu ve bakışları keskinleşti. "Evet," diye yavaşça cevap verdi.

Çok geç, amcasının Poppy hakkındaki düşüncelerini hatırladı. Ona açıkça düşman olmasa da, arkadaşlıklarını da onaylamamıştı. Bu, Marcus'un hayatında amcasının isteklerine itaatsizlik ettiği tek yöndü.

Ama artık o çocuk değildi. Yetişkin bir adamdı, bir düktü.

Omuzlarını dikleştirdi, kendini açıklanamaz bir şekilde savaşa girecekmiş gibi hissediyordu. "Dowager düşesi

ona eşlik edecek. O da baloda olacak." "Anlıyorum."

Marcus daha fazlasını bekliyordu. Amcası onaylamadığı konularda sessiz kalacak biri değildi.

Ama adam hiçbir şey söylemedi, onun yerine içkisini yere bırakıp ayağa kalktı.

"Peki o zaman," dedi amcası, "akşam için giyinelim mi?"

Birdenbire anlaşılmaz bir şekilde gerginleşen Marcus, yine de Edgar Amca'yı çalışma odasından çıkarıp uşağı aramaya yönlendirdi. Ama kısa bir süre sonra, odasında yalnız kaldığında, beklenti ve gerginlik diğer her şeyi bastırdı. Birazdan Poppy'yi görecekti. Ve geleceğinin onların geleceği olup olmayacağını öğrenecekti.

* * *

Poppy'nin giyinmesi her zamankinden çok daha uzun sürdü. Bunu elbiseye alışık olmadığı için mazur görebilirdi. Ama örgülü saçlarını başında bir taç şeklinde sabitlerken ellerinin titremesini izlerken bunun hiç de öyle olmadığını biliyordu.

Bu Hollyton'daki son günü olmalıydı. On İkinci Gece'den sonra ayrılacağından o kadar emindi ki, Marcus'a Londra'ya ve hayatına döneceği konusunda o kadar kararlıydı ki.

Ama birbirlerine yaptıkları açıklamalardan ve dün gece onun bedenini sevme şeklinden sonra, kalbinin onunkiyle olduğu kadar onun kalbiyle de sarmaş dolaş olduğunu bilerek onunla bakışıp durduğu koca bir günün ardından, bu karar artık doğru gelmiyordu. Dışarıya bir göz attı

Pencereden, ufkun ötesinde batmakta olan güneşe , son ışınlar kar üzerinde elmas gibi parlıyor ve ona çok tanıdık gelen temizlenmiş yolları aydınlatıyordu. Kalbi acıyla çarptı. Hayatında ilk kez hoş karşılandığını, buraya ait olduğunu hissetmişti. Burayı ve içindeki insanları sevmeye başlamıştı. Dowager düşesi onun için bir büyükannenin olabileceği kadar değerli hale gelmişti. Huysuz Leydi Tesh'i bile sevmeye başlamıştı.

Ve Marcus.

Ağlamamak için dudağını ısırды, kalbi ikiye ayrılmış gibi hissediyordu, göğsü o kadar sıkıydı ki nefes alamıyordu. Kafasını bulandıran özlem sisini dağıtmak için havaya ihtiyacı vardı. Kabul etmesi için ısrar ettikleri güzel pelerini kaptığı gibi omuzlarına geçirdi ve kapıyı açarak odadan kaçtı. Elbisesinin yumuşak fildişi kadife eteklerini iki eliyle kavrayarak evin içinde koşturdu, son dakika hazırlıklarını yapan telaşlı hizmetkârlara aldırmadan, tüm dikkatini bir çıkış bulmaya verdi. Sonunda bir çıkış buldu ve tökezleyerek düğüm bahçesine bakan taş bir balkona çıktı.

Buz gibi havayı büyük yudumlarla içine çekti, ciğerlerine dolan havanın keskinliği onu şok ederek kendine getirdi. Oyalanacak zamanı yoktu. Balodan önce, gecenin büyüünden etkilenmeden önce ne yapacağına karar vermeliydi.

Ama manzaraya baktığında tek bir gerçek çarpıyordu. Marcus'u tüm kalbiyle seviyordu. Ve

Bir mucize eseri, o da bir şekilde aynı şeyi hissetti. Ona sırtını dönmek en büyük suç olmaz mıydı?

Kıpırdamadan durdu, eli parmaklığın soğuk taşını buldu ve bu basit ve yadsınamaz gerçeğin gücüyle düşebilecekken onu ayakta tuttu. Bu kadar uzun zaman sonra birbirlerini tekrar bulma şansları neydi? Buraya gelebilmek için geçtiği tüm yolları, kendi seçimi olmaksızın sapmış olduğu tüm planları düşündü. Tüm o referanssız işleri kaybetmeseydi, Londra'da işsiz ve çaresiz kalmasaydı, kendisine neden bir leydi hizmetçiliği işi teklif edildiğine dair şüphelerini görmezden gelmeseydi, Sör Reginald ve Bayan Linley Hollyton'a davet edilmeseydi... Bunların olması imkânsız görünüyordu. Yine de buradaydı, Marcus'un evinde. Marcus onu seviyordu ve onunla bir hayat kurmak istiyordu.

Bir elini göğsüne bastırdı, umut içinde daha önce hiç olmadığı kadar parlarken yüzünde bir gülümseme belirdi. Elbette hâlâ konuşmaları gereken şeyler vardı. Ona doğumuyla ilgili gerçeği söylemeli ve öğrendikten sonra onu hâlâ sevip sevemeyeceği konusunda bir seçim yapmalıydı... Bocaladı, korku yükseldi ve neredeyse onu odasına geri koşturacaktı. Ancak bir sonraki anda korkusunu bastırmayı başardı, midesinde hafif bir kaynama vardı. Hayır, ona söylemeliydi. Korkunun kendisini yönetmesine izin vermek yerine bunu ona uzun zaman önce söylemeliydi.

Ve şimdi ona söyleyecekti.

Bir yandan korkarken bir yandan da sevinçle, onu bulma hevesiyle sağa sola dönmeye başladı. Ancak açık kapı aralığındaki adamı görünce nefesi ciğerlerinden kesildi. Karşısında geçmişten gelen bir hayalet vardı, on yıl daha yaşlanmıştı ama hâlâ eskiden olduğu gibi sert ve düzgün bir beyefendiydi.

Marcus'un amcası, soğuk bakışlarını onun üzerinde gezdirerek yoluna çıkmaya devam ederken, sanki yeniden o genç kız olmuş, dünyası ayaklarının altında paralanıyormuş gibi hissetti.

Gözlerini kısarak onu bir aşağı bir yukarı szd. "Bayan Tilburn, değil mi?" Kız sessiz kaldığında dudağı kıvrıldı. "Uzun zaman oldu ama bu cafcaflı saçları nerede görsem tanırım."

Poppy bu zalimlik karşısında nefesini tuttu. Nezaket ve haysiyetle muamele grdğu onca günden sonra, bu hakaret çok daha etkiliydi.

"Bay Prouty," diye zorladı kansız dudaklarını, sanki kendisini ondan koruyabilecekmiş gibi pelerinini daha sıkı bir şekilde üzerine çekti. Sonra, bu adamın varlığından kaçması gerektiğini ya da tutmayı başardığı soğukkanlılığını kaybetme riskini göze alması gerektiğini bilerek, sığ bir reveransla eğildi ve adamın etrafından dolanarak evin güvenliğine doğru ilerledi.

Marcus'un amcası burada olduğuna göre güvenli olacak mı?

Ancak adam rahatça yoluna ıktı. Arkasındaki odada yanan lambaların ışıltısı acımasız bir alay gibiydi; hızla kararan bahçe onu tekrar soğuk gölgelere ekecekmiş gibi görünse de, ona ulaşmayı umamayacağı şeyleri gösteriyordu.

"Ne planladığını biliyorum, biliyorsun."

Onu görmezden gelmeliydi. Ama sanki kaçacak yeri olmayan bir tilki gibi bakışlarını onunkilerden ayıramıyordu.

Adamın balo için çoktan giyinmiş olduğunu fark etti, tertemiz manşetlerini rahatça düzeltirken, gardırobunun her parçası şüphesiz onun önemini ve zenginliğini duyurmak için seçilmişti. "Marcus'un hayatına tam da düklüğe yükseldiği sırada aniden geri dönmen çok uygun oldu. Gerçekten de çok uygun."

Kadın şaşkınlıkla ona baktı. "Yemin ederim, tamamen tesadüftü."

Dudağı kıvrıldı. "Gel canım. Ben yeğenim kadar saf değilim. Bir servet avcısını gördüğümde tanırım."

"Hayır-"

Elini buyurgan bir tavırla kaldırdı. "Seninle tartışmak benim için zaman kaybı. Özellikle de bunu daha önce konuştuğumuz için. Yoksa unuttun mu?"

Yüzündeki kanın çekildiğini hissederek bembeyaz kesildi. Adamın onu tepeden tırnağa süzerken dudaklarını tiksintiyle kıvrması kendini kirli hissetmesine neden oldu; sanki adam kızın büyük bir umut ve özenle giydiği güzel kıyafetlerin altındaki sahtekârlığı görmüştü. "Hayır," diye düzensiz bir şekilde fısıldadı. "Unutmadım."

"Peki o zaman," dedi, yumuşak ses tonunun altındaki düşmanlığı gizlemek için hiçbir şey yapmadı, "Hollyton'ın sizinle ilişkilendirilmesinin ne kadar zarar verici olacağını rahatlıkla unutmuş olmalısınız. Özellikle de sadece soylu değil, aynı zamanda bir dük olduğu ve bunun getirdiği tüm statülere sahip olduğu için. Ancak

görevlerini terk etmesini, kendisine güvenenlere sırtını dönmesini mi bekliyorsunuz?"

"Hayır," dedi uyuşmuş dudaklarının arasından. Ancak korkunç soğuğu hisseden sadece dudakları değildi; tüm vücudu iliklerine kadar üşüyordu. Onu ısıtacak bir palto olmadan orada nasıl durabiliyordu? Yine de, diye düşündü acı acı, soğuk kalbi onu böyle bir ortama olmalıydı.

"Ancak," diye düşündü, "on yıl öncesinin aksine, varlığınızdan zarar görecektir daha fazla kişi var gibi görünüyor. Düşes, böyle bir kişiyi işe aldığını öğrendiğinde kesinlikle öfkelenenecektir. Ve geçtiğimiz haftalarda ilişki kurduğunuz genç hanımların itibarları da şüphesiz onarılamayacak şekilde zedelenenecektir."

Ah, Tanrım, haklıydı. Midesi guruldadı ve elini ağzına bastırdı, hesaplarını ortaya dökmekten korkuyordu. Eşit muamele görmenin mutluluğuna o kadar kapılmıştı ki, kökeninin ortaya çıkması halinde etrafındakiler için ne gibi sonuçlar doğuracağını düşünmemişti.

Gözleri, avını gören bir şahin gibi zaferi sezmişçesine kısıldı. "Şimdi anladığımı görüyorum. Bu yüzden Hollyton'ın, ona yıkımdan başka bir şey getirmeyecek skandalcı bir kadın tarafından kirletilmemesi için her şeyi yapacağımı da anlayacaksınız. Kendi kız kardeşimin onu yozlaştırmasına izin vermedim; kesinlikle bir fahişenin

pahalı kıyafetler giymenin ve güzel davranışlar sergilemenin kim olduğunu değiştireceğini sanıyor."

Poppy ona sadece bakabildi, şiddetli dūřmanlıęı karşısında şaşkına dōnmüřtü. Bu onun geğmişinin, yeğenine gōsterdięi basit ilginin ötesinde bir şeydi. Marcus'un annesini neden gündeme getirmişti? Bir řey -içgüdü ya da önsezi ya da farkına varma- zihninin arkasını gıdıklamaya başladı ve uyuşmuş şokuyla savaştı.

Ancak Tilburn buna bir anlam veremedi, adam yağlı sesiyle devam etti: "Tabii aklınızda başka bir pozisyon yoksa. Aile işine katılmaya mı karar verdiniz, Bayan Tilburn?"

Kendini tokat yemiş gibi hissetti. Ama bunun onu sersemliğinden kurtarmak gibi bir yararı oldu. Kendini tam boyuna çekti, başını kaldırdı ve toplayabildiği kadar vakarla ona baktı.

"Sanırım," dedi, sesi eşitti, "hakaretlerinizden bıktım, Bay Prouty. İzninizle."

Burnunun ucuyla adama baktı ve eve tekrar girebilmek için onun yoldan çekilmesini bekledi. Adam uzun bir süre orada durdu, yüz ifadesi anlaşılmazdı. Sonunda alaycı bir selam vererek kenara çekildi.

Poppy eteklerini ellerinin arasına alarak onun arkasından odaya girdi. Ancak salona ulaştığında, parlak ışık ve hareketlilik geręeklięi üzerine çökertmişti. Cesareti bir anda onu terk etti. Bacakları altından titriyor, nefesi sert ve hızlı geliyordu, kırılmadan önce odasına asla varamayacağını biliyordu

tamamen aşağı indi. Gzetlenmediğinden ve Bay Prouty'nin görünürde olmadığından emin olmak için etrafına hızlıca bir göz attıktan sonra hızla küçük bir yan odaya girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

Gözyaşları gerçek bir tufan gibi akmaya başladı. Yere yığıldı, kollarını ortasına sardı, sanki kendi iradesiyle kendini bir arada tutmaya çalışıyordu. Ama göğsünden yükselen hıçkırıkları durdurmak mümkün değildi,öyle şiddetliydiler ki bedenini sarsıyorlardı. Kim olduğunu, annesinin kim olduğunu nasıl unutmuştu? Ama hayır, unutmamıştı; her şeyi hatırlamıştı. Yine de kısa bir süre için, belki, sadece belki, buna rağmen hayatında mutluluk ve sevgiye sahip olabileceğine dair umudun içine sızmasına izin vermişti. Bir Noel mucizesinin gerçekten gerçekleşebileceğine ve Marcus'la birlikte bir hayat kurabileceklerine dair.

Ne kadar aptalmış.

Bölüm On Dört

Marcus, balodan hemen önce büyük salonda onlara katılan Poppy'nin yüz ifadesinden çok fazla anlam çıkarmamaya kararlıydı. Ne de olsa etrafları diğerleriyle çevrili olacaktı ve Poppy daha önce hiç böyle bir şeye katılmadığı için yaklaşan akşam konusunda şüphesiz gergindi.

Ancak beklemediği şey, onun tamamen yokluğuydu.

Leydi Tesh'le birlikte merdivenlerden inen Ginny Teyze'ye doğru yürüdü. "Nerede o?"

Ama dulların tek kelime etmesine gerek yoktu; kederli yüz ifadeleri ona bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu. Onların yanından hızla geçerek Poppy'nin odasına koştu, kendini rezil edip etmediğini umursamadan. Eğer kararını çoktan verdiyse -ki vermiş olmasından bunu kendi ağzından duymak istiyordu.

Kapısına sert bir vuruş yaptı. Kadın sanki onu bekliyormuş gibi hemen kapıyı açtı. Ama şimdi buradaydı ve neredeyse kesin olan reddi yüzünden önünde cehennem esniyordu, kendini korku içinde buldu.

Geri çekildi, gözleri yerdeydi ve eliyle içeri girmesini işaret etti. Bunu yaptı, duraksadı, sonra odanın ortasında donup kaldı. Kapı kapandı

Arkasından yumuşak bir klik sesi geldi ama yine de gergin sessizlikte duyulmuyordu. Ve sonra... Hiçbir şey.

Cesaretini toplayarak onunla yüzleşmek için döndü. Kadın kapının yanında yıpranmış, yırtık pırtık, mürekkep lekeli elbisesiyle duruyordu, yüzü mum gibiydi. Saçları, o ateşli buklelerden oluşan görkemli yelesi, kıyafetinin sıkıcılığıyla garip bir tezat oluşturacak şekilde, karmaşık örgülü bir taç şeklinde başına sarılmıştı.

Gözünün ucuyla bir şey dikkatini çekti: Yatağın üzerinde açık duran çantasının içinde tüm eşyaları yığılıydı. Güzel kadife fildişi balo elbisesi ocağın bir sandalyenin üzerine özenle örtülmüştü, diğer elbiseler ve pelerin de onunla birlikteydi. Sanki bir yumruk göğsünde bir delik açmış gibi hissetti.

"Gidiyorsun."

Bu bir soru değildi ama yine de cevapladı. "Öyleyim."

Bunlar iki basit, yumuşak kelimeydi. Yine de sanki o yumruk kalbini yakalamış ve söküp atmış gibi hissetti.

Derisinin altına, penceresinin dışında hafifçe yağan karla hiçbir ilgisi olmayan bir soğukluk sızdı.

"Neden, Poppy?" Soru dudaklarından döküldü.

"Nedenini biliyorsun, Marcus."

Bir elini havada gezdirdi, öfkesi kabarmaya başlamış, acısını gölgede bırakmıştı. "Toplumun ne düşündüğünün birbirimiz için hissettiklerimizden daha önemli olduğuna inanmamı mı istiyorsun?"

"Durum bundan daha karmaşık."

"Bana oldukça basit görünüyor." Tedirgin bir elini yüzünde gezdirdi. "Lanet olsun, Poppy. Yaşadığımız onca şeyden sonra mı? Birbirimizi yeniden bulmamız bize bir armağan. Bunu neden göremiyorsun?"

"Bunu yapmak istediğimi mi sanıyorsun?" Kendini ortasından kucaklarken sesi acı dolu bir törpü gibiydi. "Seni ve sahip olabileceğimiz şeyleri terk etmek istediğimi mi sanıyorsun? Ama benim istediğimden daha önemli şeyler var, Marcus. Bu dünya nazik değil. Ayrıca, düşünmemiz gereken bizden çok daha fazlası var. Sen bir d ks n."

"Bütün bunların umurumda olmadığını biliyorsun," diye hırladı. "Elimde olsa yarın hepsini geride bıraktırdım."

"Hayır, yapmazsınız," dedi kederli bir inançla. "Bu kadar çok insanın hayatından sorumlusun. Kendi isteklerin için onları ya da görevlerini terk edemezsin. Eğer böyle yaparsan seni tanıdığım adam olamazsın."

Titreyen bir nefes aldı. "Bunların hiçbiri benim için senin kadar önemli değil, Poppy," demeyi başardı.

Ona hüzünlü bir gülümseme verdi. "O halde söz verdiğin gibi bu konudaki isteklerime kulak vereceksin."

"Yapma." Kelimeler acı dolu bir fısıltıyla, s nm ş bir mumdan yükselen duman gibi son bir umutsuz solukla  ıktı.

Kapıya doğru yürüdü ve ardına kadar açtı. "Hoşça kal, Marcus."

Ona baktı, kalbinden geriye kalanlar un ufak olmuştu. Kendini toparlayarak bir kez sertçe başını salladı ve odadan  ıktı. Kapı usulca kapanırken,

O ilk terk edilişin hayaletini canlandıran bir ölüm çanı gibi hissetti. Kendi annesi onu terk etmişti; Poppy'nin de terk etmiş olması şaşırtıcı mıydı? Hem de bir değil, iki kez.

Ama haklıydı; görevleri vardı. Göğsündeki ani uyuşmayı hoş karşılayarak çenesini dikleştirdi ve Poppy'den ve onunla kurmayı umduğu hayattan uzaklaştı.

* * *

Saatler sonra Poppy ocağın önündeki sandalyelerden birine kıvrılmış, tüm gücüyle aşağıdaki balo salonunda devam eden şamatayı duymamaya çalışıyordu. Yatmalıydı; yarın Londra'ya dönüş yolculuğuna başlarken yeterince stres yaşayacaktı. Ama içten içe çok kırılmıştı; gardını bir nebze olsun indirip, şimdiye kadar uyuduğu en güzel yatak olan ödünç aldığı yatağının yorganının altına girme düşüncesi bile, ondan kalkıp buradan sonsuza dek ayrılmak zorunda kalacağını bildiğinden, ağlamak istemesine neden oluyordu.

Marcus'un yüzündeki acı ve ihanet ifadesini asla unutamayacaktı. Gözlerini sımsıkı kapattı ama görüntü göz kapaklarının ardında, kendi özel arafında yanıyordu. Bir gün anlayacak, dedi kendi kendine. Onunla ilgili anıları solduğunda, onunla asla elde edemeyeceği bir başarıya ulaştığında, kusursuz bir üne sahip bir kadınla evlendiğinde ve hayatı kolay ve mutlu olduğunda, onu sevmiş olduğunu unutacaktı.

Ancak zihnini rahatlatması gereken bu farkındalık, ona öncekinden daha şiddetli bir keder getirmeyi başardı. Nefes nefese kaldı, göğsünün üzerindeki kumaşı kavradı ve

daha sıkı bir top. Kalbini göğsünden söküp atmak için neler vermezdi. Böylece bu akıl almaz acıyı hissetmeyecekti. Hayatının geri kalanında birlikte yaşayacağını bildiği bir acı.

Birden kapı çalındı. Bir an için kalbi yeniden canlandı, belki de geri dönmüştür diye düşündü. Ama sonra kapı açıldı ve Florence adında bir hizmetçi elinde bir tepsiyle içeri girdi.

"Merhaba Bayan Tilburn," dedi kız parlak bir sesle. "Size bir tepsi yemek getirmem söylendi. Umarım açsınızdır, çünkü burada gerçek bir ziyafet var."

Resmiyete gerek yoktu elbette. Ne de olsa hizmetçiliğe geri dönmüştü. Ama geçen bir buçuk haftadan sonra Prudence olmaya geri dönmeye dayanamıyordu. "Lütfen bana Poppy deyin," demeyi başardı.

"Poppy," diye tekrarladı kız sıcak bir gülümsemeyle, sonra da tepsiyi ocağın önündeki alçak masanın üzerine koyarak bulaşıkları yerleştirmeye başladı.

"Baloya katılacak kadar iyi olmadığınızı duyduğumuzda çok üzüldük. Bu görkemli bir etkinlik; görünüşe göre Synne'deki herkes gelmiş. Elbette Leydi Tesh, Dane Dükü ve düşesi, Pickerings ve Gadfeld kızları..."

Florence konuşmaya devam ederken Poppy'nin zihni de kayıtsızca dolaşıyordu. Eşyalarını toplamıştı ama sadece yanında getirdiği parçaları. Kendisine hediye edilen güzel pelerini, elbiseleri ve aksesuarları yanında götürmeye dayanamıyordu. Ona Marcus'u çok fazla hatırlatacaklardı.

Sanki kız onun bu adam hakkındaki düşüncelerini duymuş gibi söze girdi: "Dük için endişeleniyorum. Zavallı adam sanki birinin ölüm haberini almış gibi görünüyor. Hayattan biraz zevk alacağını ummuştum; ev partisi başladığından beri değişmiş bir adam oldu. Eskiden olduğu o üzgün, ciddi ruh haline geri döndüğünü görmekten nefret ediyorum."

Poppy kaşlarını çattı. Böyle bir tanım Marcus'a hiç benzemiyordu. Oh, o her zaman sorumluluk sahibiydi. Ama hiçbir şey hizmetçinin çizdiği resimle kıyaslanamazdı.

Onu bu konuda sorgulamamalıydı. Bunun ona hiçbir faydası olmazdı. Ancak tüm iyi niyetine rağmen kelimeler ağzından dökülüverdi. "Çok mu değişti?"

"Oh, elbette." Florence tabağın yanına bir peçete koydu ve kapları yerleştirdikten sonra iç geçirdi. "Son zamanlarda çok daha mutluydu. Ama şimdi daha önce gördüğüm o kasvetli beyefendinin izlerini görüyorum." Kaşları alnının üzerinde aşağı doğru indi. "Umarım bunun Bay Prouty ile bir ilgisi yoktur."

Poppy adamın adını duyunca yüzündeki kanın çekildiğini hissetti. "Bay Prouty?" diye sordu belli belirsiz.

Ama kız onu duymamış gibiydi. Doğruldu ve el işine baktı. "En iyisi seni yemen ve dinlenmen için yalnız bırakayım. İyi havada Londra'ya uzun bir yolculuk olacak; bu kar yolculuğu zorlaştıracak. Yarın yola çıkmadan önce vedalaşmayı unutmayın." Neşeli bir el sallayışla ayrıldı.

Poppy'yi, kızın fark edebileceğinden çok daha fazla düşünecek şeyle baş başa bıraktı.

Marcus'un ruh halinin aniden değişmesini onu reddetmesine bağlayabilirdi; gözlerinde onu çok incittiğini görmüştü. Ve eğer onun acısı kendi yüreğindeki kederin bir parçasıysa, bu gerçekten de çok şiddetli olmalıydı.

Ama Florence'ın öylesine Bay Prouty'den söz etmesi, adamın Marcus'un annesiyle ilgili olarak söylediği ve Poppy'nin şimdiye kadar unuttuğu bir şeyi hatırlattı.

Kendi kız kardeşimin onu yoldan çıkarmasına izin vermedim.

Bay Prouty böyle bir sözle ne demek istemişti? Anlatılanlara göre, Marcus'un annesi onu kendi isteğiyle terk etmişti. Tabii...

Tabii Bay Prouty onu uygun bulmamış ve oğlunu terk etmeye zorlamamışsa.

Hayır, kesinlikle olmaz. O kadar zalim olamazdı. Yine de bu fikir artık yerleştiğine göre, sarsılmayacaktı. Poppy'yi Marcus için iyi biri olmadığına bir değil iki kez ikna etmişti; onun ilk olmaması mümkün müydü?

O anda Marcus'u, onun Florence'ın anlattığıyla taban tabana zıt olan mutluluğunu, kızın onun eskiden olduğu gibi sade bir adama dönüşmesine Bay Prouty'nin neden olabileceğine dair şüphesini düşündü. Ve bir anda adamın kendisini uzaklaştırmasına izin vermekle büyük bir aptallık ettiğini anladı.

Ayağa fırladı, ocağın önündeki halının üzerinde volta atmaya başladı, her adımda daha da telaşlanıyordu. hiç olmamıştı.

Daha önce onun nedenlerini sorgulamıştı ama şimdi sorguluyordu. Kız onun için o kadar büyük bir tehdit miydi ki, onun doğumuyla ilgili gerçeği öğrenmek için bu kadar uğraşmıştı? Onu ve Marcus'u ayırmak için bu kadar uğraşmasının başka ne sebebi olabilirdi? Ve kız o kadar saf bir çocuktaki, sadece on beş yaşındaydı, ona izin vermişti.

Ama o artık bir çocuk değildi. Marcus'u kullanmasına ve onu gölgelerin içine atmasına izin verirse lanetlenirdi.

Marcus. Bir an için bocaladı. Ah, Tanrım, onu nasıl da seviyordu. Daha birkaç saat önce onunla birlikte olmak için topluma meydan okumaya hazırdı. Hâlâ aynı şeyleri mi hissediyordu? Kalbini kırdıktan ve onu terk ettikten sonra onu hâlâ sevebilir miydi, tıpkı annesinin yılın aynı zamanında yaptığına inandığı gibi? Ve eğer bu iki sorunun cevabı bir şekilde evet ise, onu zayıflığı ve korkuları için affedebilecek, kökenlerini görmezden gelip onu olduğu gibi kabul edebilecek miydi?

Ne yaptığını bilmeden güzel fildişi elbiseye doğru ilerliyordu. Ama ellerini yumuşak kadifenin üzerinde gezdirirken, korkularından daha önemli şeyler olduğunu biliyordu. Marcus'un annesinin onu kendi isteğiyle terk etmemiş olabileceğini bilmesi gerekiyordu. Ve Poppy sonunda ona kim olduğunu ve onu hâlâ sevdiğini söylemeliydi.

Sade elbisesini çıkarıp fildişi kadifeyi giymek için çalışmaya başladı, kararlılık damarlarında dolaşıyordu. Her şey ayaklarının altına serildikten sonra Marcus'un onu kabul edip etmeyeceği kendisine bağlıydı. Ama en azından

Amcası tarafından bir kukla gibi oynatılmak yerine, bir kez olsun kendi hayatı üzerinde söz sahibi olmak için bir seçenek sunulmuştı. Onun iplerini kesecek ve onu özgür bırakacaktı.

On Beşinci Bölüm

On İkinci Gece balosu büyük bir başarıya dönüşüyordu. Akşamın erken saatlerinde yağan taze kara yağmen, Synne halkı Hollyton Malikânesi'ne akın etmiş ve içeriyi hınca hınç doldurmuştu.

Yine de Marcus ısıltılı balo salonuna, konuşan, gülen ve dans eden her kesimden insana bakarken, sadece uyuşukluk ve içinden atamadığı derin bir ürperti hissetti.

Yanına ağır bir varlık yanaştı. "Başımdan beri söylediğim gibi bu etkinliği Hollyton Kalesi'nde yapmalıydınız," dedi amcası, toplanan konuklara ters ters bakarak. "Bu senin dük olarak ilk etkinliğin. Her ne kadar başka bir dük ve diğer çeşitli unvanlar mevcut olsa da, benim hoşuma gitmeyecek kadar çok sıradan insan var."

Marcus dudaklarını sıkıca bastırdı. "Hatırlarsanız, ortak bir soydan geliyoruz."

"Biz soyluyuz," dedi amcası küçümseyerek. "Kesinlikle bu insanların seviyesine inemeyiz. Yanılmıyorsam şu adam bir çoban. Ve o genç kadın da küçük bir dükkânın sahibesi. Bir dükkan sahibi, Hollyton."

Marcus dişlerini sıkarak "Onlar iyi insanlar," dedi. amcası her zaman bir çok akut sahipti.

toplumsal hiyerarşinin farkındalığı. Yine de bu durum Marcus'u hiç bu geceki kadar etkilememişti.

"Öyle olabilir. Ama siz artık bir düksünüz. Unvanınıza karşı sorumluluklarınız var ve sizden çok daha aşağıda olan insanlar için bunları terk edemezsiniz."

Sözler Poppy'nin söylediklerini o kadar anımsatıyordu ki Marcus keskin bir nefes çekti. Tek bir sözcük göze çarpmasaydı geçip gitmesine izin verebilirdi.

Yavaşça amcasıyla yüzleşmek için döndü, korkunç bir önsezi ensesine yapıştı ve tüylerini diken etti. "Vazgeçmek mi?" Amcasının profilini incelerken sesini dikkatle nötr tuttu. "Bu kelimeyi bu gece ilk kez duymuyorum. Yaygın olarak kullanılan bir kelime olmadığı için garip."

Ancak yaşlı adamın çenesinde hafif bir gerilme dışında yüz ifadesi değişmedi. Her zamanki gibi sert ve boyun eğmez bir şekilde kaldı.

"Neden daha sık kullanılmadığını anlamıyorum," dedi ve kalabalığı, değerlerini ölçüp eksik buluyormuş gibi kısık gözlerle taradı. "İnsanlar bugünlerde zevk için sorumluluklarından kaçmaya çok hazır. Bencilliklerinin kimleri etkileyebileceğini hiç düşünmüyorlar."

Marcus'un midesindeki huzursuzluk yükselmiş, neredeyse onu boğacaktı. Poppy'nin bu kadar beklenmedik bir şekilde gitmesinin sorumlusu amcası olabilir miydi? Hayır, dedi kendi kendine çılgınca. O kadar zalim olamazdı. Üstelik ikisi birbirlerini hiç görmemişlerdi.

Ancak amcasının bir sonraki sözleri bu argümanı bir anda yok etti.

Edgar Amca'nın dikkati balo salonunun girişine takıldı, yüzü öfkeyle kızardı. "Onu uzak durması için uyardığımı sanıyordum," diye alçak sesle homurdandı.

Marcus sersemlemiş bir halde bakışlarını büyük çift kapıya çevirdi ve dondu kaldı. "Poppy," diye nefes aldı. Onun kalmayı reddetmesi üzerine onarılamayacak şekilde paramparça olmuş gibi hisseden kalbi, onu görünce yeni bir hayatla çarptı. Tanrım, bir melek gibi görünüyordu. Ama bunun nedeni tenini parlatan ve saçlarını görkemli bir şekilde öne çıkaran fildişi elbisesi değildi. Hayır, ondan elektrik gibi akan kararlılık ve güçtü. Bu, onu geri çeviren mağlup yaratık değildi. Hayır, bu sevmeye başladığı Poppy'ydi, güçlü ve bağımsız.

Kız ona doğru baktı ve Marcus dünyasının ekseninde hissetti. Bir an içinde harekete geçti, ona ulaşması gerekiyordu.

Amcasının eli koluna indi, bir mengene gibi kavrayarak onu olduğu yerde durdurdu. Marcus'un onu şiddetle silkeleyip atmaması sadece kendi iradesiyle oldu.

"Kendini rezil edeceksin," diye tısladı amcası, onu küçük bir oyuğun görece mahremiyetine çekerek.

"Gerçekten umurumda değil."

Yaşlı adamın ifadesi gök gürültüsüne dönüştü. "Bana o yarattığı istediğini söylemek istiyor olamazsın."

Marcus kolunu amcasının elinden çekti ve ona soğuk bir şekilde baktı. "Poppy'den bir daha asla böyle bahsetme."

Ama amcası Marcus'un sözlerinden etkilendiyse bile bunu belli etmedi. Kalın kaşları öfkeli gözlerinin üzerine inmiş, zayıf bedeni öfkesinden titriyordu. "Seni mahvedecek," diye hırladı. "Seni iki kez geri çevirdi ve sen hâlâ bir köpek gibi onun peşinden koşuyorsun."

Marcus o kadar gergindi ki, kopacağından korkuyordu. "Sana hiç söylemedim," dedi, sözcükler sessiz ve yavaş, "Poppy'nin beni iki kez değil, bir kez bile geri çevirdiğini."

Adamın rengi soldu. Ancak yüz ifadesi isyankârdı. "Ne ima ediyorsun Hollyton?"

Marcus kendini tam boyuna kadar kaldırdı. Amcası küçük bir adam değildi; her zaman hayattan daha büyük, itaat edilmesi gereken bir güç gibi görünmüştü. Ancak şimdi Marcus onun soğuk gözlerinde ve sıkıca bastırılmış dudaklarında, hatalı olsa bile kontrolü elinde tutmaya çalışan son derece insani bir inat görüyordu.

"Poppy'nin yıllar önce arkadaşlığımıza son vermesinde senin parmağın olduğunu ima ediyorum. Ve daha da yakın zamanda, onu bir şekilde takım elbisemi reddetmeye ikna ettin. İnkâr mı ediyorsun?"

Ama amcası korkutulacak biri değildi. "Tabii ki inkâr etmiyorum," diye tükürdü. "Kızın kökeni skandal. Eğer onunla aynı safta yer alırsan, alay konusu olursun. Bir daha asla kibar toplum içinde kendini gösteremezsin."

"Sen neden bahsediyorsun?" Marcus talep etti. "Yoksul bir aileden gelen bir yetim olması umurumda bile değil."

Birden amcasının bakışları değişti, ifadesi sinsileşti. "Ah, ama görüyorsun, Hollyton," diye söylendi, "bu

Onun sadece bir yoksul olduğunu. Çok daha fazlası. Öyle değil mi Bayan Tilburn?"

* * *

Poppy'yi Marcus'un yanına ulaşmak için On İkinci Gece eğlencesi denizinin içinden geçiren kararlılık, Bay Prouty'nin dikenli sözlerini iyi hedeflenmiş oklar gibi ona doğru fırlatmasıyla neredeyse ölümcül bir darbe aldı.

Gözleri Marcus'a kaydı. İkisi arasında bir ileri bir geri bakarken kaşları ortada birleşmişti. "Neden bahsediyor, Poppy?"

Olacakları ve ona söylemesi gerekenleri düşününce cesareti kırıldı. Ama onun harika kahverengi gözlerine baktığında, kalbinin ne kadar iyi olduğunu ve ne kadar korkunç bir şekilde manipüle edildiğini bildiğinde, bu anlık korkaklık hızla yok oldu.

"Sana her şeyi anlatacağım," dedi alçak sesle, oyunun hemen dışındaki kulakların fazlasıyla farkındaydı. "Ama burada değil."

Adam kızın gözlerinin içine baktı, şaşkınlığı açıkça görülüyordu. Ama sonunda sıkıca başını salladı ve özel köşelerinden çıktı.

"Beni bu işin dışında bırakamazsın," dedi Bay Prouty, sesi tartışmaya yer bırakmıyordu. Poppy'nin hayal gücü müydü, yoksa sözlerinin altında bir korku akımı mı vardı?

"Kesinlikle hayır," dedi sakın bir sesle. "Ne de olsa siz de bu konuşmanın bir parçasısınız."

Gözlerini aydınlatan telaş parıltısı kısa sürede kayboldu ve yerini her zamanki özgüvenine . Grup olarak balo salonundan çıktılar. Marcus küçük, boş bir odaya doğru ilerledi.

Yan odada, ocakta parlak bir ateş yanıyordu. Sonra kapıyı kapattı ve hiç oyalanmadı.

Ama Bay Prouty onun üstünlük sağlamasına izin vermeyecekti. "Aranızda bir engerek yılanı barındırıyormuşsunuz Hollyton," dedi Poppy'ye tiksintiyle bakarak. "Düşes, evine ne tür bir kadın getirdiğini öğrense çok utanırdı."

Poppy, Bay Prouty'nin bunu nasıl uzatacağını, utancı üzerine nasıl kumar oynayacağını, nasıl bir şok yaratabileceğini düşünerek dramayı nasıl körükleyeceğini gördü. Bunların hiçbirinin olmasına izin vermeyecekti.

Adam daha ağzını açamadan, kadın ağzından kaçırdı: "Annem bir fahişeydi."

İkisi de şaşkın gözlerle ona baktılar. Ama Poppy bunu pek fark etmedi, çünkü gerçeği söylerken üzerindeki tüm baskının, tüm gerginliğin, tıpkı bir şişenin mantarının patlaması gibi boşaldığını hissetti. Uzun bir rahatlama nefesi verdi.

"O bir fahişeydi," diye tekrarladı, kelimeler ağzından dökülüyordu. "Ve babamla evli değildi. Aslında babamın kim olduğunu bile bilmiyordu."

Marcus ona bakmaya devam etti, görünüşe göre söyleyecek sözü yoktu. Ancak Bay Prouty hemen aklını başına topladı ve saldırıya geçti.

"Gördüğünüz gibi, skandal yaratan bir kadın olduğunu kendisi de kabul ediyor," diye tükürdü. "Kibar bir toplum için uygun değil. Onun gibilerle aynı safta yer alırsanız, bunun sonuçları adınız ve itibarınız için yıkıcı olacaktır. A

Dük, yapmak a Fahişenin Piç Çocuk onunDüşes
mi? Çirkin-"

"Sessizlik!"

Marcus'un gür sesi küçük odada yankılandı. Amcasına ters ters baktı, Poppy'nin onu hiç görmediği kadar öfkeli görünüyordu. "Eğer bir kelime daha edersen, seni hemen şimdi seve seve evden atarım. Poppy"- ona dönerken sesi yumuşadı-"lütfen devam et."

Nefesi sığ ve hızlı geliyordu, çenesindeki bir kas, şaşkınlığının ve tedirginliğinin kanıtı olarak esniyordu. Yine de sözü ona bırakacak, ona gerçeği kendi yöntemiyle anlatacaktı. Onun elini tuttu ve parmaklarını birleştirdi, bakışları ona sabitlenmişti, gözlerinde güven vardı.

Ve onu daha fazla sevebileceğini düşünmüyordu.

"Hatırlıyor musun," diye duraksayarak başladı, "ailem hakkında hiçbir şey bilmediğimizi? Howstern'lerin annemin Bayan Howstern'in kız kardeşi olduğunu ve başka bir şey olmadığını itiraf ettiklerini?" Onun başını sallaması üzerine derin bir nefes aldı ve devam etti. "Sen ve ben birbirimize ilgi göstermeye başladığımızda, amcan benim doğumumla ilgili gerçeği araştırmaya karar verdi. Bunu Liverpool'da, annemin çalıştığı kötü şöhretli bir evde bulmuş. Görünüşe göre annem gençken bir çocukla kaçmış. Çocuk onu terk edince, açlıktan ölmek için kendini satmış. Ben doğmak üzereyken de kız kardeşine gidip yardım dilenmiş." Sertçe yutkundu, kenetlenmiş parmaklarına baktı. "Teyzem onu geri çevirecekti ama annem gururunu toplayıp papaza gitti. O da Howstern'ları

görevlerini yaparlardı. Böylece ben onların evinde doğdum, annem öldü ve beni yanlarında tuttular. Ve skandal korkusuyla annemden bir daha hiç bahsetmediler." Başını kaldırıp ona baktı, gerçeği söylediği için mutluydu ama her şey ayaklarının altına serildiği için vereceği tepkiden korkuyordu.

Ama ona bakmıyordu. Hayır, amcasına bakıyordu, normalde nazik olan yüz hatlarına öfke damgasını vurmuştu.

"Yıllar önce arkadaşlığımızı bu yüzden bitirdi, değil mi? Ayrılmaya zorlamak için ona ailesiyle ilgili gerçeği söyledin." Adamın gözleri öfkeli bir farkındalıkla irileşti. "Ve bu akşam geldiğinde Poppy'nin burada olduğunu öğrendin, onu buldun ve tehditlerini tekrarladın."

Bay Prouty'nin teni solmuştu ama kibirli ifadesi değişmemişti. "Sizi de kendisiyle birlikte aşağılara sürüklemesine izin veremezdim. Böyle bir insanı düşes olarak hayal edebiliyor musunuz? Onu on yıl önce kaçırdığım için bana teşekkür etmelisin. O zaman umutlarınızı mahvetmeseydi, şimdi şüphesiz yakın incelemeye alınır ve iyi adınızı yok ederdi."

"Poppy hakkında asla böyle konuşmayacaksın," dedi Marcus, sesi alçak ve tehlikeli bir tondaydı, her ne kadar ona yönelik olmasa da, kadının omurgasında bir ürperti yarattı. "Ve eğer bunu kendi çıkarından başka bir şey için yaptığina inandığımı sanıyorsan, aldanıyorsun."

Ancak Bay Prouty, bir dükün öfkesi karşısında bile kolayca korkacak biri değildi. Soğuk gözleri

Öfke. "Bunu kendim için yaptığımı mı sanıyorsun? Yaptığım her şeyi senin iyiliğin için yaptım."

"Annesini, yani kendi kız kardeşini bile mi ?" Poppy sessizce araya girdi.

On Altıncı Bölüm

Poppy'nin yumuşak bir sesle söylediği sözler Marcus'u derinden sarstı. Ama öfkesinin ateşini azgın bir duygu volkanına dönüştüren amcasının tepkisiydi.

Yaşlı adam bembeyaz kesildi, bakışları Poppy'ye çevrilince kendinden emin görüntüsü dağıldı. "Bunu sana kim söyledi?" diye homurdandı.

Marcus amcasına doğru yürüdü ve ona doğru yaklaştı. "Bu doğru mu?" Amcasının gözlerinde gerçek korkunun ilk işareti parladı. "O bir skandaldı," diye homurdandı. "Bütün o ilişkiler. Ve sonra kendini çocuklu bulmak? Ailemizi kirletmesine izin veremezdim.

."

Marcus adamın yakasına yapıştı ve el değmemiş kumaşı sert bir şekilde kavradı. Annesinin görüntüleri gözlerinin önünde canlandı; annesinin tatlı yumuşaklığı, genç hayatında her zaman sevgi dolu bir varlıktı. Kendisine değer verdiğini iddia eden ama onu Marcus'un sevdiği her insandan ayıran bu adama bakarken tüm vücudu sarsıldı.

"Beni kendi rızasıyla terk ettiğine inanmama izin verdin," diye hırladı. "Beni terk ettiğini sanmıştım."

Amcasının ağzı sudan çıkmış balık gibi açılıp kapandı, gözleri şişti. Poppy aniden onun yanında belirdi ve koluna nazik bir el koydu. "Marcus."

O tek kelime, hafif dokunuşu ruhuna merhem gibi gelmişti. Amcasını serbest bıraktı ve dar göğsünden hırıltılı nefesler çıkaran adamın tökezleyerek geri çekilmesini kısık gözlerle izledi.

Ama bu iş daha bitmemişti. Henüz değil. "Bana her şeyi anlat," dedi Marcus.

Yaşlı adam ona ters ters baktı. "Anlatacak ne var ki? Onu piçini doğurması için gönderdim ve seni de yanında götürmesine izin vermedim. Seni çoktan yumuşatmıştı, bir erkek için zayıf bir bahane olana kadar üzerine titriyordu. Bana teşekkür etmelisin. Eğer bunu yapmamış olsaydım, şimdi mezarınızda çürüyor olacaktınız, onun hayatını kaybettiği o araba kazasında onunla birlikte ölmüş olacaktınız."

Ama Marcus'un gözüne çarpan tek bir gerçek vardı. "Beni terk ettiğine inandırdın," diye tekrarladı, sesi acı dolu bir törpü gibiydi.

"Seni güçlü kılmak zorundaydım," dedi Bay Prouty, sesinde zerre kadar pişmanlık ya da özür yoktu.

"Hayır," dedi Marcus, sanki gözlerinden çarpıtıcı bir film yırtılmış ve şimdi her şeyi ilk kez net bir şekilde görüyormuş gibi hissederek, "bunu beni manipüle etmek için yaptın. Ve yıllar sonra, yine beni manipüle etmek, üzerimde kontrol sahibi olmak için Poppy'yi hayatımdan çıkarmaya zorladın."

Amcasına baktı, adama karşı tiksintiden başka bir şey hissetmiyordu. Onca yıl kendini suçlamış, annesinin bile onu sevmesine layık olmadığına inanarak onca acı ve kalp ağrısı çekmişti. Oysa başından beri bir engerek yuvasında yaşıyordu. "Annemi benden çaldın," diye hırladı.

Keskin bir acı göğsünü parçaladı, sanki kızını tekrar elinden almışlar gibi hissetti. "Ve neredeyse Poppy'yi de benden çalıyordun. Bu evden ve hayatımdan çıkmanı istiyorum. Ve Poppy'nin böyle cesur bir kadının kızı olmasından gurur duymaktan başka bir şey hissetmediğimi bilmeni isterim."

Yaşlı adam ona bön bön baktı. "Bana onun kökenlerini onayladığını söyleyemezsin."

"Kesinlikle öyle," diye cevap verdi, sesi kesindi. O her zaman onun güçlü, inanılmaz Poppy'si olacaktı, çok şeyin üstesinden gelmişti ama yine de nazik nezaketini koruyordu.

Kendini tam boyuna çekti ve bir zamanlar baba figürü olarak gördüğü bu adama baktı. "Poppy'nin adını lekeleyen bir fısıltı bile duyarsam, bunun nereden kaynaklandığını bilirim. Şimdi git buradan. Ve bir daha asla kapımın önünü karartma."

Her zaman gururlu olan adam, Poppy'ye öfkeli bir bakış fırlatmadan önce başıyla keskin bir selam vererek odadan çıktı. Marcus ve Poppy'yi yalnız bırakarak.

Sıkıntılı olmalı. İçinde böyle bir sır saklamak ve sonra bunun açığa çıkması gerçekten acı verici olmalı. Onu teselli etmeliydi. Ama Poppy her zamanki gibi önce o konuştu, düşüncelerini sadece onun için söyledi.

"Marcus, iyi misin?"

Evet, iyiyim demek dilinin ucundaydı. Ama kadın bunun bir yalan olduğunu anlayacaktı. Bir an durdu, içine baktı, artık gerçeği bildiğine göre kalbini yokladı. "Biraz yara bere içindeyim," dedi, "ve bu

Bu gece burada ortaya çıkan Şeyleri tam olarak biraz zaman alacak. Ama evet, Poppy, ben iyiyim. Çünkü sonunda özgürüm." Ona gülümsedi. "Bunu bana sen verdin. Annemin beni terk ettiğini, senin beni terk ettiğini sanıyordum. Oysa başından beri perdenin arkasında amcam varmış, hayatımın her sahnesini kendi hikyesine ve çıkarına göre manipüle ediyormuş."

Gözleri adamın yüzünü tararken akmayan yaşlarla dolup taşıyordu. "ok zgnm, Marcus."

Onu kollarına çekti. "Amcamın sana yaptıkları için özür dilemesi gereken kişi benim."

Başını onun göğsüne yasladı. "Beni manipüle etmesine izin verdim," diye devam etti, kelimeler kırık dkkt. "Daha güçlü olmalıydım."

Onun başının tepesini öptü. "Sen tanıdığım en güçlü insansın, Poppy."

Onu sıkıca kavradı, kollarında sessizdi. Ancak aniden sertleşti ve gözlerinin içine bakmak için geri çekildi. Endişe alnını karartmıŐtı.

"Ama Marcus, benim ailem. O haklı; eğer birlikte kalırsak ve kim olduğum gerçeği ortaya çıkarsa, bu senin için yıkıcı olur."

Eliyle kızın yanağını kavradı, dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Beni korkutup kaçırmayı mı düşünüyorsun, Poppy? Beni bundan daha iyi tanıdığını sanıyordum. Amcama söylediklerimde ciddiye dim: Böyle muhteşem bir kadının kızı olduğun için gurur duyuyorum. Seni o kadar çok sevdi ki, güvende olduğundan ve sana bakıldığından emin olmak için en acımasız türden reddedilmeyi göze aldı."

"Haklısın," diye nefes aldı, sanki omuzlarından bir yük kalkmış gibiydi. "Tanrım, ne kadar aptalmışım."

"Aptal değilsin, Poppy," diye mırıldandı ona bakarken. "Bencil değilsin, tanıdığım en iyi kalpli insansın. Başkalarını korumaya o kadar odaklanmıştın ki bir kez bile kendini düşünmedin. Ve şimdi benim fildişi kadifeli şövalyem gibi davranıp kale duvarına tırmanarak beni ejderhadan kurtardığına göre, benim de seni kurtarmama izin verir misin?"

Dudağını ısırdı, gözlerinde sevgi ve umut parlıyordu. "Yedi yaşımdan beri beni kurtarıyorsun. Seni seviyorum Marcus ve hep sevdim."

"Tanrım, seni seviyorum," demeyi başardı, kalbi mutluluktan patlayacağını düşünecek kadar doluydu, başını onunkine doğru eğdi.

Bu öpücük öncekiler gibi değildi. Yumuşak ve nazikti, yıllar süren ayrılıklarının kalp ağrısını döküyordu. Ağzı onunkinin üzerinde geziniyor, her yumuşak iç çekişi ezberliyor, gelecek yıllarda incelemek üzere kalbine gömüyordu.

Bir süre sonra başını kaldırdı ve ona baktı. Dudakları öpücüklerden dolgunlaşmış, yanakları kızarmıştı. Kirpikleri yukarı kalktığında, aşkla dolup taşan gözleri ortaya çıktı.

"Benimle evlenir misin, Poppy?" diye fısıldadı.

Kadın gülümsedi ve adam bunu ruhunun derinliklerinde hissetti. "Oh, evet."

Onu bir kez, nazikçe öptü, duygularının gözlerinden taşıp gözlerinin içinde iz bırakmasına aldırmadı.

yanaklar. Sırtarak ve mutluluğunu tüm dünyanın bilmesini isteyerek, "Hadi gidip bunu hemen açıklayalım," dedi.

Poppy güldü, çocukluklarından beri duymadığı tok bir sesle. Onun özgür olduğunu bilmek kalbine şarkı söyletiyordu. Ve o da özgürdü.

"Pekâlâ. Ama önce," dedi şefkatle, gözyaşlarını başparmaklarıyla silerek, "sana biraz daha sarılmama izin ver."

Adam memnuniyetle itaat etti ve onu tekrar kollarının arasına aldı. Bir süre orada öylece durdular, sadece birbirlerine sarıldılar, huzur hissi rahatlatıcı bir pelerin gibi üzerlerine çöktü. Kapının ardında müzik ve kahkaha sesleri duyuluyordu. Ama burada, bu odada sadece ikisi ve yarının tüm olasılıkları vardı.

On Yedinci Bölüm

Sadece yarım saat önce, Marcus bir balo salonu dolusu insanın önünde onun elini tutmakta ısrar etseydi, Poppy paniğe kapılır ve kaçardı.

Ancak şimdi, parlak giysileriyle partiye katılanların arasından geçerken, kalbinde gurur ve sevgiden başka bir şeyin parladığını hissetmiyordu. Salonda fısıltılar onlar hakkında mıydı? İnsanlar bakıyor muydu? Umurunda bile değildi. Marcus ona bakıp kalbindeki tüm sevgiyle gülümsediğinde, bunu birlikte yaptıkları sürece her türlü fırtınayı atlatabileceklerini hiç şüphesiz biliyordu.

Kısa bir süre içinde hedeflerine ulaştılar ve düşes ile Leydi Tesh'in önünde, geniş bir odanın yan tarafında .

Ancak Marcus tek bir kelime bile edememişti ki, dul Vikontes'in gözleri birbirine dolanmış parmaklarına dikildi ve şenlik ateşi gibi parladı.

"Tam zamanı!" diye haykırdı.

"Ah, Marcus," diye haykırdı Majesteleri, ellerini göğsünde kavuşturarak. "Düşesinizi buldunuz! Hem de herhangi birini değil, sevgili Poppy'yi. İkinizin çok geç olmadan birbirinize olan hislerinizi fark edeceğinizi umuyordum."

Nasıl oluyordu da, diye merak etti Poppy, kalbi minnettarlıkla dolup taşarken gözleri yaşlarla doluyordu, bu harika kadın ona kendisini bu kadar çok sevdiğini hissettirebiliyor, aileden biri gibi hissettirebiliyordu?

Marcus onlara eğlenen bir gülümseme verdi. "İkinizin bunu hemen fark etmesine gerçekten şaşırmamalıyım, ama zekanızla beni şaşırtmayı asla başaramıyorsunuz."

"Daha önce de söylediğim gibi," diye alay etti Leydi Tesh, Marcus'a onaylayan bir bakış atarken bile, "çocuk burnunun önündekini görmüyor. Ama en azından hatalarını kabul etmeye istekli. Bu da senin için bir nimet, canım." Kadın dikkatini Poppy'ye çevirdi ve ona göz kırptı.

Poppy'nin yanakları kızarıırken Marcus kıkırdayarak onu kendine çekti ve bir kolunu beline doladı.

"Herhalde Leydi Tesh," dedi, "inkar edilemez dehanızla şampanyanın hazır olduğundan emin değilsiniz? Sanırım yapılması gereken bir duyuru var."

"Öğreniyorsun oğlum," diye mırıldandı hınzır bir gülümsemeyle. Bastonunu uşağın bulunduğu yöne doğru havada çılgınca savurdu ve neredeyse en yakındaki beyefendinin kel kafasına çarpacaktı.

Sonraki dakikalar bir bulanıklık içinde geçti. Ama Poppy orkestra balkonunda Marcus'la birlikte durduğunda ve Marcus ona gözlerindeki sevgiyle baktığında zaman durdu, kalbi öyle doldu ki göğsünden fırlayacak sandı. Bu benim için naçizane bir onurdur," dedi Marcus, sesi derin ve kesindi, odayı dolduran sessiz beklentinin içinde yankılanıyordu

Bayan Poppy Tilburn'ün evlilik teklifimi kabul ettiğini duyurmak isterim."

Poppy nasıl bir tepki beklediğini bilmiyordu ama partiye katılanlardan yükselen ve balo salonunu karmaşık alçı tavandan tebeşirli dans pistine ve her gizli oyuğa kadar neşeyle dolduran tezahürat kesinlikle bu değildi. Ve Marcus onu kendine çekip dudaklarına şefkatli bir öpücük kondurduğunda, bu tezahürat kalbinin atışına karışana kadar artarak devam etti.

Zemine çıkmayı nasıl başardıklarını bilmiyordu. Yeni arkadaşları tebrik etmek için oradaydı ve Synne'deyken edindikleri neredeyse tüm tanıdıkları tarafından durduruldular. Sonuncu ama kesinlikle en önemlisi, dul düşes yaklaştı ve şiddetli bir sarılma için onu kendine çekti.

"Ailemize hoş geldin, benim harika kızım," dedi, kelimelere tüm kalbiyle inanarak.

Poppy geri çekilip kendisine bu kadar çok şey vermiş olan bu kadına bakarken zorlukla yutkundu. "Teşekkür ederim, Majesteleri," dedi gözyaşlarıyla dolan boğazının arasından.

Kadın parlak bir gülümsemeyle Poppy'nin yanağını okşayarak, "Oh, bu formalitelerin hiçbiri olmayacak," dedi. "Ben senin için Ginny Teyze'yim."

Kadın, olan biten her şeyi sanki sadece ve sadece kendisi planlamış gibi görünen Leydi Tesh'in yanına geri çekilirken - ki Poppy öyle olsaydı buna kolayca inanabilirdi- Marcus onun görüş alanına girerek onu bekleyen kollarının arasına aldı. Kalabalık yerini

Valsin nağmeli notaları onları bir bulutun üzerinde zemine taşıyor gibiydi.

Onlar müzik eşliğinde sallanırken Marcus şefkatle ona gülümsedi ve yanağından süzölmekte ısrar eden bir damla gözyaşını sildi. "Mutlu musun, aşkım?"

"Hayal edebileceğimden çok daha fazlası," diye cevap verdi, o harika, nazik kahverengi gözlerle bakarak. Onca yıl dünyada bir yeri olmadığını düşünmüştü, oysa başından beri buraya, Marcus'un kollarına aitti.

Birdenbire bir saat çaldı, sesi etraflarını saran mutlu sohbetin üzerine taşındı. Saatler sayılırken, çanın on iki kez çalmasını dinlediler.

"On İkinci Gece'den sonra," diye mırıldandı, sesinde bir gülümseme vardı. "Ve sen hâlâ buradasın."

Onun yanağını avucunun içine aldı. "Ben hâlâ buradayım," diye fısıldadı, "ve hep burada olacağım."

"Seni seviyorum," dedi, sesi duygu yoğunluğu içindeydi. "Benim seni sevdiğim gibi."

Sanki onu içine çekiyormuş gibi uzun bir süre gözlerinin içine baktı. Birdenbire gülümsedi, içinde neşe patlamasına neden olan kaygısız bir sırıtış.

"Sence ne zaman evlenebiliriz?"

Hafifçe güldü ve Leydi Tesh ile Ginny Teyze'nin memnun bir gülümsemeyle onlara baktıkları odanın yan tarafına baktı.

"Bence," diye mırıldandı, "teyzen ve Leydi Tesh arasında, çabucak evlenmemiz hiç sorun olmaz."

"Güzel," dedi boğuk bir sesle, dans pistinin ortasında durdu ve onu kendine çekti, dudaklarını süzerken bakışları erimişti. "Hayatım boyunca seni bekledim, Poppy; bir anı daha boşa harcamak istemiyorum."

Dudaklarına bir öpücük kondurduğunda, daha fazla aynı fikirde olamayacağını fark etti.

Bir göz atmak için okumaya
devam edin

İyi Bir Dük Bulmak

Zordur'un ilk kitabı olan Isle

of

Synne serisi.

Kalbini bu asi d¼ke emanet edebilir mi?

Üçüncü nişanlısının onu mihrapta terk etmesinin ardından Lenora Hartley lanetli olduğunu düşünmeye başlar. Kesin olan bir şey vardır: Londra'dan ve babasının ona başka bir talip bulmak için yaptığı zorba girişimlerden kaçması gerekmektedir. Britanya'nın kuzey kıyılarında izole ve pastoral bir inziva olan Synne Adası, sosyetenin dedikodularından çok uzaktır ama aynı zamanda ilk nişanlısının unutulmaz hatıralarını da taşımaktadır. Mutluluğu bulmak için geçmişi geride bırakmak imkânsız görünmektedir; ta ki Lenora, nabzını hızlandıran huysuz, gizemli, mavi gözlü bir adamın yoluna düşene kadar.

Miras almak istemediğı bir düklüğün sıradaki varisi olan Peter Ashford, adaya sadece annesinin ölümünden sorumlu olan adamdan intikam almak için gelmiştir. Görevini tamamladıktan sonra Amerika'ya dönecek ve nihayet kendi hayatını yaşayabilecektir. Yine de güzel ve nazik Bayan Hartley ile tanıştığında, ona çekilmekten kendini alamaz. Peter, kendisi için her şey demek olan bu kadın için intikam planlarını bir kenara bırakabilecek midir?

Bölüm 1

Londra, 1817

İlk başta bir fısıltıydı, Aziz George'un içinden bir sis gibi süzülen bir nefeslik sestti.

Toplanan konuklar Bayan Lenora Hartley'nin gelişinin farkına vardıkça, kilisenin arka tarafında durduğu yerde ona çarpan bir ses dalgasına dönüştü.

Kendisine doğru dönen çalkantılı yüzler denizine baktı, derisinin altında yılan gibi kıvrılan bir korku vardı. Çünkü gözlerinde gülümseme, merak ya da nezaket değil, acıma ve neredeyse dehşete düşmüş bir neşe vardı.

Lenora'nın bakışları sunağa kaydı. Lord Landon orada değildi. Etrafı şöyle bir taradığında bunu doğruladı. Yüzeyin altında kaynayan dehşet, kaynayan bir paniğe dönüştü, ayaklarının altındaki zemin gelgitteki kum kadar kararsızdı. Çaba sarf ederek sakın gülümsemesini sabit tuttu ama parmakları babasının kolunun yününde kasıldı.

Yine mi?

Tam o sırada cemaatten bir hareketlenme oldu. Soluk menekşe rengi giysili bir kadın orta koridora fırladı ve aceleyle ona doğru koştu. Margery. Lenora neredeyse

Arkadaşını görünce rahatlamıştı. Ancak genç dulun gözlerindeki bakış Lenora'nın paniğini on katına çıkardı.

Margery zoraki bir neşeyle, "Canım," dedi. Lenora'yı yanağından öpmek için öne doğru eğildi. Kulağına aceleyle fısıldadığı sonraki sözler Lenora'nın kanını buza çevirdi. "Arabaya geri dön. Şimdi."

Yanakları gülümsemesini engellemek için titreyen Lenora babasına döndü. "Baba, sanırım arabada bir şey unuttum."

Babası, karakterine tamamen aykırı bir şekilde, dilini tuttu. Misafirlerini selamlamadan arkasını döndü ve Lenora ile Margery'ye dışarı çıkmaları için rehberlik etti. Parlak sabah güneşinin ışığına adım attıklarında Lenora kendi kendine, başını dik tut, dedi. Merdivenlerden aşağı -yürüyün, koşmayın- bekleyen arabaya doğru. Güvenli bir şekilde içeri girdiklerinde Margery kapıyı sertçe vurdu.

"Sör Alfred' evine dönün ve acele edin," diye bağırdı ürkmüş şoföre. Araba hareket ettiğinde, Lenora'nın ellerini sıkıca kavradı, kadife kahverengi gözleri solgun yüzünde ayıktı. "Sana bunu yaptığına inanamıyorum. Ne korkunç bir karmaşa."

"Bu kadar dramatiklik yeter, Margery," diye araya girdi Lenora'nın babası, sesi tekerleğin altında ezilmiş çakıl taşları gibiydi. "Neler oluyor böyle? Lord Landon nerede?"

Margery'nin gözleri sertleşti. "Keşke bilseydim, çünkü ona işbirlikçi, aşağılık bir yılan olma konusunda değerli bir ders vermeyi düşünüyorum."

Lenora'nın nefesi kesildi. Lord Landon normalde sakin olan arkadaşını böylesine öfkeliendirmek için korkunç bir şey yapmış olmalıydı.

"Lanet olsun Margery, eğer çocuğun ne yaptığını bize hemen söylemezsen, bu arabayı geri döndürür ve bunu yapabilecek birini bulurum."

Margery Lenora'ya baktı. "Üzgünüm, sevgili kalbim. Bunu söylemenin kolay bir yolu yok ama o gitti ve kendini bir düelloya soktu."

Bu hiç beklenmedik açıklama üzerine sessizlik çöktü. Birden içeride vahşi bir kahkaha yankılandı. Lenora sırayla babasına ve Margery'ye baktı ama onların da şaşkınlıkla kendisine baktıklarını gördü. O sesi o çıkarmıştı, değil mi? Kızardı.

"Bu doğru olamaz," diye ağzından kaçırdı. "Lord Landon. Bir düelloda." Zihninde niyetlendiği şeyin bir görüntüsü canlandı, soğukkanlı, sakin ve hiç de atılgan değildi. Yine o vahşi kahkaha duyuldu. Bir eliyle ağzını kapattı.

Babası, Margery'ye dönmeden önce akıl sağlığını değerlendirir gibi ona uzun uzun baktı. "Bize bildiğin her şeyi mümkün olduğunca kısa ve öz bir şekilde anlat."

Bu bir emirdi, açık ve basitti ve hiç de nazıkçe söylenmemişti. Ne mutlu ki Margery onun keskin tavırlarına fazlasıyla aşinaydı ve söze başladı. "Lord Landon bu sabah şafak vakti Hyde Park'ta Sir Francis Denby ile buluştu. Sör Francis kolundan vurulmuş ve bir atardamarı kopmuş. Yaşayamayabilir. Lord Landon kaçtı; biz konuşurken kıtanın yolunu yarılamış olduğuna şüphe yok."

Lenora'nın babası, "Lanet olası aptal," diye homurdandı.

Lenora'nın göğsünde şaşkınlık ve korku savaşıyordu. "Lord Landon ve Sör Francis düelloyu gerektirecek ne gibi bir konuda kavga etmiş olabilirler ki?"

Arkadaşının gözlerindeki acı çok şiddetliydi. "Görünüşe göre Sör Francis'in kız kardeşi Katrina için kavga etmişler."

Lenora gözlerini kırptırdı. "Ama neden?"

"Hadi ama kızım," diye tersledi babası. "Senin kadar aptal biri bile bunu anlayabilmeli."

Sözleri havada ağır ve acımasızca asılı kaldı. Lenora'nın sersemlemiş beyni kendini toparladığında dehşet verici bir farkındalık yaşadı.

"Bana Lord Landon ve Katrina'nın..." mı demek istiyorsunuz?

Margery sefilce başını salladı. "Öyle görünüyor. Özür dilerim Lenora."

Lenora pelüş koltuklara yaslandı. Bu bir tür ilahi intikam mıydı? Yıllar içinde üç nişanlısı onu terk etmişti. Kabul etmek gerekir ki ilki ayrılmak istememişti.

Hillram'ı düşündükçe acısı ve suçluluk duygusu alevlendi, sonra da onu hızla kalbinin derinliksiz kutusuna geri kapattı.

Yine de bir anı kaçmıştı, onu saran ve görmezden gelinemeyecek bir dal. Hillram'ın yüzü, ölüm onu ele geçirmiş gibi hareketsiz ve solgundu. Günlerinin geri kalanında onu rahatsız edecek bir görüntü.

Londra'nın bekâr aristokratlarının önünde geçit töreni yapılmadan önce, onun yasını tutması için kendisine bir yıl verilmişti.

Babasının siyasi hedeflerini desteklemeleri karşılığında, olgunlaşmış meyveleri toplamaya hazırdı. Lord Fig ile bir nişan yapılmıştı. O adam hizmetçisiyle Gretna Green'e kaçtığında, babası onu Lord Landon ile eşleştirmişti. Şu anda cinayete teşebbüsten kaçaktı.

Yine o çılgın kahkaha tehdit etti. Dudaklarını sıkıca kapadı ve eldivenli parmaklarını elbisesinin gümüş ağında sıkıca kavradı. Belki de babası haklıydı, onda bir sorun vardı. Yoksa neden bir nişanı sonuna kadar götüremiyordu?

Babası endişe verici bir şekilde kızardı ve ayağa kalkarak suçlayıcı bakışlarını Margery'nin üzerine dikti. "Ve St. George'daki o engerek yuvasına girmeden önce bizi uyarmak aklına gelmedi mi?"

Margery, "Siz geldiğinizde haber bana ulaştı," diye karşı çıktı. "Lenora'yı bilerek asla böyle bir duruma sokmayacağımı biliyorsun."

Sonra öfkeli gözlerini Lenora'ya çevirdi. "Hazırlandığın iyi oldu. Gerçi bu bir düğün gezisi olmayacak."

"Beni gönderiyor musun?" Ciddi olamazdı. Birbirlerinin aile olarak sahip oldukları tek şey onlardı.

"Tabii ki seni gönderiyorum." Arabanın penceresinden geçen manzaraya baktı. "Skandalı düşün. Üçüncü başarısız evlilik girişimin mi? Alay konusu olacaksın."

Lenora, babasının sözleriyle kabaran acısını bastırmaya çalışarak ama başaramayarak, bir yumruğunu kabaran karnına bastırdı. Babasının böyle bir zamanda onu Londra'dan uzakta istemesinin mantıklı olduğunu düşündü. Ve belki de her şeyde bir hayır vardı; sonunda hayatının sonu gelmeyen sosyal girdabından kurtulacaktı.

Derin bir nefes aldı ve kararlı bir şekilde başını salladı. "Belki de en iyisi budur. Birkaç yıl içinde güvenime erişebilir ve ondan sonra sessizce emekli olabilirim."

"Seni aptal," diye tükürdü babası, alev alev yanan gözlerini ona çevirerek. "Bunun son olduğunu sanıyorsan yanılıyorsun. Sen taşradayken, ben de elimden geldiğince senin adını temize çıkaracağım. Şansım yaver giderse, kışa kadar sana bir koca bulabilirim. Belki," diye mırıldandı, "Lord Gregson'ın varisi adınızdaki lekeyi görmezden gelmeye razı olur. Ya da Vikont Burgess. Ne de olsa ikisi de bana çok şey borçlu."

Lenora'nın ağzı inanamayarak açık kaldı. "Yeni bir nişan daha yapmak istiyor olamazsınız."

"Yapabilirim ve yapacağım," dedi, sesi daha önce hiç duymadığı kadar buz gibiydi. Ona sert bir bakış fırlattı. "Sana yaralarını sarman için yazın geri kalanını vereceğim Lenora. Bu sürenin sonunda görevini yapmaya ve söylediğim yerde evlenmeye hazır olsan iyi edersin. Ve bu sefer gerçekleşmemesi için elinden geleni yapsan iyi edersin. Yoksa beş kuruşsuz kalırsın."

Koç konağa vardığında bu yıkıcı bildiri hâlâ havada çınliyordu. O sırada

Hizmetçiler hazır ve nazırdı, yüzleri gülümsemeyle doluydu. Ancak babası ön kapıdan hışımla girdiğinde bu neşeli ifadeler çabucak silindi. "Evi kilitleyin," diye emretti, "ve kapıdan kimsenin geçmesine izin vermeyin. Lord Landon olmadığı sürece. O zaman onu gördüğüme sevineceğim, böylece lanet boynunu kırabilirim."

Merdivenlere doğru yöneldi. Lenora sersemlemiş bir halde onun gidişini izledi. Onun kendisine dönmesini, günün yıkımından sonra nazik bir şey söylemesini diledi. En tepede nihayet arkasına baktı. Lenora nefesini tuttu, içini umut kapladı.

Gözleri onun yanından geçerek ön salonu süsleyen gül çelenklerine takıldı. "Şu lanet çiçekleri de bir an önce söktürün. Kokuları beni hasta ediyor."

Gözden kaybolurken Lenora'nın kulaklarını bir kükreme doldurdu. Hiçbir zaman yumuşak duygulara kapılan biri olmamıştı. Yine de sabahki kargaşadan sonra, nazik bir söz bile söylemeyi reddetmesi ona yumruk yemiş gibi hissettirdi. Bu şok bulutu Margery tarafından dağıtılana kadar birkaç uzun saniye geçti.

"Lütfen düğün kahvaltısının bir kısmını Bayan Hartley'nin oturma odasına gönderin, Bayan Clark," diye mırıldandı hizmetçiye. "Ve biraz da şampanya. Bizi güçlendirecek bir şeyler iyi gider."

"Elbette, Bayan Kitteridge," dedi kahya aceleyle.

Lenora kolunun altında bir el hissetti ve ardından pırıl pırıl merdivenlerden yukarı doğru yönlendirildi. Onu salladı

düşüncelerinin kontrolünü yeniden ele geçirmeye çalışarak sertçe başını salladı.

"Şampanya ısmarlamamalıydın," diyerek şokun sisini dağıtmayı başardı. "Hizmetçiler ne düşünecek?"

"Bence sevgili kalbim, hizmetçiler endişelenmen gereken en son şey."

Tabii ki Margery haklıydı. Lenora'nın tüm dünyası yıkılıyordu. Her şeyin büyük planında, sabahları biraz şampanya içmek önemli değildi.

Kısa sürede onun süit odasına ulaştılar. Lenora aşırı doldurulmuş bir sandalyeye çöktüğünde, evin ne kadar sessiz olduğunun farkına vardı. Bu evin sesler ve kahkahalarla cınlaması, odaların insanlarla dolup taşması, düğün pastasının tüm ihtişamıyla üzerine fişkırması gerekirdi.

Bunun yerine, oturma odasına kapatılmış, buruşuk gümüş bir gelinlik giymiş ve artık gideceği belli olmayan eşyalarla dolu sandıklarla çevriliyken, yemekler aşağıda ziyan oluyordu.

Margery sanki onun düşüncelerini okumuş gibi yaklaştı ve omzuna rahatlatıcı bir el koydu. "Başka bir şey giymene yardım edeyim mi?"

Lenora, babasının istekleri doğrultusunda büyük bir özenle hazırlanmış olan güzel elbiseye baktı. "Evet."

Margery hiç gelmeyecek olan düğün yolculuğu için asılı duran bronz seyahat elbisesine baktı. Kaşlarını çatarak yatak odasına doğru eğildi. Kapının arkasından sandıkların yer değiştirme sesleri geliyor, kapaklar açılıyor ve sonra çarpılarak kapatılıyordu. Yeniden ortaya çıktığında

Ellerinde, eteklerinde yeşil yapraklar işlenmiş, iyi yıpranmış soluk yeşil bir elbise tutuyordu. En sevdiklerimden biri. Elbette Margery öyle olduğunu biliyordu. Arkadaşı onun hakkında her şeyi biliyordu, hangi kitapları okuduğundan çaydan nasıl nefret ettiğine kadar.

Neredeyse her şeyi biliyordu.

Hiç beklenmedik bir anda Lenora gözyaşlarına boğuldu.

"Ah, sevgilim," diye bağırdı Margery, öne doğru koşarak. Tombul kolları Lenora'nın titreyen bedenine dolandı ve onu kendine yakın tuttu. Nazik bir el saçlarındaki karmaşık örgülerin üzerinde gezindi. "Bu Lord Landon'la ilgili değil, hatta babanla bile ilgili değil. Bu Hillram'la ilgili, değil mi?"

Bu da Lenora'nın daha çok ağlamasına neden oldu. Margery bir bilseydi.

Arkadaşı onun tepkisini bir itiraf sanarak sırtını sıvazladı. "Onun hakkında konuşmaktan hoşlanmadığını biliyorum. Ama Hillram hayatın boyunca ona özlem duymanı istemezdi. Kuzenim ne kadar iyi olsa da, ben onu ne kadar sevsem de, senin hayatın onun ölümüyle sona ermedi. Lord Fig'in korkakça kaçışıyla da bitmedi. Ve bununla da sona ermeyecek. Lord Landon doğru adam değildi. Ne de olsa," dedi dudaklarını bükerek, "aklı başında hiç kimse onunla evlenmiş olsaydın senin sahip olacağın isme sahip olmamalı. Lenora Ludlow, Leydi Landon? Gerçekten mi? Bu bir rezalet olurdu."

Tek bir kutsal an için Lenora'nın göğsü hafifledi. Ancak bu ruh hali, ince işlenmiş şeker gibi kırılgandı. Hareket ettikçe gelinliğinin hışırtısı, hafif kokusu

Evin içinde dolaşan jambon ve hamur işleri, hizmetkârlar özenle planlanmış kahvaltı büfesini sökmeye başlarken çıkan bardak şingirtıları, onu dünyaya geri getirmeye yetti. "Bunu tekrar yapamam, Margery," diye fısıldadı.

"Bunu atlatabilirsin," diye ısrar etti arkadaşı, elini tutup bastırarak. "Hayatının geri kalanında yalnız kalmana gerek yok. Bir adama iyi bir eş olacak ve mutluluğu bulacaksın, göreceksin."

"Yeniden evlenmektense yalnızlığı kabul ettin," diye tersledi Lenora, geleceğe dair kontrolünün olmamasından duyduğu acizlik öfkeli sözcüklerin dökülmesine neden oldu.

Margery'nin gözlerinde acı parladı, parmakları Lenora'nın parmaklarını bırakıp dördüncü parmağını saran altın kordona gitti. Lenora'nın içini, istemeden de olsa arkadaşını incittiği için pişmanlık doldurdu. "Çok özür dilerim Margery," dedi. "Bu affedilemezdi."

Margery gülümsemeye çalışsa da keder gözlerini kör etmişti. "Özür dilemesi gereken kişi benim. İkimiz de yeri doldurulamaz olanı kaybettik. Sen Hillram'ı benim Aaron'ımı sevdiğim kadar seviyordun. Seni böyle itmemeliydim."

Lenora sadece aptal aptal arkadaşına bakabiliyor, boşuna bir cevap vermeye çalışıyordu. Arkadaşının Hillram'ı sevdiğine inanmasına izin vermek, şimdiye kadar yaptığı en büyük ihanetlerden biriydi. Ama arkadaş gerçeği öğrenirse onu hor görürdü. Ve Margery'yi kaybedemezdi.

Kapıdaki yumuşak bir tırmalama sesi onları böldü. Hizmetçi, iki hizmetçiyle birlikte tepsiler içinde

yiyecek ve içecek. Küçük ziyafet Bayan Clark'ın titiz standartlarına göre hazırlandıktan sonra Lenora'ya döndü.

"Bayan Hartley, ihtiyacınız olan başka bir şey varsa lütfen bize bildirin."

Kadının gözlerindeki acıma duygusu onu neredeyse bir kez daha yıkiyordu. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı Lenora, hizmetkârlar giderken kollarını ortasına dolayıp sarıldı.

Margery bir kez daha yalnız kaldıklarında hiç vakit kaybetmedi. Çok geçmeden gümüş rengi elbise havada szlp zarif olmayan bir yıgın halinde yere dt, yerine sade ama tercih edilen yeşil elbise geldi. Lenora olabildiğince rahat ettirildi, etrafı yastıklarla çevrildi, ayakları küçük bir tabureye uzatıldı. Arkadaşı ancak o zaman yemek işine girişti ve tabaklarını sıcak ekmekten jambona ve meyveli keke kadar her türden çökmekte olan yemekle doldurdu.

Margery, aralarındaki alçak masada taşan bir tabağı Lenora'ya yaklaştıırarak, "Ye," diye emretti. "Ve i." Lenora'nın eline narin bir ampanya kadehi tututurdu. "İebildiğın kadar i, ben de aynısını yapacağım, çünkü bu korkunç sabahı bitirmek için daha iyi bir yol dnemiyorum."

Lenora'yı şaşırttı ama iti. İti, yedi ve biraz daha iti. ampanya tatlı ve hafifti, burnunu gıdıklıyor, kaslarını rahatlatıyordu. Lord Landon'ın yaptıklarını unutamasa da en azından o kadar da umursamıyordu.

Bir saatin sonunda i geçirdi ve arkasına yaslandı. "Margery, sana hiç çok zeki olduğunu söylemiş miydin?"

Kesinlikle mükemmel mi?"

Margery kendi bardağının kenarından Lenora'yı incelerken ona orantısız bir gülümseme verdi. "Öyleyim, değil mi? Ya öyle," dedi kaşlarını çatarak ve boş şişeye bakarak, "ya da çok fazla şampanya içtik."

Lenora, "Hiç kimse çok fazla şampanya içemez," dedi.

"Çok doğru."

Lenora içkisinden kalanları geri attı ve takdirle dudaklarını şapırdattı. "Bu şampanyanın tadı neden daha önce içtiklerimden çok daha güzel?"

Margery, kadehiyle Lenora'yı işaret ederek, "Misafirlerimiz var," dedi. "Havalı sosyete matronları yok, sarhoş lordlar yok."

Lenora'nın ruh hali bir anda karardı. "Toplum," diye tükürdü. "Toplumdan öğreniyorum." Hâlâ köşede buruşuk duran gümüş elbiseye baktı, ince ağları ve parıldayan ipeği değil, yaptığı her hareketi yargılayan bitmek bilmeyen bir dizi yüzü gördü. Tekrar doğruldu. "Biliyor musun, bence babam haklıydı. Bu şehri terk etmek dahice bir fikir."

Margery yüzünü buruşturdu. "Bu şehir korkunç."

"Çok haklısın," diye haykırdı Lenora. "Bu korkunç bir şey ve artık gitmeye kararlıyım."

Margery sevinçle gülümsedi. "O zaman ben de gideyim. Zaten sensiz hiç eğlenceli değil." Sonra kaşlarını çatı. Anlamsızca gözlerini kırpıştırarak boş şişeyi havaya kaldırdı.

bardağının üzerinde, son damlayı kendi iradesiyle çıkarmaya çalışıyordu. "Nereye gidiyoruz?"

Lenora kaşlarını çatı. "Taşradaki dönmemi isteyecektir. Oradan, bu şehirden nefret ettiğimden daha çok nefret ettiğimi biliyorsun." Rüzgâr yelkenlerini suya indirince tekrar arkasına yaslandı. Londra bitmek bilmeyen sosyal yükümlülükleriyle ne kadar yorucuysa, babasının Kent'teki evi de tam tersiydi. Soğuk, sade ve her türlü kibar toplumdans uzak, her şeyden çok bir sürgün yeri idi.

Margery'nin sesi aniden odanın sessizliğine karıştı.

Lenora sıçrayıp yana yatınca, "Onun yerine büyükannemi ziyaret edelim," dedi. "O annenin vaftiz annesiydi. Baban hayır diyemez."

Zihni uyuşmuş bir haldeyken bile Lenora'nın kafasında keskin kahverengi gözler ve dağ gibi bembeyaz saçlar canlandı. Bununla birlikte, kıyıya vuran suyun sesi, ayak parmaklarının arasındaki solgun kum, Margery ile yaptıkları doğaçlama piknikler ve onlara eşlik eden martıların sesi geldi.

Ve Hillram. Çünkü Synne Adası'nda, Margery'nin büyükannesini ziyareti sırasında Lenora ve Hillram çok yakın arkadaş olmuşlar, Hillram ona kur yapmış ve evlenme teklif etmişti. Ve hayatı çözülmeye başlamıştı.

Boş bardağına baktı. Hillram'ın ölümüyle ve onu çevreleyen yıkımla uzun süre yüzleşmeyi reddetmişti. Ve o zamandan beri, tek bildiği şey

talihsizlik. Her gün babasının yüzündeki hayal kırıklığıyla, suçlunun kendisi olduğuna dair öfkeli açıklamalarıyla yaşıyordu.

Kendini Hillram'ı hatırlamaktan alıkoyarken, kendisiyle ilgili önemli bir şeyi de kilitlemiş olabilir miydi? Sonraki iki nişanlısının ondan olabildiğince hızlı kaçmasına neden olan şey bu eksiklik miydi?

Bardağını çevirerek, fasetaların ışığı yakalayıp bir renk cümbüşüne dönüştürmesini izledi. Ada'ya gidebilir, gençliğinin o görkemli yerlerini yeniden ziyaret edebilir, o kayıp parçasını yeniden bulabilirdi. Ve belki bunu yaparken kendini affedebilir ve sonunda onu ele geçiren, gelgit havuzundaki bir balık gibi hapseden suçluluk duygusundan kurtulabilirdi.

Lenora öne doğru oturdu. İçini şampanyayla hiç ilgisi olmayan yeni bir enerji doldurdu. "Hadi yapalım," dedi Margery'nin eline uzanarak. "Hadi Ada'ya gidelim."

Yazar Hakkında

Christina Britton, on üç yaşındayken ilk aşk romanını satın aldıktan kısa bir süre sonra aşk romanları yazma tutkusu geliştirdi ve gençlik yıllarının çoğunu bulabildiği her kağıt parçasına bir şeyler karalayarak geçirdi. Birkaç yıl boyunca kağıda kalem yerine fırça sürmüş olsa da, ilk aşkına geri döndü ve şimdi tam zamanlı olarak yazıyor. Günlerini korseler, kravatlar ve işkence görmüş ruhlara sahip asilzadelerin hayalini kurarak geçiriyor.

Kocası ve iki çocuğuyla birlikte San Francisco Bay Area'da yaşamaktadır.

Daha fazla bilgi edinebilirsiniz:

ChristinaBritton.com

Twitter @CBrittonAuthor

Facebook.com/ChristinaBrittonAuthor

Instagram @ChristinaBrittonAuthor

Pinterest.com/CBrittonAuthor

Christina Britton tarafından da

İyi Bir Dük Bulmak Zordur Bir
Gün Benim Düküm Gelecek
Uğruna Savaşmaya Değer Bir
Dük

Bir Sonraki Harika Okumanızı Keşfedin

En sevdiğiniz yazarlar hakkında ön gösterimler, kitap önerileri ve haberler alın.

[Daha fazlasını öğrenmek için buraya dokununuz.](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.